รายงานการวิจัย

เรื่อง โครงการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตร และการทำงานของบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ ที่จบปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

A Research Project on the Articulation of the Curriculum and Graduate Employment, Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University

100	378.199072 ส451		รายงานการวิจัยเรื่อ	สแกน57

คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

2528

378.19907
2
ร451

378.149 032
ร051

4 ส.ค. 2528

7019

157729

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบในด้านต่าง ๆ ของหลักสูตร รวม 7 ด้าน ได้แก่ โครงสร้างของหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตร การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ และความสัมพันธ์ของรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิต นอกจากนี้ยังได้ศึกษาความคิดเห็นเฉพาะของอาจารย์เพิ่มเติมเกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตรด้วย และเนื่องจากการวิจัยนี้มุ่งเน้นความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรและการทำงานของบัณฑิต จึงได้ศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นและความต้องการของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณลักษณะของบัณฑิตในด้านต่าง ๆ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านวิชาการ การปฏิบัติงาน บุคลิกภาพ และ มนุษยสัมพันธ์ด้วย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้ ประกอบด้วยอาจารย์ 91 คน บัณฑิต 108 คน และผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต 94 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถาม จำนวน 3 ชุด ซึ่งถามอาจารย์ บัณฑิต และ ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้ :-

1. ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับโครงสร้างของหลักสูตร ส่วนใหญ่อาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นคล้ายคลึงกัน ยกเว้นในเรื่องการจัดสัดส่วนของวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตร จำนวนหน่วยกิตของวิชาโทสาขาวิชาเอกที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์ จำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือก และการจัดวิชาพื้นฐานเฉพาะด้านซึ่งความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หรือ .05

คำนำ

โครงการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรและการทำงานของบัณฑิตคณะมนุษยศาสตร์ที่จบปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ" เป็นโครงการวิจัยย่อยโครงการหนึ่งในโครงการวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน โครงการวิจัยนี้ได้เริ่มดำเนินงานตั้งแต่เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2524 และเสร็จสิ้นในเดือน มกราคม พ.ศ. 2528 โดยได้รับงบประมาณแผ่นดินของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น 65,400 บาท (หกหมื่นห้าพันสี่ร้อยบาทถ้วน) คณะผู้วิจัยประกอบด้วยอาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน จำนวน 5 คน

โครงการวิจัยนี้เป็นผลจากความคิดริเริ่มของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญเอิญ มิลินทสูต ซึ่งดำรงตำแหน่งรองอธิการบดีของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ระหว่าง พ.ศ. 2520 - 2524 ได้มีความประสงค์ที่จะให้มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ได้ทำการค้นคว้าวิจัยอันถือเป็นหน้าที่สำคัญประการหนึ่งของอาจารย์มหาวิทยาลัย โดยจัดไว้ในแผนพัฒนาอุดมศึกษาระยะที่ 5 จึงได้แต่งตั้งให้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพันธุ์ กุญชร ณ อยุธยา ซึ่งเป็นผู้ช่วยรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการในขณะนั้นเป็นประธานโครงการวิจัยและมอบหมายให้เป็นผู้คิดหาโครงการวิจัยที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอน ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หรือการจัดการศึกษาทั่วไป โครงการวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนจึงได้ก่อกำเนิดขึ้น โดยประกอบด้วยโครงการย่อย 2 โครงการ คือ โครงการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรและการทำงานของบัณฑิตคณะมนุษยศาสตร์ ที่จบปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และโครงการวิจัยเรื่อง ความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในระหว่างการดำเนินการวิจัย คณะผู้วิจัยได้รับความอนุเคราะห์สนับสนุนและให้กำลังใจอย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์ คุณหญิงสมจิตต์ ศรีธัญรัตน์ รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ในปัจจุบัน คณะผู้วิจัยขอกราบ

ขอบพระคุณท่านรองอธิการบดีทั้งสองท่านไว้ ณ ที่นี้ด้วย

โครงการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาวิจัยความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิต และศึกษาความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับการทำงานของบัณฑิต ทั้งนี้ เพื่อเป็นการประเมินหลักสูตรและหาแนวทางในการที่จะปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม และสามารถผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพออกไปรับใช้สังคมและประเทศชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เนื่องจากนับแต่เริ่มใช้หลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-วิโรฒ ตั้งแต่ พ.ศ. 2519 เป็นต้นมา ยังไม่ได้มีการประเมินหลักสูตรเลย การวิจัยเพื่อประเมินหลักสูตรในครั้งนี้จึงจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการนำผลที่ได้ไปปรับปรุงหลักสูตรให้มีคุณภาพและได้ประโยชน์ต่อการทำงานของบัณฑิตมากที่สุด

คณะผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ รวมทั้งจะเป็นผลดีต่อบัณฑิตและผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตในด้านคุณภาพของงานด้วย

คณะผู้วิจัย

28 มกราคม 2528

Abstract

The purpose of this research was to study and compare the perceptions of the instructors and the graduates concerning the Undergraduate Liberal Arts Curriculum of the Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University. The study of the curriculum consisted of seven components namely : the structure of the curriculum ; the objectives of the curriculum ; the selection and organization of content ; the instructional organization ; the assessment and evaluation of instruction ; the curriculum administration and academic services ; and the articulation of curriculum courses and the graduates' employment. In addition, the instructors' perceptions on curriculum evaluation and development ware also investigated. As this research emphasized the articulation of the curriculum and graduates' employment, the graduates' employers were also asked to evaluate the graduates' performance and to express their needs concerning the graduates' performance in four areas, namely : the academic competencies, work performance ; personalities ; and human relations capabilities.

The samples of this study consisted of 91 instructors 180 graduates and 94 graduates' employers. Three sets of questionnaires were used as the tools for gathering data from the instructors, graduates, and graduates' employers.

The results of this research were as follows :

1. For the structure of the curriculum : the majority of instructors and graduates mostly agreed on the present stru ture of the curriculum except on the proportion of general education, majors, minors, and electives ; the number of credits in minors ; the major areas offered in the Faculty of Humanities ; the number of credits in electives ; and the arrangement of major prerequisites in which the opinions of the lectureres and graduates were siginificantly different at .01 or .05 level.

2. For the five components of the curriculum including the objectives of the curriculum, the selection and organization of content, the instructional organization, the assessment and evaluation of instruction and the curriculum administration and academic services, the instructors and graduates had significantly different perceptions for the total at .05 level in which the means score of the instructors was higher than that of the graduates. When each component was considered, it was found that the instructors and the graduates had significantly different perceptions at .05 level on the selection and organization of content, the instructional organization and the assessment and evaluation of instruction, in which the mean scores of the instructors were higher than that of the graduates, while the perceptions on the objective of the curriculum and the curriculum administration and academic services were not significantly different.

3. For the articulation of curriculum courses and graduates' employment, the perceptions of the instructors and graduates as a whole were significantly different, at .05 level, When each discipline was studied, it was found that the instructors and graduates had significantly different perceptions on General Education, Thai Language and Literature Major, and the French Language and Literature Minor in which the mean scores of the instructors were higher than those of the graduates. As for the other majors and minors, the perceptions of the instructors and graduates were not significantly different.

4. The instructors in different campuses had significantly different perceptions at .05 level on the assessment and evaluation of instruction, while in the other areas, there were no significant differences.

5. The graduates from different campuses had significantly different perceptions at .05 level on the assessment and evaluation of instruction, while in the other areas, there were no significant differences.

6. For the curriculum evaluation and development, the perceptions of the instructors in different campuses were not significantly different.

7. The comparison between the graduates' employers' evaluation of graduates' performance and their needs concerning the

graduates' performance showed that there were significant differences at .01 level for the total and for each aspect, in which the mean scores of their needs were higher than those of the evaluation of graduates' performance.

ประกาศคุณูปการ

โครงการวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เนื่องจากได้รับทุนอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดินของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปีงบประมาณ 2525 ถึง 2527 คณะผู้วิจัยจึงขอขอบคุณไว้ในที่นี้ นอกจากนี้ยังมีผู้ที่เอื้อเฟื้อช่วยเหลือโครงการวิจัยอีกหลายฝ่าย บุคคลเหล่านี้ได้แก่ ดร.อนันต์ จันทรกวี และคุณพิพัทษ์ ศิลรัตนา แห่งสำนักวิจัยและประเมินผล สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สสวท.) กระทรวงศึกษาธิการ ผู้นำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยไปวิเคราะห์ในทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ อาจารย์อภิชัย บวรกิตติวงศ์ และคุณนิทรี แสงทองศรีกมล แห่งมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตปทุมวัน ซึ่งได้ช่วยวิเคราะห์ด้านสถิติและตรวจสอบผลทางสถิติให้เรียบร้อยและช่วยค้นหางานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม

อนึ่งผู้ที่มีส่วนสำคัญที่ทำให้โครงการวิจัยนี้ดำเนินไปได้ก็คือผู้ร่วมมือตอบแบบสอบถามของของโครงการวิจัยอย่างดียิ่ง ได้แก่ อาจารย์คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน บางแสน พิษณุโลก และสงขลา บัณฑิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทั้ง 5 วิทยาเขต ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 ถึง 2525 และผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต นอกจากนี้คณะผู้วิจัยขอขอบคุณผู้ที่ช่วยเหลือในการพิมพ์ การอัดสำเนา และการจัดรูปเล่มจนงานวิจัยสำเร็จเรียบร้อย

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณท่านทั้งหลายที่ได้กล่าวถึงมาแล้วข้างต้นเป็นอย่างสูงทุกคน

คณะผู้วิจัย

หน้าว่าง

สารบาญ

หน้า

คำนำ

ประกาศคุณูปการ

บทที่

1 บทนำ 1

ภูมิหลัง 1

ความมุ่งหมายของการวิจัย 5

ความสำคัญของการวิจัย 6

ข้อตกลงเบื้องต้น 6

ขอบเขตของการวิจัย 7

ความจำกัดของการวิจัย 9

สมมุติฐานของการวิจัย 9

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ 10

2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 13

การประเมินและพัฒนาหลักสูตร 14

ความหมายและจุดมุ่งหมายของการประเมินหลักสูตร 14

วิธีการประเมินหลักสูตร 15

ความหมายและจุดมุ่งหมายของการพัฒนาหลักสูตร 20

วิธีการพัฒนาหลักสูตร 22

ปัญหาการว่างงานกับการจัดการศึกษา 26

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 28

บทที่		หน้า
	งานวิจัยในประเทศ	28
	งานวิจัยในต่างประเทศ	36
3	วิธีการดำเนินการวิจัย	41
	การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	41
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	43
	การสร้างเครื่องมือ	45
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	46
	การวิเคราะห์ข้อมูล	46
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	51
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	51
	การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	51
	เกณฑ์ในการพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ย	52
	ข้อมูลด้านสถานภาพส่วนตัวของอาจารย์และบัณฑิต	53
	ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรด้านโครงสร้างของหลักสูตร	65
	ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรด้านจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	107
	ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรด้านการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา	123
	ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรด้านการจัดการเรียนการสอน	138
	ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรด้านการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน	158
	ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรด้านการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ	177
	ข้อเสนอแนะของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	199

บทที่ หน้า

ความคิดเห็นเกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 216

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตร 296

5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ 347

ความมุ่งหมายของการวิจัย 347

วิธีการวิจัย 348

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล 349

อภิปรายผล 399

สรุปรวมผลการวิจัยและอภิปรายผล 441

บรรณานุกรม 451

ภาคผนวก 459

หน้าว่าง

บัญชีตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนบัณฑิตที่จบปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - 2525	3
2	จำนวนบัณฑิตที่จบปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - 2525 จำแนกตามวิชาเอกและวิทยาเขต	4
3	จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา	42
4	ประเภทของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามวิทยาเขต	53
5	ภาควิชาที่อาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามสังกัดจำแนกตามวิทยาเขต	54
6	ตำแหน่งทางวิชาการของอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามวิทยาเขต	55
7	ประสบการณ์ในการสอนระดับอุดมศึกษาของอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามวิทยาเขต	56
8.	ประเภทของบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามสภาพหลังจบการศึกษาและวิทยาเขต	57
9.	จำนวนบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามวิทยาเขตและวิชาเอก	58
10.	จำนวนบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามวิชาโทและวิทยาเขต	59
11.	จำนวนบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามปีที่สำเร็จการศึกษาและวิทยาเขต	60
12.	คะแนนเฉลี่ยตลอดหลักสูตรของบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามวิทยาเขต	61
13.	ความตั้งใจในอนาคตของบัณฑิตเมื่อสำเร็จปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิตแล้ว จำแนกตามวิทยาเขต	62

ตารางที่ หน้า

14 ประสบการณ์ในการทำงานของบัณฑิตหลังสำเร็จปริญญาศิลปศาสตร์บัณฑิต ศิลปศาสตร์บัณฑิตแล้ว จำแนกตามวิทยาเขต 63

15 ตำแหน่งหน้าที่การงานของบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามวิทยาเขต 64

16 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตรวมทั้งหลักสูตร 140 หน่วยกิต 65

17 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตรวมทั้งหลักสูตร 140 หน่วยกิต 66

18 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตรวมทั้งหลักสูตร 67

19 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับการจัดสัดส่วนหน่วยกิตในหลักสูตรระหว่างวิชาพื้นฐานทั่วไป (27%) วิชาเอกและวิชาพื้นฐานเฉาะด้าน (43 - 51%) วิชาโท (13%) วิชาเลือก (12 - 13%) 68

20 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดสัดส่วนหน่วยกิตในหลักสูตรระหว่างวิชาพื้นฐานทั่วไป (27%) วิชาเอกและวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน (43 - 51%) วิชาโท (13%) และวิชาเลือก (12 - 13%) 69

21 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดสัดส่วนหน่วยกิตในหลักสูตรระหว่างวิชาพื้นฐานทั่วไป (27%) วิชาเอกและวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน (43 - 51%) วิชาโท (13%) และวิชาเลือก (12 - 13%) 70

ตารางที่ หน้า

22 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความเหมาะสมของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตรให้ครอบคลุมสาขาวิชาต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน 71

23 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตรให้ครอบคลุมสาขาวิชาต่าง ๆที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน 72

24 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตรให้ครอบคลุมสาขาวิชาต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน 73

25 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตร 74

26 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตร 75

27 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตร 76

28 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอก 77

29 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอก 78

30 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอก 79

31 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาโท 80

ตารางที่ หน้า

32 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับ
จำนวนหน่วยกิตของวิชาโท 81

33 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับ
จำนวนหน่วยกิตของวิชาโท 82

34 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับ
จำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือก 83

35 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับ
จำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือก 84

36 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับ
จำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือก 85

37 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับ
จำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไปแต่ละวิชา 86

38 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับ
ความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไป
แต่ละวิชา 87

39 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับ
ความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไป
แต่ละวิชา 88

40 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับ
ความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอกแต่ละวิชา 89

41 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับ
ความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอกแต่ละวิชา 90

42 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับ
ความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอกแต่ละวิชา 91

ตารางที่		หน้า
43	ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทแต่ละวิชา	92
44	ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทแต่ละวิชา	93
45	ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทแต่ละวิชา	94
46	ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความเหมาะสมของเวลาที่ใช้ในการสอนแต่ละวิชา	95
47	ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของเวลาที่ใช้ในการสอนแต่ละวิชา	96
48	ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของเวลาที่ใช้ในการสอนแต่ละวิชา	97
49	ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับการจัดวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน	98
50	ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน	99
51	ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน	100
52	ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์	101
53	ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์	102
54	ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์	103

ตารางที่ หน้า

55 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับ
สาขาวิชาโทที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์ 104

56 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับ
สาขาวิชาโทที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์ 105

57 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับ
สาขาวิชาโทที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์ 106

58 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวม
เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร 108

59 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขต
เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร 111

60 เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขต
เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร 116

61 เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขต 117
เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร 117

62 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละ
วิทยาเขตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรโดยส่วนรวม 122

63 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวม
เกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา 123

64 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขต
เกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา 127

65 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของอาจารย์
ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา
โดยส่วนรวม 131

ตารางที่ หน้า

66 เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา 132

67 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาโดยส่วนรวม 137

68 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวม เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน 138

69 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน 144

70 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยส่วนรวม 149

71 เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน 150

72 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยส่วนรวม 157

73 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวม เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน 158

74 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน 162

75 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน โดยส่วนรวม 167

76 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยแสดงค่า Least Siginificant Difference (LSD) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 168

ตารางที่		หน้า
77	เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน	169
78	ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนโดยส่วนรวม	175
79	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยแสดงค่า Least Significant Difference (LSD) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05	176
80	เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวม เกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ	177
81	เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ	182
82	ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการโดยส่วนรวม	189
83	เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ	190
84	ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการโดยส่วนรวม	197
85	สรุปการเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับหลักสูตรในด้านต่าง ๆ	198
86	ข้อเสนอแนะของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับหลักสูตรปริญญาตรี-ศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	199

ตารางที่ หน้า

87 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวม
เกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต 216

88 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขต
เกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต 228

89 เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตเมื่อจำแนกตามวิทยาเขต
เกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต 241

90 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของอาจารย์
ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปโดยส่วนรวม
ที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต 255

91 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละ
วิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปโดยส่วนรวมที่สัมพันธ์กับการ
ทำงานของบัณฑิต 256

92 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวม
เกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทยที่สัมพันธ์กับการ
ทำงานของบัณฑิต 257

93 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับ
วิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต 263

94 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับ
วิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ... 270

95 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับ
วิชาโทภาษาและวรรณคดีไทยที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต 276

96 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับ
วิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต 282

ตารางที่ หน้า

97 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวม เกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต 287

98 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวม เกี่ยวกับวิชาโทภาษาศาสตร์ที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต 291

99 สรุปการเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดย ส่วนรวมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของรายวิชาในหลักสูตรกับการ ทำงานของบัณฑิต 295

100 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับพื้นความรู้ด้านการประเมินและพัฒนาหลักสูตร 297

101 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับการอบรมหรือดูงานด้านหลักสูตรและการสอนหรือ การประเมินทางการศึกษา 298

102 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับจำนวนอาจารย์ประจำในคณะหรือภาควิชาที่มีความรู้ ความสามารถทางด้านหลักสูตรและการสอนหรือการประเมินทาง การศึกษา 300

103 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับนโยบายและแผนเกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตร ของคณะหรือภาควิชา 301

104 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับระยะเวลาที่กำหนดไว้ในนโยบายและแผนเกี่ยวกับ การประเมินและพัฒนาหลักสูตร 302

ตารางที่ หน้า

105 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับสภาพของนโยบายและแผนในการปรับปรุงหลักสูตรในคณะหรือภาควิชา 304

106 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับองค์ประกอบที่ทำให้คณะหรือภาควิชาได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตร 306

107 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับผู้ที่ริเริ่มนโยบายในการปรับปรุงหลักสูตรหรือรายวิชา 308

108 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับผู้รับผิดชอบในการประเมินและพัฒนาหลักสูตรของคณะ 310

109 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับการเริ่มต้นกระบวนการในการพัฒนาหลักสูตรในคณะหรือภาควิชา 312

110 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับเรื่องที่คณะหรือภาควิชาได้ทำการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรหรือรายวิชา 314

111 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับการจัดรายวิชาในหลักสูตรส่วนใหญ่ 317

112 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับการประเมินหลักสูตรของคณะหรือภาควิชาก่อนที่จะมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรใหม่ 319

113 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับเรื่องที่คณะหรือภาควิชาได้ทำการประเมิน 320

ตารางที่ หน้า

114 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับการที่คณะหรือภาควิชาได้มีการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์ 323

115 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับแหล่งที่มาของข้อมูลในการประเมินในกรณีที่มีการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์ 324

116 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับการนำผลการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์ไปใช้ 326

117 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับวิธีที่คณะหรือภาควิชาได้พัฒนาอาจารย์ผู้สอนในด้านเนื้อหาที่สอนและวิธีที่สอน 328

118 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการประเมินและพัฒนาหลักสูตรของคณะหรือภาควิชา 330

119 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับวิธีการรวบรวมข้อมูลเพื่อประเมินหลักสูตรของคณะหรือภาควิชา 332

120 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับความต้องการความช่วยเหลือหรือให้การสนับสนุนในด้านการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน คณะมนุษยศาสตร์ 334

121 จำนวนผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ ตำแหน่งหน้าที่การงาน และหน่วยงานที่สังกัด 336

122 จำนวนผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามตามระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานและจำนวนผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาที่สำเร็จการศึกษาจากคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 337

ตารางที่ หน้า

123 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณลักษณะของบัณฑิตด้านวิชาการและความต้องการของผู้บังคับบัญชา 338

124 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณลักษณะของบัณฑิตด้านการปฏิบัติงานและความต้องการของผู้บังคับบัญชา 341

125 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณลักษณะของบัณฑิตด้านบุคลิกภาพ และความต้องการของผู้บังคับบัญชา 343

126 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณลักษณะของบัณฑิตด้านมนุษยสัมพันธ์ และความต้องการของผู้บังคับบัญชา 345

127 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา (ข้อ 15) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 541

128 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา (ข้อ5) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 542

129 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา (ข้อ 11) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 543

130 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา (ข้อ 14) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 544

131 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ระหว่างอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (ข้อ 13) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 545

ตารางที่ หน้า

132 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (ข้อ 1) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 546

133 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (ข้อ 2) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 547

134 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (ข้อ 4) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 548

135 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (ข้อ 6) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 549

136 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (ข้อ 7) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 550

137 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (ข้อ 8) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 551

138 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (ข้อ9) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 552

139 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (ข้อ 10) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 553

ตารางที่		หน้า
140	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (ข้อ 11) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05	554
141	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (ข้อ 22) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05	555
142	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน(ข้อ 5) โดยแสดงค่าLSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05	556
143	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับการจัดและประเมินผลการเรียนการสอน (ข้อ 7) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05	557
144	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน (ข้อ 8) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05	558
145	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน (ข้อ 10) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05	559
146	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน (ข้อ 9) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05	560
147	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน (ข้อ 10) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05	561

ตารางที่		หน้า
148	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน (ข้อ 12) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05	562
149	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน (ข้อ 13) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05	563
150	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ (ข้อ 2) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05	564
151	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ (ข้อ 3) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05	565
152	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ (ข้อ 4) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05	566
153	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ (ข้อ 7) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05	567
154	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ (ข้อ 10) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05	568
155	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ (ข้อ 12) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05	569

ตารางที่		หน้า
156	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ (ข้อ 2) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05	570
157	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ (ข้อ 4) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05	571
158	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ (ข้อ 6) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05	572
159	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ (ข้อ 12) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05	573
160	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ (ข้อ 13) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05	574
161	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ (ข้อ 16) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ	575
162	ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป (ฟิสิกส์ 101 ฟิสิกส์ทั่วไป) ที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05	576

ตารางที่ หน้า

163 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป(ไทย 103 วาทการ) ที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 577

164 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป(วิทย 101 วิทยาศาสตร์ชีวภาพ) ที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต โดยแสดงค่าLSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 578

165 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป(บรรณ 101 ห้องสมุดและการศึกษา-ค้นคว้า) ที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 579

166 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป(ไทย 103 วาทการ) ที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 580

167 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป(ศิลป 101 ศิลปะกับมนุษย์) ที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 581

168 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป (ไทย 101 ทักษะและความรู้ทางภาษา) ที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 582

ตารางที่ หน้า

169 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป (ฝรั่ง 111 ภาษาฝรั่งเศส1) ที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 583

170 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป (ฝรั่ง 112 ภาษาฝรั่งเศส 2) ที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 584

หน้าว่าง

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒยกฐานะมาจากวิทยาลัยวิชาการศึกษา เมื่อ พ.ศ. 2517 (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2522 : 1) ประกอบด้วย 8 วิทยาเขต ได้แก่ วิทยาเขตในกรุงเทพมหานคร 4 วิทยาเขต คือ ประสานมิตร ปทุมวัน บางเขน และพลศึกษา ส่วนอีก 4 วิทยาเขตกระจายอยู่ตามภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศ ทางภาคเหนือตอนใต้ ได้แก่ วิทยาเขตพิษณุโลก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ วิทยาเขตมหาสารคาม ภาคตะวันออก ได้แก่ วิทยาเขตบางแสน และภาคใต้ ได้แก่ วิทยาเขตสงขลา มหาวิทยาลัยผลิตบัณฑิตจากคณะต่าง ๆ มีคณะมนุษยศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และพลศึกษา แต่มีเพียง 5 วิทยาเขตเท่านั้นที่ผลิตบัณฑิตคณะมนุษยศาสตร์ วิทยาเขตทั้ง 5 ได้แก่ ประสานมิตร ปทุมวัน บางแสน พิษณุโลก และสงขลา

คณะมนุษยศาสตร์ กำหนดปรัชญาไว้ว่า "มนุษยศาสตร์เป็นวิทยาการอันเสริมสร้างความเข้าถึงสุนทรียรส ความใฝ่ในจิตศิลป์ ตลอดจนสำนึกคิดธรรมแห่งชนในชาติและสร้างสรรค์มนุษยสัมพันธ์ระหว่างชาติในโลก" (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2522 : 65) เพื่อให้สอดคล้องกับปรัชญาข้างต้น คณะจึงตั้งความมุ่งหมายไว้หกประการด้วยกัน คือ ประการแรก เพื่อผลิตบัณฑิตในภาควิชาต่าง ๆ ในคณะมนุษยศาสตร์ ประการที่สอง เพื่อส่งเสริมการค้นคว้าผลิตเอกสารตำรา อุปกรณ์ในภาควิชาต่าง ๆ ในคณะ ประการที่สาม เพื่อร่วมงานในโครงการของคณะอื่น ๆ ตลอดจนบัณฑิตวิทยาลัยตามโครงการร่วมของมหาวิทยาลัย ประการที่สี่ เพื่อร่วมงานในโครงการผลิตครูปริญญาระดับต่าง ๆ ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ประการที่ห้า เพื่อปลูกฝังทัศนคติในอันที่จะร่วมมือกับชุมชน ทะนุบำรุงวัฒนธรรมด้านต่าง ๆ ของชาติ เป็นต้นว่า ภาษา วรรณคดี ดนตรีและศิลปะ และประการสุดท้าย เพื่อส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ

หลักสูตรปริญญาตรีทางมนุษยศาสตร์จัดทำขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2517 เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ทั้งหกประการข้างต้น และเริ่มใช้หลักสูตรนั้นในปีการศึกษา 2519 (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2519 : 2) โดยกำหนดโครงสร้างของหลักสูตรไว้เป็นหลักสูตร 4 ปี นิสิตจะต้องเรียนรายวิชาต่าง ๆ เป็นจำนวนไม่น้อยกว่า 140 หน่วยกิต โดยมีส่วนประกอบของหลักสูตรดังนี้ :-

1.	วิชาพื้นฐานทั่วไป ไม่น้อยกว่า	38	หน่วยกิต
2.	วิชาเอกและวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน	60 - 75	หน่วยกิต
3.	วิชาโทไม่น้อยกว่า	18	หน่วยกิต
4.	วิชาเลือก		

เมื่อเริ่มใช้หลักสูตรปริญญาตรีทางมนุษยศาสตร์ในปีการศึกษา 2519 นั้น วิทยาเขตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่เปิดสอนตามหลักสูตรนี้มี 4 วิทยาเขตด้วยกัน คือ ประสานมิตร ปทุมวัน บางแสน และสงขลา โดยเปิดสอน 5 สาขาวิชาเอก ดังนี้ วิทยาเขตประสานมิตรเปิดสอนวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทย ภาษาและวรรณคดีอังกฤษ และ ศิลปะ วิทยาเขตปทุมวันเปิดสอนวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส และ ภาษาและวรรณคดีอังกฤษ วิทยาเขตบางแสนเปิดสอนวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทย และ ภาษาและวรรณคดีอังกฤษ ส่วนวิทยาเขตสงขลาเปิดสอนเฉพาะวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทย เมื่อนิสิตเรียนจบตามหลักสูตรปริญญาตรีแล้ว จะได้รับปริญญาศิลป-ศาสตรบัณฑิตตามสาขาวิชาที่เรียน

ต่อมาในปีการศึกษา 2520 วิทยาเขตประสานมิตรเปิดสอนวิชาเอกจิตวิทยาเพิ่มขึ้น โดยผู้สำเร็จการศึกษาจะได้รับปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต (จิตวิทยา) วิทยาเขตปทุมวันเปิดสอนวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทยเพิ่มขึ้น และวิทยาเขตสงขลาเปิดสอนวิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษเพิ่มขึ้น ส่วนวิทยาเขตพิษณุโลกเริ่มเปิดสอนหลักสูตรปริญญาตรีทางมนุษยศาสตร์ในปีการศึกษา 2521 โดยเปิดสอนเฉพาะวิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษจนถึงปัจจุบัน

สำหรับวิชาโทที่เปิดสอนตามหลักสูตรปริญญาตรีทางมนุษยศาสตร์ในปีการศึกษา 2522 นั้น มี 5 วิชาโท ได้แก่ จิตวิทยา ภาษาและวรรณคดีไทย ภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส ภาษาและ

วรรณคดีอังกฤษ และ ภาษาศาสตร์ นิสิตอาจเลือกเรียนวิชาโทที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัยในคณะอื่น ๆ ได้โดยต้องมีจำนวนหน่วยกิต ไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต ทั้งนี้ โดยคำแนะนำและเห็นชอบของอาจารย์ที่ปรึกษา และ หัวหน้าภาควิชาที่นิสิตไปเลือกเรียนวิชานั้น (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2522 : 68)

นับตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 ที่บัณฑิตสำเร็จการศึกษาปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิตเป็นรุ่นแรก จนถึงปีการศึกษา 2525 ซึ่งเป็นปีสุดท้ายที่คณะผู้วิจัยทำการวิจัยเรื่องนี้ มีผู้สำเร็จการศึกษารวมทั้งสิ้น 761 คน (ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 1 และตารางที่ 2) สำหรับปีการศึกษา 2526 (ซึ่งไม่ได้รวมอยู่ในการวิจัยนี้) มีผู้สำเร็จการศึกษารวมทั้งสิ้น 254 คน

ตารางที่ 1 จำนวนบัณฑิตที่จบปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - 2525

วิทยาเขต	ปีการศึกษา 2522	ปีการศึกษา 2523	ปีการศึกษา 2524	ปีการศึกษา 2525	รวม
ประสานมิตร	55	66	59	40	220
ปทุมวัน	34	57	63	59	213
บางแสน	35	43	54	35	167
พิษณุโลก	-	-	15	21	36
สงขลา	20	30	37	38	125
รวม	144	196	228	192	761

ตารางที่ 2 จำนวนบัณฑิตที่จบปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - 2525 จำแนกตามวิชาเอกและวิทยาเขต

วิชาเอก / วิทยาเขต	ภาษาและวรรณคดีไทย	ภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส	ภาษาและวรรณคดีอังกฤษ	ศิลปะ	รวม
ประสานมิตร	85	-	90	45	220
ปทุมวัน	38	82	93	-	213
บางแสน	86	-	81	-	167
พิษณุโลก	-	-	36	-	36
สงขลา	55	-	70	-	125
รวม	300	82	370	45	761

นับตั้งแต่คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้เปิดสอนหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิตมาตั้งแต่ปีการศึกษา 2519 จนถึงปัจจุบัน ได้มีการเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงหลักสูตรอยู่ตลอดเวลา แต่การเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงหลักสูตรนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นการเพิ่มหรือลดรายวิชา ปรับปรุงรายละเอียดประจำวิชา และเปิดวิชาโทเพิ่มขึ้นในหลักสูตรของคณะมนุษยศาสตร์ แต่ยังไม่เคยได้ทำการประเมินหลักสูตรอย่างเป็นระบบ โดยเฉพาะการติดตามผู้สำเร็จการศึกษาไปแล้วว่าได้นำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในการปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด ดังนั้น ในการวิจัยนี้คณะผู้วิจัยจึงได้สนใจที่จะทำการศึกษาเพื่อประเมินหลักสูตรซึ่งได้ใช้มาเป็นเวลา 4 ปี โดยศึกษาถึงความเหมาะสมสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ของหลักสูตร ได้แก่ โครงสร้างของหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตร การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน การ

วัดและประเมินผลการเรียนการสอน และการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ โดยศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิต และเนื่องจากการวิจัยเรื่องนี้มุ่งเน้นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิต จึงได้ถามความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิตด้วย นอกจากนั้น ยังได้ถามความคิดเห็นเฉพาะของอาจารย์เกี่ยวกับการประเมินและการพัฒนาหลักสูตร เพื่อศึกษาความต้องการขจัดปัญหาและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ของอาจารย์เกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตร และเพื่อติดตามการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาว่า ได้นำความรู้ความสามารถไปใช้ในการปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด ซึ่งเป็นการศึกษาผลิตผลของหลักสูตร คณะผู้วิจัยจึงได้สอบถามความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิตที่เป็นจริงในการปฏิบัติงาน กับความต้องการของผู้บังคับบัญชาที่ต้องการให้บัณฑิตมีคุณสมบัติในด้านใดบ้าง ในเรื่องเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิตในการปฏิบัติงานนี้ คณะผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ ด้านวิชาการ การปฏิบัติงาน บุคลิกภาพ และมนุษยสัมพันธ์

คณะผู้วิจัยหวังว่าข้อมูลที่ได้จากการวิจัยนี้ จะสามารถนำมาเป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารและอาจารย์ในการที่จะพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และสอดคล้องเหมาะสมกับสภาพสังคมซึ่งจะเอื้ออำนวยให้บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาออกไปสามารถนำความรู้ ทักษะ และเจตคติที่ได้รับจากการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปใช้ประกอบอาชีพและปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

4. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรและการทำงานของบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ที่จบปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

5. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นและความต้องการของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต เกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิตในการทำงาน

ความสำคัญของการวิจัย

1. ผลของการวิจัยจะสามารถนำมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับการทำงานของบัณฑิตยิ่งขึ้น

2. ผลของการวิจัยจะสามารถนำมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3. ความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต จะสามารถนำมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงคุณภาพของบัณฑิตที่จบปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับความต้องการของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. คณะผู้วิจัยถือว่าแบบสอบถามที่คณะผู้วิจัยสร้างขึ้นครอบคลุมความคิดเห็นในด้านต่าง ๆ ของหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และสามารถใช้เป็นเครื่องมือที่จะรวบรวมข้อมูลได้ตามความมุ่งหมายของการวิจัย

2. คำตอบของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้ ถือเป็นตัวแทนของคำตอบของประชากรทั้งหมด

3. แบบสอบถามรายวิชาในหลักสูตรจะถามความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิตเท่านั้น โดยใช้รายวิชาตามที่พิมพ์ไว้ในหนังสือคู่มือและหลักสูตรการศึกษาขั้นปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปี 2522 สำหรับรายวิชาที่มีการเพิ่มเติม หรือ ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงในภายหลัง มิได้รวมอยู่ในการวิจัยนี้

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

1.1.1 อาจารย์ที่สังกัดคณะมนุษยศาสตร์และสอนตามหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใน 5 วิทยาเขต คือ วิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน บางแสน พิษณุโลก และสงขลา จำนวน 164 คน

1.1.2 บัณฑิตที่จบปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จาก 5 วิทยาเขต ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - 2525 จำนวน 761 คน

1.1.3 ผู้ปกครองบัญชาของบัณฑิตที่สามารถติดต่อได้ตามที่อยู่ที่บัณฑิตแจ้งให้ทราบ จำนวน 126 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ อาจารย์ บัณฑิต และผู้ปกครองบัญชาของบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาจำนวนดังนี้ อาจารย์ 91 คน บัณฑิต 254 คน และผู้ปกครองบัญชาของบัณฑิต 95 คน เมื่อคัดเลือกแบบสอบถามที่สมบูรณ์แล้วได้จำนวนดังนี้ อาจารย์ 91 ฉบับ บัณฑิต 180 ฉบับ และผู้ปกครองบัญชาของบัณฑิต 94 ฉบับ

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่

2.1.1 หลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. 2522

2.1.2 วิทยาเขตที่เปิดสอนหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ 5 วิทยาเขต ได้แก่ ประสานมิตร ปทุมวัน บางแสน พิษณุโลก และ สงขลา

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่

2.2.1 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. 2522 ในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้

1) โครงสร้างของหลักสูตร
2) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร
3) การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา
4) การจัดการเรียนการสอน
5) การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน
6) การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ
7) รายวิชาในหลักสูตรที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต
8) การประเมินและพัฒนาหลักสูตร (ถามเฉพาะอาจารย์)

2.2.2 ความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิต และความต้องการของผู้บังคับบัญชาในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้

1) วิชาการ
2) การปฏิบัติงาน
3) บุคลิกภาพ
4) มนุษยสัมพันธ์

3. การวิจัยนี้จะศึกษาเฉพาะหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เท่านั้น สำหรับหลักสูตรปริญญาตรีวิทยาศาสตร์ของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไม่ได้รวมอยู่ในการวิจัยครั้งนี้

4. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ และบัณฑิตเกี่ยวกับหลักสูตรโดยจำแนกตามวิทยาเขตนั้น จะเปรียบเทียบเฉพาะความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบในด้านต่าง ๆ ของหลักสูตร และวิชาพื้นฐานทั่วไปเท่านั้น ส่วนวิชาเอกและวิชาโทนั้นจะวิเคราะห์จากความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวม ไม่ได้จำแนกตามวิทยาเขต ทั้งนี้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างในแต่ละวิชาเอกและวิชาโทมีจำนวนน้อย

ความจำกัดของการวิจัย

1. จำนวนอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมามีจำนวนน้อยมาก บางวิชาเอก เช่น วิชาเอกศิลปะ ไม่มีอาจารย์ตอบกลับคืนมาเลย ทำให้ไม่สามารถวิเคราะห์ข้อมูลในวิชาเอกนี้ได้

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลจากบัณฑิตที่จบการศึกษาจากคณะมนุษยศาสตร์ทั้ง 5 วิทยาเขต ระหว่างปีการศึกษา 2522 - 2525 กระทำได้เฉพาะบัณฑิตที่แจ้งที่อยู่และสถานที่ทำงานกลับคืนมาเท่านั้น

3. การเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ปกครองบัณฑิต กระทำได้เฉพาะผู้ที่บัณฑิตแจ้งรายชื่อมา

สมมุติฐานของการวิจัย

1. ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแตกต่างกัน

2. ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของรายวิชาในหลักสูตร กับการทำงานของบัณฑิตแตกต่างกัน

3. ความคิดเห็นของอาจารย์ในคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน บางแสน พิษณุโลก และสงขลา เกี่ยวกับหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแตกต่างกัน

4. ความคิดเห็นของบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน บางแสน พิษณุโลก และสงขลา เกี่ยวกับหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแตกต่างกัน

5. ความคิดเห็นของผู้ปังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับ คุณลักษณะของบัณฑิตและความต้องการของผู้ปังคับบัญชาแตกต่างกัน

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

1. หลักสูตร หมายถึง หลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒซึ่งเริ่มใช้ในปีการศึกษา 2519 และปรับปรุงใหม่ในปีการศึกษา 2522 ในการวิจัยนี้ จะศึกษาในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้

1.1 โครงสร้างของหลักสูตร

1.2 จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

1.3 การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา

1.4 การจัดการเรียนการสอน

1.5 การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

1.6 การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ

1.7 ความสัมพันธ์ของรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิต

1.8 การประเมินและพัฒนาหลักสูตร

2. ความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรและการทำงานของบัณฑิต หมายถึง การที่บัณฑิตได้นำความรู้ ทักษะ และเจตคติ ที่ได้รับจากการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปใช้ในการปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด โดยศึกษาจากความคิดเห็นของอาจารย์ บัณฑิต และผู้ปังคับบัญชาของบัณฑิต

3. อาจารย์ หมายถึง อาจารย์ที่สอนตามหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในวิทยาเขต ประสานมิตร ปทุมวัน บางแสน พิษณุโลก

และสงขลา

4. บัณฑิต หมายถึง ผู้ที่สำเร็จการศึกษาปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขต ประสานมิตร ปทุมวัน บางแสน พิษณุโลก และสงขลา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 ถึงปีการศึกษา 2525

5. ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต หมายถึง หัวหน้างานซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาโดยตรงของบัณฑิตในส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ บริษัท ห้างร้าน หรือ หน่วยงานเอกชน ที่บัณฑิตทำงานอยู่

6. คุณลักษณะของบัณฑิต หมายถึง คุณลักษณะของบัณฑิตในการทำงานในด้านต่างๆ ต่อไปนี้

6.1 วิชาการ

6.2 การปฏิบัติงาน

6.3 บุคลิกภาพ

6.4 มนุษยสัมพันธ์

7. ความต้องการของผู้บังคับบัญชา หมายถึง ความต้องการที่ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตต้องการที่จะให้บัณฑิตมีคุณลักษณะในการทำงานในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้

7.1 วิชาการ

7.2 การปฏิบัติงาน

7.3 บุคลิกภาพ

7.4 มนุษยสัมพันธ์

หน้าว่าง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรเป็นหัวใจสำคัญของการศึกษา การจัดการศึกษาจะสำเร็จลุล่วงไปด้วยดีเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับหลักสูตรซึ่งเปรียบเสมือนเครื่องชี้นำแนวทางว่า ควรจะดำเนินการจัดการศึกษาไปในแนวทางใด ในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา การจัดการศึกษาจำเป็นที่จะต้องเน้นทั้งในด้านความรู้ทางวิชาการและการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ นอกจากนั้น ผู้ที่จบเป็นบัณฑิตควรจะได้มีคุณลักษณะที่รู้จักคิดวิเคราะห์และสร้างสรรค์เป็นผู้ที่รอบรู้ มีมนุษยสัมพันธ์ดี สามารถออกไปทำงานประกอบอาชีพได้อย่างดีมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ในการพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษา จึงควรที่จะได้จัดเนื้อหาสาระและการเรียนการสอนให้บัณฑิตที่จบออกไปมีทั้งความรู้ในสาขาวิชาที่เรียน สามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพได้ โดยให้สอดคล้องกับการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ และจะต้องเป็นผู้ที่มีคุณลักษณะที่สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

หลักสูตรจำเป็นที่จะต้องมีการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เพื่อให้ทันต่อความก้าวหน้าทางวิทยาการและเทคโนโลยี และสอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ในการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงหลักสูตร ก็จำเป็นจะต้องมีการประเมินหลักสูตรก่อน เพื่อจะดูว่าหลักสูตรที่ใช้อยู่นั้นเหมาะสมหรือไม่เพียงใด มีจุดเด่นจุดด้อยที่ใด มีปัญหาหรือข้อบกพร่องอย่างไร เพื่อจะได้ปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงหลักสูตรนั้นให้ทันสมัย และเหมาะสมกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปทั้งของประเทศและของโลก

ในการวิจัยนี้ คณะผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตร และเนื่องจากการวิจัยนี้เน้นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง หลักสูตรและการทำงานของบัณฑิต ดังนั้น จึงได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา และการทำงานของบัณฑิตด้วย ดังจะได้กล่าวถึงเป็นลำดับไป

1. การประเมินและพัฒนาหลักสูตร

1.1 ความหมายและจุดมุ่งหมายของการประเมินหลักสูตร

กล่าวโดยทั่วไป การประเมินหมายถึง การตัดสินคุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Saylor, Alexander, and Lewis, 1981 : 317) การประเมินหลักสูตรเป็นกระบวนการหา เก็บ รวบรวม และนำเสนอข้อมูลเพื่อที่จะนำมาใช้ประโยชน์ในการตัดสินใจ และการตัดสินเกี่ยวกับการจัดการศึกษาและการจัดทำหลักสูตร (Curriculum Development Centre, 1977 : 24) การประเมินหลักสูตร คือ การหาคำตอบว่าหลักสูตรสัมฤทธิ์ผลตามที่กำหนดไว้ในความมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่ มากน้อยเพียงใด และอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้หลักสูตรไม่สัมฤทธิ์ผลตามความมุ่งหมาย (สุมิตร คุณานุกร, 2523 : 7) สคริเวน (Scriven, 1967 : 52) มีความเห็นว่าการประเมินหลักสูตรนั้นมิใช่เพียงแต่ดูว่า รายวิชาแต่ละรายวิชานั้นได้สัมฤทธิ์ผลตามจุดมุ่งหมายหรือไม่เท่านั้น แต่ควรจะดูว่ารายวิชาแต่ละรายวิชานั้นดีมากน้อยเพียงใดด้วย

ทาบา (Taba, 1962 : 310) มีความเห็นว่า การประเมินหลักสูตรมีความหมายที่ครอบคลุมยอบย่ายหลายประการ เราอาจจะประเมินหลักสูตรโดยการประเมินจุดมุ่งหมายและขอบข่ายของหลักสูตร คุณสมบัติของบุคลากรที่รับผิดชอบเกี่ยวกับหลักสูตร ความสามารถของนักเรียน ความสำคัญของรายวิชาต่าง ๆ ผลสัมฤทธิ์ของการนำจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไปใช้ และวัสดุสื่อการเรียนต่าง ๆ เป็นต้น

เซย์เลอร์ และคณะ (Sayler, Alexander and Lewis, 1981:317) กล่าวว่า หน้าที่ที่สำคัญประการหนึ่งของการประเมินหลักสูตร ก็คือ การตัดสินคุณค่าของหลักสูตรเพื่อดูว่า หลักสูตรนั้นได้บรรลุผลตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ จุดมุ่งหมายเหล่านั้น มีความเชื่อถือได้มากน้อยเพียงใด หลักสูตรเหมาะสมกับกลุ่มนักเรียนที่ใช้หลักสูตรนั้นหรือไม่ วิธีการเรียนการสอนที่เลือกใช้นั้นเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายหรือไม่ การเลือกเนื้อหาได้กระทำอย่างดีที่สุดแล้วหรือไม่ อุปกรณ์สื่อการเรียนที่ใช้สำหรับการเรียนการสอนนั้นเหมาะสมและดีที่สุดแล้วหรือไม่ นอกจากนั้น การประเมินหลักสูตรยังควรรวมถึง การประเมินการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการของสถาบันการศึกษานั้นด้วย

แมคนีล (Mcneil, 1977 : 134) ได้สรุปไว้ว่า การประเมินหลักสูตรควรจะตอบคำถามสองประการ คือ (1) หลักสูตร รายวิชา และกิจกรรมการเรียนที่ได้พัฒนาและจัดทำขึ้นนั้นได้ให้ผลตามที่ปรารถนาหรือไม่ และ (2) จะปรับปรุงหลักสูตรนั้นให้ดีที่สุดอย่างไร

จากความหมายและจุดมุ่งหมายของการประเมินหลักสูตรดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่า การประเมินหลักสูตร เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับองค์ประกอบของหลักสูตรในด้านต่าง ๆ เช่น จุดมุ่งหมาย เนื้อหาวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน อุปกรณ์สื่อการเรียน การประเมินผลการเรียนการสอน รวมทั้งการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ เพื่อดูว่าหลักสูตรนั้นได้บรรลุผลสัมฤทธิ์ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่เพียงใด และจะปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนให้ดีที่สุดอย่างไร ซึ่งคณะผู้วิจัยได้นำองค์ประกอบในด้านต่าง ๆ ของหลักสูตรนี้มาสร้างเป็นแบบสอบถาม เพื่อถามความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับหลักสูตรปริญญาตรี คิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อันเป็นแนวทางหนึ่งในการประเมินหลักสูตร

1.2 วิธีการประเมินหลักสูตร

การประเมินหลักสูตรมีวิธีการหลายรูปแบบ ซึ่งขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมาย ความสะดวก และข้อมูลที่ผู้ประเมินจะหาได้ ในการประเมินหลักสูตรควรจะประเมินทั้งระบบของหลักสูตร มิใช่ประเมินเพียงจุดใดจุดหนึ่ง หรือ ส่วนใดส่วนใดส่วนหนึ่งของหลักสูตรเท่านั้น สมบูรณ์ ชิตพงศ์ (ทบวงมหาวิทยาลัย, 2527 : 48 - 50) ได้เสนอความเห็นว่า ในการประเมินหลักสูตรนั้น ควรจะประเมินสามขั้นตอน คือ ขั้นการพัฒนาหลักสูตร ขั้นการใช้หลักสูตร และขั้นการติดตามผลการใช้หลักสูตร สำหรับขั้นการพัฒนาหลักสูตรนั้น ควรประเมินโครงสร้างของหลักสูตร ความมุ่งหมายของหลักสูตร ซึ่งมักจะรวมปรัชญาของหลักสูตรอยู่ด้วย กิจกรรมการเรียนการสอน อุปกรณ์หรือสื่อการสอน การประเมินผลการเรียนการสอน บรรยากาศในการเรียน สภาพแวดล้อมในสถานศึกษา ฯลฯ ในขั้นของการพัฒนาหลักสูตรนี้ ควรจะได้นำหลักสูตรไปทดลองใช้กับกลุ่มเล็กก่อนที่จะนำไปใช้จริง แล้วประเมินดูว่าหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นนั้นมีความเหมาะสมหรือไม่ทั้งด้านโครงสร้าง จุดมุ่งหมาย เนื้อหา กิจกรรมการเรียน อุปกรณ์สื่อการเรียน การประเมินผลการเรียนการสอน บรรยากาศในการเรียน เป็นต้น ถ้าหาก

ประเมินแล้วมีข้อบกพร่องหรือปัญหาประการใดก็จะต้องนำหลักสูตรนั้นมาปรับปรุงให้ดีเสียก่อน จึงจะนำไปใช้จริง

ในขั้นของการใช้หลักสูตรจริงนั้น ก็จะต้องมีการประเมินในระหว่างดำเนินการใช้หลักสูตร (Formative evaluation) การประเมินในขั้นนี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นขั้นที่จะดูความเหมาะสมของหลักสูตร และเพื่อปรับหลักสูตรให้ทันสมัยและเหมาะสมอยู่ตลอดเวลา ผู้จัดทำหลักสูตรควรจะได้วางแผนไว้ว่าจะประเมินหลักสูตรในขั้นนี้เมื่อไร อย่างไร ใครจะเป็นผู้ประเมิน งบประมาณที่จะใช้จ่ายในการประเมินเป็นจำนวนเท่าใด เป็นต้น

ในขั้นที่สาม เป็นขั้นของการติดตามผลการใช้ เมื่อเราใช้หลักสูตรไปแล้วสักช่วงระยะเวลาหนึ่ง ก็ควรจะได้มีการติดตามผลดูว่าหลักสูตรได้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้มากน้อยเพียงใด ควรมีการติดตามผลระยะยาว เป็นการประเมินผลเพื่อประมวลเบ็ดเสร็จของการใช้หลักสูตร

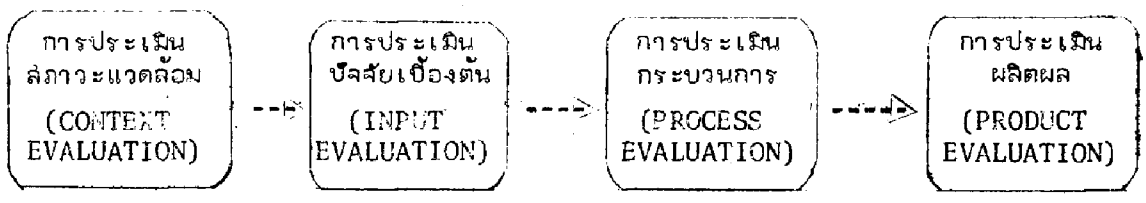
สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (ทบวงมหาวิทยาลัย, 2527 . 57- 63) ก็ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตรไว้ในทำนองเดียวกัน กล่าวคือ การประเมินหลักสูตรการประเมินมี ๒ ส่วน คือ ส่วนที่หนึ่ง เป็นการวิเคราะห์และประเมินหลักสูตร สำหรับหลักสูตรระดับอุดมศึกษานั้น เมื่อสถาบันอุดมศึกษาได้พัฒนาหลักสูตรขึ้นมาแล้ว จะต้องนำเสนอทบวงมหาวิทยาลัยเพื่อขออนุมัติ ทบวงมหาวิทยาลัยจะแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิเป็นกรรมการ เพื่อประเมินศักยภาพของหลักสูตรหรือมาตรฐานหลักสูตร กรรมการเหล่านี้จะพิจารณาประเด็นสำคัญ เช่น วัตถุประสงค์และโครงสร้างของหลักสูตร ความสอดคล้องของรายวิชากับโครงสร้างและวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ความพร้อมของสถาบันการศึกษานั้นในการใช้หลักสูตร เช่น จำนวนอาจารย์ งบประมาณที่มีอยู่ เป็นต้น

เมื่อหลักสูตรได้รับอนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัยแล้ว ก็ถึงขั้นการนำหลักสูตรไปใช้ การประเมินหลักสูตรในขั้นนี้ เป็นการประเมินขบวนการการนำหลักสูตรไปปฏิบัติและผลที่อาจจะเกิดขึ้น จุดสำคัญก็คือ ดูว่าหลักสูตรมีจุดเด่นหรือจุดด้อยที่ใดบ้าง เพื่อหาทางปรับปรุงแก้ไขการบริหารหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน

สำหรับการประเมินขั้นสุดท้าย ก็คือ การประเมินผลิตผลของหลักสูตร นั่นคือ คุณภาพของบัณฑิตว่า ได้ผลเป็นไปตามเป้าหมายหรือไม่

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ มีความเห็นว่า การประเมินหลักสูตรควรจัดกระทำก่อนการพัฒนาหลักสูตร และควรเริ่มจากการประเมินสภาวะแวดล้อม (Context) เช่น ประเมินความต้องการของชุมชน ความต้องการของสังคม ปรัชญาของประเทศ ทิศทางทางวิชาการ เป็นต้น ผลจากการประเมินสภาวะแวดล้อมจะเป็นตัวกำหนดวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ต่อจากนั้นจะเป็นการประเมินปัจจัยเบื้องต้น (Input) ว่า ถ้าเราจะดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตรนั้น เราต้องการปัจจัยเบื้องต้นอะไรบ้าง เช่น กำลังคน วัสดุอุปกรณ์ การบริหารงาน งบประมาณ (หรือที่เรียกว่า 4 M คือ Man, Material, Management, Money) การประเมินส่องส่วนแรกนี้ เป็นการประเมินก่อนเริ่มใช้หลักสูตร เมื่อได้นำหลักสูตรไปใช้แล้วก็จะต้องประเมินกระบวนการ (Process) ในการใช้หลักสูตร ดูจุดเด่นจุดด้อยของกระบวนการบริหารและการเรียนการสอนซึ่งเป็นหัวใจสำคัญที่สุดของหลักสูตรระดับอุดมศึกษา การประเมินกระบวนการนำหลักสูตรไปใช้นี้ ควรจะได้จัดทำอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ มีระบบที่ดีเพื่อจะให้หลักสูตรนั้นมีการปรับตัวเองอย่างทันสมัยและมีประสิทธิภาพ ต่อจากนั้น ในขั้นสุดท้ายก็คือการประเมินผลิตผลของหลักสูตร (Product) นั่นคือ มีการประเมินติดตามผลบัณฑิตอย่างต่อเนื่อง เช่น เรื่องการได้งานของบัณฑิต บัณฑิตทำงานมีคุณภาพอย่างไร ผลกระทบ (Impact) ของบัณฑิตที่เกิดขึ้นทั้งทางบวกและทางลบมีอะไรบ้าง เป็นต้น การประเมินเช่นนี้เป็นการประเมินครบวงจร ถ้าเรามีการประเมินและพัฒนาหลักสูตรอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องแล้ว ผลลัพธ์ก็คือ เราจะมีหลักสูตรที่ทันสมัยและเป็นหลักสูตรที่มีคุณภาพสูง รับประกันคุณภาพของบัณฑิตได้อย่างแน่นอน

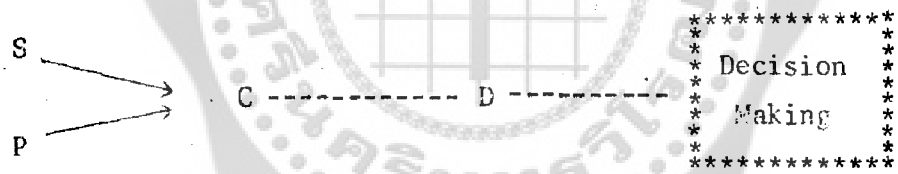
รูปแบบของการประเมินหลักสูตรดังที่สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ ได้เสนอมาข้างต้น เป็นรูปแบบการประเมินหลักสูตรของ Phi Delta Kappa ซึ่งเรียกว่า CIPP Model ดังแสดงในแผนภูมิ ต่อไปนี้ :- (Stufflebeam, 1971 : 128)

รูปแบบนี้ เป็นรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับการประเมินเพื่อพัฒนาหลักสูตร

นอกจากนี้ การประเมินหลักสูตรยังอาจใช้รูปแบบอื่น เช่น การประเมินหลักสูตรของ สเตก (The Stake Congurence Contingency Model) ซึ่งประเมินความสอดคล้องและความสัมพันธ์ของตัวแปรในหลักสูตร ได้แก่ ประเมินสิ่งที่มีมาก่อนเรียน บุคลิกและนิสัยของนักเรียน บุคลิกและนิสัยของครู เนื้อหาสาระของหลักสูตร วัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอน ฯลฯ ประเมินกระบวนการในการสอน เช่น การสื่อสาร เวลาที่จัดให้ สำดับของเหตุการณ์ การให้กำลังใจ บรรยากาศ ฯลฯ และประเมินผลที่เกิดขึ้น เช่น สัมฤทธิ์ผลของนักเรียน ทัศนคติของนักเรียน ทักษะต่าง ๆ ของนักเรียน ผลที่เกิดขึ้นกับครู ผลที่เกิดขึ้นกับสถาบัน ฯลฯ (Stake, 1967 : 523 - 540)

รูปแบบการประเมินหลักสูตรของโพรวัส (Provus Discrepancy Evaluation Model) เป็นการประเมินดังในแผนภูมิต่อไปนี้ :- (ทิศนา แขมมณี, 2516 : 18)

S	=	Standard	ก่อนประเมินจะต้องตั้งมาตรฐานของสิ่งที่ต้องการประเมินก่อน
P	=	Performance	รวบรวมข้อมูลในเรื่องที่ต้องการประเมิน โดยแสดงให้เห็นพฤติกรรมที่ชัดเจน
C	=	Compare	เปรียบเทียบข้อมูลที่ได้กับมาตรฐานที่ตั้งไว้
D	=	Discrepaney Decision Making	ดูว่ามีช่องว่างอะไรระหว่างผลที่เกิดขึ้นกับผลที่คาดหวัง ผู้ประเมินหลักสูตรจะส่งผลการประเมินไปให้ผู้ที่ทำหน้าที่ตัดสินใจเกี่ยวกับหลักสูตร เพื่อทำการตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น จะหยุดใช้หลักสูตร หรือ จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอย่างไร

ทิศนา แขมมณี (ทิศนา แขมมณี, 2526 : 19) ได้สรุปเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรไว้ ดังนี้ :-

1. ในการประเมินผลหลักสูตร จะมีการกำหนดลงไปว่า จะประเมินผลอะไรอย่างเฉพาะเจาะจง

2. ในการประเมินผลหลักสูตร จะมีการกำหนดว่า ต้องการข้อมูลอะไรที่จะนำมาช่วยในการประเมินผล

3. ในการประเมินผลหลักสูตร จะมีการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในข้อ 2

4. ในการประเมินผลหลักสูตร จะมีการกำหนดเกณฑ์และมาตรฐานในการประเมินผล

5. ในการประเมินผลหลักสูตร จะมีการวิเคราะห์ข้อมูลตามเกณฑ์และมาตรฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 4

6. หลังจากที่ได้วิเคราะห์ข้อมูลเสร็จแล้ว จะมีการส่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลให้แก่ผู้ที่จะตัดสินใจ หรือ ดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องของหลักสูตรนั้น

สำหรับการประเมินหลักสูตรในการวิจัยนี้ มิได้ดำเนินการตามรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งโดยเฉพาะ แต่เป็นการรวบรวมความคิดจากรูปแบบต่าง ๆ มาประมวลกันเข้า แล้วทำการประเมินหลักสูตร โดยใช้วิธีสอบถามความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิต ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญในการใช้หลักสูตร โดยสอบถามเกี่ยวกับโครงสร้างของหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตร การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน และการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ นอกจากนั้น เพื่อเป็นการติดตามผลสำเร็จการศึกษาว่าได้มีการนำความรู้ที่ได้จากรายวิชาในหลักสูตร ไปใช้ในการปฏิบัติงานมากน้อยเพียงใด จึงได้ถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิตด้วย โดยถามความคิดเห็นทั้งของอาจารย์และบัณฑิต นอกจากนี้ ยังได้สำรวจความคิดเห็นและความต้องการของอาจารย์ เกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตรด้วย

1.3 ความหมายและจุดมุ่งหมายของการพัฒนาหลักสูตร

หลักสูตรที่ใช้ในสถาบันการศึกษาใดก็ตาม เมื่อได้ใช้ครบวงจรของหลักสูตรแล้ว ก็ควรจะได้มีการประเมินเพื่อสำรวจข้อดีและข้อบกพร่อง ตลอดจนปัญหาต่าง ๆ ในการใช้หลักสูตรนั้น หลังจากนั้น จึงควรที่จะได้ทำการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรนั้น ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของสังคม

ความหมายของการพัฒนาหลักสูตรนั้น หมายถึง การทำหลักสูตรที่มีอยู่แล้วให้ดียิ่ง หรือ การจัดทำหลักสูตรขึ้นมาใหม่ โดยไม่มีหลักสูตรเดิมเป็นพื้นฐานอยู่เลย การพัฒนาหลักสูตรจะรวมไปถึงการผลิตเอกสารต่าง ๆ สำหรับผู้เรียนด้วย (Saylor and Alexander, 1974 : 7)

ทาบา (Taba, 1962 : 6 - 7) ได้ให้ความหมายของการพัฒนาหลักสูตรไว้ว่า การพัฒนาหลักสูตรเป็นงานที่สลับซับซ้อน ซึ่งรวมการตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ไว้หลายประการ ได้แก่ การตัดสินใจเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายทั่วไปที่โรงเรียนต้องการจะจัดการศึกษา และจุดมุ่งหมายเฉพาะเกี่ยวกับการเรียนการสอน การตัดสินใจเกี่ยวกับการเลือกสาขาวิชา หรือรายวิชาในหลักสูตร และเนื้อหาวิชาที่จะบรรจุไว้ในแต่ละวิชา การเลือกประสบการณ์การเรียนให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดมุ่งหมาย การตัดสินใจเกี่ยวกับการประเมินผลว่า นักเรียนได้เรียนรู้อะไรบ้าง และสัมฤทธิ์ผลของหลักสูตรในการบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ และประการสุดท้ายจะต้องตัดสินใจเลือกรูปแบบของหลักสูตรที่จะใช้ด้วย

ไทเลอร์ (Tyler, 1975 : 17) ได้ให้ความหมายของการพัฒนาหลักสูตรไว้ว่า หมายถึง การพัฒนาแผนสำหรับโปรแกรมการศึกษา ซึ่งรวมถึงการกำหนดและการเลือกจุดมุ่งหมายทางการศึกษา การเลือกประสบการณ์การเรียน การจัดประสบการณ์การเรียน และการประเมินผลโปรแกรมการศึกษา

ในการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนนั้น ไทเลอร์ (Tyler, 1949:1) ได้ให้หลักการและเหตุผลไว้ว่า ควรจะตอบคำถามที่เป็นพื้นฐานสี่ประการ ดังนี้ :-

1. มีจุดมุ่งหมายทางการศึกษาอะไรบ้างที่โรงเรียนควรจะแสวงหา

2. มีประสบการณ์ทางการศึกษาอะไรบ้างที่โรงเรียนควรจัดขึ้น เพื่อช่วยให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

3. จะจัดประสบการณ์ทางการศึกษาอย่างไร จึงจะทำให้การสอนมีประสิทธิภาพ

4. จะประเมินผลประสิทธิภาพของประสบการณ์ในการเรียนอย่างไร จึงจะตัดสินได้ว่า ได้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

จุดมุ่งหมายของการพัฒนาหลักสูตร คือ การวางระบบเพื่อให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายทางการศึกษา โดยที่ระบบนั้นจะต้องสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพในสังคม ดังนั้น งานขั้นแรกที่สำคัญในการพัฒนาหลักสูตร ก็คือ การสำรวจและวิเคราะห์สภาพการณ์ที่สำคัญซึ่งมีอิทธิพลต่อการสร้างหลักสูตร และการนำหลักสูตรไปใช้ งานขั้นนี้ได้แก่ การสำรวจความต้องการหรือปัญหาของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหรือปรับปรุงหลักสูตร เช่น ผู้เรียน ครู นักการศึกษา ฯลฯ และการสำรวจสภาพแวดล้อมปัจจุบันทางการศึกษา เช่น ครอบครัว เพื่อน ชุมชน และโรงเรียน เป็นต้น (Tyler, 1975 : 18 - 24)

เมห์ลิงเจอร์ (Mehlinger, 1975 : 123) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายโดยส่วนรวมของการพัฒนาหลักสูตร ก็คือ การปรับปรุงการเรียนการสอน เมื่อนักพัฒนาหลักสูตรได้วิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและได้หาข้อสรุป เพื่อแก้ปัญหานั้นแล้วก็จะต้องเสนอให้ครูผู้สอนได้รู้จักวิธีจัดการเรียนการสอนแบบใหม่ หรือ ผลิตผลของการเรียนการสอนใหม่ ๆ ซึ่งเชื่อว่า มีประสิทธิภาพสูงกว่าสิ่งที่ปฏิบัติอยู่เดิม

สำหรับการพัฒนาหลักสูตรในระดับอุดมศึกษานั้น จุดมุ่งหมายสำคัญก็คือ การจัดประสบการณ์การศึกษาที่มีประสิทธิภาพและมีคุณค่า เพื่อให้ผู้เรียนได้ออกไปเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ สามารถออกไปรับใช้สังคมและประเทศชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (ไพฑูรย์ สินลารัตน์, 2524 : 20 - 21) มีความเห็นว่า หลักสูตรระดับอุดมศึกษานั้น เน้นพิเศษในเรื่องของเนื้อหาและองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเนื้อหา รวมทั้งกิจกรรมต่าง ๆ ที่ดำเนินไปเพื่อเนื้อหาดังกล่าว ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า ในการพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษานั้น การเลือกและการจัด

157729

เนื้อหาวิชาตลอดจนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผลเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สถาบันการศึกษาจะต้องจัดดำเนินการให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ตั้งไว้และให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมด้วย

1.4 วิธีการพัฒนาหลักสูตร

จากความหมายและจุดมุ่งหมายของการพัฒนาหลักสูตรที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นว่าองค์ประกอบที่สำคัญของหลักสูตรที่ควรจะต้องนำมาพิจารณาในการพัฒนาหลักสูตรประกอบด้วย

1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร
2. เนื้อหาวิชา
3. กิจกรรมการเรียนการสอน
4. การประเมินผล
5. การบริหารหลักสูตร

สำหรับวิธีการพัฒนาหลักสูตรนั้น นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอรูปแบบที่แตกต่างกันออกไปหลายรูปแบบ ดังจะได้ยกมากล่าวเป็นตัวอย่าง ดังต่อไปนี้

ไทเลอร์ (Tyler, 1949 : 3 - 128) มีความเห็นว่า ขั้นตอนที่สำคัญในการพัฒนาหลักสูตร ก็คือ การกำหนดจุดมุ่งหมายทางการศึกษา จุดมุ่งหมายเหล่านี้ควรจะระบุทั้งพฤติกรรมของผู้เรียนและเนื้อหา จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้นั้นจะเป็นเกณฑ์ในการเลือกเนื้อหาวิชา กิจกรรมการเรียนการสอนและการประเมินผล ขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตรที่ไทเลอร์ เสนอไว้นั้นเป็นขบวนการที่เรียกว่า "วิธีการ-จุดหมาย" (means-ends process) นั่นคือ ทุกขั้นตอนของการจัดการจัดการศึกษาเป็นแนวทางหรือวิธีการ (means) ที่จะนำไปสู่จุดหมายปลายทางของการศึกษา (ends) หรือจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้นั่นเอง สำหรับการเลือกจุดมุ่งหมายทางการศึกษานั้น ไทเลอร์ได้เสนอไว้ว่าควรจะเลือกมาจากแหล่งต่าง ๆ สามแหล่งด้วยกัน คือ

1. จากการศึกษาตัวผู้เรียนเอง
2. จากการศึกษาสังคมนอกโรงเรียน
3. จากข้อเสนอแนะของนักวิชาการ

เมื่อได้จุดมุ่งหมายทางการศึกษา ซึ่งอาจมีจำนวนมากมายเกินกว่าที่จะบรรจุในหลักสูตรได้ทั้งหมด นักพัฒนาหลักสูตรจำเป็นจะต้องเลือกจุดมุ่งหมายเฉพาะที่สำคัญและเกี่ยวข้องกับผู้เรียน โดยใช้หลักปรัชญาและจิตวิทยาเป็นเครื่องช่วยในการกลั่นกรองจุดมุ่งหมายเหล่านั้น ต่อจากนั้นจึงถึงขั้นการเลือกประสบการณ์ การเรียน การจัดประสบการณ์การเรียน และการประเมินผล

ทาบา ซึ่งเป็นนักพัฒนาหลักสูตรที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งของสหรัฐอเมริกา ได้ร่วมกับไทเลอร์ในการเสนอต่อที่ประชุมการสัมมนาการวางแผนหลักสูตรในปี ค.ศ. 1930 ว่า การพัฒนาหลักสูตรนั้น จำเป็นจะต้องมีระบบในการวางแผนงานโดยทั้งไทเลอร์และทาบา ได้เริ่มต้นคิดว่าควรจะมีคำถามอะไรบ้างที่ควรถามในการพัฒนาหลักสูตร จะเรียงลำดับคำถามอย่างไร และจะมีขั้นตอนอย่างไรในการวางแผนการพัฒนาหลักสูตร (ชมพันธุ์ กุญชร ณ อยุธยา, 2525 : 32) สำหรับขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตรที่ทาบาได้เสนอไว้ 5 ลำดับดังนี้ :- (Taba, 1962 : 12)

ขั้นที่ 1 การสำรวจความต้องการ
ขั้นที่ 2 การกำหนดจุดมุ่งหมาย
ขั้นที่ 3 การเลือกเนื้อหา
ขั้นที่ 4 การจัดเนื้อหา
ขั้นที่ 5 การเลือกประสบการณ์การเรียน
ขั้นที่ 6 การจัดประสบการณ์การเรียน
ขั้นที่ 7 การกำหนดว่าจะประเมินผลอะไรและวิธีประเมินผล

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์และทาบานั้นใกล้เคียงกัน โดยเริ่มจากการสำรวจความต้องการของผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้เรียน สังคม นักวิชาการ ต่อจากนั้น จึงนำข้อมูลเหล่านั้นมากำหนดเป็นจุดมุ่งหมาย แล้วจึงถึงขั้นตอนการเลือกและการจัดเนื้อหา การเลือกและการจัดประสบการณ์การเรียน หรือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล (ชมพันธุ์ กุญชร ณ อยุธยา, 2525 : 33)

เซย์เลอร์และคณะ (Saylor, Alexander and Lewis, 1981 : 30) ได้เสนอขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตรไว้ดังนี้ :-

ขั้นที่ 1 การกำหนดเป้าหมายและจุดมุ่งหมาย

ขั้นที่ 2 การร่างหลักสูตร

ขั้นที่ 3 การนำหลักสูตรไปใช้

ขั้นที่ 4 การประเมินหลักสูตร

สำหรับการพัฒนาหลักสูตรในระดับอุดมศึกษานั้น ส่วนใหญ่มักจะดำเนินการตามขั้นตอนที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น แต่ก็มีนักการศึกษาอุดมศึกษาบางคนที่มีความคิดเห็นแตกต่างออกไป เช่น เดรสเซิล (Dressel, 1971 : 22 - 24) ได้เน้นวิธีการ (means) มากกว่าจุดมุ่งหมาย (ends) ตามรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษาของเดรสเซิลนั้น เขาได้กำหนดองค์ประกอบที่จะต้องคำนึงถึงไว้เป็นสี่ด้านที่ตรงกันข้ามกัน ดังนี้ :-

1. นิสิตแต่ละบุคคล ---------- วิชาความรู้

การพัฒนาแต่ละบุคคล	การเรียนรู้เนื้อหา
การเน้นพฤติกรรม	การวางโครงสร้างและวิธีสอนวิชาความรู้
การพัฒนาเจตคติ	ความเป็นเลิศทางวิชาการ

2. ปัญหา นโยบาย ---------- นามธรรม

ปฏิบัติการ	ความคิด ทฤษฎี
สมรรถภาพ	การสอนโดยการพูด
เน้นปัจจุบันและอนาคต	เน้นอดีต

3. ความยืดหยุ่น เอกภาพ ---------- โปรแกรมตายตัว

ดัดแปลงให้สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของแต่ละบุคคล	กำหนดโปรแกรมและมาตรฐานตามวิชาและ/หรือผู้เรียนในระดับปานกลาง หรือ ผู้เรียนในอุดมคติ

4. การบูรณาการ ความสอดคล้อง และความเป็นเอกภาพใน และจากประสบการณ์การเรียน ---------- การแบ่งออกเป็นส่วน ๆ ความไม่สม่ำเสมอและ ความไม่สอดคล้องกันใน ประสบการณ์การเรียน

นอกจากนี้ เดรสเซิลยังได้เสนอแนะองค์ประกอบที่สำคัญอีกห้าประการที่จะต้องคำนึงถึงในการพัฒนาหลักสูตร คือ

1. การศึกษาศิลปศาสตร์และสาขาวิชาชีพ
2. ความกว้างและความลึกของเนื้อหาวิชา
3. ความต่อเนื่องและการเรียงลำดับของเนื้อหาวิชา
4. ความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนและการสอน
5. การวางแผนอย่างต่อเนื่องและการประเมินผล

ในการตัดสินใจเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษานั้น เมย์ฮิว และฟอร์ด (Mayhew and Ford, 1976 : 15) ได้สรุปว่า สถาบันอุดมศึกษาควรจะคำนึงในเรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้ (1) ลักษณะนิสัย คุณสมบัติ ปณิธานและความต้องการของนิสิตนักศึกษา (2) การปฏิบัติงาน ลักษณะนิสัย เจตคติและความคิดเห็นของบัณฑิตเกี่ยวกับประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย (3) อายุ ความสามารถ ความสนใจ พัฒนาการและแรงจูงใจของอาจารย์ (4) ค่าใช้จ่ายในรายวิชา แผนกวิชา ภาควิชา คณะ การรับคนเข้าทำงาน วัสดุอุปกรณ์ และการปฏิบัติงานทั้งหมด (5) ความคาดหวังของผู้ที่จะใช้ผลิตผลของมหาวิทยาลัย เช่น นายจ้าง สามีและภรรยา กองทัพ ฯลฯ (6) ความคาดหวังของสังคมในวงกว้างขึ้นไป (7) การเปลี่ยนแปลงลักษณะของสังคมและที่สำคัญก็คือ อัตราและทิศทางของการเปลี่ยนแปลง (8) การใช้หลักสูตรในที่อื่น ๆ และการประเมินผลประโยชน์ที่ได้รับและผลเสียที่เกิดจากการใช้หลักสูตร (9) รูปแบบของความก้าวหน้าของนิสิตนักศึกษาในระหว่างที่ศึกษาในมหาวิทยาลัย

จากเอกสารที่ได้นำมากล่าวไว้นี้ จะเห็นได้ว่า การพัฒนาหลักสูตรมิได้ครอบคลุมเฉพาะเนื้อหาวิชาหรือการจัดการเรียนการสอนเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะความต้องการและความสนใจของผู้เรียน ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอน บัณฑิต

ผู้บังคับบัญชาหรือนายจ้างของบัณฑิต และบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ความคิดเห็นจากบุคคลต่าง ๆ เหล่านี้ จะเป็นข้อมูลที่สำคัญในการที่จะนำมาใช้ในการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังนั้น ในการวิจัยนี้จึงได้ศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ และบัณฑิตเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อองค์ประกอบต่าง ๆ ของหลักสูตร ซึ่งได้แก่ โครงสร้างของหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตร การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ และถามความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตร นอกจากนั้น เพื่อให้ได้ทราบถึงการปฏิบัติงานของบัณฑิตที่จบปริญญาศิลปศาสตร-บัณฑิต จึงได้สอบถามความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเหล่านี้ด้วย เพื่อนำข้อมูลเหล่านั้นมาเสนอแนะในการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตร

2. ปัญหาการว่างงานกับการจัดการศึกษา

ในปัจจุบันนี้ย่อมเป็นที่ทราบกันอยู่โดยทั่วไปว่า ประเทศไทยกำลังประสบกับปัญหาต่าง ๆ หลายด้าน ปัญหาหนึ่งซึ่งเป็นที่น่าวิตกและน่าเป็นห่วงมากที่สุด ก็คือ ปัญหาการหางานทำของบัณฑิตและปัญหาการว่างงาน ซึ่งจะเห็นได้ว่ารัฐบาลได้พยายามเร่งรีบแก้ไขปัญหาเหล่านี้โดยคณะรัฐมนตรีได้อนุมัติเงินจำนวน 62.5 ล้านบาท ให้กระทรวงมหาดไทยใช้แก้ปัญหาคนว่างงาน กำหนดนโยบายทั้งตลาดแรงงานต่างประเทศและในประเทศ และตั้งสำนักงานแรงงานทุกจังหวัด (มติชน 2527 : 1) สำหรับปัญหาการว่างงานนั้น ไม่ได้หมายถึงเฉพาะผู้ที่ยังไม่มีงานทำเป็นอาชีพเฉพาะ แต่ยังหมายถึง การทำงานที่ต่ำกว่าระดับการศึกษาอีกด้วย จากสถิติการรับสมัครพนักงานขับรถยนต์ขององค์การขนส่งมวลชน ปรากฏว่า มีผู้สมัครที่สำเร็จการศึกษาถึงระดับปริญญาตรีเป็นจำนวนมาก และจากวันนัดพบแรงงานที่กระทรวงมหาดไทยจัดขึ้นสองครั้งซึ่งมีผู้สมัครเป็นจำนวนมาก ย่อมแสดงให้เห็นว่า มีคนว่างงานมากเพียงใด และจากข้อมูลที่ นิยม ปราคำ (นิยม ปราคำ, 2527 : 3) ได้สำรวจพบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี พ.ศ.2523 มีงานทำเพียงร้อยละ 86.1 ที่ยังไม่มีงานทำร้อยละ 13.9 (เกือบ 1 ใน 6) และผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2524 มีงานทำเพียงร้อยละ 81.2 ที่ยังไม่มีงานทำร้อยละ 18.8 รวม 2 ปี มีการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรีในประเทศออกมามากกว่า 61,000 คน ในขณะนี้ได้

งานทำไปเพียงประมาณร้อยละ 84 (ประมาณ 5 คนใน 6 คน) ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 16 ยังหางานทำไม่ได้ คิดเป็นจำนวนบัณฑิตใหม่ที่สำเร็จการศึกษา พ.ศ. 2523 และ พ.ศ. 2524 ที่ยังหางานทำไม่ได้เกือบ 10,000 คน ในจำนวนนี้ สาขาวิชาที่มีการผลิตมากแต่สำเร็จการศึกษาแล้วยังหางานทำไม่ได้เป็นสัดส่วนที่ค่อนข้างสูง คือ สาขาสังคมศาสตร์ นิติศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ ข้อมูลดังกล่าวสอดคล้องกับผลการสำรวจของทบวงมหาวิทยาลัย (วารสารการศึกษาแห่งชาติ, 2527 : 48 - 49) ซึ่งพบว่า กลุ่มผู้ว่างงานที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษ คือ กลุ่มผู้ว่างงานที่สำเร็จการศึกษาสาขาสังคมศาสตร์ ซึ่งก็รวมถึงสาขาศึกษาศาสตร์ นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ วิจิตรศิลป์ และมนุษยศาสตร์ ซึ่งมีจำนวนมากกว่าผู้ว่างงานสาขาอื่น ๆ ในระดับเดียวกัน และตามสถิติใน พ.ศ. 2521 บัณฑิตสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีอัตราการว่างงานสูงมากถึงร้อยละ 34.38 และ 34.72 ตามลำดับ

คนว่างงานที่มีการศึกษานับว่าเป็นอันตรายยิ่งกว่าคนว่างงานที่ไม่มีการศึกษา เพราะคนว่างงานที่มีการศึกษานั้น จะทำงานก็ต้องตรงกับความรู้ที่เรียนมา การจัดหางานให้ตรงกับความรู้เป็นจำนวนมากเช่นนี้ ย่อมเป็นการยากที่จะทำได้ ยิ่งงานในภาครัฐบาลค่อนข้างจะอิ่มตัวและงานในภาคเอกชนไม่ขยายเพิ่มขึ้น เพราะเศรษฐกิจของประเทศเป็นอุปสรรค หนทางการมีงานทำของคนว่างงานที่มีการศึกษาย่อมลำบากมากขึ้นเป็นทวีคูณ (บุญเหลือ เครือไชย, 2527 : 5)

ปัญหาการว่างงานกับการจัดการศึกษาเป็นปัญหาระดับชาติ เป็นปัญหาที่มองเพียงผิวเผินก็คิดว่าจะแก้ไขได้ง่าย แต่ก็ยังไม่มีรัฐบาลของประเทศใดสามารถแก้ปัญหาดังกล่าวได้อย่างสิ้นเชิง ไม่ว่าจะเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วหรือประเทศด้อยพัฒนา (เด่นพงษ์ พลละคร, 2523 : 13) แม้รัฐจะได้ลงทุนจัดการศึกษาเป็นจำนวนมากตั้งแต่ลงทุนผลิตครู อาจารย์ สร้างโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย ซื้ออุปกรณ์การสอน แต่เมื่อผลผลิตออกมาแล้วไม่มีงานทำ ก็เรียกว่า เป็นการลงทุนที่สูญเปล่า (เด่นพงษ์ พลละคร, 2523 : 6) จะเห็นได้ว่า การจัดการศึกษากับปัญหาการว่างงานนั้นมีส่วนสัมพันธ์กันอย่างแนบแน่น ถ้าการผลิตนักศึกษาโดยเฉพาะในระดับสูง ไม่สอดคล้องกับความต้องการด้านกำลังคนของประเทศ คือ มุ่งเฉพาะเป้าหมายด้านปริมาณเท่านั้น มิได้คำนึงถึงการผลิตเพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงาน ทั้งภาครัฐบาลและภาคเอกชนแล้ว ปัญหาการว่างงานก็คงจะทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นไปเรื่อย ๆ

สำหรับแนวทางในการแก้ไขปัญหาจะต้องเริ่มตั้งแต่การปรับปรุงระบบการศึกษา โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษา จะต้องให้ความรู้ด้านวิชาชีพมากขึ้น และให้หลักสูตรจบในตัวเอง คือ ให้ผู้ที่สำเร็จการศึกษาในระดับนี้สามารถออกไปประกอบอาชีพได้ด้วยตนเอง ส่วนระดับอุดมศึกษาจะเน้นการผลิตในสาขาวิชาที่ประเทศต้องการ ถึงแม้ว่าจะต้องลงทุนสูงกว่าเดิมก็ตาม (วารสารการศึกษาแห่งชาติ, 2527 : 50)

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าปัญหาการว่างงานในสภาพปัจจุบันเป็นปัญหาที่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องควรจะต้องเริ่มดำเนินการแก้ไข โดยเฉพาะถ้ามองปัญหาโดยส่วนรวมอย่างลึกซึ้งแล้ว การจัดการศึกษาจะต้องมีส่วนสัมพันธ์กันอย่างแน่นอน ฉะนั้น สถาบันที่ทำหน้าที่ผลิตบัณฑิตจะต้องมีความยืดหยุ่นในการจัดการศึกษา คือ จะต้องรู้จักการปรับแนวการจัดการศึกษาและหลักสูตรให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นหลายด้าน ทั้งนี้ เพื่อสามารถสนองความต้องการของตลาดแรงงาน ถ้าฝ่ายใดที่เห็นว่า ผู้สำเร็จการศึกษาสาขาใดสาขาหนึ่งมีมากเกินความต้องการของตลาด ก็น่าจะหยุดการผลิตชั่วคราวแล้วปรับขยายเพื่อผลิตคนด้านอื่นแทน

สำหรับหลักสูตรทางมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์นั้น การพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรควรจะได้เริ่มหาแนวทางที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้สามารถออกไปประกอบอาชีพได้ โดยอาจจะเพิ่มความรู้และเนื้อหาวิชาในด้านวิชาชีพที่เกี่ยวข้องเพิ่มขึ้น การจัดการเรียนการสอนก็ควรเน้นการปฏิบัติให้มากขึ้นกว่าการสอนแต่เพียงทฤษฎีอย่างเดียว อย่างไรก็ตาม การเน้นในเรื่องคุณธรรมและจริยธรรมของบัณฑิตนั้น ก็เป็นสิ่งที่สาขาวิชาทางมนุษยศาสตร์สำเป็นจะต้องคำนึงถึงเป็นประการสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรด้วย

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.1 งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิตนั้น มีผู้สนใจศึกษาบ้าง ส่วนใหญ่จะศึกษาวิจัยหลักสูตรเพื่อประเมินผลหลักสูตร โดยการติดตามผลงานของผู้สำเร็จการศึกษาที่ออกไปปฏิบัติงานแล้วว่า ได้ใช้ความรู้ความสามารถที่ได้รับจากสถาบันการศึกษาไปใช้ในการปฏิบัติงานมากน้อยเพียงใด มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร ตลอดจนมีข้อ

คิดเห็นต่อหลักสูตรและสถาบันที่สำเร็จการศึกษาอย่างไร ข้อมูลที่ได้จากการติดตามผลการปฏิบัติงานสามารถนำมาใช้ประกอบการพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้ที่สำเร็จการศึกษาสามารถออกไปประกอบอาชีพและปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษานั้น เอกราช อุตระ (เอกราช อุตระ, 2520 : 7) ได้รวบรวมวิธีการที่นิยมไว้ 3 แนวทางด้วยกัน กล่าวคือ แนวแรก เป็นการศึกษาค้นคว้าโดยส่งแบบสอบถามความคิดเห็นทั้งผู้บังคับบัญชา หรือ นายจ้างของผู้สำเร็จการศึกษากับตัวผู้สำเร็จการศึกษา การศึกษาแบบนี้เป็นการวิจัยแบบกว้าง โดยสอบถามความคิดเห็นในหลายเรื่อง เช่น ความรู้ความสามารถในการสอน ความรู้ความสามารถทางวิชาการ ความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานทั่ว ๆ ไป และบุคลิกภาพในการเป็นครู นอกจากนี้ ยังสอบถามความคิดเห็นในการปรับปรุงคุณภาพของสถานศึกษาที่สำเร็จการศึกษาด้วย ส่วนการวิจัยอีกแนวหนึ่งนั้น เป็นการศึกษารายละเอียดของหลักสูตรซึ่งเน้นหนักในรายวิชา โดยสอบถามความคิดเห็นเฉพาะตัวของผู้สำเร็จการศึกษาเพียงด้านเดียว การติดตามผลแบบนี้มุ่งวิเคราะห์หลักสูตรว่า แต่ละรายวิชาจะต้องปรับปรุงเนื้อหาอะไร อย่างไร จัดว่าเป็นการวิจัยที่แคบกว่าอย่างแรก นอกจากนี้ ยังมีการวิจัยติดตามผลอีกแนวหนึ่งที่ทำโดยการสอบถามความคิดเห็นจากผู้บังคับบัญชา หรือ ผู้ร่วมงานเพียงอย่างเดียว เป็นการวิจัยที่แคบ มักกระทำในระดับปริญญาตรีหรือหน่วยงานที่ต้องการทราบผลเพียงบางจุดเท่านั้น

ปรียา สัมฤทธิผล (ปรียา สัมฤทธิ์ผล, 2526 : 232 - 237) ได้วิจัยการประเมินผลหลักสูตรการศึกษาบัณฑิต พุทธศักราช 2517 ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ คณาจารย์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้บริหาร บัณฑิตการศึกษาบัณฑิตปีการศึกษา 2520 - 2521 ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต และนิสิตชั้นปีที่ 4 ประจำปีการศึกษา 2522 วิธีการวิจัยใช้แบบสอบถาม ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยประกอบด้วย ตัวแปรต้น ได้แก่ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา การจัดประสบการณ์ประกอบการเรียนรู้ การนำความรู้และความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไปใช้ในกระบวนการสอน ปัจจัยและสภาพต่าง ๆ ภายในมหาวิทยาลัย การสอน ปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผลการเรียนของนิสิต ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของบัณฑิต

และนิสิต และความสามารถในการปฏิบัติงานครูของบัณฑิตในทัศนะของผู้บังคับบัญชากับตัวบัณฑิตเอง ซึ่งประกอบด้วย 6 ด้าน คือ ความรู้ความสามารถทางวิชาการ ความสามารถพิเศษ ความสามารถทางวิธีการสอน ความสามารถทางบุคลิกภาพ ความสามารถทางทัศนคติต่ออาชีพครู และความสามารถทางมนุษยสัมพันธ์ ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารและอาจารย์มีความเข้าใจเป็นอย่างดีเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาบัณฑิต และมีความคิดเห็นตรงกันเกี่ยวกับความเหมาะสมในการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาต่าง ๆ และเกี่ยวกับปัจจัยและสภาพต่าง ๆ ภายในมหาวิทยาลัย แต่มีความคิดเห็นต่างกันเกี่ยวกับความเหมาะสมในการจัดประสบการณ์ประกอบการเรียนรู้ บัณฑิตและนิสิตมีความเห็นต่างกันเกี่ยวกับปัจจัยและสภาพต่าง ๆ ภายในมหาวิทยาลัย อาจารย์ บัณฑิต และนิสิตมีความคิดเห็นตรงกันเกี่ยวกับปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผลการเรียนของนิสิตแต่ละวิชาเอก โดยเห็นว่า การมีประสบการณ์ด้านวิชาชีพทางการศึกษาของอาจารย์ผู้สอนมีความสำคัญมากที่สุด นอกจากนี้ ผลการวิจัยพบว่า ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตพึงพอใจในความสามารถในการปฏิบัติงานครูของบัณฑิตที่ผลิตจากหลักสูตรการศึกษาบัณฑิต พุทธศักราช 2517 แต่ตัวบัณฑิตเองยังไม่พึงพอใจอยากจะให้ความสามารถในการปฏิบัติงานดีกว่าที่เป็นอยู่

วิไลวรรณ เจริญพงษ์ (วิไลวรรณ เจริญพงษ์, 2514 : 88 - 90) ได้ติดตามผลการปฏิบัติงานของบัณฑิตครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อจะศึกษาถึงคุณภาพของบัณฑิตเกี่ยวกับความสามารถในการปฏิบัติงานในด้านต่าง ๆ 6 ด้าน คือ ความรู้ความสามารถทางวิชาการ ความสามารถพิเศษ วิธีสอน บุคลิกภาพ มนุษยสัมพันธ์ และทัศนคติต่ออาชีพครู โดยส่งแบบสอบถามให้บัณฑิตและผู้บังคับบัญชา ผลการวิจัยพบว่า บัณฑิตส่วนใหญ่ได้สอนตรงตามสาขาวิชาเอกและวิชาโท

รัตนา ศิริพานิชและคณะ (รัตนา ศิริพานิชและคณะ, 2521 : 51 - 60) ได้ติดตามผลการปฏิบัติงานของบัณฑิตที่จบจากวิทยาลัยครู 17 แห่งในปีการศึกษา 2517 - 2519 โดยสอบถามจากผู้สำเร็จการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ความรู้และประสบการณ์ด้านการเรียน วิชาเอกที่ได้รับจากวิทยาลัยครูเพียงพอต่อการสอนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาที่ตนสอนอยู่ สำหรับความคิดเห็นด้านความรู้ และประสบการณ์ด้านวิชาการศึกษา กิจกรรมเสริมหลักสูตร เห็นว่า เพียงพอที่จะนำไปใช้ได้

สำหรับการวิจัยที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์หลักสูตรหรือถามความเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับหลักสูตร เพื่อนำข้อมูลไปประเมินผลหลักสูตรนั้น มีผู้วิจัยในหลายรูปแบบทั้งการวิเคราะห์เอกสาร หลักสูตร และการสอบถามความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้อง เช่น ผู้บริหาร อาจารย์ บัณฑิต นิสิต ตลอดจนผู้ปกครองบัณฑิตของบัณฑิต ดังจะได้ยกมากล่าวในเรื่องที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

แก้วตา คณะวรรณและคณะ (แก้วตา คณะวรรณ บำเพ็ญ วงค์ศรีแก้วและสมปัติ ตัญตรัยรัตน์, 2522 : 1 - 63) ได้ทำการวิจัยเพื่อวิเคราะห์หลักสูตรการผลิตครูในประเทศไทยของสถาบันการผลิตครู 9 แห่ง คณะผู้วิจัยได้เปรียบเทียบหลักสูตรของสถาบันต่าง ๆ ในด้านความมุ่งหมาย กระบวนวิชาที่บรรจุไว้ในหลักสูตร ระเบียบการเรียนและการประเมินผลการศึกษา ผลการวิเคราะห์ พบว่า หลักสูตรการผลิตครูยังมีพื้นฐานปรัชญา และความมุ่งหมายของการผลิตครูไม่ชัดเจนเข้มแข็ง ยังเป็นหลักสูตรที่เน้นทางด้านเนื้อหาวิชาหย่อนทางด้านคุณสมบัติ ทางใจ สาระความรู้ในหมวดวิชาต่าง ๆ ส่วนใหญ่คล้ายคลึงกัน แตกต่างกันที่หมวดวิชาเฉพาะมีหลายแบบซึ่งทำให้ครูที่ผลิตออกไปมีความสามารถต่างกันออกไป

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และคณะ (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และคณะ, 2522 : 20-77) ได้ประเมินหลักสูตรครุศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา โดยประเมินหลักสูตรในด้านวัตถุประสงค์และเนื้อหาสาระของหลักสูตร คุณภาพเชิงวิชาการของนิสิตปริญญาเอก ภาระงานของอาจารย์ ผู้สอน การบริหารหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอนในหลักสูตรและผลิตผลของหลักสูตร แบบจำลองที่ใช้เป็นแนวในการประเมินหลักสูตรครั้งนี้ใช้แบบจำลองซิป (CIPP Model) โดยการประเมินสภาวะแวดล้อม ปัจจัยเบื้องต้น กระบวนการและผลิตผลของหลักสูตร โดยถามความคิดเห็นทั้งของอาจารย์และนิสิต และพิจารณาองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย เช่น เอกสารหลักสูตร คะแนนเฉลี่ยสะสม และภูมิหลังของนิสิต ผลการวิจัยพบว่า วัตถุประสงค์ของหลักสูตรชัดเจน เนื้อหาสาระสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร แต่เนื้อหาสาระของหลักสูตรในด้านจำนวนและสัดส่วนยังไม่เหมาะสมเท่าที่ควร ทั้งอาจารย์และนิสิตไม่ทราบวัตถุประสงค์ตลอดจนความคาดหวังของหลักสูตรดุษฎีบัณฑิตสาขาจิตวิทยาการศึกษาอย่างเด่นชัด สภาพแวดล้อมของวัตถุที่เอื้อต่อประสิทธิภาพการเรียนการสอนยังอยู่ในขั้นที่ไม่พอใจ โดยเฉพาะการขาดแคลนวารสาร ตำรา อุปกรณ์ และห้องเรียนที่มีคุณภาพ การบริหารหลักสูตรตามรูปแบบและโครงสร้างปัจจุบันยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

ขาดสถานที่และเจ้าหน้าที่ ทำให้การดำเนินงานขาดความคล่องตัว และนิสิตมีความเห็นว่าอาจารย์ผู้สอนในระดับปริญญาเอกยังไม่เป็นผู้ที่ใฝ่วิสัยเท่าที่ควร และกระบวนการสอนของอาจารย์ยังมีประสิทธิภาพต่ำในบางเรื่อง

ประยัน แสงจักร์ (ประยัน แสงจักร์, 2525 : 126 - 133) ได้ศึกษาวิสัยสภาพปัจจุบันของหลักสูตรการฝึกหัดครูและความต้องการในการปรับปรุงหลักสูตรการฝึกหัดครู ตามทัศนะของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาในวิทยาลัยครูส่วนกลาง โดยการศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตรในด้านต่าง ๆ 5 ด้าน คือ ความมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ ผลการวิจัย พบว่า ผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษามีทัศนะต่อสภาพปัจจุบันของหลักสูตรการฝึกหัดครูและความต้องการในการปรับปรุงหลักสูตรฝึกหัดครูไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบทัศนะที่มีต่อสภาพปัจจุบันของหลักสูตรและความต้องการในการปรับปรุงหลักสูตรของแต่ละกลุ่ม ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ในการวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรระดับอุดมศึกษานั้น ได้มีผู้วิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาพื้นฐานทั่วไปไว้บ้าง ดังที่ได้รวบรวมมาต่อไปนี้ :-

เจริญ คันธวงศ์ (เจริญ คันธวงศ์, 2522 : 182 - 188) ได้ทำการศึกษาสภาพการสอนวิชาพื้นฐานทั่วไปในวิทยาลัยเอกชน พบว่า ปัญหาในด้านการเรียนการสอนในวิทยาลัยเอกชนเกิดจากผู้สอนไม่มีคุณภาพ ขาดเทคนิคการสอนที่ดี และไม่มีเวลาให้นักศึกษาเพียงพอ ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของวิชาพื้นฐานทั่วไปและไม่ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมอย่างจริงจัง

เรณู ผลสวัสดิ์ (เรณู ผลสวัสดิ์, 2523 : 178) ได้ทำการศึกษาทัศนการของหลักสูตรวิชาพื้นฐานทั่วไปของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พบว่า มีปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียนมีจำนวนมาก ตำราภาษาไทยมีจำนวนน้อยและขาดแคลนตำราที่ดี เนื้อหาบางวิชากว้างและซ้ำซ้อนกับระดับมัธยมศึกษา ผู้เรียนขาดทัศนคติที่ดีในการเรียน ขาดความถนัดและความสนใจในบางวิชาและไม่เห็นความสำคัญของวิชาพื้นฐานทั่วไป

กาญจนา บุญรมย์ (กาญจนา บุญรมย์, 2524 : จ - ฉ) ได้ทำการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาพื้นฐานทั่วไปในวิทยาลัยครูตามความเห็นของผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษาพบว่า นักศึกษามีความเห็นตรงกันว่าวิชาพื้นฐานทั่วไปมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความคิดและสติปัญญากว้างขวางขึ้น และเพื่อให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ลักษณะเนื้อหาเป็นความรู้กว้าง ๆ และเป็นเนื้อหาเบื้องต้นของสาขาวิชานั้น ๆ

ศรีนวล แก้วแพรก (ศรีนวล แก้วแพรก, 2527 : 47 - 113) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนการสอนวิชาพื้นฐานทั่วไปของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ตามทัศนะของผู้บริหาร อาจารย์ นักศึกษาและบัณฑิต โดยศึกษาในด้านความมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาวิชาในหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหาร อาจารย์ นักศึกษาและบัณฑิต มีปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาพื้นฐานทั่วไปในระดับปานกลาง ปัญหาที่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่มมีความคิดเห็นคล้ายคลึงกัน เช่น ในด้านของความมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาพื้นฐานทั่วไป มีปัญหาเรื่องผู้เรียนขาดความรู้ความเข้าใจในความมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาพื้นฐานทั่วไป ในด้านเนื้อหาวิชาหลักสูตรวิชาพื้นฐานทั่วไป ผู้บริหารและอาจารย์มีปัญหาเรื่องการจัดเนื้อหาวิชาให้เป็นลักษณะบูรณาการ นักศึกษามีปัญหาเรื่องการจัดเนื้อหาวิชาในหลักสูตรวิชาพื้นฐานทั่วไปมากเกินไป และบัณฑิตมีปัญหาเรื่องผู้สอนขาดการปรับปรุงเนื้อหาวิชาในหลักสูตรวิชาพื้นฐานทั่วไปให้เหมาะสมและทันต่อเหตุการณ์อยู่เสมอ ในด้านการจัดการเรียนการสอนวิชาพื้นฐานทั่วไป กลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม มีปัญหาเรื่องผู้เรียนวิชาพื้นฐานทั่วไปมีพื้นความรู้แตกต่างกัน และขาดความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ในด้านการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชาพื้นฐานทั่วไป มีปัญหาในเรื่องกำหนดเวลาในการตรวจผลงานรายงานและข้อสอบมีน้อยเกินไป และในด้านการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการหลักสูตรวิชาพื้นฐานทั่วไป มีปัญหาในเรื่องตำรา คู่มือ และเอกสารประกอบการสอนขาดความสมบูรณ์แบบที่จะใช้ศึกษาด้วยตนเอง และการบริการด้านตำรา คู่มือ และเอกสารประกอบการสอนล่าช้า ไม่เพียงพอ เป็นต้น สำหรับความต้องการของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่มนี้ มีลักษณะเช่นเดียวกับปัญหา เช่น ควรมีการปรับปรุงความมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาพื้นฐานทั่วไปให้ทันต่อเหตุการณ์ปัจจุบันอยู่เสมอ ควรจัดเนื้อหาวิชาให้เหมาะสมกับสภาพสังคมปัจจุบัน และสามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

ได้ ควรจัดให้มี ตำรา คู่มือ และเอกสารประกอบการสอนที่เหมาะสมและเพียงพอกับผู้เรียน ควรมีการนำผลการวัดและประเมินผลมาปรับปรุงการเรียนการสอน เป็นต้น

สำหรับการวิจัยที่เกี่ยวกับหลักสูตรในสาขามนุษยศาสตร์ หรือ ศิลปศาสตร์นั้น ได้มีผู้ทำการวิจัยไว้บ้าง ดังจะได้ยกมาเป็นตัวอย่างที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยดังต่อไปนี้ .:-

กัญจนา ลินธวานนท์ และคณะ (กัญจนา ลินธวานนท์ วิภาวรรณ ทองโล่ทิต และระเบียบ ณ กาฬสินธุ์, 2523 : 180 - 201) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาเกี่ยวกับภาษาอังกฤษระดับมหาวิทยาลัยกับความต้องการของสังคมปัจจุบัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทราบความต้องการของตลาดแรงงานและสังคมไทยในปัจจุบันเกี่ยวกับการใช้บุคลากรที่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษ เพื่อทราบความต้องการของนิสิตนักศึกษาในการที่จะใช้ภาษาอังกฤษออกไปประกอบอาชีพ และเพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงหลักสูตรปริญญาตรีภาษาอังกฤษให้เหมาะสมและสอดคล้องต่อสภาพความเป็นจริง และความต้องการของสังคมในปัจจุบัน วิธีการวิจัยใช้แบบสอบถามถามกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่ม ได้แก่ นิสิตนักศึกษาทั่วไป นิสิตนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ บัณฑิตที่จบปริญญาตรีภาษาอังกฤษ และหน่วยงาน ผลการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษาเห็นควรให้มหาวิทยาลัยมีการกำหนดบังคับให้เรียนภาษาต่างประเทศอย่างน้อยหนึ่งภาษา โดยเฉพาะภาษาอังกฤษควรเป็นวิชาบังคับ สำหรับความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรปริญญาตรีภาษาอังกฤษนั้น นิสิตนักศึกษาเห็นควรให้มีการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงอย่างยิ่ง เนื่องจากไม่สามารถบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ในเรื่องการสร้างทักษะ และการที่หลักสูตรไม่เอื้อทางด้านวิชาชีพด้วย นิสิต-นักศึกษาและหน่วยงานไม่สนับสนุนหรือเห็นความจำเป็นในการเรียนวรรณคดีอังกฤษ แต่เรียกร้องให้เพิ่มวิชาด้านวิชาชีพ และไม่เห็นเป็นการเสียศักดิ์ศรีหรือด้อยมาตรฐานแต่ประการใด ในการที่สถาบันระดับมหาวิทยาลัยละหันมาเอื้อทางด้านอาชีพ โดยเฉพาะการศึกษาทางด้านมนุษยศาสตร์ ซึ่งที่แท้จริงมิได้เป็นอาชีพในตัวเหมือนดังเช่นแขนงวิชาด้านอื่น สำหรับเนื้อหาที่ควรเป็นองค์ประกอบของหลักสูตรปริญญาตรีภาษาอังกฤษนั้น กลุ่มตัวอย่างทั้งสี่กลุ่มเห็นสอดคล้องกันว่า จะต้องมีทั้งด้านวิชาการ ด้านวิชาชีพและการสร้างทักษะความชำนาญด้านภาษา

ระวีวรรณ ภัทรปรีชา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2526 ก :123-128) ได้ทำการศึกษาองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกวิชาภาษาฝรั่งเศสเป็นวิชาเอกของนิสิต

นักศึกษาในมหาวิทยาลัย โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตนักศึกษาวิชาเอกภาษาฝรั่งเศสปีที่ 3 และปีที่ 4 สังกัดคณะต่าง ที่เปิดสอนวิชาภาษาฝรั่งเศสสาขาภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสหรือภาษาฝรั่งเศสในมหาวิทยาลัยส่วนกลางและส่วนภูมิภาค จำนวนทั้งสิ้น 453 คน วิธีการวิจัยใช้วิธีส่งแบบสอบถามเพื่อถามเกี่ยวกับองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเรียนวิชาภาษาฝรั่งเศสเป็นวิชาเอก ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นิสิตนักศึกษาเลือกเรียนวิชาภาษาฝรั่งเศสเป็นวิชาเอกเรียงตามลำดับ ได้แก่ ความถนัดและความสนใจ เหตุผลส่วนตัว เช่น เป็นวิชาที่ชอบเรียน อิทธิพลของค่านิยมในวิชาภาษาฝรั่งเศส อิทธิพลของครู อิทธิพลจากทุนการศึกษาต่างประเทศ และอิทธิพลของบุคคลแวดล้อม สำหรับวัตถุประสงค์เฉพาะในการเลือกเรียนภาษาฝรั่งเศสนั้น นิสิตนักศึกษาตอบว่าเป็นเพราะสามารถนำไปใช้เป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพได้เป็นอย่างดี มีโอกาสไปศึกษาต่อต่างประเทศได้ง่าย สามารถประกอบอาชีพซึ่งเป็นที่ยอมรับและได้รับการยกย่องในสังคม หางานทำได้ง่าย รายได้สูง และสามารถส่งเสริมอนาคตของนิสิตนักศึกษาให้ก้าวหน้าเหนือผู้อื่น

ทางด้านวิชาภาษาไทย พัฒนา ธิติเสรี (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2526 ข : 49) ได้ศึกษาปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ตามหลักสูตรปริญญาตรีของสถาบันการฝึกหัดครู จากผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษา พบว่า สัดส่วนของวิชาหลักภาษาและภาษาศาสตร์เมื่อเปรียบเทียบกับการใช้ภาษาและวรรณคดีไม่เหมาะสม โดยเน้นหนักไปทางวรรณคดี วิชาที่มีเนื้อหาซ้ำซ้อนกัน คือ วิชาการศึกษาแบบเรียนภาษาไทย กับ วิชาการพัฒนาภาษาไทย และวิชาภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทยกับวิชาภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ต่อมา เนาวรัตน์ ทรงวิทยา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2526 ง : 49) ศึกษาในเรื่องเดียวกันจากกลุ่มตัวอย่างลักษณะเดียวกัน พบว่า อาจารย์และนักศึกษาเห็นความสำคัญของวิชาภาษาศาสตร์มากลักษณะวิชาสอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตรสถาบันการฝึกหัดครู ปัญหาการเรียนการสอนที่การวิจัยทั้งสองเรื่องประสบ คือ หลักสูตรมีเนื้อหาวิชามากเกินไป บางตอนยากไป และไม่มีห้องปฏิบัติการทางภาษา อาจารย์ต้องการความช่วยเหลือเรื่องตำราและคู่มือการสอน วัสดุอุปกรณ์และการฝึกอบรม นักศึกษาต้องการให้มีเทคนิคการสอนหลาย ๆ แบบ ใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนและจัดกิจกรรม และต้องการให้เน้นด้านการฝึกทักษะปฏิบัติจริงให้มาก

สมบูรณ์ พิชญไพบูลย์ และคณะ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2526 ก : 128 - 133) ได้ศึกษาเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนวิชาศิลปศาสตร์ระดับปริญญาตรีของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ซึ่งจัดสอนเป็นวิชาพื้นฐาน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตรศิลปศาสตร์ตลอดจนปัญหาการเรียนการสอนต่าง ๆ เพื่อจะนำมาพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนวิชานี้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้ที่จบปริญญาตรีจากวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2519 - 2524 จาก 6 คณะวิชา จำนวน 314 คน วิธีการวิจัยใช้วิธีส่งแบบสอบถาม ผลการวิจัยในส่วนที่เกี่ยวกับวิชามนุษยศาสตร์นั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าหลักสูตรเหมาะสมแล้ว การจัดลัดส่วนรายวิชาเหมาะสม การสอนส่วนใหญ่ใช้วิธีสอนแบบบรรยายประกอบเอกสาร การวัดผลใช้วิธีแบบอัตนัยผสมแบบปรนัยเท่า ๆ กับแบบคะแนน รายงานรวมกับคะแนนสอบและการทดสอบภาคละ 2 ครั้งเหมาะสมแล้ว กลุ่มตัวอย่างเห็นความจำเป็นในการเรียนทางมนุษยศาสตร์ และต้องการร่วมงานกับผู้ที่มีคุณสมบัติทางมนุษยศาสตร์ด้วย

2.3.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

สำหรับผลการวิจัยในต่างประเทศนั้น มีการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

เฮนรี่ (Henry, 1965 : 26 : 2067) ได้ศึกษาถึงเรื่องการประเมินผลโปรแกรมการฝึกหัดครู จากผู้สำเร็จการศึกษาของวิทยาลัยโอลด์โดมิเนียน ในการศึกษานี้มุ่งที่การศึกษาเพื่อเตรียมครูเกี่ยวกับความรู้ทางวิชาสามัญ วิชาการศึกษา และวิชาเฉพาะ โดยส่งแบบสอบถามไปยังผู้สำเร็จการศึกษาระหว่างปี ค.ศ. 1957 - 1961 จำนวน 199 คน ผลการศึกษาปรากฏว่า ผู้สำเร็จการศึกษามีความเห็นว่า โปรแกรมนี้ดีอยู่แล้ว แต่ยังต้องการให้เพิ่มเติมและแก้ไขบางวิชาในหลักสูตรทั้งในหมวดวิชาการศึกษา หมวดวิชาสามัญ และวิชาเฉพาะ

มอฟฟิต (Moffit, 1967 : 1791 - A) ได้ทำการประเมินผลหลักสูตรฝึกหัดครูระดับประถมศึกษาที่มหาวิทยาลัยมิชิแกน เพื่อจะทราบว่าหลักสูตรที่มหาวิทยาลัยดำเนินการอยู่ เพียงพอสำหรับนิสิตที่จะออกไปปฏิบัติการสอนในโรงเรียนหรือไม่ โดยส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ทำการสอนมาแล้ว 1 ปี กลุ่มที่ทำการสอนมาแล้ว 2 ปี กลุ่มนิสิตปีสุดท้าย

และกลุ่มผู้นิเทศการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า หลักสูตรการฝึกหัดครูระดับประถมศึกษาของมหาวิทยาลัยมิชิแกนเพียงพอสำหรับเตรียมนิสิตออกไปสอน ผู้นิเทศการศึกษาประเมินค่าของครูที่สอนมาแล้ว 1 ปี สูงกว่าที่ครูประเมินค่าตนเอง และผลของการวิจัยที่น่าสังเกต คือ ครูที่ปฏิบัติงานมานานจะประเมินค่าตนเองต่ำ แต่กลุ่มนิสิตปีสุดท้ายกลับประเมินค่าตนเองไว้สูง

เพพพาร์ด (Peppard, 1967 : 520 - A) ได้ทำการประเมินผลหลักสูตรฝึกหัดครูประถมศึกษาของมหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ที่ปรับปรุงเมื่อ ค.ศ. 1959 ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า หลักสูตรที่ปรับปรุงนั้นยังไม่เหมาะสมกับครูประถมศึกษา โดยมีสิ่งที่ควรปรับปรุง คือ วิธีสอนอ่าน วิธีสอนวิทยาศาสตร์ และ วิธีสอนสังคมศึกษา

แอพเพิล (Appel, 1967 : 132) ได้ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบของการผลิตครู โดยศึกษาจากการประเมินผลหลักสูตรการฝึกหัดครูมัธยมศึกษาของมหาวิทยาลัยนอร์ธพาร์ค (North Park University) ผลการวิจัยพบว่า ผู้สำเร็จการศึกษามีความเห็นว่า องค์ประกอบที่มีผลต่อการผลิตครู คือ หลักสูตรที่เหมาะสมและได้รับการปรับปรุงแก้ไขอยู่เสมอ อาจารย์ผู้ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับหลักสูตรจะต้องเป็นผู้มีสมรรถภาพสูง และข้อบกพร่องของหลักสูตรที่ควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข คือ การฝึกสอน สำหรับรายวิชาพิเศษต่าง ๆ และรายวิชาสามัญ เอก โท ควรขยายเวลาเรียนให้มากขึ้น

เอดจ์ (Edge, 1969 : 3763 - A) ได้ทำการติดตามผลการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาฝึกหัดครูสาขาประถมศึกษาที่สำเร็จการศึกษาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1962 - 1967 จากมหาวิทยาลัยออเบอร์น (Auburn University) โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อประเมินผลโปรแกรมวิชาการศึกษาว่า ผู้สำเร็จการศึกษาประสบความสำเร็จในด้านการสอนเพียงใด ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้สำเร็จการศึกษาต้องการให้ปรับปรุงวิชาการศึกษา โดยให้มีการเตรียมตัวอย่างเหมาะสมก่อนออกฝึกสอน ผู้สำเร็จการศึกษาเห็นว่า ตนเองมีความสามารถในการจัดกิจกรรม แต่ยังขาดความสามารถในการแนะแนวและวินิจฉัยปัญหาของเด็กนักเรียน การนิเทศการฝึกสอน และ การแนะแนวมีความสำคัญต่อสมรรถภาพในการสอน กิจกรรมต่าง ๆ มีส่วนช่วยสมรรถภาพในการสอน และเห็นว่าการฝึกสอนเป็นประสบการณ์ที่มีค่า

ลิมคูเลอร์ (Limkuler, 1969 : 3763 - A) ได้ประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันฝึกหัดครูในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, 4 และ 6 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาในมลรัฐนิวยอร์ค เพื่อจะประเมินสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษาว่า เป็นไปตามจุดมุ่งหมายในการผลิตครูหรือไม่ โดยสอบถามความคิดเห็นจากผู้บังคับบัญชา นักเรียน และอาศัยการสังเกตสถานการณ์ภายในห้องเรียน ปรากฏว่า ผู้บังคับบัญชาเห็นว่า ผู้สำเร็จการศึกษามีความสามารถดีเด่นในการทำโครงการสอน แต่มีข้อบกพร่องในเรื่องการปกครองชั้น ส่วนนักเรียนเห็นว่าครูที่สอนต้องสามารถอธิบายเรื่องที่สอนได้เป็นอย่างดีและสามารถทำงานร่วมกับนักเรียนแต่ละคนได้

จากเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่เสนอมานี้ คณะผู้วิจัยจึงได้ประมวลแนวความคิดเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตร และการทำงานของบัณฑิตคณะมนุษยศาสตร์ที่จบปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นทั้งของอาจารย์และบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - 2525 เนื่องจากตั้งแต่เริ่มใช้หลักสูตรนี้มายังมิได้มีการประเมิน หรือ ติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาแต่ประการใด ในการวิจัยนี้คณะผู้วิจัยได้ศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มนี้ ในวิทยาเขตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่เปิดสอนหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์นี้ 5 วิทยาเขตด้วยกัน คือ วิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน บางแสน พิษณุโลก และสงขลา สำหรับเนื้อหาของการวิจัยนั้น คณะผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมเกี่ยวกับองค์ประกอบในด้านต่าง ๆ ของหลักสูตร ซึ่งได้แก่ โครงสร้างของหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตร การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ และความสัมพันธ์ของรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิต นอกจากนั้น ยังได้สอบถามความคิดเห็นเฉพาะของอาจารย์เกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตรด้วย นอกจากนั้น เพื่อให้ได้ทราบผลการปฏิบัติงานของบัณฑิต คณะผู้วิจัยจึงได้สร้างแบบสอบถามอีกชุดหนึ่ง เพื่อสอบถามผู้บังคับบัญชาเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของบัณฑิตและความต้องการของผู้บังคับบัญชาเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของบัณฑิต โดยถามเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิตในด้านวิชาการ การปฏิบัติงาน บุคลิกภาพ และมนุษยสัมพันธ์ ผลการวิจัยนี้จะได้นำเสนอผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพสังคมใน

ปัจจุบัน มีความเป็นเลิศทางวิชาการ และในขณะเดียวกันให้สามารถผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพที่จะออกไปประกอบอาชีพและรับใช้สังคมและประเทศชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ

หน้าว่าง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรและการทำงานของบัณฑิตที่จบปริญญาศิลปศาสตร์บัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นดังนี้

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

1.1.1 อาจารย์ที่สังกัดคณะมนุษยศาสตร์และสอนตามหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒใน 5 วิทยาเขต คือ ประสานมิตร ปทุมวัน บางแสน พิษณุโลก และ สงขลา จำนวน 179 คน

1.1.2 บัณฑิตที่จบปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จาก 5 วิทยาเขต ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - 2525 จำนวน 761 คน แต่สามารถติดต่อที่อยู่ได้ จำนวน 265 คน

1.1.3 ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตที่สามารถติดต่อได้ตามสถานที่ทำงานที่บัณฑิตแจ้งให้ทราบ จำนวน 126 คน

รวมประชากรทั้งสิ้น 570 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยนี้ ได้แก่

1.2.1 อาจารย์ที่สังกัดคณะมนุษยศาสตร์และสอนตามหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใน 5 วิทยาเขตที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา จำนวน 89 คน

1.2.2 บัณฑิตที่จบปริญญาศิลปศาสตร์บัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จาก 5 วิทยาเขต ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - 2525 ที่แจ้งที่อยู่และสถานที่ทำงานให้ทราบหลังจากที่คณะผู้วิจัยได้ส่งไปรษณียบัตรไปถามที่อยู่และที่ทำงานที่แน่นอน และได้ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา จำนวน 254 คน

1.2.3 ผู้ปกครองบัณฑิตที่สามารถติดต่อได้ตามสถานที่ทำงานที่บัณฑิตแจ้งให้ทราบ และที่ตอบแบบสอบถามคืนมา จำนวน 95 คน

รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 438 คน

จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง มีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 : จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา

วิทยาเขต	อาจารย์		บัณฑิต		ผู้ปกครองบัณฑิต		รวม	
	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
ประสานมิตร	69	20	50	48	25	17	144	85
ปทุมวัน	38	27	84	81	50	39	172	147
บางแสน	29	19	73	70	21	20	123	109
พิษณุโลก	22	17	17	15	10	6	49	38
สงขลา	21	8	41	40	20	13	82	61
รวม	179	91	265	254	126	95	570	441
ร้อยละ		50.84		95.85		75.40		77.37

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

2.1 ลักษณะของเครื่องมือ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลประกอบด้วยแบบสอบถามจำนวน 3 ชุด

ชุดที่ 1 เป็นแบบสอบถามอาจารย์

ชุดที่ 2 เป็นแบบสอบถามบัณฑิต

ชุดที่ 3 เป็นแบบสอบถามผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต

แบบสอบถามชุดที่ 1 และ ชุดที่ 2 มีข้อคำถามที่คล้ายคลึงกัน ส่วนที่แตกต่างกัน คือ คำถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบในตอนที่ 1 ส่วนในตอนที่ 2 เป็นคำถามอย่างเดียวกัน ยกเว้นในข้อ 8 การประเมินและการพัฒนาหลักสูตร ซึ่งถามเฉพาะอาจารย์

แบบสอบถามทั้ง 2 ชุด แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบ

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้

1) โครงสร้างของหลักสูตร

2) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

3) การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา

4) การจัดการเรียนการสอน

5) การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

6) การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ

7) ความสัมพันธ์ของรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิต

8) การประเมินและการพัฒนาหลักสูตร

ลักษณะคำถามมีทั้งแบบให้เลือกตอบ แบบมาตราส่วนประมาณค่าและแบบคำถามปลายเปิด

แบบสอบถามชุดที่ 3 แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบ

ตอนที่ 2 เป็นข้อแสดงความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิตและความต้องการของผู้บังคับบัญชาในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้

1) วิชาการ

2) การปฏิบัติงาน

3) บุคลิกภาพ

4) มนุษยสัมพันธ์

ลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าและแบบคำถามปลายเปิด

สำหรับแบบสอบถามที่เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่ามีเกณฑ์ในการให้คะแนนดังนี้

5 หมายถึง ถูกต้องตามความเป็นจริงมากที่สุด
หรือ มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากที่สุด
หรือ มีคุณสมบัติมากที่สุด
หรือ มีความต้องการมากที่สุด

4 หมายถึง ถูกต้องตามความเป็นจริงมาก
หรือ มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก
หรือ มีคุณสมบัติมาก
หรือ มีความต้องการมาก

3 หมายถึง ถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง
หรือ มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง
หรือ มีคุณสมบัติปานกลาง
หรือ มีความต้องการปานกลาง

2 หมายถึง ถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย

หรือ มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อย

หรือ มีคุณสมบัติน้อย

หรือ มีความต้องการน้อย

1 หมายถึง ถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยที่สุด

หรือ มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อยที่สุด

หรือ มีคุณสมบัติน้อยที่สุด

หรือ มีความต้องการน้อยที่สุด

2.2 การสร้างเครื่องมือ

ในการสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการรวบรวมข้อมูล คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

2.2.1 ศึกษาหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. 2519 และฉบับปรับปรุงแก้ไข พ.ศ. 2522

2.2.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.2.3 สัมภาษณ์อาจารย์ในคณะมนุษยศาสตร์ บางท่านใน 5 วิทยาเขต เกี่ยวกับหลักสูตร เพื่อนำข้อมูลมาสร้างแบบสอบถาม

2.2.4 สร้างแบบสอบถาม 3 ชุด

2.2.5 นำแบบสอบถามทั้ง 3 ชุดไปให้ผู้เชี่ยวชาญในด้านการวิจัยและหลักสูตร จำนวน 3 ท่าน ตรวจแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

2.2.6 นำแบบสอบถามชุดที่ 1 และชุดที่ 2 ไปทดลองกับอาจารย์คณะศึกษาศาสตร์จำนวน 20 คน และนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตปทุมวัน ชั้นปีที่ 4 ที่เรียนวิชาเอกภาษาไทย, ภาษาอังกฤษ, ภาษาฝรั่งเศส, คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน จำนวน 60 คน

2.2.7 นำแบบสอบถามทั้ง 2 ชุดมาปรับปรุงแก้ไข

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวิธีเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้ :-

3.1 รวบรวมรายชื่ออาจารย์ของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน บางแสน พิษณุโลก และสงขลา ได้จำนวน 164 คน

3.2 รวบรวมรายชื่อบัณฑิตที่จบปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทั้ง 5 วิทยาเขต ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - 2525 พร้อมทั้งที่อยู่จากแผนกทะเบียนของแต่ละวิทยาเขต ได้จำนวน 761 คน

3.3 ส่งไปรษณีย์บัตรถึงบัณฑิตเพื่อถามสถานที่ทำงานและชื่อผู้บังคับบัญชา ได้จำนวนบัณฑิตที่แจ้งกลับคืนมา จำนวน 265 คน

3.4 รวบรวมชื่อผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตและสถานที่ทำงานที่สามารถติดต่อได้ จำนวน 126 คน

3.5 แบ่งงานระหว่างคณะผู้วิจัย ในการส่งแบบสอบถาม และติดตามรับแบบสอบถามคืน สำหรับอาจารย์จากทั้ง 5 วิทยาเขต

3.6 ส่งแบบสอบถามสำหรับบัณฑิตและผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตไปทางไปรษณีย์

3.7 รวบรวมแบบสอบถาม โดยคณะผู้วิจัยได้เดินทางไปเก็บด้วยตนเอง สำหรับแบบสอบถามของอาจารย์ ส่วนแบบสอบถามสำหรับบัณฑิตและผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต ได้รับคืนทางไปรษณีย์

3.8 นำแบบสอบถามไปวิเคราะห์ข้อมูล แบบสอบถามที่ได้รับคืนมีจำนวนรวมทั้งสิ้น 441 ฉบับ จากจำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด จำนวน 570 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 77.37

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลคณะผู้วิจัยใช้วิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยคัดเลือกแบบสอบถามที่ส่มบูรณ์ได้จำนวนดังนี้ แบบสอบถามอาจารย์จำนวน 91 ฉบับ แบบสอบถาม

ปัณฑิต จำนวน 180 ฉบับ และแบบสอบถามผู้ปังคับบัญชาของบัณฑิต จำนวน 94 ฉบับ

สำหรับค่าสถิติที่ใช้มีดังต่อไปนี้ :-

4.1 แบบสอบถามที่เป็นแบบเลือกตอบวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ในการตอบเป็นรายข้อทุกข้อ และนำเสนอในรูปร้อยละของผู้ตอบและทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัว โดยใช้ ไคสแควร์ (chi - square) ซึ่งมีสูตรดังนี้:-(Pfaffenberger, 1977:462)

$$X^2 = \frac{\sum^{a}\sum^{b} (O_{ij} - E_{ij})^2}{E_{ij}} \quad \text{ซึ่งมี df} = (a-1)(b-1)$$

เมื่อ O_{ij} แทนความถี่ที่สังเกตได้ (Observed Frequency) ในแถวนอนที่ i และแถวตั้งที่ j

E_{ij} แทนความถี่ที่คาดหวัง (Expected Frequency) ในแถวนอนที่ i และแถวตั้งที่ j

a แทนจำนวนแถวนอน

b แทนจำนวนแถวตั้ง

4.2 แบบสอบถามที่เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าวิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติพื้นฐานดังต่อไปนี้ :-

4.2.1 คะแนนเฉลี่ยใช้สูตร (Ferguson, 1971 : 47)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทนคะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทนจำนวนผู้ตอบ

4.2.2 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานใช้สูตร (Ferguson, 1971 : 62)

$$S = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลแบบมาตราส่วนประมาณค่านี้กำหนดให้แต่ละคำตอบมีคะแนนดังนี้ :-

คำตอบที่แสดงความคิดเห็นระดับมากที่สุดให้	5	คะแนน
คำตอบที่แสดงความคิดเห็นระดับมากให้	4	คะแนน
คำตอบที่แสดงความคิดเห็นระดับปานกลางให้	3	คะแนน
คำตอบที่แสดงความคิดเห็นระดับน้อยให้	2	คะแนน
คำตอบที่แสดงความคิดเห็นระดับน้อยที่สุดให้	1	คะแนน

4.3 ใช้ t - test เพื่อทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์และบัณฑิต และคะแนนเฉลี่ยระหว่างความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิตและความต้องการของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต โดยใช้สูตร (Walpole, 1978 : 252)

$$t = \frac{(\bar{X}_1 - \bar{X}_2) - (b_1 - b_2)}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} - \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

ซึ่งมีขั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom) เป็น ν

เมื่อ $$\nu = \frac{\left(\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}\right)^2}{\frac{\left(\frac{S_1^2}{n_1}\right)^2}{n_1 - 1} + \frac{\left(\frac{S_2^2}{n_2}\right)^2}{n_2 - 1}}$$

เมื่อ $\bar{X}_1$ แทน คะแนนเฉลี่ยของตัวอย่างกลุ่มที่ 1

$\bar{X}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของตัวอย่างกลุ่มที่ 2

μ_1 แทน คะแนนเฉลี่ยของประชากรกลุ่มที่ 1

μ_2 แทน คะแนนเฉลี่ยของประชากรกลุ่มที่ 2

S_1^2 แทน ความแปรปรวนของตัวอย่างกลุ่มที่ 1

S_2^2 แทน ความแปรปรวนของตัวอย่างกลุ่มที่ 2

n_1 แทน ขนาดของตัวอย่างกลุ่มที่ 1

n_2 แทน ขนาดของตัวอย่างในกลุ่มที่ 2

ν แทน ขั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)

4.4 ใช้ F - test เพื่อทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์ใน 5 วิทยาเขต และความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตใน 5 วิทยาเขต โดยใช้สูตร (Winer, 1962 : 110)

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

F คือ ค่าการแจกแจงของ F - distribution

MS_b คือ ความแปรปรวน (Mean square) ระหว่างกลุ่ม

MS_w คือ ความแปรปรวนภายในกลุ่ม

4.6 ใช้ Least Significant Difference test (LSD) เพื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่เมื่อพบความแตกต่างที่มีนัยสำคัญทางสถิติจาก F - test โดยใช้สูตร (ประยูม สุวัตถี, ม.ป.ป. 232 - 233)

$$LSD = t_{\frac{\alpha}{2}} \sqrt{MSE\left(\frac{1}{n_i} + \frac{1}{n_j}\right)}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที

α แทน ระดับนัยสำคัญ

n_i และ n_j แทน ขนาดของตัวอย่างในกลุ่มที่ i และ j

MSE แทน Error Mean Square

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

χ^2	แทน	ค่าไคสแควร์ (Chi - Square)
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F - distribution
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum Square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean Square)
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degrees of Freedom)
LSD	แทน	ผลต่างนัยสำคัญที่น้อยที่สุด (Least Significant Different)
Sig.	แทน	ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Significance)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ได้จัดทำตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลที่แสดงสถานภาพส่วนตัวของ อาจารย์และบัณฑิต จำแนกตามวิทยาเขต

ตอนที่ 2 เป็นข้อมูลที่แสดงความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้ :-

1. โครงสร้างของหลักสูตร

2. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

3. การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา

4. การจัดการเรียนการสอน

5. การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

6. การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ

7. ความสัมพันธ์ของรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิต

เสนอข้อมูลทั้งโดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขต และเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิต รวมทั้งเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขต และความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตด้วย ยกเว้นในส่วนที่เกี่ยวกับวิชาเอกและวิชาโท

8. การประเมินและพัฒนาหลักสูตร เป็นความคิดเห็นเฉพาะของอาจารย์ จำแนกตามวิทยาเขต

ตอนที่ 3 เป็นข้อมูลที่แสดงสถานภาพส่วนตัวของผู้ปังคับบัญชาของบัณฑิต และเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณลักษณะของบัณฑิตและความต้องการของผู้ปังคับบัญชาของบัณฑิตในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. วิชาการ

2. การปฏิบัติงาน

3. บุคลิกภาพ

4. มนุษยสัมพันธ์

<u>เกณฑ์ในการพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ย</u>

ในการพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยที่แสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างในตอนที่ 2 และตอนที่ 3 ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าพิจารณาจากเกณฑ์ ดังนี้

4.50 - 5.00 หมายความว่า มีความคิดเห็นในระดับมากที่สุด

3.50 - 4.49 หมายความว่า มีความคิดเห็นในระดับมาก

2.50 - 3.49 หมายความว่า มีความคิดเห็นในระดับปานกลาง

1.50 - 2.49 หมายความว่า มีความคิดเห็นในระดับน้อย

1.00 - 1.49 หมายความว่า มีความคิดเห็นในระดับน้อยที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนตัวของอาจารย์และบัณฑิต

1. ประเภทของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามวิทยาเขต ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ประเภทของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามวิทยาเขต

ประเภทของผู้ตอบแบบสอบถาม / วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา	รวม
อาจารย์	20	27	19	17	8	91
บัณฑิต	29	64	44	10	33	180
รวม	49	91	63	27	41	271

จากตารางที่ 4 แสดงว่า วิทยาเขตปทุมวันมีอาจารย์และบัณฑิตตอบแบบสอบถามมากที่สุด คือ 27 และ 64 คน ตามลำดับ อาจารย์ของวิทยาเขตประสานมิตรตอบแบบสอบถามรองลงมาจากวิทยาเขตปทุมวัน คือ 20 คน ส่วนวิทยาเขตสงขลามีอาจารย์ตอบแบบสอบถามน้อยที่สุด คือ 8 คน สำหรับบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามจำนวนรองลงมาจากวิทยาเขตปทุมวัน คือ บัณฑิตวิทยาเขต

บางแล่น จำนวน 44 คน บัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลกตอบน้อยที่สุด คือ 10 คน จำนวนอาจารย์และบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามรวมทุกวิทยาเขต คือ 91 และ 180 คน ตามลำดับ เป็นจำนวนรวมทั้งสิ้น 271 คน

2. ภาควิชาที่อาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามสังกัด จำแนกตามวิทยาเขต ดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ภาควิชาที่อาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามสังกัด จำแนกตามวิทยาเขต

ภาควิชา/แผนกวิชาที่สังกัด \ วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแล่น	พิษณุโลก	สงขลา	รวม
ภาษาไทยและภาษาตะวันออก	7	6	8	6	7	34
ภาษาตะวันตก อังกฤษ	7	7	1	7	1	23
ภาษาตะวันตก ฝรั่งเศส	-	6	-	-	-	6
ภาษาตะวันตก เยอรมัน	-	2	-	-	-	2
ดุริยางคศาสตร์	1	1	1	1	-	4
บรรณารักษศาสตร์	4	1	4	2	-	11
ภาษาศาสตร์	1	3	3	-	-	7
ศิลปะและวัฒนธรรม	-	1	2	-	-	3
อื่น ๆ	-	-	-	1	-	1
รวม	20	27	19	17	8	91

จากตารางที่ 5 ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออกของวิทยาเขตบางแสน มีอาจารย์ตอบแบบสอบถามมากที่สุด คือ 8 คน ส่วนภาควิชาภาษาตะวันตกนั้น วิทยาเขตปทุมวันมีผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุด คือ 15 คน โดยรวมอาจารย์ในแผนกวิชาภาษาอังกฤษ แผนกวิชาภาษาฝรั่งเศสและแผนกวิชาภาษาเยอรมัน ภาควิชาคุรุยางคศาสตร์ มีผู้ตอบจากวิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน บางแสน และพิษณุโลก จำนวนเท่ากัน คือ วิทยาเขตละ 1 คน สำหรับวิทยาเขตสงขลาไม่มีผู้ใดตอบ ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์มีผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุดจากวิทยาเขตประสานมิตรและบางแสน จำนวนเท่ากัน คือ วิทยาเขตละ 4 คน ภาควิชาภาษาศาสตร์มีผู้ตอบจากวิทยาเขตปทุมวันและบางแสนมากที่สุดเท่ากัน คือ วิทยาเขตละ 3 คน ภาควิชาศิลปะและวัฒนธรรมมีผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุดจากวิทยาเขตบางแสน คือ 2 คน นอกนั้น มีอาจารย์ 1 คน จากวิทยาเขตพิษณุโลกที่ไม่ได้สังกัดคณะมนุษยศาสตร์ ได้ตอบแบบสอบถามมาด้วย ภาควิชาที่มีผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุดรวมทุกวิทยาเขต คือ ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก จำนวน 34 คน

3. ตำแหน่งทางวิชาการของอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามวิทยาเขต ดังแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ตำแหน่งทางวิชาการของอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามวิทยาเขต

ตำแหน่งทางวิชาการ \ วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา	รวม
ศาสตราจารย์	-	-	-	-	-	-
รองศาสตราจารย์	2	1	-	1	-	4
ผู้ช่วยศาสตราจารย์	10	13	7	6	2	38
อาจารย์	8	13	12	10	6	49
รวม	20	27	19	17	8	91

จากตารางที่ 6 ไม่มีอาจารย์ที่มีตำแหน่งทางวิชาการระดับศาสตราจารย์ตอบแบบสอบถามเลย ส่วนระดับรองศาสตราจารย์นั้นมีผู้ตอบมากที่สุดจากวิทยาเขตประสานมิตร คือ จำนวน 2 คน ระดับผู้ช่วยศาสตราจารย์มีผู้ตอบมากที่สุดจากวิทยาเขตปทุมวัน 13 คน และระดับอาจารย์ก็มีผู้ตอบมากที่สุดจากวิทยาเขตปทุมวันเช่นกัน คือ จำนวน 13 คน เมื่อรวมทุกวิทยาเขตแล้ว อาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามมากที่สุด คือ ระดับอาจารย์ จำนวน 49 คน

4. ประสบการณ์ในการสอนระดับอุดมศึกษาของอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามวิทยาเขต ดังแสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ประสบการณ์ในการสอนระดับอุดมศึกษาของอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามวิทยาเขต

ประสบการณ์ในการสอน / วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา	รวม
ต่ำกว่า 3 ปี	1	3	2	3	-	9
ระหว่าง 3 ปี - 5 ปี	2	4	-	2	1	9
ระหว่าง 5 ปี - 10 ปี	2	1	3	4	5	15
มากกว่า 10 ปี	15	19	13	7	2	56
ไม่ระบุ	-	-	1	1	-	2
รวม	20	27	19	17	8	91

จากตารางที่ 7 อาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามที่มีประสบการณ์ในการสอนระดับอุดมศึกษาต่ำกว่า 3 ปี จากวิทยาเขตปทุมวันและพิษณุโลกมีมากที่สุด จำนวนเท่ากัน คือ วิทยาเขตละ 3 คน

ส่วนวิทยาเขตสงขลาไม่มีผู้ใดเลย ผู้ที่มีประสบการณ์มากกว่า 3 ปี แต่ไม่เกิน 5 ปี จากวิทยาเขตปทุมวัน มีมากที่สุด คือ 4 คน ส่วนวิทยาเขตบางแสนไม่มีผู้ใดเลย ผู้ที่มีประสบการณ์มากกว่า 5 ปี แต่ไม่เกิน 10 ปี มากที่สุดจากวิทยาเขตสงขลา คือ 5 คน จากวิทยาเขตปทุมวันมีน้อยที่สุด คือ 1 คน สำหรับผู้ที่มีประสบการณ์มากกว่า 10 ปี จากวิทยาเขตปทุมวันมีมากที่สุด คือ 19 คน และจากวิทยาเขตสงขลาน้อยที่สุด คือ 2 คน ผู้ที่ไม่ระบุระยะเวลาของประสบการณ์ในการสอนมีอยู่ 2 คน จากวิทยาเขตบางแสนและพิษณุโลกวิทยาเขตละ 1 คน เมื่อรวมทุกวิทยาเขตแล้ว ผู้ที่ตอบแบบสอบถามมากที่สุด คือ ผู้มีประสบการณ์ในการสอนมากกว่า 10 ปี จำนวน 56 คน

5. ประเภทของบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานภาพหลังจบการศึกษาและวิทยาเขต ดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ประเภทของบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานภาพหลังจบการศึกษาและวิทยาเขต

ประเภทของบัณฑิต \ วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา	รวม
บัณฑิตจบแล้วกำลังหางานทำ	4	7	2	-	1	14
บัณฑิตที่มีงานทำแล้ว	22	55	42	9	32	160
บัณฑิตที่กำลังศึกษาต่อ	3	2	-	1	-	6
รวม	29	64	44	10	33	180

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่า สถานภาพของบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามที่กำลังหางานทำ จากวิทยาเขตปทุมวันตอบมากที่สุด คือ 7 คน ส่วนบัณฑิตที่มีงานทำแล้ว ตอบมากที่สุดจาก

วิทยาเขตปทุมวันเช่นกัน คือ จำนวน 55 คน สำหรับบัณฑิตที่กำลังศึกษาต่อ มีผู้ตอบมากที่สุดจากวิทยาเขตประสานมิตร คือ 3 คน เมื่อรวมทุกวิทยาเขตแล้ว คำตอบที่ได้รับส่วนมากจากบัณฑิตที่มีงานทำแล้ว จำนวน 160 คน และบัณฑิตจากวิทยาเขตปทุมวันส่งคำตอบมากที่สุด จำนวน 64 คน

6. จำนวนบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามวิชาเอกและวิทยาเขต ดังแสดงในตารางที่ 9

ตารางที่ 9 จำนวนบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามวิทยาเขตและวิชาเอก

วิชาเอก \ วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา	รวม
ภาษาและวรรณคดีไทย	15	11	28	-	19	73
ภาษาและวรรณคดีอังกฤษ	13	32	16	10	14	85
ภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส	-	21	-	-	-	21
ศิลปะ	1	-	-	-	-	1
รวม	29	64	44	10	33	180

จากตารางที่ 9 แสดงว่าบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามที่เลือกวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทย จากวิทยาเขตบางแสนตอบมากที่สุด จำนวน 28 คน สำหรับวิชาภาษาและวรรณคดีอังกฤษมีผู้ตอบจากวิทยาเขตปทุมวันมากที่สุด คือ จำนวน 32 คน ส่วนวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสซึ่งเปิดสอนเฉพาะวิทยาเขตปทุมวัน มีผู้ตอบ 21 คน และวิชาเอกศิลปะ มีผู้ตอบจากวิทยาเขตประสานมิตรเพียง 1 คน เมื่อรวมทุกวิทยาเขตแล้ว บัณฑิตที่เรียนจบวิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษตอบมากที่สุด

จำนวน 85 คน

7. จำนวนบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามวิชาโทและวิทยาเขต ดังแสดงในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 จำนวนบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามวิชาโทและวิทยาเขต

วิชาโท \ วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา	รวม
ภาษาและวรรณคดีไทย	-	4	-	3	5	12
ภาษาและวรรณคดีอังกฤษ	-	20	2	-	7	29
ภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส	-	14	-	-	-	14
ภาษาศาสตร์	1	2	8	1	-	12
จิตวิทยา	-	-	7	-	-	7
อื่น ๆ	28	24	27	6	21	106
รวม	29	64	44	10	33	180

หมายเหตุ วิชาโทอื่น ๆ ได้แก่ วิชาโทที่ไม่ใช่วิชาโทในหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ เช่น วิชาโทบริหารธุรกิจ รัฐศาสตร์ บรรณารักษศาสตร์ ศิลปศึกษา ไทยคดีศึกษา ดุริยางคศาสตร์ ฯลฯ

จากตารางที่ 10 แสดงว่า บัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามที่เลือกวิชาโทภาษาและวรรณคดีไทย จากวิทยาเขตสงขลาตอบมากที่สุด จำนวน 5 คน วิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษ มีผู้ตอบจาก

วิทยาเขตปทุมวันมากที่สุด จำนวน 20 คนวิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสซึ่งเปิดสอนเฉพาะวิทยาเขตปทุมวัน มีผู้ตอบ 14 คน วิชาโทภาษาศาสตร์มีผู้ตอบมากที่สุดจากวิทยาเขตบางแสน จำนวน 8 คน เช่นเดียวกับวิชาโทจิตวิทยาซึ่งมีผู้ตอบ 7 คน จากวิทยาเขตบางแสนเพียงวิทยาเขตเดียว ส่วนวิชาโทอื่น ๆ มีผู้ตอบมากที่สุดจากวิทยาเขตประสานมิตร จำนวน 28 คน เมื่อรวมทุกวิทยาเขตแล้วมีบัณฑิตที่จบวิชาโทอื่นๆ ตอบมากที่สุด จำนวน 106 คน

8. จำนวนบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามปีที่สำเร็จการศึกษาและวิทยาเขต ดังแสดงในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 จำนวนบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามปีที่สำเร็จการศึกษาและวิทยาเขต

ปีการศึกษา \ วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา	รวม
2522	3	6	11	-	7	27
2523	10	10	12	-	7	39
2524	6	20	11	1	7	45
2525	10	25	10	8	10	63
ไม่ระบุ	-	3	-	1	2	6
รวม	29	64	44	10	33	180

จากตารางที่ 11 แสดงว่าจำนวนบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามซึ่งจบการศึกษาในการศึกษา 2522 จากวิทยาเขตบางแสนสั่งคำตอบมากที่สุด คือ 11 คน ในปีการศึกษา 2523 บัณฑิตจาก

วิทยาเขตบางแสนเช่นกันที่ส่งคำตอบมากที่สุด คือ 12 คน ส่วนในปีการศึกษา 2524 บัณฑิตจากวิทยาเขตปทุมวันส่งคำตอบมากที่สุด คือ 20 คน และในปีการศึกษา 2525 บัณฑิตจากวิทยาเขตปทุมวันส่งคำตอบมากที่สุด คือ 25 คน รวมแล้วมีบัณฑิตที่จบการศึกษาในปีการศึกษา 2525 ส่งคำตอบมากที่สุด คือ จำนวน 63 คน และมีบัณฑิต จำนวน 6 คน ไม่ระบุปีการศึกษาที่จบ

9. คะแนนเฉลี่ยตลอดหลักสูตรของบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามวิทยาเขต ดังแสดงในตารางที่ 12

ตารางที่ 12 คะแนนเฉลี่ยตลอดหลักสูตรของบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามวิทยาเขต

คะแนนเฉลี่ย / วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา	รวม
2.00 - 2.50	10	21	16	6	13	66
2.51 - 3.00	15	21	25	2	13	76
3.01 - 3.50	2	14	3	2	2	23
ไม่ระบุ	2	8	-	-	5	15
รวม	29	64	44	10	33	180

จากตารางที่ 12 บัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามที่จบการศึกษาด้วยคะแนนเฉลี่ย 2.00 - 2.50 จากวิทยาเขตปทุมวันส่งคำตอบมากที่สุด คือ จำนวน 21 คน ส่วนบัณฑิตที่จบการศึกษาด้วยคะแนนเฉลี่ย 2.51 - 3.00 จากวิทยาเขตบางแสนส่งคำตอบมากที่สุด คือ 25 คน และบัณฑิตที่จบการศึกษาด้วยคะแนนเฉลี่ย 3.01 - 3.50 จากวิทยาเขตปทุมวันส่งคำตอบมากที่สุด คือ 14 คน มีผู้ส่งคำตอบที่ไม่ระบุคะแนนเฉลี่ยรวม 15 คน รวมแล้วบัณฑิตที่จบการศึกษาด้วยคะแนนเฉลี่ย 2.51 - 3.00 ส่งคำตอบมากที่สุด คือ 76 คน

10. ความตั้งใจในอนาคตของบัณฑิต เมื่อสำเร็จปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิตแล้ว จำแนกตามวิทยาเขต ดังแสดงในตารางที่ 13

ตารางที่ 13 ความตั้งใจในอนาคตของบัณฑิตเมื่อสำเร็จปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต แล้ว จำแนกตามวิทยาเขต

ความตั้งใจในอนาคต \ วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา	รวม
ศึกษาต่อ	4	2	3	2	5	16
ทำงาน	13	46	31	6	22	118
ศึกษาต่อและทำงานด้วย	11	14	8	2	4	39
ยังไม่ทราบ	-	1	1	-	1	3
อื่น ๆ	1	1	1	-	1	4
รวม	29	64	44	10	33	180

จากตารางที่ 12 แสดงว่าบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามจากวิทยาเขตสงขลามีความตั้งใจในอนาคตที่จะศึกษาต่อมากที่สุด จำนวน 5 คน ส่วนผู้ที่ตั้งใจจะทำงานนั้นมีผู้ส่งคำตอบมากที่สุดจากวิทยาเขตปทุมวัน จำนวน 46 คน และผู้ที่ตั้งใจจะศึกษาต่อและทำงานไปด้วยก็มีผู้ส่งคำตอบมากที่สุดจากวิทยาเขตปทุมวันเช่นกัน จำนวน 14 คน มีผู้ที่ยังไม่ทราบ 3 คน จากวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน และสงขลา แห่งละ 1 คน และผู้ที่มีความตั้งใจอย่างอื่นจากวิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน บางแสน และสงขลา แห่งละ 1 คน รวมแล้วมีผู้ที่ตั้งใจจะทำงานเมื่อสำเร็จปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิตแล้วจำนวนมากที่สุด คือ 118 คน

11. ประสบการณ์ในการทำงานของบัณฑิตหลังสำเร็จปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิตแล้ว จำแนกตามวิทยาเขต ดังแสดงในตารางที่ 14

ตารางที่ 14 ประสบการณ์ในการทำงานของบัณฑิตหลังสำเร็จปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิตแล้ว จำแนกตามวิทยาเขต

ประสบการณ์ในการทำงาน / วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา	รวม
ต่ำกว่า 1 ปี - 1 ปี	8	29	16	6	10	69
มากกว่า 1 ปี แต่ไม่เกิน 3 ปี	13	26	16	3	17	75
มากกว่า 3 ปี	6	6	11	-	5	28
ไม่ระบุ	2	3	1	1	1	8
รวม	29	64	44	10	33	180

จากตารางที่ 14 แสดงว่าบัณฑิตมีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 1 ปี ถึง 1 ปี จากวิทยาเขตปทุมวันส่งคำตอบมากที่สุด จำนวน 29 คน และที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า 1 ปี แต่ไม่เกิน 3 ปี มีบัณฑิตจากวิทยาเขตปทุมวันเช่นกันที่ส่งคำตอบมากที่สุด จำนวน 26 คน ส่วนผู้ที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า 3 ปี มีบัณฑิตจากวิทยาเขตบางแสนส่งคำตอบมากที่สุด จำนวน 11 คน รวมแล้วมีบัณฑิตที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า 1 ปี แต่ไม่เกิน 3 ปี ส่งคำตอบมากที่สุด จำนวน 75 คน และมีบัณฑิตจำนวน 8 คน ไม่ระบุระยะเวลาของประสบการณ์ในการทำงาน

12. ตำแหน่งหน้าที่การงานของบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามวิทยาเขต ดังแสดงในตารางที่ 15

ตารางที่ 15 ตำแหน่งหน้าที่การงานของบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามวิทยาเขต

ตำแหน่งหน้าที่การงาน	วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา	รวม
งานหลัก	ผู้สอน	10	26	32	8	23	99
	พนักงาน	12	28	9	1	8	58
	รวม	22	54	41	9	31	157
สังกัด	รัฐบาล	12	20	30	8	26	96
	เอกชน	10	33	11	1	5	60
	ธุรกิจส่วนตัว	-	1	-	-	-	1
	รวม	22	54	41	9	31	157

จากตารางที่ 15 แสดงว่าบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามที่มีตำแหน่งหน้าที่เป็นผู้สอน ส่งคำตอบมากที่สุดจากวิทยาเขตบางแสน จำนวน 32 คน และที่ทำหน้าที่เป็นพนักงานส่งคำตอบมากที่สุดจากวิทยาเขตปทุมวัน จำนวน 28 คน ผู้ที่ทำงานสังกัดรัฐบาลจากวิทยาเขตบางแสนมีมากที่สุด จำนวน 30 คน สังกัดเอกชนจากวิทยาเขตปทุมวันมีมากที่สุด จำนวน 33 คน และที่ทำงานธุรกิจส่วนตัวมีเพียงคนเดียวจากวิทยาเขตปทุมวัน

เมื่อรวมแล้วมีบัณฑิตที่ประกอบอาชีพหลักเป็นผู้สอนมากที่สุด จำนวน 99 คน และทำงานสังกัดรัฐบาลมากที่สุด จำนวน 96 คน

ตอนที่ 2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตร

13. โครงสร้างของหลักสูตร

13.1 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตรวมทั้งหลักสูตร 140 หน่วยกิต ดังแสดงในตารางที่ 16

ตารางที่ 16 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตรวมทั้งหลักสูตร 140 หน่วยกิต

ประเภทของผู้ตอบ / ความคิดเห็น	อาจารย์		บัณฑิต		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มากไป	8	3.07	8	3.07	16	6.14
น้อยไป	11	4.21	23	8.81	34	13.02
พอดี	62	23.75	149	57.09	211	80.84
รวม	81	31.03	180	68.97	261	100.00

$\chi^2 = 2.45324 \quad df = 2 \quad Sig. = 0.2933$

จากตารางที่ 16 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตรวมทั้งหลักสูตร 140 หน่วยกิต อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 23.75 และบัณฑิตส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 57.09 รวมกันร้อยละ 80.84 เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวพอดี อาจารย์ร้อยละ 4.21

และบัณฑิตร้อยละ 8.81 รวมเป็นร้อยละ 13.02 เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวน้อยไป ส่วนอาจารย์ร้อยละ 3.07 และบัณฑิตร้อยละ 3.07 เท่ากัน เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวมากไป

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแล้ว ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.2 ความคิดเห็นของอาจารย์ จำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตรวมทั้งหลักสูตร 140 หน่วยกิต ดังแสดงในตารางที่ 17

ตารางที่ 17 ความคิดเห็นของอาจารย์ จำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตรวมทั้งหลักสูตร 140 หน่วยกิต

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มากไป	2	2.47	3	3.70	1	1.23	2	2.47	-	-	8	9.88
น้อยไป	2	2.47	4	4.94	2	2.47	3	3.70	-	-	11	13.58
พอดี	13	16.05	18	22.22	12	14.81	10	12.35	9	11.11	62	76.54
รวม	17	20.99	25	30.86	15	18.52	15	18.52	9	11.11	81	100.00

$\chi^2 = 4.15847$ df = 8 Sig. = 0.8425

จากตารางที่ 17 ความคิดเห็นของอาจารย์ จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตรวมทั้งหลักสูตร 140 หน่วยกิต อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน ประสานมิตร บางแสน พิษณุโลก และสงขลา คิดเป็นร้อยละ 22.22, 16.05, 14.81, 12.35 และ 11.11 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวพอดี สำหรับอาจารย์วิทยาเขตปทุมวัน พิษณุโลก ประสานมิตร และสงขลาที่เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวน้อยไป มีจำนวนร้อยละ 4.94, 3.70, 2.47 และ 2.47 ตามลำดับ ส่วนอาจารย์วิทยาเขตปทุมวัน ประสานมิตร พิษณุโลก และบางแสนเพียงร้อยละ 3.70, 2.47, 2.47 และ 1.23 ตามลำดับเท่านั้นเห็นว่าจำนวนหน่วยกิตมากไป ส่วนอาจารย์วิทยาเขตสงขลาไม่ลงความเห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวมากหรือน้อยไป

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.3 ความคิดเห็นของบัณฑิต จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตรวมทั้งหลักสูตร 140 หน่วยกิต

ตารางที่ 18 ความคิดเห็นของบัณฑิต จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตรวมทั้งหลักสูตร 140 หน่วยกิต

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มากไป	3	1.67	3	1.67	-	-	-	-	2	1.11	8	4.44
น้อยไป	4	2.22	6	3.33	9	5.00	1	0.56	3	1.67	23	12.78
พอดี	22	12.22	55	30.56	35	19.44	9	5.00	28	15.55	149	82.78
รวม	29	16.11	64	35.56	44	24.44	10	5.56	33	18.33	180	100.00

χ^2 = 8.29861 df = 8 sig. = 0.4049

จากตารางที่ 18 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตรวมทั้งหลักสูตร 140 หน่วยกิต บัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน สงขลา ประสานมิตร และพิษณุโลก คิดเป็นร้อยละ 30.56, 19.44, 15.55, 12.22 และ 5.00 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวพอดี สำหรับบัณฑิตวิทยาเขตบางแสน ปทุมวัน ประสานมิตร สงขลา และพิษณุโลก ร้อยละ 5.00, 3.33, 2.22, 1.67 และ 0.56 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวน้อยไป ส่วนบัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน และสงขลา เพียงร้อยละ 1.67, 1.67 และ 1.11 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวมากไป

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.4 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับการจัดสัดส่วนหน่วยกิตในหลักสูตรระหว่างวิชาพื้นฐานทั่วไป (27%) วิชาเอกและวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน (43 - 51%) วิชาโท (13 %) และวิชาเลือก (12 - 13 %) ดังแสดงในตารางที่ 19

ตารางที่ 19 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับการจัดสัดส่วนหน่วยกิตในหลักสูตรระหว่างวิชาพื้นฐานทั่วไป (27 %) วิชาเอกและวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน (43 - 51 %) วิชาโท (13 %) และวิชาเลือก (12 - 13 %)

ประเภทของผู้ตอบ / ความคิดเห็น	อาจารย์		บัณฑิต		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	60	22.90	92	35.11	152	58.01
ไม่เหมาะสม	33	8.78	87	33.21	110	41.99
รวม	83	31.68	179	68.32	262	100.00

χ^2 = 10.19039** df = 1 Sig. = 0.0014

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 19 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับการจัดสัดส่วนหน่วยกิตในหลักสูตรระหว่างวิชาพื้นฐานทั่วไป (27 %) วิชาเอกและวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน (43 - 51 %) วิชาโท (13 %) และวิชาเลือก (12 - 13 %) อาจารย์ส่วนใหญ่ ร้อยละ 22.90 และบัณฑิตส่วนใหญ่ ร้อยละ 35.11 รวมเป็นร้อยละ 58.01 เห็นว่าเหมาะสม ส่วนอาจารย์เพียงร้อยละ 8.78 และบัณฑิตร้อยละ 33.21 รวมเป็นร้อยละ 41.99 เห็นว่ายังไม่เหมาะสม

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแล้ว ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01

13.5 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดสัดส่วนหน่วยกิตในหลักสูตรระหว่างวิชาพื้นฐานทั่วไป (27 %) วิชาเอกและวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน (43 - 51 %) วิชาโท (13 %) และวิชาเลือก (12 - 17 %) ดังแสดงในตารางที่ 20

ตารางที่ 20 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดสัดส่วนหน่วยกิตในหลักสูตรระหว่างวิชาพื้นฐานทั่วไป (27 %) วิชาเอกและวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน (43-51%) วิชาโท (13 %) และวิชาเลือก (12 - 17 %)

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	12	14.46	17	20.48	13	15.66	10	12.05	8	9.64	60	72.29
ไม่เหมาะสม	5	6.02	8	9.64	4	4.82	5	6.02	1	1.20	23	27.71
รวม	17	20.48	25	30.12	17	20.48	15	18.07	9	10.84	83	100.00

χ^2 = 1.87724 df = 4 Sig. = 0.7583

จากตารางที่ 20 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดสัดส่วนหน่วยกิตในหลักสูตรระหว่างวิชาพื้นฐานทั่วไป (27 %) วิชาเอกและวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน (43 - 51 %) วิชาโท (13 %) และวิชาเลือก (12 - 17 %) อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน ประสานมิตร พิษณุโลก และสงขลา ร้อยละ 20.48, 15.66, 14.46, 12.05 และ 9.64 ตามลำดับเห็นว่าการจัดสัดส่วนเหมาะสม ส่วนอาจารย์วิทยาเขตปทุมวัน ประสานมิตร พิษณุโลก บางแสน และสงขลา เพียงร้อยละ 9.64, 6.02, 6.02, 4.82 และ 1.20 ตามลำดับเห็นว่าการจัดสัดส่วนหน่วยกิตในหลักสูตรไม่เหมาะสม

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.6 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดสัดส่วนของหน่วยกิตในหลักสูตรระหว่างวิชาพื้นฐานทั่วไป (27 %) วิชาเอกและวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน (43 - 51 %) วิชาโท (13 %) และวิชาเลือก (12 - 17 %) ดังแสดงในตารางที่ 21

ตารางที่ 21 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดสัดส่วนของหน่วยกิตในหลักสูตรระหว่างวิชาพื้นฐานทั่วไป (27 %) วิชาเอกและวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน (43 - 51 %) วิชาโท (13 %) และวิชาเลือก (12 - 17 %)

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	10	5.59	33	18.44	26	14.50	5	2.79	18	10.06	92	51.40
ไม่เหมาะสม	19	10.61	31	17.31	17	9.50	5	2.79	15	8.38	87	48.60
รวม	29	16.20	64	35.75	43	24.02	10	5.59	33	18.44	179	100.00

χ^2 = 4.87519 df = 4 Sig. = 0.3002

จากตารางที่ 21 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดลัดส่วนของหน่วยกิตในหลักสูตรระหว่างวิชาพื้นฐานทั่วไป (27 %) วิชาเอกและวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน (43 - 51 %) วิชาโท (13 %) และวิชาเลือก (12 - 17 %) บัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน และสงขลา คิดเป็นร้อยละ 18.44, 14.53 และ 10.06 ตามลำดับ เห็นว่าการจัดลัดส่วนดังกล่าวเหมาะสม ในวิทยาเขตต่าง ๆ ดังกล่าว บัณฑิตส่วนน้อย คิดเป็นร้อยละ 17.32, 9.50 และ 8.38 ตามลำดับ เห็นว่าการจัดลัดส่วนไม่เหมาะสม บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรส่วนใหญ่ ร้อยละ 10.61 เห็นว่า การจัดลัดส่วนไม่เหมาะสม และส่วนน้อย ร้อยละ 5.58 เห็นว่า ไม่เหมาะสม ส่วนบัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลก ร้อยละ 2.79 เท่ากัน เห็นว่า การจัดลัดส่วนเหมาะสมกับไม่เหมาะสม

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.7 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความเหมาะสมของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตร ให้ครอบคลุมสาขาวิชาต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน ดังแสดงในตารางที่ 22

ตารางที่ 22 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความเหมาะสมของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตร ให้ครอบคลุมสาขาวิชาต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน

ประเภทของผู้ตอบ / ความคิดเห็น	อาจารย์		บัณฑิต		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	66	25.29	136	52.10	202	77.39
ไม่เหมาะสม	16	6.13	43	16.48	59	22.61
รวม	82	31.42	179	68.58	261	100.00

X^2 = 0.20352 df = 1 Sig. = 0.6519

จากตารางที่ 22 ความคิดเห็นของอาจารย์และปัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความเหมาะสมของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่สัดไว้ในหลักสูตร ให้ครอบคลุมสาขาวิชาต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 25.29 และปัณฑิตส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 52.10 รวมเป็นร้อยละ 77.39 เห็นว่าเหมาะสม มีอาจารย์เพียงร้อยละ 6.13 และปัณฑิตร้อยละ 16.48 รวมเป็นร้อยละ 22.61 เห็นว่าไม่เหมาะสม

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และปัณฑิตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.8 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่สัดไว้ในหลักสูตร ให้ครอบคลุมสาขาวิชาต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน ดังแสดงในตารางที่ 23

ตารางที่ 23 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่สัดไว้ในหลักสูตร ให้ครอบคลุมสาขาวิชาต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน

วิทยาเขต	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
ความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	15	18.29	21	25.61	13	15.85	11	13.41	6	7.32	66	80.49
ไม่เหมาะสม	2	2.44	4	4.88	3	3.66	4	4.88	3	3.66	16	19.51
รวม	17	20.73	25	30.49	16	19.51	15	18.29	9	10.98	82	100.00

χ^2 = 2.43560 df = 9 Sig. = 0.6562

จากตารางที่ 23 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตร ให้ครอบคลุมสาขาวิชาต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน ประสานมิตร บางแสน พิษณุโลก และสงขลา คิดเป็นร้อยละ 25.61, 18.29, 15.85, 13.41 และ 7.32 ตามลำดับ เห็นว่าวิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตรเหมาะสมแล้ว มีอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันและพิษณุโลกที่เห็นว่า ไม่เหมาะสม มีจำนวน ร้อยละ 4.88 เท่ากัน สำหรับอาจารย์วิทยาเขตบางแสนและสงขลาที่เห็นว่า ไม่เหมาะสม มีจำนวน ร้อยละ 3.66 เท่ากัน ส่วนอาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรที่เห็นว่า ไม่เหมาะสม มีจำนวน ร้อยละ 2.44

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.9 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตร ให้ครอบคลุมสาขาวิชาต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน ดังแสดงในตารางที่ 24

ตารางที่ 24 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตร ให้ครอบคลุมสาขาวิชาต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	19	10.61	54	30.16	35	19.55	6	3.36	22	12.29	136	75.9
ไม่เหมาะสม	10	5.59	10	5.59	9	5.03	4	2.23	10	5.59	43	24.0
รวม	29	16.20	64	35.75	44	24.58	10	5.59	32	17.88	179	100.0

χ^2 = 6.83269 df = 4 Sig. = 0.1450

จากตารางที่ 24 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตรให้ครอบคลุมสาขาวิชาต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน บัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน สงขลา ประสานมิตร และพิษณุโลก คิดเป็นร้อยละ 30.16, 19.55, 12.29, 10.61 และ 3.36 ตามลำดับ เห็นว่าวิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตรเหมาะสมแล้ว บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน และสงขลา ร้อยละ 5.59 เท่ากัน เห็นว่าไม่เหมาะสม ส่วนบัณฑิตวิทยาเขตบางแสน และพิษณุโลกที่เห็นว่าไม่เหมาะสม มีจำนวนร้อยละ 5.00 และ 2.23 ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.10 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตร ดังแสดงในตารางที่ 25

ตารางที่ 25 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตร

ประเภทของผู้ตอบ / ความคิดเห็น	อาจารย์		บัณฑิต		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	65	24.91	134	51.34	199	76.25
ไม่เหมาะสม	16	6.13	46	17.62	62	23.75
รวม	81	31.04	180	68.96	261	100.00

χ^2 = 0.78221 df = 1 Sig. = 0.3765

จากตารางที่ 25 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตร อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 24.91 และบัณฑิตส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 51.34 รวมเป็นร้อยละ 76.25 เห็นว่า จำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไปเหมาะสม ส่วนอาจารย์เพียงร้อยละ 6.13 และ บัณฑิตร้อยละ 17.62 รวมเป็นร้อยละ 23.75 เห็นว่า ไม่เหมาะสม

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.11 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตร ดังแสดงในตารางที่ 26

ตารางที่ 26 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตร

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	14	17.28	21	25.93	14	17.28	9	11.11	7	8.64	65	8.25
ไม่เหมาะสม	3	3.70	3	3.70	2	2.47	6	7.41	2	2.47	16	19.75
รวม	17	20.99	24	29.63	16	19.75	15	18.52	9	11.11	81	100.00

$X^2 = 5.28894$ df = 4 Sig. = 0.2589

จากตารางที่ 26 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตร อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน ประสานมิตร

บางแสน พิษณุโลก และสงขลา คิดเป็นร้อยละ 25.93, 17.28, 17.28, 11.11 และ 8.64 ตามลำดับ เห็นว่า จำนวนหน่วยกิตดังกล่าวเหมาะสม อาจารย์ส่วนน้อยของวิทยาเขตพิษณุโลก คิดเป็นร้อยละ 7.41 วิทยาเขตประสานมิตรและปทุมวัน คิดเป็นร้อยละ 3.70 เท่ากัน และวิทยาเขตบางแสนและสงขลาคิดเป็นร้อยละ 2.47 เท่ากัน เห็นว่า จำนวนหน่วยกิตดังกล่าวไม่เหมาะสม

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.12 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่ศึกษาไว้ในหลักสูตร ดังแสดงในตารางที่ 27

ตารางที่ 27 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่ศึกษาไว้ในหลักสูตร

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	18	10.00	45	25.00	35	19.44	8	4.44	28	15.56	134	74.44
ไม่เหมาะสม	11	6.11	19	10.56	9	5.00	2	1.11	5	2.77	46	25.56
รวม	29	16.11	64	35.56	44	24.44	10	5.55	33	18.33	180	100.00

$X^2 = 5.55051$ df = 4 Sig. = 0.2352

จากตารางที่ 27 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่ศึกษาไว้ในหลักสูตร บัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน

ส่งยลา ประสานมิตรและทิพยุโลก คิดเป็นร้อยละ 25.00, 19.44, 15.56, 10.00 และ 4.44 ตามลำดับ เห็นว่า จำนวนหน่วยกิตดังกล่าวเหมาะสม บัณฑิตส่วนน้อยของวิทยาเขตปทุมวัน ประสานมิตร บางแสน ส่งยลา และทิพยุโลก คิดเป็นร้อยละ 10.56, 6.11, 5.00, 2.77 และ 1.11 ตามลำดับ เห็นว่า จำนวนหน่วยกิตดังกล่าวไม่เหมาะสม

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.13 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอก ดังแสดงในตารางที่ 28

ตารางที่ 28 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอก

ประเภทของผู้ตอบ / ความคิดเห็น	อาจารย์		บัณฑิต		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มากไป	6	2.29	12	4.58	18	6.87
น้อยไป	14	5.34	51	19.47	65	24.81
พอดี	62	23.66	117	44.66	179	63.32
รวม	82	31.29	180	68.71	262	100.00

χ^2 = 3.93344 df = 2 Sig. = 0.1399

จากตารางที่ 28 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอก อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 23.66 และบัณฑิตส่วนใหญ่ร้อยละ 44.66 รวม

เป็นร้อยละ 68.32 เห็นว่า จำนวนหน่วยกิตดังกล่าวพอดี มีอาจารย์ร้อยละ 5.34 และบัณฑิตร้อยละ 19.47 รวมเป็นร้อยละ 24.81 เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตน้อยไป และมีอาจารย์เพียงร้อยละ 2.29 และบัณฑิตเพียงร้อยละ 4.58 รวมเป็นร้อยละ 6.87 เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตมากไป

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.14 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอก ดังแสดงในตารางที่ 29

ตารางที่ 29 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอก

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มากไป	1	1.22	4	4.88	-	-	1	1.22	-	-	6	7.32
น้อยไป	4	4.88	1	1.22	2	2.44	6	7.31	1	1.22	14	17.07
พอดี	12	14.63	20	24.39	14	17.07	8	9.76	8	9.76	62	75.61
รวม	17	20.73	25	30.49	16	19.51	15	18.29	9	10.98	82	100.00

χ^2 = 13.99478 df = 8 Sig. = 0.0819

จากตารางที่ 29 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอก อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน ประสานมิตร พิษณุโลกและ

สงขลา คิดเป็นร้อยละ 24.39, 17.07, 14.63, 9.76 และ 9.76 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวพอดี รองลงมาอาจารย์ของวิทยาเขตพิษณุโลก ประสานมิตร บางแสนและสงขลา คิดเป็นร้อยละ 7.31, 4.88, 2.44 และ 1.22 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตน้อยไป ยกเว้น อาจารย์วิทยาเขตปทุมวัน ร้อยละ 4.88 ที่เห็นว่ามากไป มีอาจารย์ส่วนน้อยของวิทยาเขตประสานมิตรและพิษณุโลก คิดเป็นร้อยละ 1.22 เท่ากัน เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตมากไป และอาจารย์วิทยาเขตปทุมวัน ร้อยละ 1.22 เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอกน้อยไป ส่วนอาจารย์วิทยาเขตบางแสนและสงขลา ไม่เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอกมากไป

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ส่วนใหญ่ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.15 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอก ดังแสดงในตารางที่ 30

ตารางที่ 30 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอก

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มากไป	3	1.67	6	3.33	3	1.67	-	-	-	-	12	6.67
น้อยไป	13	7.22	12	6.67	15	8.33	6	3.33	5	2.78	51	28.33
พอดี	13	7.22	46	25.56	26	14.44	4	2.22	28	15.55	117	65.00
รวม	29	16.11	64	35.56	44	24.44	10	5.56	33	18.33	180	100.00

X^2 = 20.57607** df = 8 Sig. = 0.0084

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 30 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอก บัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน สงขลา และบางแสน คิดเป็นร้อยละ 25.56, 15.55 และ 14.44 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอกพอดี ยกเว้นบัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตพิษณุโลก คิดเป็นร้อยละ 3.33 เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวน้อยไป บัณฑิตจำนวนรองลงมาของวิทยาเขตบางแสน ปทุมวัน และสงขลา คิดเป็นร้อยละ 8.33, 6.67 และ 2.78 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวน้อยไป ยกเว้นบัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลก เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวพอดี สำหรับบัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรที่เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอกน้อยไปและพอดี มีจำนวนร้อยละ 7.22 เท่ากัน มีบัณฑิตส่วนน้อยของวิทยาเขตปทุมวัน จำนวนร้อยละ 3.33 เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวมากไป ซึ่งเหมือนกับบัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรและบางแสนส่วนน้อย จำนวนร้อยละ 1.67 เท่ากันที่เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวมากไป ส่วนบัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลกและสงขลาไม่มีผู้ใดเห็นว่า จำนวนหน่วยกิตดังกล่าวน้อยไป

เมื่อเปรียบเทียบตามคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

13.16 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาโท ดังแสดงในตารางที่ 31

ตารางที่ 31 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาโท

ประเภทของผู้ตอบ / ความคิดเห็น	อาจารย์		บัณฑิต		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มากไป	2	0.77	6	2.30	8	3.07
น้อยไป	29	11.11	119	45.59	148	56.70
พอดี	51	19.54	54	20.69	105	40.23
รวม	82	31.42	179	68.58	261	100.00

χ^2 = 23.07602** df = 2 Sig. = 0.0000

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 31 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาโท อาจารย์ร้อยละ 11.11 และบัณฑิตร้อยละ 45.59 รวมเป็นร้อยละ 56.70 เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทน้อยไป อาจารย์ร้อยละ 19.54 และบัณฑิตร้อยละ 20.69 รวมกันร้อยละ 40.23 เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทพอดี มีอาจารย์เพียงร้อยละ 0.77 และบัณฑิตเพียงร้อยละ 2.30 รวมเป็นร้อยละ 3.07 เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทมากไป อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทพอดี และบัณฑิตส่วนใหญ่เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตน้อยไป

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแล้ว ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

13.17 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาโท ดังแสดงในตารางที่ 32

ตารางที่ 32 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาโท

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มากไป	1	1.22	-	-	1	1.22	-	-	-	-	2	2.44
น้อยไป	6	7.31	10	12.20	3	3.66	8	9.75	2	2.44	29	35.36
พอดี	10	12.20	15	18.29	12	14.63	7	8.54	7	8.54	51	62.20
รวม	17	20.73	25	30.49	16	19.51	15	18.29	9	10.98	82	100.00

$\chi^2 = 1.58921$ df = 8 Sig. = 0.4746

จากตารางที่ 32 ความคิดเห็นของอาจารย์ จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาโท อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน ประสานมิตร และสงขลา คิดเป็นร้อยละ 18.29, 14.63, 12.20 และ 8.54 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทพอดี ยกเว้นอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตพิษณุโลก ร้อยละ 9.75 เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวน้อยไป รองลงมาอาจารย์วิทยาเขตปทุมวัน ประสานมิตร บางแสน และสงขลา คิดเป็นร้อยละ 12.20, 7.31, 3.66 และ 2.44 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทน้อยไป ยกเว้นอาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลก ร้อยละ 8.54 เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวพอดี อาจารย์ส่วนน้อยของวิทยาเขตประสานมิตรและบางแสน ร้อยละ 1.22 เท่ากัน เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทมากไป ส่วนอาจารย์วิทยาเขตปทุมวัน พิษณุโลก และสงขลา ไม่มีผู้ใดเห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทมากไป

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.18 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาโท ดังแสดงในตารางที่ 33

ตารางที่ 33 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาโท

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มากไป	1	0.56	3	1.67	1	0.56	1	0.56	-	-	6	3.35
น้อยไป	15	8.38	45	25.14	30	16.76	7	3.91	22	12.29	119	66.48
พอดี	13	7.26	16	8.94	13	7.26	2	1.12	10	5.59	54	30.17
รวม	29	16.20	64	35.75	44	24.58	10	5.59	32	17.88	179	100.00

χ^2 = 7.03247 df.= 8 Sig. = 0.5331

จากตารางที่ 33 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาโท บัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน ส่งขลา ประสานมิตร และพิษณุโลก คิดเป็นร้อยละ 25.14, 16.76, 12.29, 8.38 และ 3.91 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทน้อยไป รองลงมาบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวัน ประสานมิตร บางแสน ส่งขลา และพิษณุโลก คิดเป็นร้อยละ 8.94, 7.26, 7.26, 5.59 และ 1.12 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทพอดี บัณฑิตส่วนน้อยของวิทยาเขตปทุมวัน ร้อยละ 1.67 และของประสานมิตร บางแสน และพิษณุโลก ร้อยละ 0.56 เท่ากัน เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทมากไป ส่วนวิทยาเขตส่งขลา ไม่มีบัณฑิตผู้ใดเห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทมากไป

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.19 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือก ดังแสดงในตารางที่ 34

ตารางที่ 34 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือก

ความคิดเห็น \ ประเภทของผู้ตอบ	อาจารย์		บัณฑิต		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มากไป	13	4.98	50	19.16	63	24.14
น้อยไป	20	7.66	46	17.62	66	25.28
พอดี	49	18.77	83	31.81	132	50.58
รวม	82	31.41	179	68.59	261	100.00

X^2 = 6.65258* df = 2 Sig. = 0.0359

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 34 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือก อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 18.77 และบัณฑิตส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 31.81 รวมเป็นร้อยละ 50.58 เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือกพอดี รองลงไป อาจารย์ร้อยละ 7.66 และบัณฑิตร้อยละ 17.62 รวมเป็นร้อยละ 25.28 เห็นว่าน้อยไป และ อาจารย์ร้อยละ 4.98 และบัณฑิตร้อยละ 19.16 รวมเป็นร้อยละ 24.14 เห็นว่ามากไป

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแล้ว ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

13.20 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือก ดังแสดงในตารางที่ 35

ตารางที่ 35 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือก

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มากไป	2	2.44	4	4.88	1	1.22	6	7.32	-	-	13	15.85
น้อยไป	7	8.54	4	4.88	3	3.66	4	4.88	2	2.44	20	24.39
พอดี	8	9.75	17	20.73	12	14.63	5	6.09	7	8.54	49	59.76
รวม	17	20.73	25	30.49	16	19.51	15	18.29	9	10.98	82	100.00

χ^2 = 14.60411 df = 8 Sig. = 0.0673

จากตารางที่ 35 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือก อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน ประสานมิตร และสงขลา คิดเป็น

ร้อยละ 20.73, 14.63, 9.75 และ 8.54 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือกพอดี ส่วนอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตพิษณุโลก ร้อยละ 7.32 เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวมากไป รองลงมาอาจารย์วิทยาเขตประสานมิตร บางแสน และสงขลา คิดเป็นร้อยละ 8.54, 3.66 และ 2.44 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือกน้อยไป ส่วนอาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลก ร้อยละ 6.09 เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวพอดี มีอาจารย์ส่วนน้อยของวิทยาเขตประสานมิตร และบางแสน ร้อยละ 2.44 และ 1.22 เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวน้อยไป และอาจารย์วิทยาเขตปทุมวัน ร้อยละ 4.88 เท่ากัน เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือกมากไปและน้อยไป ส่วนอาจารย์วิทยาเขตสงขลาไม่มีผู้ใดเห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวมากไป

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.21 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือก ดังแสดงในตารางที่ 36

ตารางที่ 36 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือก

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มากไป	8	4.47	18	10.05	9	5.03	4	2.23	11	6.14	50	27.93
น้อยไป	10	5.59	20	11.17	8	4.47	3	1.68	5	2.74	46	25.70
พอดี	11	6.14	26	14.53	27	15.08	3	1.68	16	8.94	83	46.37
รวม	29	16.20	64	35.75	44	24.58	10	5.59	32	17.88	179	100.00

χ^2 = 5.52412 df. = 8 Sig. = 0.30000

จากตารางที่ 36 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือก บัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตบางแสน ปทุมวัน สงขลา และประสานมิตร คิดเป็นร้อยละ 15.08, 14.53, 8.94 และ 6.14 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือกพอดี ส่วนบัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตพิษณุโลก ร้อยละ 2.23 เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวมากไป รองลงมาบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันและประสานมิตร ร้อยละ 11.17 และ 5.59 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือกน้อยไป ส่วนบัณฑิตวิทยาเขตสงขลาและบางแสน ร้อยละ 6.14 และ 5.03 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวมากไป บัณฑิตส่วนน้อยของวิทยาเขตปทุมวันและประสานมิตร ร้อยละ 10.15 และ 4.47 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือกมากไป แต่บัณฑิตส่วนน้อยของวิทยาเขตบางแสนและสงขลา ร้อยละ 4.47 และ 2.79 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวน้อยไป สำหรับบัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลก ร้อยละ 1.68 เท่ากัน เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือกน้อยไปและพอดี

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.22 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตวิชาพื้นฐานทั่วไป ซึ่งส่วนใหญ่กำหนดไว้วิชาละ 2 หน่วยกิต ดังแสดงในตารางที่ 37

ตารางที่ 37 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไปแต่ละวิชา

ประเภทของผู้ตอบ / ความคิดเห็น	อาจารย์		บัณฑิต		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	70	26.72	157	59.92	227	86.64
ไม่เหมาะสม	12	4.58	23	8.78	35	13.36
รวม	82	31.30	180	68.70	262	100.00

χ^2 = 0.8658 df = 1 Sig. = 0.7636

จากตารางที่ 37 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไป ซึ่งส่วนใหญ่กำหนดไว้วิชาละ 2 หน่วยกิต อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 26.72 และบัณฑิตส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 59.92 รวมเป็นร้อยละ 86.64 เห็นว่าเหมาะสม มีอาจารย์เพียงร้อยละ 4.58 และบัณฑิตเพียงร้อยละ 8.76 รวมเป็นร้อยละ 13.36 เห็นว่าไม่เหมาะสม

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.23 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไป ซึ่งส่วนใหญ่กำหนดไว้วิชาละ 2 หน่วยกิต ดังแสดงในตารางที่ 38

ตารางที่ 38 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไปแต่ละวิชา

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	16	19.51	21	25.61	13	15.85	11	13.41	9	10.98	70	85.37
ไม่เหมาะสม	1	1.22	4	4.88	3	3.66	4	4.88	-	-	12	14.63
รวม	17	20.73	25	30.49	16	19.51	15	18.29	9	10.98	82	100.00

$X^2 = 4.57786$ df = 4 Sig. = 0.3334

จากตารางที่ 38 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไป ซึ่งส่วนใหญ่กำหนดไว้วิชาละ 2 หน่วยกิต อาจารย์

ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน ประสานมิตร บางแสน พิษณุโลก และสงขลา คิดเป็นร้อยละ 25.61 19.51, 15.85, 13.41 และ 10.98 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวเหมาะสม อาจารย์ส่วนน้อยของวิทยาเขตปทุมวันและพิษณุโลก ร้อยละ 4.88 เท่ากันกับวิทยาเขตบางแสนและประสานมิตร ร้อยละ 3.66 และ 1.22 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวไม่เหมาะสม ส่วนอาจารย์วิทยาเขตสงขลาไม่มีผู้ใดเห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวไม่เหมาะสม

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.24 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไป ซึ่งส่วนใหญ่กำหนดไว้วิชาละ 2 หน่วยกิต ดังแสดงในตารางที่ 39

ตารางที่ 39 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไปแต่ละวิชา

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	26	14.44	57	31.67	40	22.22	8	4.44	26	14.44	157	87.22
ไม่เหมาะสม	3	1.67	7	3.89	4	2.22	2	1.11	7	3.89	23	12.78
รวม	29	16.11	64	35.56	44	24.44	10	5.56	33	18.33	180	100.00

X^2 = 3.45952 df = 4 Sig. = 0.4841

จากตารางที่ 39 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไป ซึ่งส่วนใหญ่กำหนดไว้วิชาละ 2 หน่วยกิต บัณฑิต

ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน ประสานมิตร สงขลา และพิษณุโลก คิดเป็นร้อยละ 3.67, 22.22, 14.44 และ 4.44 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวเหมาะสม บัณฑิตส่วนน้อยจากวิทยาเขตปทุมวันและสงขลาร้อยละ 3.89 เท่ากัน และจากวิทยาเขตบางแสน ประสานมิตร และพิษณุโลก ร้อยละ 2.22, 1.67 และ 1.11 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวไม่เหมาะสม

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.25 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอก ซึ่งส่วนใหญ่กำหนดไว้วิชาละ 2 หน่วยกิต ดังแสดงในตารางที่ 40

ตารางที่ 40 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอกแต่ละวิชา

ความคิดเห็น \ วิทยาเขต	อาจารย์		บัณฑิต		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	55	21.32	105	40.70	160	62.02
ไม่เหมาะสม	25	9.69	78	28.29	98	37.98
รวม	80	31.01	178	68.99	258	100.00

X^2 = 1.71326 df = 1 Sig. = 0.1906

จากตารางที่ 40 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิต โดยส่วนรวมเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอก ซึ่งส่วนใหญ่กำหนดไว้วิชาละ 2

หน่วยกิต อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 21.32 และบัณฑิตส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 40.70 รวมเป็นร้อยละ 62.02 เห็นว่าเหมาะสม อาจารย์เพียงร้อยละ 9.69 และบัณฑิตเพียงร้อยละ 28.29 รวมเป็นร้อยละ 37.98 เห็นว่าไม่เหมาะสม

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.26 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอก ซึ่งส่วนใหญ่กำหนดไว้วิชาละ 2 หน่วยกิต ดังแสดงในตารางที่ 41

ตารางที่ 41 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของหน่วยกิตของวิชาเอกแต่ละวิชา

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	15	18.75	16	20.00	9	11.25	9	11.25	6	7.50	55	68.75
ไม่เหมาะสม	2	2.50	8	10.00	7	8.75	5	6.25	3	3.75	25	31.25
รวม	17	21.25	24	30.00	16	20.00	14	17.50	9	12.25	80	100.00

$\chi^2 = 4.36445$ $df = 4$ $Sig. = 0.3589$

จากตารางที่ 41 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอก ซึ่งส่วนใหญ่กำหนดไว้วิชาละ 2 หน่วยกิต อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน ประสานมิตร บางแสน พิษณุโลก และสงขลา คิดเป็นร้อยละ 20.00, 18.75, 11.25, 11.25 และ 7.50 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวเหมาะสม อาจารย์ส่วนน้อยของวิทยาเขตปทุมวัน

บางแสน พิษณุโลก สงขลา และประสานมิตร คิดเป็นร้อยละ 10.00, 8.75, 6.25, 3.75 และ 2.50 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวไม่เหมาะสม

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.27 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอก ซึ่งส่วนใหญ่กำหนดไว้วิชาละ 2 หน่วยกิต ดังแสดงในตารางที่ 42

ตารางที่ 42 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอกแต่ละวิชา

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	17	9.55	37	20.79	28	15.73	4	2.25	19	10.67	105	58.99
ไม่เหมาะสม	11	6.17	27	15.17	16	8.99	6	3.37	13	7.30	73	41.01
รวม	28	15.73	64	35.96	44	24.72	10	5.62	32	17.97	178	100.00

X^2 = 1.95636 df = 4 Sig. = 0.7438

จากตารางที่ 42 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอก ซึ่งส่วนใหญ่กำหนดไว้วิชาละ 2 หน่วยกิต บัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน สงขลา และประสานมิตร ร้อยละ 20.79, 15.73, 10.67 และ 9.55 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอก ซึ่งส่วนใหญ่กำหนดไว้วิชาละ 2 หน่วยกิต เหมาะสม บัณฑิตส่วนน้อยของวิทยาเขตดังกล่าว คิดเป็นร้อยละ 15.17, 8.99, 7.30 และ 6.17 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวน

หน่วยกิตดังกล่าวไม่เหมาะสม ยกเว้นบัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตพิษณุโลก ร้อยละ 3.37 เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวไม่เหมาะสม และส่วนน้อยร้อยละ 2.25 เห็นว่าเหมาะสม

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.28 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทซึ่งส่วนใหญ่กำหนดไว้วิชาละ 2 หน่วยกิต ดังแสดงในตารางที่ 43

ตารางที่ 43 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทแต่ละวิชา

ประเภทของผู้ตอบ / ความคิดเห็น	อาจารย์		บัณฑิต		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	71	27.63	144	56.03	215	83.66
ไม่เหมาะสม	8	3.11	34	13.23	42	16.34
รวม	79	30.14	178	69.26	257	100.00

χ^2 = 2.34665 df = 1 Sig. = 0.1256

ตารางที่ 43 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาโท ซึ่งส่วนใหญ่กำหนดไว้วิชาละ 2 หน่วยกิต อาจารย์ส่วนใหญ่ ร้อยละ 27.63 และบัณฑิตส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 56.03 รวมเป็นร้อยละ 83.66 เห็นว่าเหมาะสม อาจารย์เพียงร้อยละ 3.11 และบัณฑิตเพียงร้อยละ 13.23 รวมเป็นร้อยละ 16.34 เห็นว่าไม่เหมาะสม

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.29 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาโท ซึ่งส่วนใหญ่กำหนดไว้วิชาละ 2 หน่วยกิต ดังแสดงในตารางที่ 44

ตารางที่ 44 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทแต่ละวิชา

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	17	21.52	21	26.58	13	16.46	12	15.19	8	10.12	71	89.87
ไม่เหมาะสม	-	-	3	3.80	2	2.53	2	2.53	1	1.27	8	10.13
รวม	17	21.25	24	30.38	15	18.99	14	17.72	9	11.39	79	100.00

X^2 = 2.50921 df = 4 Sig. = 0.6430

จากตารางที่ 44 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาโท ซึ่งส่วนใหญ่กำหนดไว้วิชาละ 2 หน่วยกิต อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน ประสานมิตร บางแสน พิษณุโลก และสงขลา คิดเป็นร้อยละ 26.58, 21.52, 16.46, 15.19 และ 10.12 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวเหมาะสม อาจารย์ส่วนน้อยของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน พิษณุโลก และสงขลา คิดเป็นร้อยละ 3.80, 2.53, 2.53 และ 1.27 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวไม่เหมาะสม ส่วนอาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรไม่มีผู้ใดเห็นว่าไม่เหมาะสม

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.30 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาโท ซึ่งส่วนใหญ่กำหนดไว้วิชาละ 2 หน่วยกิต ดังแสดงในตารางที่ 45

ตารางที่ 45 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทแต่ละวิชา

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		ส่งขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	22	12.36	53	29.78	35	19.66	8	4.49	26	14.61	144	80.90
ไม่เหมาะสม	7	3.93	11	6.18	8	4.49	2	1.13	6	3.37	34	19.10
รวม	29	16.29	64	35.96	43	24.15	10	5.62	32	17.98	178	100.00

X^2 = 0.64242 df = 4 Sig. = 0.9582

จากตารางที่ 45 ความคิดเห็นของบัณฑิต จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาโท ซึ่งส่วนใหญ่กำหนดไว้วิชาละ 2 หน่วยกิต บัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน ส่งขลา ประสานมิตร และพิษณุโลก ตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 29.78, 19.66, 14.61, 12.36 และ 4.49 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวเหมาะสม บัณฑิตส่วนน้อยของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน ประสานมิตร ส่งขลา และพิษณุโลก คิดเป็นร้อยละ 6.18, 4.49, 3.93, 3.37 และ 1.13 ตามลำดับ เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวไม่เหมาะสม

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

12.31 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความเหมาะสมของเวลาที่ใช้ในการสอนแต่ละวิชา ดังแสดงในตารางที่ 46

ตารางที่ 46 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความเหมาะสมของเวลาที่ใช้ในการสอน

ประเภทของผู้ตอบ / ความคิดเห็น	อาจารย์		บัณฑิต		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	59	23.14	142	55.69	201	78.83
ไม่เหมาะสม	20	7.84	34	13.33	54	21.17
รวม	79	30.98	176	69.02	255	100.00

X^2 = 1.20846 df = 1 Sig. = 0.2716

จากตารางที่ 46 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความเหมาะสมของเวลาที่ใช้ในการสอนแต่ละวิชา อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 23.14 และบัณฑิตส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 55.69 รวมเป็นร้อยละ 78.83 เห็นว่าเหมาะสม มีอาจารย์เพียงร้อยละ 7.84 และบัณฑิตเพียงร้อยละ 13.33 รวมเป็นร้อยละ 21.17 เห็นว่าไม่เหมาะสม

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิต ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.32 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของเวลาที่ใช้ในการสอนแต่ละวิชา ดังแสดงในตารางที่ 47

ตารางที่ 47 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของเวลาที่ใช้ในการสอนแต่ละวิชา

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	13	16.46	20	25.32	8	10.13	11	13.92	7	8.86	59	74.68
ไม่เหมาะสม	4	5.06	5	6.33	6	7.59	3	3.80	2	2.53	20	25.32
รวม	17	21.52	25	31.65	14	17.72	14	17.72	9	11.39	79	100.00

$X^2 = 2.83815$ df = 4 Sig. = 0.5853

จากตารางที่ 47 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของเวลาที่ใช้ในการสอนแต่ละวิชา อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน ประสานมิตร พิษณุโลก บางแสน และสงขลา ตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 25.32, 16.46, 13.92, 10.13 และ 8.86 ตามลำดับ เห็นว่าเวลาที่ใช้ในการสอนแต่ละวิชาเหมาะสม อาจารย์ส่วนน้อยของวิทยาเขตบางแสน ปทุมวัน ประสานมิตร พิษณุโลก และสงขลา คิดเป็นร้อยละ 7.59, 6.33, 5.06, 3.80 และ 2.53 ตามลำดับ เห็นว่าเวลาที่ใช้ในการสอนแต่ละวิชาไม่เหมาะสม

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.33 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของเวลาที่ใช้ในการสอนแต่ละวิชา ดังแสดงในตารางที่ 48

ตารางที่ 48 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของเวลาที่ใช้ในการสอนแต่ละวิชา

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	24	13.64	45	25.57	37	21.02	8	4.54	28	15.91	142	80.68
ไม่เหมาะสม	4	2.27	16	9.09	7	3.98	2	1.14	5	2.84	34	19.32
รวม	28	15.91	61	34.66	44	25.00	10	5.68	33	18.75	176	100.00

χ^2 = 3.02305 df = 4 Sig. = 0.5540

จากตารางที่ 48 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความเหมาะสมของเวลาที่ใช้ในการสอนแต่ละวิชา บัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน สงขลา ประสานมิตร และพิษณุโลก คิดเป็นร้อยละ 25.57, 21.02, 15.91, 13.64 และ 4.54 ตามลำดับ เห็นว่าเวลาที่ใช้ในการสอนแต่ละวิชาเหมาะสม บัณฑิตส่วนน้อยของวิทยาเขตดังกล่าวคิดเป็นร้อยละ 9.09, 3.98, 2.84, 2.27 และ 1.14 ตามลำดับ เห็นว่าเวลาที่ใช้ในการสอนแต่ละวิชาไม่เหมาะสม

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.34 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับการจัดวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน ดังแสดงในตารางที่ 49

ตารางที่ 49 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับการจัดวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน

ประเภทของผู้ตอบ / ความคิดเห็น	อาจารย์		บัณฑิต		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวมกับวิชาเอก	19	7.48	38	14.96	57	22.44
รวมกับวิชาเอก-โท	19	7.48	78	30.71	97	38.19
แยกต่างหาก	40	15.75	58	22.83	98	38.58
อื่น ๆ	-	-	2	0.79	2	0.79
รวม	78	30.71	176	69.29	254	100.00

χ^2 = 10.46464** df = 3 Sig. = 0.0150

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 49 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับการจัดวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 15.75 และบัณฑิตร้อยละ 22.83 รวมเป็นร้อยละ 38.58 เห็นว่าควรแยกต่างหาก อาจารย์ ร้อยละ 7.48 และบัณฑิตส่วนใหญ่ร้อยละ 30.71 รวมเป็นร้อยละ 38.19 เห็นว่าควรรวมกับวิชาเอกวิชาโท มีอาจารย์ร้อยละ 7.48 และบัณฑิตเพียงร้อยละ 14.96 รวมเป็นร้อยละ 22.44 เห็นว่าควรรวมกับวิชาเอก อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่าควรแยกต่างหาก บัณฑิตส่วนใหญ่เห็นว่าควรรวมกับวิชาเอกวิชาโท

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแล้ว ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

13.35 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน ดังแสดงในตารางที่ 50

ตารางที่ 50 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวมกับวิชาเอก	4	5.13	6	7.69	3	3.85	4	5.13	2	2.56	19	24.36
รวมกับวิชาเอกและวิชาโท	2	2.56	11	14.10	1	1.28	4	5.13	1	1.28	19	24.36
แยกต่างหาก	10	12.82	7	8.97	11	14.10	6	7.69	6	7.69	40	51.28
รวม	16	20.51	24	30.77	15	19.23	14	17.95	9	11.54	78	100.00

X^2 = 13.10088 df = 8 Sig. = 0.1084

จากตารางที่ 50 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตบางแสน ประสานมิตร พิษณุโลก และสงขลา คิดเป็นร้อยละ 14.10, 12.82, 7.69 และ 7.69 ตามลำดับ เห็นว่าควรแยกต่างหาก ยกเว้นอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน คิดเป็นร้อยละ 14.10 เห็นว่าควรรวมกับวิชาเอกและวิชาโท อาจารย์จำนวนรองลงมาของวิทยาเขตประสานมิตร บางแสน และสงขลา คิดเป็นร้อยละ 5.13, 3.85 และ 2.56 ตามลำดับ เห็นว่าควรรวมกับวิชาเอก ยกเว้นอาจารย์วิทยาเขตปทุมวัน คิดเป็นร้อยละ 8.97 เห็นว่าควรแยกต่างหาก ส่วนอาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลก ร้อยละ 5.13 เท่ากันเห็นว่าควรรวมกับวิชาเอกกับ

ควรรวมกับวิชาเอกและวิชาโท อาจารย์ส่วนน้อยของวิทยาเขตประสานมิตร บางแสน และสงขลา คิดเป็นร้อยละ 2.56, 1.28 และ 1.28 ตามลำดับ เห็นว่าควรรวมกับวิชาเอกและวิชาโท ยกเว้น อาจารย์ส่วนน้อยของวิทยาเขตปทุมวัน คิดเป็นร้อยละ 7.69 เห็นว่าควรรวมกับวิชาเอก

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.36 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน ดังแสดงในตารางที่ 51

ตารางที่ 51 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวมกับวิชาเอก	5	2.84	11	6.25	9	5.11	6	3.40	7	3.98	38	21.59
รวมกับวิชาเอกและวิชาโท	11	6.25	31	17.61	20	11.36	1	0.57	15	8.52	78	44.32
แยกต่างหาก	11	6.25	20	11.76	13	7.39	3	1.70	11	6.25	58	32.95
อื่น ๆ	-	-	1	0.57	1	0.57	-	-	-	-	2	1.14
รวม	27	15.34	63	35.80	43	24.43	10	5.68	33	18.75	176	100.00

$X^2 = 12.68351$ df = 12 Sig. = 0.3925

จากตารางที่ 51 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขต บัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน และสงขลา ร้อยละ 17.61, 11.36 และ 8.52 เห็นว่าควรรวมกับวิชา

เอกและวิชาโท ปัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตพิษณุโลก ร้อยละ 3.40 เห็นว่าควรรวมกับวิชาเอก ส่วนปัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตร ร้อยละ 6.25 เท่ากันเห็นว่าควรรวมกับวิชาเอกและวิชาโท กับควรแยกต่างหาก ปัณฑิตจำนวนรองลงมาจากวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน สงขลา และพิษณุโลก คิดเป็นร้อยละ 11.76, 7.39, 6.25 และ 1.70 ตามลำดับ เห็นว่าควรแยกต่างหาก ปัณฑิตส่วนน้อยของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน สงขลา และประสานมิตร คิดเป็นร้อยละ 6.25, 5.11, 3.98 และ 2.84 ตามลำดับ เห็นว่าควรรวมกับวิชาเอก ยกเว้นปัณฑิตส่วนน้อยของวิทยาเขตพิษณุโลก เห็นว่าควรรวมกับวิชาเอกและวิชาโท

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของปัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.37 ความคิดเห็นของอาจารย์และปัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์ ดังแสดงในตารางที่ 52

ตารางที่ 52 ความคิดเห็นของอาจารย์และปัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์

ประเภทของผู้ตอบ / ความคิดเห็น	อาจารย์		ปัณฑิต		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มากไป	2	0.79	7	2.77	9	3.56
น้อยไป	37	14.62	118	46.64	155	61.26
พอดี	44	17.39	45	17.79	89	35.18
รวม	83	32.81	170	67.19	253	100.00

X^2 = 12.85701** df = 7 Sig. 0.0018

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 52 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์ อาจารย์ร้อยละ 14.62 และบัณฑิตร้อยละ 46.64 รวมเป็นร้อยละ 61.26 เห็นว่าน้อยไป อาจารย์ร้อยละ 17.39 และบัณฑิตร้อยละ 17.79 รวมเป็นร้อยละ 35.18 เห็นว่าพอดี มีอาจารย์เพียงร้อยละ 0.79 และบัณฑิตเพียงร้อยละ 2.77 รวมเป็นร้อยละ 3.56 เห็นว่ามากไป อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่าพอดี แต่บัณฑิตส่วนใหญ่เห็นว่าน้อยไป

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแล้ว ปรากฏว่า แตกต่างกัน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

13.38 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์ ดังแสดงในตารางที่ 53

ตารางที่ 53 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มากไป	-	-	2	2.39	-	-	-	-	-	-	2	2.39
น้อยไป	4	4.76	10	11.92	11	13.08	7	8.34	6	7.14	37	45.24
พอดี	13	15.47	13	15.47	7	8.34	8	9.52	3	3.57	44	52.57
รวม	17	20.23	25	29.78	18	21.42	15	17.86	9	10.71	83	100.00

x^2 = 26.33300 df = 24 Sig. = 0.3365

จากตารางที่ 53 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์ อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตร และปทุมวัน

ร้อยละ 15.47 เท่ากัน กับพิษณุโลกร้อยละ 9.52 เห็นว่าสาขาวิชาเอกดังกล่าวพอดี ส่วนอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตบางแล่นและสงขลา ร้อยละ 13.08 และ 7.14 ตามลำดับ เห็นว่าสาขาวิชาเอกดังกล่าวน้อยไป รองลงมาอาจารย์วิทยาเขตปทุมวัน พิษณุโลกและประสานมิตร คิดเป็นร้อยละ 11.92, 8.34 และ 4.76 ตามลำดับ เห็นว่าสาขาวิชาดังกล่าวน้อยไป ส่วนอาจารย์วิทยาเขตบางแล่นและสงขลา ร้อยละ 8.34 และ 3.57 ตามลำดับ เห็นว่าสาขาวิชาเอกดังกล่าวพอดี มีอาจารย์ส่วนน้อยของวิทยาเขตปทุมวัน ร้อยละ 2.39 เห็นว่าสาขาวิชาเอกดังกล่าวมากไป นอกนั้นไม่มีอาจารย์ในวิทยาเขตอื่น เห็นว่าสาขาวิชาเอกที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์มากไป

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.39 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์ ดังแสดงในตารางที่ 54

ตารางที่ 54 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแล่น		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มากไป	4	2.35	2	1.18	1	0.59	-	-	-	-	7	4.12
น้อยไป	17	10.00	34	20.00	32	18.82	9	5.29	26	15.30	118	69.41
พอดี	6	3.53	23	13.53	10	5.88	1	0.59	5	2.94	45	26.47
รวม	27	15.88	59	34.71	43	25.29	10	5.88	31	18.24	170	100.00

χ^2 = 49.38722 df = 28 Sig. = 0.0076

จากตารางที่ 54 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์ บัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน สงขลา ประสานมิตร และพิษณุโลก คิดเป็นร้อยละ 20.00, 18.82, 15.30, 10.00 และ 5.29 ตามลำดับ เห็นว่าสาขาวิชาเอกดังกล่าวน้อยไป รองลงมา บัณฑิตของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน ประสานมิตร สงขลา และพิษณุโลก คิดเป็นร้อยละ 13.53, 5.88, 3.53, 2.94 และ 0.59 ตามลำดับ เห็นว่าสาขาวิชาเอกดังกล่าวพอดี บัณฑิตส่วนน้อยของวิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน และบางแสน คิดเป็นร้อยละ 2.35, 1.18 และ 0.59 ตามลำดับ เห็นว่าสาขาวิชาเอกดังกล่าวมากไป ส่วนบัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลกและสงขลา ไม่มีผู้ใดเห็นว่าสาขาวิชาเอกดังกล่าวมากไป

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.40 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับสาขาวิชาโทที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์ ดังแสดงในตารางที่ 55

ตารางที่ 55 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับสาขาวิชาโทที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์

ประเภทของผู้ตอบ / ความคิดเห็น	อาจารย์		บัณฑิต		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มากไป	1	0.41	5	2.07	6	2.49
น้อยไป	35	14.52	104	43.15	139	57.68
พอดี	43	17.84	53	21.19	96	39.83
รวม	79	32.78	162	67.22	241	100.00

χ^2 = 19.94214 df = 12 Sig. = 0.0682

จากตารางที่ 55 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับสาขาวิชาโทที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์ อาจารย์ร้อยละ 14.52 และบัณฑิตร้อยละ 43.15 รวมเป็นร้อยละ 57.68 เห็นว่าน้อยไป อาจารย์ร้อยละ 17.84 และบัณฑิตร้อยละ 21.99 รวมเป็นร้อยละ 39.83 เห็นว่าพอดี มีอาจารย์เพียงร้อยละ 0.41 และบัณฑิตเพียงร้อยละ 2.07 รวมเป็นร้อยละ 2.49 เห็นว่ามากไป อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่าพอดี แต่บัณฑิตส่วนใหญ่เห็นว่าน้อยไป

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.41 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับสาขาวิชาโทที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์ ดังแสดงในตารางที่ 56

ตารางที่ 56 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับสาขาวิชาโทที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มากไป	-	-	-	-	1	1.27	-	-	-	-	1	1.27
น้อยไป	5	6.33	14	17.73	6	7.59	5	6.33	5	6.33	35	44.31
พอดี	11	13.92	11	13.92	7	8.86	10	12.66	4	5.06	43	54.42
รวม	16	20.25	25	31.65	14	17.72	15	18.99	9	11.39	79	100.00

X^2 = 36.37327 df = 28 Sig. = 0.1333

จากตารางที่ 56 ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับสาขาวิชาโทที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์ อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตร พิษณุโลก และบางแสน คิด

เป็นร้อยละ 13.92, 12.66 และ 8.86 ตามลำดับ เห็นว่าสาขาวิชาโทที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์พอดี ยกเว้นอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวันและสงขลา ร้อยละ 17.73 และ 6.33 ตามลำดับ เห็นว่าน้อยไป รองลงมาอาจารย์วิทยาเขตบางแสน ร้อยละ 7.59 กับวิทยาเขตประสานมิตรและพิษณุโลก ร้อยละ 6.33 เท่ากัน เห็นว่าน้อยไป ยกเว้นอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันและสงขลา ร้อยละ 13.92 และ 5.06 ตามลำดับ เห็นว่าพอดี มีอาจารย์วิทยาเขตบางแสน เพียงร้อยละ 1.27 เห็นว่ามากไป นอกนั้นไม่มีอาจารย์วิทยาเขตใดเห็นว่ามากไป

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

13.42 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับสาขาวิชาโทที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์ ดังแสดงในตารางที่ 57

ตารางที่ 57 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับสาขาวิชาโทที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มากไป	2	1.24	2	1.24	-	-	-	-	1	0.62	5	3.10
น้อยไป	16	9.87	36	22.22	25	15.43	6	3.71	21	12.96	104	64.19
พอดี	9	5.56	20	12.34	17	10.49	3	1.85	4	2.47	53	32.71
รวม	27	16.67	58	35.80	42	25.92	9	5.56	26	16.05	162	100.00

χ^2 = 53.24154 df = 40 Sig. = 0.0784

จากตารางที่ 57 ความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับสาขาวิชาโทที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์ บัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน สงขลา ประสานมิตร และพิษณุโลก คิดเป็นร้อยละ 22.22, 15.43, 12.96, 9.87 และ 3.71 ตามลำดับ เห็นว่าสาขาวิชาโทที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์น้อยไป รองลงมาบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน ประสานมิตร สงขลา และพิษณุโลก คิดเป็นร้อยละ 12.34, 10.49, 5.56, 2.47 และ 1.85 ตามลำดับ เห็นว่าสาขาวิชาโทดังกล่าวพอดี บัณฑิตส่วนน้อยของวิทยาเขตประสานมิตรและปทุมวัน ร้อยละ 1.24 เท่ากัน และบัณฑิตส่วนน้อยของวิทยาเขตสงขลา ร้อยละ 0.62 เห็นว่าสาขาวิชาโทดังกล่าวมากไป ส่วนบัณฑิตจากวิทยาเขตบางแสน และพิษณุโลก ไม่มีผู้ใดเห็นว่ามากไป

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

14. <u>จุดมุ่งหมายของหลักสูตร</u>

14.1 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

ตารางที่ 58 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตส่วนรวม

เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

ประเภทของผู้ตอบ / จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	อาจารย์ (N = 83)		บัณฑิต (N = 176)		รวม (N = 259)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมกว้างขวาง	3.01	0.90	2.63	1.03	2.75	0.99	2.89*
2. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ผลิตเอกสาร ตำรา และอุปกรณ์การเรียนการสอน	2.35	1.14	1.99	0.99	2.11	1.04	2.67*
3. สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ	2.66	0.98	2.38	0.89	2.47	0.92	2.22*
4. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านภาษา	2.72	1.06	2.69	0.97	2.70	0.99	0.19
5. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านวรรณคดี	2.62	1.06	2.61	0.96	2.61	0.99	0.19
6. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านศิลปะ	2.78	1.10	2.60	0.92	2.66	0.98	1.53
7. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านดนตรี	2.65	1.12	2.36	1.00	2.45	1.04	2.39*
8. สนับสนุนการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ	2.49	1.17	2.42	1.04	2.44	1.08	0.36
9. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความซาบซึ้งในศิลปวัฒนธรรมของชาติ	3.05	0.97	2.92	1.03	2.96	1.01	1.23
10. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสำนึกดี รู้จักรับผิดชอบร่วมกัน และมีมนุษยสัมพันธ์ดี	3.18	1.03	3.34	0.97	3.29	0.99	-0.95
11. ส่งเสริมให้นิสิตได้ร่วมมือกับนิสิตในคณะอื่น ๆ ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามโครงการรวมของมหาวิทยาลัย	2.85	1.16	2.91	1.01	2.89	1.06	-0.08
12. ส่งเสริมให้นิสิตร่วมงานในโครงการผลิตครูปริญญาระดับต่าง ๆ	2.36	1.15	2.37	0.96	2.37	1.02	-0.32
13. ส่งเสริมให้นิสิตมีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด	3.33	0.99	3.09	0.93	3.17	0.95	1.57
14. ท่านได้เคยรับทราบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อนเริ่มการเรียนการสอน	3.50	0.60	2.36	1.19	2.71	1.04	8.25*
15. ท่านได้ดำเนินการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	3.56	0.59	2.82	0.82	3.06	0.75	6.01*
รวมเฉลี่ย	2.87	1.02	2.63	0.98	2.71	0.99	1.19

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 58 สรุปสาระสำคัญ ได้ดังนี้

1. อาจารย์และบัณฑิต โดยส่วนรวมเห็นว่าข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางและเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามัคคี รู้จักรับผิดชอบร่วมกันและมีมนุษยสัมพันธ์ดี รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่ม-สร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด และเป็นอันดับสาม ได้แก่ ทั้งอาจารย์และบัณฑิตได้ดำเนินการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ส่วนข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ หลักสูตรสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านคนตรี หลักสูตรสนับสนุนการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนร่วมงานในโครงการผลิตครูปริญญาระดับต่าง ๆ และอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ผลิตเอกสาร ตำรา และอุปกรณ์ในการเรียนการสอน

2. อาจารย์เห็นว่า ข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้ออาจารย์เห็นว่า ข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ อาจารย์ได้ดำเนินการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ อาจารย์ได้เคยรับทราบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อนเริ่มการเรียนการสอน และอันดับสามเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ส่วนข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่อาจารย์เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ หลักสูตรสนับสนุนการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนร่วมงานในโครงการผลิตครูปริญญาระดับต่าง ๆ และอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ผลิตเอกสารตำราและอุปกรณ์ในการเรียนการสอน

3. ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่าข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่าข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามัคคี รู้จักรับผิดชอบร่วมกันและมีมนุษยสัมพันธ์ดี รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด และอันดับสาม ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความซาบซึ้งในศิลปวัฒนธรรมของชาติ ส่วนข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ หลักสูตรสนับสนุนการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ หลักสูตรสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนร่วมงานในโครงการผลิตครูปริญญาระดับต่าง ๆ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านดนตรี ผู้ทรงคุณวุฒิได้เคยรับทราบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อนเริ่มการเรียนการสอน และอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ผลิตเอกสาร ตำราและอุปกรณ์ในการเรียนการสอน

4. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรปรากฏว่า โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อปรากฏว่าความคิดเห็นของอาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 6 ข้อ ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำการค้นคว้าวิจัย หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ผลิตเอกสาร ตำราและอุปกรณ์ในการเรียนการสอน หลักสูตรสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านดนตรี อาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิได้เคยรับทราบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อน และอาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิได้ดำเนินการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร นอกนั้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับข้อที่แตกต่างกันนั้นคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของผู้ทรงคุณวุฒิทุกข้อ

5. สำหรับข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่อาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิเห็นตรงกันว่าถูกต้องตามความเป็นจริงเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีการผลิตเอกสาร ตำรา และอุปกรณ์ในการเรียนการสอน

14.2 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ดังแสดงในตารางที่ 59

ตารางที่ 59 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร / วิทยาเขต	ประสานมิตร (N = 17)		ปทุมวัน (N = 25)		บางแสน (N = 17)		พิษณุโลก (N = 15)		สงขลา (N = 9)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำการค้นคว้า วิจัย	2.88	0.99	2.80	0.71	3.06	1.00	3.07	0.96	3.67	0.71	1.723
2. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ผลิตเอกสาร ตำรา และอุปกรณ์ในการเรียนการสอน	2.00	1.12	2.44	1.04	2.19	1.22	2.47	1.24	2.89	1.05	1.072
3. สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ	2.41	1.12	2.60	0.91	2.69	1.19	2.80	0.94	3.00	0.50	0.630
4. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านภาษา	2.88	1.05	2.52	0.96	2.50	1.26	2.80	1.08	3.22	0.83	1.028
5. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านวรรณคดี	2.50	1.03	2.48	0.96	2.62	1.31	2.80	1.08	2.89	0.93	0.404
6. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านศิลปะ	2.62	1.20	2.60	1.00	2.81	1.38	3.00	1.00	3.11	0.78	0.597
7. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านดนตรี	2.38	1.14	2.60	1.08	2.63	1.36	2.73	1.03	3.22	0.83	0.857
8. สนับสนุนการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ	2.38	1.20	2.56	1.16	2.56	1.41	2.53	1.06	2.33	1.12	0.115
9. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความซาบซึ้งในศิลปวัฒนธรรมของชาติ	3.19	0.98	2.72	0.89	3.13	1.20	3.07	0.96	3.55	0.53	1.463

ตารางที่ 59 (ต่อ)

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร \ วิทยาเขต	ประสานมิตร (N = 17) $\bar{X}$	S.D.	ปทุมวัน (N = 25) $\bar{X}$	S.D.	บางแสน (N = 17) $\bar{X}$	S.D.	พิษณุโลก (N = 15) $\bar{X}$	S.D.	สงขลา (N = 9) $\bar{X}$	S.D.	F
10. ส่งเสริมให้นิสิตมีความรับผิดชอบร่วมกัน และมีมนุษยสัมพันธ์ดี	3.47	0.72	2.96	1.10	3.06	1.29	3.07	1.03	3.67	0.71	1.232
11. ส่งเสริมให้นิสิตได้ร่วมมือกับนิสิตในคณะอื่น ๆ ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามโครงการร่วมของมหาวิทยาลัย	3.00	1.06	2.84	1.11	2.59	1.80	2.80	1.21	3.00	1.32	0.188
12. ส่งเสริมให้นิสิตร่วมงานในโครงการผลิตครูปริญญาระดับต่าง ๆ	2.00	1.32	2.32	0.85	2.73	1.53	3.47	0.99	2.33	1.12	0.821
13. ส่งเสริมให้นิสิตมีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด	3.53	0.80	3.24	1.01	3.19	1.22	3.29	0.82	3.55	1.13	0.429
14. ท่านได้เคยรับทราบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อนเริ่มการเรียนการสอน	3.65	0.78	3.28	0.84	3.63	1.08	3.39	1.04	3.78	1.20	0.729
15. ท่านได้ดำเนินการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	3.59	1.00	3.32	0.69	3.69	1.19	3.61	0.96	3.89	1.05	0.741
รวมเฉลี่ย	2.84	0.59	2.75	0.56	2.87	0.98	2.90	0.77	3.21	0.51	2.255

จากตารางที่ 59 สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต อาจารย์ทุกวิทยาเขตเห็นว่าข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง

2. เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่าข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ อาจารย์ได้เคยรับทราบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อนเริ่มการเรียนการสอน รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ อาจารย์ได้ดำเนินการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และอันดับสาม ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ส่วนข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ หลักสูตรสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านดนตรี หลักสูตรสนับสนุนการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ และอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนผลิตเอกสาร ตำราและอุปกรณ์ในการเรียนการสอน และหลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนร่วมงานในโครงการผลิตครูปริญญาระดับต่าง ๆ

3. อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันเห็นว่า ข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ อาจารย์ได้ดำเนินการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ อาจารย์ได้เคยรับทราบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อนเริ่มการเรียนการสอน และอันดับสาม ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ส่วนข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านวรรณคดี หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ผลิตเอกสาร ตำราและอุปกรณ์ในการเรียนการสอน และอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนร่วมงานในโครงการผลิตครูปริญญาระดับต่าง ๆ

4. อาจารย์วิทยาเขตบางแสนเห็นว่า ข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ อาจารย์ได้ดำเนินการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ อาจารย์ได้เคยรับทราบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อนเริ่มการเรียนการสอน และอันดับสาม เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ส่วนข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่อาจารย์วิทยาเขตบางแสนเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ผลิตเอกสาร ตำราและอุปกรณ์ในการเรียนการสอน

5. อาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าข้อความที่เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ อาจารย์ได้ดำเนินการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร รองลงมาเป็นอันดับสองและอันดับสามเห็นว่า ถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ได้แก่ อาจารย์ได้เคยรับทราบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อนเริ่มการเรียนการสอน และหลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาดตามลำดับ ส่วนข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่อาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ผลิตเอกสาร ตำราและอุปกรณ์ในการเรียนการสอน และหลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนร่วมงานในโครงการผลิตครูปริญญาในระดับต่าง ๆ

6. อาจารย์วิทยาเขตสงขลาเห็นว่าข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ อาจารย์ได้ดำเนินการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ อาจารย์ได้เคยรับทราบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อนเริ่มการเรียนการสอน และอันดับสาม ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำการค้นคว้าวิจัย ส่วนข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่อาจารย์วิทยาเขตสงขลาเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ หลักสูตรสนับสนุนการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ และหลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนร่วมงานในโครงการผลิตครูปริญญาระดับต่าง ๆ

7. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ทุกวิทยาเขตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ปรากฏว่า โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ ปรากฏว่า ไม่มีข้อใดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

8. เมื่อพิจารณาจัดอันดับความคิดเห็นส่วนรวมของอาจารย์ทุกวิทยาเขตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแล้ว สามารถเรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้ คือ วิทยาเขตสงขลาเป็นอันดับหนึ่ง พิษณุโลกเป็นอันดับสอง บางแสนเป็นอันดับสาม ประสานมิตรเป็นอันดับสี่ และปทุมวันเป็นอันดับห้า

9. สำหรับความคิดเห็นที่อาจารย์ของวิทยาเขตส่วนใหญ่เห็นตรงกันเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร โดยเห็นตรงกันเป็นอันดับหนึ่งหรือสอง ได้แก่ อาจารย์ได้ดำเนินการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และอาจารย์ได้เคยรับทราบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อนเริ่มการเรียนการสอน สำหรับอันดับสามนั้น ทุกวิทยาเขตเห็นตรงกัน ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ส่วนอันดับสุดท้ายซึ่งอาจารย์ของวิทยาเขตส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่า ถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ผลิตเอกสาร ตำราและอุปกรณ์ในการเรียนการสอน และหลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนร่วมงานในโครงการผลิตครูปริญญาระดับต่าง ๆ

14.3 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรโดยส่วนรวม ดังแสดงในตารางที่ 60

ตารางที่ 60 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรโดยส่วนรวม

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	4.2339	4	1.0585	2.255
ภายในกลุ่ม	36.6050	78	0.4693	
รวม	40.8389	82		

จากตารางที่ 60 แสดงว่า ความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรโดยส่วนรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

14.4 เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ดังแสดงในตารางที่ 61

ตารางที่ 61 เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร / วิทยาเขต	ประสานมิตร (N = 29)		ปทุมวัน (N = 62)		บางแสน (N = 42)		พิษณุโลก (N = 10)		สงขลา (N = 38)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำการค้นคว้า วิจัย	2.79	1.14	2.56	1.02	2.50	1.02	3.00	1.05	2.66	0.97	0.734
2. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ผลิตเอกสาร ตำรา และอุปกรณ์ในการเรียนการสอน	2.41	1.29	1.98	0.90	1.83	0.91	2.10	1.20	1.97	0.95	0.646
3. สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ	2.26	1.02	2.34	0.77	2.38	1.01	2.50	0.71	2.51	0.93	0.376
4. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านภาษา	2.48	0.95	2.77	1.00	2.59	1.06	2.30	0.67	2.94	0.83	1.523
5. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านวรรณคดี	2.41	0.98	2.60	0.86	2.67	1.07	2.60	0.84	2.73	1.01	0.464
6. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านศิลปะ	2.48	1.18	2.53	0.78	2.71	1.04	2.20	0.63	2.79	0.74	1.200
7. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านดนตรี	2.41	1.15	2.24	0.99	2.40	0.86	1.70	0.67	2.67	1.05	2.187
8. สนับสนุนการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ	2.41	1.09	2.40	1.09	2.32	0.88	2.80	1.40	2.48	1.00	0.463
9. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความซาบซึ้งในศิลปวัฒนธรรมของชาติ	3.14	0.99	2.74	0.92	3.02	1.11	2.60	1.17	3.30	1.10	1.229

ตารางที่ 61 (ต่อ)

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร \ วิทยาเขต	ประสานมิตร (n = 29)		ปทุมวัน (n = 32)		บางแสน (n = 42)		พิษณุโลก (n = 10)		สงขลา (n = 33)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
10. สั่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามัคคี รู้จักรับผิดชอบร่วมกัน และมีมนุษยสัมพันธ์ดี	3.10	0.98	3.35	0.89	3.28	1.04	3.80	0.92	3.45	1.00	1.157
11. สั่งเสริมให้นิสิตได้ร่วมมือกับนิสิตในคณะอื่น ๆ ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามโครงการร่วมของมหาวิทยาลัย	2.83	1.04	2.74	0.90	2.95	1.08	3.60	0.84	3.03	1.06	1.821
12. สั่งเสริมให้นิสิตร่วมงานในโครงการผลิตครูปริญญาระดับต่าง ๆ	2.32	0.90	2.28	1.03	2.44	0.87	2.60	1.07	2.43	0.97	0.380
13. สั่งเสริมให้นิสิตมีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด	3.26	0.94	2.93	0.78	2.95	1.01	3.50	0.85	3.29	1.04	1.762
14. ท่านได้เคยรับทราบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเมื่อเริ่มการเรียนการสอน	2.59	1.34	2.27	1.02	2.31	1.20	1.60	0.70	2.68	1.39	1.984
15. ท่านได้ดำเนินการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	2.78	0.96	2.86	0.82	2.71	0.86	2.70	0.48	3.00	0.73	0.714
รวมเฉลี่ย	2.62	0.65	2.57	0.51	2.61	0.71	2.64	0.35	2.79	0.57	0.771

จากตารางที่ 61 สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ :-

1. เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต บัณฑิตทุกวิทยาเขตเห็นว่าข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง

2. เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่า ข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความซาบซึ้งในศิลปวัฒนธรรมของชาติ และอันดับสาม ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามัคคี รู้จักรับผิดชอบร่วมกันและมีมนุษยสัมพันธ์ดี ส่วนข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านภาษาและด้านศิลปะ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ผลิตเอกสาร ตำรา และอุปกรณ์ในการเรียนการสอน หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านวรรณคดีและดนตรี หลักสูตรสนับสนุนการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนร่วมงานในโครงการผลิตครูปริญญาระดับต่าง ๆ และอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

3. บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวัน เห็นว่าข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามัคคี รู้จักรับผิดชอบร่วมกันและมีมนุษยสัมพันธ์ดี รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด และอันดับสาม ได้แก่ บัณฑิตได้ดำเนินการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ส่วนข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ หลักสูตรสนับสนุนการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ หลักสูตรสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนร่วมงานในโครงการผลิตครูปริญญาระดับต่าง ๆ บัณฑิตได้เคยรับทราบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อนเริ่มการเรียนการสอน หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านดนตรี และอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ผลิตเอกสาร ตำรา และ

อุปกรณ์ในการเรียนการสอน

4. บัณฑิตวิทยาเขตบางแสนเห็นว่า ข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสำนึกดี รู้จักรับผิดชอบร่วมกันและมีมนุษยสัมพันธ์ดี รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความซาบซึ้งในศิลปวัฒนธรรมของชาติ และอันดับสามเท่ากัน ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับนิสิตในคณะอื่น ๆ ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามโครงการร่วมของมหาวิทยาลัย และหลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ส่วนข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่บัณฑิตวิทยาเขตบางแสนเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนร่วมงานในโครงการผลิตครูปริญญาระดับต่าง ๆ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านดนตรี หลักสูตรสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ หลักสูตรส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ บัณฑิตได้เคยรับทราบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อนเริ่มการเรียนการสอน และอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ผลิตเอกสาร ตำราและอุปกรณ์ในการเรียนการสอน

5. บัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่า ข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสำนึกดี รู้จักรับผิดชอบร่วมกันและมีมนุษยสัมพันธ์ดี รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับนิสิตในคณะอื่น ๆ ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามโครงการร่วมของมหาวิทยาลัย และอันดับสาม ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ส่วนข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่บัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านภาษาและศิลปะ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ผลิตเอกสาร ตำราและอุปกรณ์ในการเรียนการสอน หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านดนตรี และอันดับสุดท้าย ได้แก่ บัณฑิตได้เคยรับทราบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อนเริ่มการเรียนการสอน

6. บัณฑิตวิทยาเขตส่งขลา เห็นว่าข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง เป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามัคคี รู้จักรับผิดชอบร่วมกันและมีมนุษยสัมพันธ์ดี รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด และอันดับสามเท่ากัน ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความซาบซึ้งในศิลปะวัฒนธรรมของชาติ และหลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับนิสิตในคณะอื่น ๆ ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามโครงการร่วมของมหาวิทยาลัย ส่วนข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่บัณฑิตวิทยาเขตส่งขลาเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนร่วมงานในโครงการผลิตครูปริญญาระดับต่าง ๆ และอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ผลิตเอกสาร ตำราและอุปกรณ์ในการเรียนการสอน

7. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตทุกวิทยาเขตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ปรากฏว่า โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ ปรากฏว่า ไม่มีข้อใดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

8. เมื่อพิจารณาจัดอันดับความคิดเห็นของบัณฑิตทุกวิทยาเขตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแล้ว สามารถเรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้ คือ วิทยาเขตส่งขลาเป็นอันดับหนึ่ง พิษณุโลกเป็นอันดับสอง ประสานมิตรเป็นอันดับสาม บางแสนเป็นอันดับสี่ และปทุมวันเป็นอันดับห้า

9. สำหรับความคิดเห็นที่บัณฑิตของวิทยาเขตส่วนใหญ่เห็นตรงกันเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร โดยเห็นตรงกันเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามัคคี รู้จักรับผิดชอบร่วมกันและมีมนุษยสัมพันธ์ดี สำหรับอันดับสองหรืออันดับสามตรงกัน ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ส่วนอันดับสุดท้ายซึ่งบัณฑิตของวิทยาเขตส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ผลิตเอกสาร ตำราและอุปกรณ์ในการเรียนการสอน

14.5 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรโดยส่วนรวม ดังแสดงในตารางที่ 62

ตารางที่ 62 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรโดยส่วนรวม

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	1.0784	4	0.2696	0.771
ภายในกลุ่ม	59.8121	171	0.3498	
รวม	60.8905	175		

จากตารางที่ 62 แสดงว่า ความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

15. การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา

15.1 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา ดังแสดงในตารางที่ 63

ตารางที่ 63 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา

ประเภทของผู้ตอบ / การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา	อาจารย์ (n = 84)		บัณฑิต (n = 178)		รวม (n = 262)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. เนื้อหาวิชาในหลักสูตรสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้	3.26	0.85	2.71	0.84	2.90	0.84	5.09*
2. เนื้อหาวิชาในหลักสูตรสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้	3.39	0.87	2.98	0.98	3.11	0.95	3.50*
3. หลักสูตรจัดให้มีการฝึกงานด้วย	2.56	1.21	1.63	0.97	1.94	1.05	6.20*
4. หลักสูตรมีรายวิชาที่จะช่วยฝึกให้ผู้เรียนมีมนุษยสัมพันธ์ดี	2.74	0.94	2.84	0.85	2.81	0.88	-0.89
5. หลักสูตรมีรายวิชาที่จะช่วยฝึกให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด	3.13	0.86	2.97	0.85	2.99	0.85	1.38
6. หลักสูตรมีรายวิชาที่จะให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้พัฒนาตนและพัฒนาสังคมได้	3.18	0.85	2.95	0.87	3.02	0.86	2.01*
7. หลักสูตรมีรายวิชาที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีคุณธรรมและจริยธรรม	3.15	0.92	3.12	0.77	3.13	0.82	0.30
8. วิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตรช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้พื้นฐานในการที่จะเรียนต่อในระดับวิชาเอกและวิชาโท	3.31	0.90	3.02	1.00	3.12	0.97	2.38*
9. วิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตรช่วยให้ผู้เรียนเป็นคนดีและสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	3.21	0.65	2.90	0.85	3.00	0.79	3.21*

ตารางที่ 63 (ต่อ)

การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา / ประเภทของผู้ตอบ	อาจารย์ (N = 83)		ปัญญาชน (N = 178)		รวม (N = 261)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
10. รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้	3.45	0.83	3.23	0.98	3.30	0.93	1.89
11. รายวิชาในวิชาเอกช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้ลึกซึ้งในสาขาวิชานั้น	3.43	0.88	3.36	0.98	3.38	0.95	0.57
12. รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้	3.94	0.79	3.42	0.98	3.60	0.92	2.03*
13. เนื้อหาวิชาที่เรียนมีความซ้ำซ้อนกันมาก	2.94	1.00	2.84	0.90	2.87	0.93	0.78
14. นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาเอกและวิชาโทได้ตามความสามารถ ความสนใจ และความถนัด	2.90	0.99	2.45	0.99	2.60	0.99	3.27*
15. นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาโทในคณะอื่น ๆ ได้	3.02	0.99	2.38	1.14	2.59	1.09	4.48*
16. นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาเลือกตามความสามารถ ความสนใจและความถนัด	3.00	1.04	2.79	1.25	2.86	1.18	1.42
รวมเฉลี่ย	3.17	0.92	2.85	0.96	2.95	0.94	2.57*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 63 สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ :-

1. อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาตามหลักสูตรถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ รองลงมาเป็นอันดับสองและอันดับสามเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้ลึกซึ้งในสาขาวิชานั้น และรายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้ ตามลำดับ ส่วนการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรจัดให้มีการฝึกงานด้วย

2. อาจารย์เห็นว่า การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์เห็นว่าการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ รองลงมาเป็นอันดับสอง เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้ และรายวิชาในวิชาเอกช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้ลึกซึ้งในสาขาวิชานั้นตามลำดับ ส่วนการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่อาจารย์เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรจัดให้มีการฝึกงานด้วย

3. บัณฑิตเห็นว่า การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ บัณฑิตเห็นว่าการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่ถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้ลึกซึ้งในสาขาวิชานั้น และอันดับสาม ได้แก่ รายวิชาในสาขาวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้ ส่วนการเลือกและการ

จัดเนื้อหาวิชาที่บัณฑิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาเอกและวิชาโทได้ตามความสามารถ ความสนใจและความถนัด นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาโทในคณะอื่น ๆ ได้ และอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรจัดให้มีการฝึกงานด้วย

4. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา ปรากฏว่า โดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ ปรากฏว่า ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ เนื้อหาวิชาในหลักสูตรสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ เนื้อหาวิชาในหลักสูตรสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้ หลักสูตรจัดให้มีการฝึกงานด้วย หลักสูตรมีรายวิชาที่จะให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้พัฒนาคนและพัฒนาสังคมได้ วิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตรช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้พื้นฐานในการที่จะเรียนต่อในระดับวิชาเอกและวิชาโท วิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตรช่วยให้ผู้เรียนเป็นคนดีและสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาเอกและวิชาโทได้ตามความสามารถ ความสนใจและถนัด และนิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาโทในคณะอื่น ๆ ได้ นอกนั้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับข้อที่แตกต่างกันนั้นคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกข้อ

5. สำหรับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นตรงกันเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ และที่เห็นตรงกันเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรจัดให้มีการฝึกงานด้วย

15.2 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา ดังแสดงในตารางที่ 64

ตารางที่ 64 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา

การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา / วิทยาเขต	ประสานมิตร (n = 17)		ปทุมวัน (n = 25)		บางแสน (n = 17)		พิษณุโลก (n = 15)		สงขลา (n = 9)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. เนื้อหาวิชาในหลักสูตรสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้	3.29	0.59	3.12	0.88	3.37	0.96	3.07	0.83	3.78	0.83	1.313
2. เนื้อหาวิชาในหลักสูตรสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้	3.59	0.71	3.28	0.94	3.06	1.00	3.50	0.52	3.55	1.13	1.009
3. หลักสูตรจัดให้มีการฝึกงานด้วย	2.75	1.39	2.16	1.11	2.75	0.93	2.43	1.09	2.55	1.42	0.906
4. หลักสูตรมีรายวิชาที่จะช่วยฝึกให้ผู้เรียนมีมนุษยสัมพันธ์ดี	2.75	1.06	2.68	0.90	2.62	1.31	2.86	0.66	3.00	0.71	0.286
5. หลักสูตรมีรายวิชาที่จะช่วยฝึกให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีลักษณะเฉลียวฉลาด	3.18	1.13	3.00	0.87	3.12	0.81	3.14	0.77	3.33	0.71	0.263
6. หลักสูตรมีรายวิชาที่จะให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้พัฒนาตนและพัฒนาสังคมได้	3.41	0.79	3.00	1.04	3.33	0.90	2.86	0.53	3.44	0.73	1.409
7. หลักสูตรมีรายวิชาที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีคุณธรรมและจริยธรรม	3.00	1.12	3.12	0.72	3.20	1.08	2.93	0.83	3.44	0.88	0.525
8. วิชาพื้นฐานทั่วไปที่กำหนดไว้ในหลักสูตรช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้พื้นฐานในการที่จะเรียนต่อในระดับวิชาเอกและวิชาโท	3.53	1.00	3.00	0.91	3.37	0.88	3.36	0.84	3.44	0.53	1.109

ตารางที่ 64 (ต่อ)

การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา / วิทยาเขต	ประสานมิตร (n = 17)	ปทุมวัน (n = 25)		บางแสน (n = 17)		วิษณุโลก (n = 15)		สงขลา (n = 9)		F
	$\bar{X}$	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$		$\bar{X}$	S.D.	
9. วิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตรช่วยให้ผู้เรียนเป็นคนดีและสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	3.12	0.70	3.16	0.62	3.31	0.60	3.07	0.47	3.33	0.50	0.471
10. รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้	3.70	0.85	3.21	0.80	3.60	0.51	3.36	0.74	3.44	0.88	1.087
11. รายวิชาในวิชาเอกช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้ลึกซึ้งในสาขาวิชานั้น	3.53	0.72	3.29	1.00	3.37	0.88	3.57	0.94	3.44	0.88	0.296
12. รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้	3.70	0.69	3.52	0.96	3.15	0.77	3.60	0.74	3.67	0.71	0.250
13. เนื้อหาวิชาที่เรียนมีความซ้ำซ้อนกันมาก	2.65	0.93	3.08	0.81	2.87	1.15	3.13	1.06	2.78	1.30	0.684
14. นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาเอกและวิชาโทได้ตามความสามารถ ความสนใจและความถนัด	3.12	0.93	2.44	0.87	3.25	1.18	2.80	0.77	3.00	0.71	2.416
15. นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาโทในคณะอื่น ๆ ได้	3.41	0.79	2.48	0.99	3.25	0.86	3.20	0.86	2.78	1.30	3.140*
16. นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาเลือกตามความสามารถ ความสนใจ และความถนัด	3.47	1.07	2.72	0.84	3.00	1.04	2.64	1.01	3.11	1.17	1.893
รวมเฉลี่ย	3.27	0.44	2.95	0.59	3.19	0.61	3.11	0.46	3.26	0.50	1.089

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 64 สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต อาจารย์ทุกวิทยาเขตเห็นว่าการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง

2. เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่าการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่งเท่ากัน ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้ และรายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อไปได้ รองลงมาเป็นอันดับสาม ได้แก่ เนื้อหาวิชาในหลักสูตรสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้ ส่วนการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ เนื้อหาวิชาที่เรียนมีความซ้ำซ้อนกันมาก

3. อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ รองลงมาเป็นอันดับสองและสาม เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้ลึกซึ้งในสาขาวิชานั้น และเนื้อหาวิชาในหลักสูตรสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการทำงานได้ ตามลำดับ ส่วนการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาโทในคณะอื่น ๆ ได้ นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาเอกและวิชาโทได้ตามความสามารถความสนใจและความถนัด และอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรจัดให้มีการฝึกงานด้วย

4. อาจารย์วิทยาเขตบางแสนเห็นว่าการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้ และอันดับสามเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเท่ากัน ได้แก่ เนื้อหาวิชาในหลักสูตรสามารถนำไปใช้ประโยชน์

ในชีวิตประจำวัน วิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตรช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้พื้นฐานในการที่จะเรียนต่อในระดับวิชาเอกและวิชาโท และรายวิชาในวิชาเอกช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกชื่นชมในสาขาวิชานั้น ส่วนการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่อาจารย์วิทยาเขตบางแสนเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรมีรายวิชาที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีมนุษยสัมพันธ์ดี

5. อาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้สึกชื่นชมในสาขาวิชานั้น และอันดับสาม ได้แก่ เนื้อหาวิชาในหลักสูตรสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้ ส่วนการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่อาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรจัดให้มีการฝึกงานด้วย

6. อาจารย์วิทยาเขตสงขลาเห็นว่าการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ เนื้อหาวิชาในหลักสูตรสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ และอันดับสาม ได้แก่ เนื้อหาวิชาในหลักสูตรสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้ ส่วนการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่อาจารย์วิทยาเขตสงขลาเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรจัดให้มีการฝึกงานได้

7. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ทุกวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาปรากฏว่าโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อปรากฏว่า ข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ข้อ 15 นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาโทในคณะอื่น ๆ ได้ และเมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ปรากฏว่า คู่ที่

แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก (ดูรายละเอียดในภาคผนวก)

8. เมื่อพิจารณาจัดอันดับความคิดเห็นส่วนรวมของอาจารย์ทุกวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาแล้วสามารถเรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้ คือ วิทยาเขตประสานมิตรเป็นอันดับหนึ่ง ลงขลาเป็นอันดับสอง บางแสนเป็นอันดับสาม พิษณุโลกเป็นอันดับสี่ และปทุมวันเป็นอันดับห้า

9. สำหรับความคิดเห็นที่อาจารย์ของวิทยาเขตส่วนใหญ่เห็นตรงกันเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาโดยเห็นตรงกันเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะศึกษาต่อในระดับสูงได้

15.3 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาโดยส่วนรวม ดังแสดงในตารางที่ 65

ตารางที่ 65 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาโดยส่วนรวม

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	1.2813	4	0.3203	1.089
ภายในกลุ่ม	22.9431	78	0.2941	
รวม	24.2244	82		

จากตารางที่ 65 แสดงให้เห็นว่าความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาโดยส่วนรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

15.4 เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา ดังแสดงในตารางที่ 66

ตารางที่ 66 เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา

การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา / วิทยาเขต	ประสานมิตร (N = 29)		ปทุมวัน (N = 63)		บางแสน (N = 43)		พิษณุโลก (N = 10)		สงขลา (N = 35)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. เนื้อหาวิชาในหลักสูตรสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้	2.62	0.77	2.65	0.83	2.88	0.85	2.50	0.71	2.76	0.14	0.802
2. เนื้อหาวิชาในหลักสูตรสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้	2.79	0.98	2.97	1.05	3.12	0.82	2.90	1.20	3.00	1.00	0.488
3. หลักสูตรจัดให้มีการฝึกงานด้วย	1.62	0.94	1.52	0.77	1.86	1.14	1.10	0.32	1.73	1.15	1.619
4. หลักสูตรมีรายวิชาที่จะช่วยฝึกให้ผู้เรียนมีมนุษยสัมพันธ์ดี	2.83	0.80	2.73	0.83	2.98	0.94	2.90	1.10	2.91	0.76	0.595
5. หลักสูตรมีรายวิชาที่จะช่วยฝึกให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด	3.17	0.97	2.95	0.81	2.74	0.76	3.60	0.97	2.94	0.79	2.679*
6. หลักสูตรมีรายวิชาที่จะให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้พัฒนาตนและพัฒนาสังคมได้	2.93	1.07	2.84	0.77	3.02	0.80	3.00	0.94	3.06	0.97	0.460
7. หลักสูตรมีรายวิชาที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีคุณธรรมและจริยธรรม	3.03	0.82	3.08	0.77	3.05	0.81	3.10	0.74	3.36	0.65	1.064
8. วิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตรช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้พื้นฐานในการที่จะเรียนต่อในระดับวิชาเอกและวิชาโท	3.03	1.07	3.05	0.96	2.86	1.08	3.20	0.79	3.12	0.96	0.450

ตารางที่ 66 (ต่อ)

การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา / วิทยาเขต	ประสานมิตร (N = 79)		ปทุมวัน (N = [illegible])		บางแสน (N = 84)		พิษณุโลก (N = 10)		สงขลา (N = [illegible])		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
9. วิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตรช่วยให้ผู้เรียนเป็นคนดีและสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	3.00	0.89	2.87	0.83	2.84	0.92	3.10	0.99	2.91	0.76	0.311
10. รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้	3.10	1.04	3.27	0.99	3.25	0.93	3.30	0.16	3.21	0.96	0.171
11. รายวิชาในวิชาเอกช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้ลึกซึ้งในสาขาวิชานั้น	3.24	0.99	3.65	0.86	3.21	1.01	2.80	1.13	3.27	0.98	2.749*
12. รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้	3.32	0.90	3.40	0.76	3.44	1.10	3.50	0.97	3.50	0.91	0.172
13. เนื้อหาวิชาที่เรียนมีความซ้ำซ้อนกันมาก	3.11	1.23	2.73	0.83	2.85	1.01	3.20	0.92	2.70	1.01	1.222
14. นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาเอกและวิชาโทได้ตามความสามารถความสนใจและความถนัด	2.68	1.16	2.51	1.13	2.67	1.20	2.10	0.99	1.17	1.01	2.459*
15. นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาโทในคณะอื่น ๆ ได้	2.93	1.33	2.13	1.10	2.52	1.42	2.20	0.79	2.15	1.25	2.231
16. นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาเลือกตามความสามารถความสนใจและความถนัด	3.04	1.28	2.61	1.09	3.09	1.34	2.80	1.23	2.54	1.12	1.647
รวมเฉลี่ย	2.89	0.54	2.82	0.47	2.90	0.58	2.83	0.44	2.82	0.49	0.217

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 66 สรุปสาระสำคัญ ได้ดังนี้

1. เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต บัณฑิตทุกวิทยาเขตเห็นว่าการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง

2. เมื่อพิจารณาเป็นข้อ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่า การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่ถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง เป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้ลึกซึ้งในสาขาวิชานั้น และอันดับสาม ได้แก่ หลักสูตรมีรายวิชาที่จะช่วยฝึกให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ส่วนการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรจัดให้มีการฝึกงานด้วย

3. บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันเห็นว่า การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้ลึกซึ้งในสาขาวิชานั้น รองลงมาเป็นอันดับสอง และอันดับสามเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ และรายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้ตามลำดับ ส่วนการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาโทในคณะอื่น ๆ ได้ และอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรจัดให้มีการฝึกงานด้วย

4. บัณฑิตวิทยาเขตบางแสนเห็นว่า การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่ถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโท สามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้ และอันดับสาม ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้ลึกซึ้งในสาขาวิชานั้น ส่วนการเลือกและ

และการจัดเนื้อหาวิชาที่บัณฑิตวิทยาเขตบางแสนเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรจัดให้มีการฝึกงานด้วย

5. บัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่า การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ หลักสูตรมีรายวิชาที่จะช่วยฝึกให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ และอันดับสาม เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้ ส่วนการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่บัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาโทในคณะอื่น ๆ ได้ นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาเอกและวิชาโทได้ตามความสามารถความสนใจและความถนัด และอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรจัดให้มีการฝึกงานด้วย ยิ่งบัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยที่สุด

6. บัณฑิตวิทยาเขตสงขลาเห็นว่า การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ รองลงมาเป็นอันดับสอง และอันดับสามเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ได้แก่ หลักสูตรมีรายวิชาที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีคุณธรรมและจริยธรรม และรายวิชาในวิชาเอกช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้ลึกซึ้งในสาขาวิชานั้นตามลำดับ ส่วนการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่บัณฑิตวิทยาเขตสงขลาเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาโทในคณะอื่น ๆ ได้ นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาเอกและวิชาโทได้ตามความสามารถ ความสนใจและความถนัด และอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรจัดให้มีการฝึกงานด้วย

7. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา ปรากฏว่าโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อปรากฏว่าข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่

ข้อ 5 หลักสูตรมีรายวิชาที่จะช่วยฝึกให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด และเมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก บัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก และบัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลกกับสงขลา

ข้อ 11 รายวิชาในวิชาเอกช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้ลึกซึ้งในสาขาวิชานั้น และเมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก

ข้อ 14 นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาเอกและวิชาโทได้ตามความสามารถ ความสนใจและความถนัด และเมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับสงขลา บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับสงขลา (ดูรายละเอียดในภาคผนวก)

8. เมื่อพิจารณาจัดอันดับความคิดเห็นส่วนรวมของบัณฑิตของทุกวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาแล้ว สามารถเรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้ คือ วิทยาเขตบางแสนเป็นอันดับหนึ่ง ประสานมิตรเป็นอันดับสอง พิษณุโลกเป็นอันดับสาม ปทุมวันเป็นอันดับสี่ และสงขลาเป็นอันดับห้า

9. สำหรับความคิดเห็นที่บัณฑิตของวิทยาเขตส่วนใหญ่เห็นตรงกันเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาโดยเห็นตรงกันเป็นอันดับหนึ่งและอันดับสอง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ ส่วนอันดับสุดท้ายที่บัณฑิตทุกวิทยาเขตเห็นตรงกันว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยหรือน้อยที่สุด ได้แก่ หลักสูตรจัดให้มีการฝึกงานด้วย

15.5 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาโดยส่วนรวม ดังแสดงในตารางที่ 67

ตารางที่ 67 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาโดยส่วนรวม

แหล่งความปแรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	0.2295	4	0.0574	0.217
ภายในกลุ่ม	45.1723	173	0.2642	
รวม	45.9418	177		

จากตารางที่ 67 แสดงว่าความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาโดยส่วนรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

16. การจัดการเรียนการสอน

16.1 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ดังแสดงในตารางที่ 68

ตารางที่ 68 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอน \ ประเภทของผู้ตอบ	อาจารย์ (N = 83)		บัณฑิต (N = 180)		รวม (N =263)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ผู้สอนได้เชื่อมโยงความรู้ที่สอนให้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้	3.51	0.83	2.83	0.88	3.05	0.86	6.21*
2. ผู้สอนเน้นความรู้ที่สามารถนำไปใช้ปฏิบัติได้	3.66	0.80	2.78	0.88	3.07	0.85	8.14*
3. ในระหว่างการเรียนการสอน ผู้เรียนได้มีโอกาสออกไปศึกษาดูงานนอกสถานที่	2.66	1.22	1.96	0.88	2.01	1.00	6.66*
4. ผู้สอนวางแผนการสอนและเตรียมการสอนมาอย่างดี	3.69	0.75	3.30	0.86	3.43	0.83	3.85*
5. ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบก่อนเริ่มการเรียนถึงวัตถุประสงค์ของวิชาที่เรียน กิจกรรมการเรียนและการประเมินผล	3.98	0.91	3.30	1.01	3.52	0.98	5.51*
6. ผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี	3.85	0.75	3.74	0.77	3.78	0.76	1.15
7. ผู้สอนสามารถถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เรียนเข้าใจได้เป็นอย่างดี	3.64	0.73	3.33	0.76	3.43	0.75	3.20*
8. ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน	3.70	0.79	3.11	0.89	3.31	0.86	5.52*
9. ผู้สอนได้แทรกการอบรมด้านคุณธรรมและจริยธรรมไว้ในเนื้อหาวิชาที่สอนด้วย	3.43	0.93	3.02	0.93	3.15	0.93	3.43*

ตารางที่ 68 (ต่อ)

การจัดการเรียนการสอน	ประเภทของผู้ตอบ: อาจารย์ (N = 83) $\bar{X}$	S.D.	นักศึกษา (N = 180) $\bar{X}$	S.D.	รวม (N = 263) $\bar{X}$	S.D.	t
10. ผู้สอนได้ใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนอย่างเหมาะสม	3.04	0.93	2.66	0.87	2.79	0.89	3.23*
11. ผู้สอนได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองอย่างกว้างขวาง	3.43	0.99	3.23	1.04	3.29	1.02	1.56
12. ผู้สอนได้ให้รายชื่อหนังสือและเอกสารที่ผู้เรียนสามารถไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองได้	3.62	1.06	3.43	1.01	3.49	1.05	1.45
13. ผู้สอนได้สอนโดยการเสนอปัญหาให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์และสังเคราะห์	3.31	0.97	2.92	1.03	3.04	1.01	3.01*
14. ผู้สอนเน้นความรู้ที่สามารถนำไปพัฒนาสังคมได้	3.18	0.94	2.78	0.93	2.91	0.93	3.31*
15. เนื้อหาวิชาในรายวิชาพื้นฐานทั่วไป ส่วนใหญ่เน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน	3.23	0.88	3.67	0.99	3.53	0.95	-3.73*
16. เนื้อหาวิชาในรายวิชาเอกและวิชาโทเน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ	3.35	0.87	3.77	1.00	3.63	0.96	-3.53*
17. ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ	2.43	1.12	1.95	0.93	2.11	1.00	3.49*
18. ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการพัฒนาชุมชน	2.58	1.02	2.32	0.97	2.41	0.99	1.96*

ตารางที่ 68 (ต่อ)

การจัดการเรียนการสอน / ประเภทของผู้ตอบ	อาจารย์ (N = 83)		บัณฑิต (N = 180)		รวม (N = 263)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
19. ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ ของชาติ	2.63	0.96	2.48	1.02	2.53	1.00	1.55
20. ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพครูได้ ถึงแม้จะไม่ได้ศึกษาทางด้านการศึกษา	3.31	0.83	3.65	0.90	3.54	0.88	-3.12*
21. ผู้เรียนมีโอกาสร่วมในกิจกรรมการเรียนกับผู้เรียนในคณะอื่น ๆ	3.23	0.94	2.90	1.04	3.01	1.01	2.53*
22. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเป็นไปด้วยดี	3.69	0.86	3.63	0.99	3.65	0.95	0.56
23. อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีการสอนหลาย ๆ แบบ เช่น การบรรยาย อภิปราย การทดลองแก้ปัญหา ฯลฯ	3.58	0.85	3.13	0.96	3.28	0.86	3.90*
24. อาจารย์ผู้สอนได้นำวิชาที่ตนสอนไปสัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ ด้วย	3.61	0.96	2.93	0.86	3.16	0.89	5.61*
รวมเฉลี่ย	3.35	0.92	3.02	0.94	3.13	0.93	2.74*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 68 สรุปสาระสำคัญ ได้ดังนี้

1. อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้ออาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเป็นไปด้วยดี และอันดับสาม ได้แก่ เนื้อหาวิชาในรายวิชาเอกและวิชาโทเน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ ส่วนการจัดการเรียนการสอนที่อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการพัฒนาชุมชน ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และความรู้และความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ในระหว่างการเรียนการสอน ผู้เรียนได้มีโอกาสออกไปศึกษาดูงานนอกสถานที่

2. อาจารย์เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางและเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบก่อนเริ่มการเรียนถึงวัตถุประสงค์ของวิชาที่เรียน กิจกรรมการเรียนและการประเมินผล รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี และอันดับสาม ได้แก่ ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ส่วนการจัดการเรียนการสอนที่อาจารย์เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ

3. บัณฑิตเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ บัณฑิตเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ เนื้อหาวิชาในรายวิชาเอกและวิชาโทเน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี และอันดับสาม ได้แก่ เนื้อหาวิชาในรายวิชาพื้นฐานทั่วไปส่วนใหญ่เน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ส่วนการจัดการเรียนการสอนที่บัณฑิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่

ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ ของชาติ ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการพัฒนาชุมชน ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดเห็นทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ในระหว่างการเรียนการสอน ผู้เรียนได้มีโอกาสออกไปศึกษาดูงานนอกสถานที่

4. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนปรากฏว่าโดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิต และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อปรากฏว่าการจัดการเรียนการสอนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 19 ข้อ ได้แก่ ผู้สอนได้เชื่อมโยงความรู้ที่สอนให้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ ผู้สอนเน้นความรู้ที่สามารถนำไปใช้ปฏิบัติได้ ในระหว่างการเรียนการสอนผู้เรียนได้มีโอกาสออกไปศึกษาดูงานนอกสถานที่ ผู้สอนวางแผนการสอนและเตรียมการสอนมาอย่างดี ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบก่อนเริ่มการเรียนถึงวัตถุประสงค์ของวิชาที่เรียน ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ผู้สอนได้แทรกการอบรมด้านคุณธรรมและจริยธรรมไว้ในเนื้อหาวิชาที่สอนด้วย ผู้สอนได้ใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนอย่างเหมาะสม ผู้สอนได้สอนโดยการเสนอปัญหาให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์และสังเคราะห์ ผู้สอนเน้นความรู้ที่สามารถนำไปพัฒนาสังคมได้ เนื้อหาวิชาในรายวิชาพื้นฐานทั่วไปส่วนใหญ่เน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เนื้อหาวิชาในรายวิชาเอกและวิชาโทเน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการพัฒนาชุมชน ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพครูได้ถึงแม้จะไม่ได้ศึกษาทางด้านการศึกษา ผู้สอนใช้วิธีการสอนหลาย ๆ แบบ เช่น การบรรยาย การอภิปราย การทดลองแก้ปัญหา ฯลฯ และผู้สอนได้นำวิชาที่ตนสอนไปสัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ ด้วย นอกนั้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับข้อที่แตกต่างกันนั้นปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตเกือบทุกข้อ ยกเว้นสามข้อ ได้แก่ เนื้อหาวิชาในรายวิชาพื้นฐานทั่วไป

ส่วนใหญ่เน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เนื้อหาวิชาในรายวิชาเอก และวิชาโทเน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ และผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพครูได้ ถึงแม้จะไม่ได้ศึกษาทางด้านการศึกษาซึ่งคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของ-อาจารย์

5. สำหรับการจัดการเรียนการสอนที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นตรงกันว่าถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับสอง ได้แก่ ผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

16.2 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ดังแสดงในตารางที่ 69

ตารางที่ 69 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน

วิทยาเขต / การจัดการเรียนการสอน	ประสานมิตร (N = 17)		ปทุมวัน (N = 25)		บางแสน (N = 17)		พิษณุโลก (N = 15)		สงขลา (N = 9)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ผู้สอนได้เชื่อมโยงความรู้ที่สอนให้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้	3.35	0.70	3.36	0.70	3.70	0.98	3.40	0.98	3.89	0.60	1.165
2. ผู้สอนเน้นความรู้ที่สามารถนำไปใช้ปฏิบัติได้	3.53	1.01	3.56	0.65	3.82	0.95	3.67	0.72	3.89	0.60	0.560
3. ในระหว่างการเรียนการสอน ผู้เรียนได้มีโอกาสออกไปศึกษาดูงานนอกสถานที่	2.76	1.48	2.16	0.85	2.65	1.41	3.00	1.25	3.22	0.97	1.886
4. ผู้สอนวางแผนการสอนและเตรียมการสอนมาอย่างดี	3.76	0.75	3.48	0.51	3.76	0.90	3.87	0.83	3.89	0.78	0.944
5. ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบก่อนเริ่มการเรียนถึงวัตถุประสงค์ของวิชาที่เรียน กิจกรรมการเรียนและการประเมินผล	4.00	1.12	3.88	0.93	4.18	1.01	3.80	0.77	4.22	0.44	0.559
6. ผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี	4.00	0.71	3.56	0.77	4.00	0.79	3.93	0.88	4.00	0.50	1.372
7. ผู้สอนสามารถถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เรียนเข้าใจได้เป็นอย่างดี	3.83	0.68	3.44	0.54	3.88	0.93	3.40	0.83	3.67	0.71	1.591
8. ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน	3.70	0.98	3.56	0.65	3.94	0.83	3.60	0.74	3.89	0.60	0.803

ตารางที่ 69 (ต่อ)

การจัดการเรียนการสอน \ วิทยาเขต	ประสานมิตร (N = 17)		ปทุมวัน (N = 25)		บางแสน (N = 17)		พิษณุโลก (N = 15)		ส่งขลา (N = 9)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
9. ผู้สอนได้แทรกการอบรมด้านคุณธรรมและจริยธรรมไว้ในเนื้อหาวิชาที่สอนด้วย	3.35	1.00	3.40	0.87	3.53	1.01	3.40	1.05	3.55	0.88	0.121
10. ผู้สอนได้ใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนอย่างเหมาะสม	2.65	1.06	3.00	0.76	3.18	1.13	3.20	0.94	3.44	0.88	1.328
11. ผู้สอนได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองอย่างกว้างขวาง	3.06	1.25	3.36	0.70	3.70	1.21	3.47	0.99	3.67	0.87	1.043
12. ผู้สอนได้ให้รายชื่อหนังสือและเอกสารที่ผู้เรียนสามารถไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองได้	3.12	1.32	3.48	0.82	4.12	1.11	3.60	0.98	4.00	0.87	2.408
13. ผู้สอนได้สอนโดยการเสนอปัญหาให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์และสังเคราะห์	2.76	1.15	3.08	0.81	3.70	1.05	3.73	0.88	3.44	0.73	3.331*
14. ผู้สอนเน้นความรู้ที่สามารถนำไปพัฒนาสังคมได้	3.06	0.97	3.20	0.91	3.23	1.20	3.27	0.88	3.44	0.53	0.258
15. เนื้อหาวิชาในรายวิชาพื้นฐานทั่วไป ส่วนใหญ่เน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน	3.06	0.75	3.16	0.80	3.29	1.16	3.53	0.91	3.33	0.87	0.651
16. เนื้อหาวิชาในรายวิชาเอกและวิชาโทเน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ	3.41	0.87	3.40	0.76	3.29	1.10	3.33	0.97	3.33	0.87	0.053
17. ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ	2.53	1.28	2.40	1.00	1.94	1.34	2.67	0.90	2.55	1.01	1.017

ตารางที่ 69 (ต่อ)

การจัดการเรียนการสอน \ วิทยาเขต	ประสานมิตร (N = 17)		ปทุมวัน (N = 25)		บางแสน (N = 17)		พิษณุโลก (N = 15)		สงขลา (N = 9)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
18. ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการพัฒนาชุมชน	2.47	1.07	2.40	0.87	2.53	1.28	2.87	0.99	2.78	1.09	0.597
19. ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ ของชาติ	2.47	0.94	2.64	0.91	2.76	1.09	2.93	1.03	2.55	1.01	0.514
20. ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพครูได้ ถึงแม้จะไม่ได้ศึกษาทางด้านการศึกษา	3.53	0.87	3.36	0.81	3.23	0.90	3.13	0.64	3.22	1.09	0.523
21. ผู้เรียนมีโอกาสร่วมในกิจกรรมการเรียนกับผู้เรียนในคณะอื่น ๆ	3.29	0.92	3.28	0.94	3.18	1.01	3.13	0.91	3.22	1.20	0.084
22. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเป็นไปด้วยดี	3.59	1.00	3.60	0.91	3.59	0.94	3.73	0.80	4.11	0.60	0.679
23. อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีการสอนหลาย ๆ แบบ เช่น การบรรยาย อภิปราย การทดลองแก้ปัญหา ฯลฯ	3.70	1.21	3.28	0.61	3.70	0.98	3.47	0.64	4.11	0.60	1.898
24. อาจารย์ผู้สอนได้นำวิชาที่ตนสอนไปสัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ ด้วย	3.41	1.12	3.60	0.91	3.70	1.05	3.40	0.98	4.00	0.71	0.732
รวมเฉลี่ย	3.27	0.54	3.24	0.38	3.44	0.74	3.40	0.61	3.56	0.43	0.845

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 69 สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ :-

1. เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต อาจารย์เกือบทุกวิทยาเขตเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ยกเว้นวิทยาเขตสงขลาที่เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงมาก

2. เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่งเท่ากัน ได้แก่ ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบก่อนเริ่มการเรียน ถึงวัตถุประสงค์ของวิชาที่เรียน กิจกรรมการเรียนและการประเมินผล และผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาเป็นอย่างดี รองลงมาเป็นอันดับสาม ได้แก่ ผู้สอนสามารถถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เรียนเข้าใจได้เป็นอย่างดี ส่วนการจัดการเรียนการสอนที่อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการพัฒนาชุมชนและผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ ของชาติ

3. อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบก่อนเริ่มการเรียนถึงวัตถุประสงค์ของวิชาที่เรียน กิจกรรมการเรียนและการประเมินผล รองลงมาเป็นอันดับสองเท่ากัน ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเป็นไปด้วยดี และอาจารย์ผู้สอนได้นำวิชาที่ตนสอนไปสัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ ด้วย ส่วนการจัดการเรียนการสอนที่อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการพัฒนาชุมชน และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ในระหว่างการเรียนการสอนผู้เรียนได้มีโอกาสออกไปศึกษาดูงานนอกสถานที่

4. อาจารย์วิทยาเขตบางแสนเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบก่อนเริ่มการเรียนถึงวัตถุประสงค์ของวิชาที่เรียน กิจกรรมการเรียน และการประเมินผล รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ผู้สอนได้ให้รายชื่อหนังสือและเอกสารที่ผู้เรียนสามารถไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองได้ และอันดับสาม ได้แก่

ผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี ส่วนการจัดการเรียนการสอนที่อาจารย์วิทยาเขตบางแสนเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ

5. อาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ผู้สอนวางแผนการสอนและเตรียมการสอนมาอย่างดี และอันดับสาม ได้แก่ ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบก่อนเริ่มการเรียนถึงวัตถุประสงค์ของวิชาที่เรียน กิจกรรมการเรียนและการประเมินผล ส่วนการจัดการเรียนการสอนที่อาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ

6. อาจารย์วิทยาเขตสงขลาเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบก่อนเริ่มการเรียนถึงวัตถุประสงค์ของวิชาที่เรียน กิจกรรมการเรียนและการประเมินผล รองลงมาเป็นอันดับสองเท่ากัน ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเป็นไปด้วยดี และอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีการสอนหลาย ๆ แบบ เช่น การบรรยาย อภิปราย การทดลองแก้ปัญหา ฯลฯ ส่วนการจัดการเรียนการสอนที่อาจารย์วิทยาเขตสงขลาเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง เป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ และผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ ของชาติ

7. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ทุกวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ปรากฏว่า โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ ปรากฏว่า ข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ข้อ 13 ผู้สอนได้สอนโดยการเสนอปัญหาให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์และสังเคราะห์ และเมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับบางแสน อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับพิษณุโลก และอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก (ดูรายละเอียดในภาคผนวก)

8. เมื่อพิจารณาจัดอันดับความคิดเห็นส่วนรวมของอาจารย์ทุกวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแล้ว สามารถเรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้ คือ วิทยาเขตส่งยลาเป็นอันดับหนึ่ง บางแสนเป็นอันดับสอง พิษณุโลกเป็นอันดับสาม ประสานมิตรเป็นอันดับสี่ และปทุมวันเป็นอันดับห้า

9. สำหรับความคิดเห็นที่อาจารย์ของทุกวิทยาเขตเห็นตรงกัน โดยส่วนใหญ่เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบก่อนเริ่มการเรียนถึงวัตถุประสงค์ของวิชาที่เรียน กิจกรรมการเรียนและการประเมินผล ส่วนอันดับสุดท้ายซึ่งอาจารย์ของวิทยาเขตส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางหรือน้อยนั้น ได้แก่ ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ

16.3 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยส่วนรวม ดังแสดงในตารางที่ 70

ตารางที่ 70 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยส่วนรวม

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	1.0273	4	0.2568	0.845
ภายในกลุ่ม	23.6940	78	0.3038	
รวม	24.7212	82		

จากตารางที่ 70 แสดงว่าความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยส่วนรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

16.4 เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ดังแสดงในตารางที่ 71

ตารางที่ 71 เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอน / วิทยาเขต	ประจวบคีรีขันธ์ (N = 29)		ปราณบุรี (N = 64)		บางแสน (N = 44)		พิษณุโลก (N = 10)		สงขลา (N = 33)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ผู้สอนได้เชื่อมโยงความรู้ที่สอนให้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้	2.69	0.76	3.16	0.74	2.59	0.87	2.80	1.23	2.63	0.96	3.854*
2. ผู้สอนเน้นความรู้ที่สามารถนำไปใช้ปฏิบัติได้	2.74	0.75	3.01	0.90	2.68	0.77	3.00	1.05	2.45	0.94	2.697*
3. ในระหว่างการเรียนการสอน ผู้เรียนได้มีโอกาสออกไปศึกษาดูงานนอกสถานที่	1.72	0.88	1.51	0.95	1.82	0.95	1.70	0.82	1.82	0.88	1.049*
4. ผู้สอนวางแผนการสอนและเตรียมการสอนมาอย่างดี	3.21	0.73	3.75	0.69	2.95	0.89	3.20	0.92	3.00	0.87	8.543*
5. ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบก่อนเริ่มการเรียนถึงวัตถุประสงค์ของวิชาที่เรียน กิจกรรมการเรียนและการประเมินผล	3.14	0.95	3.48	0.92	3.16	1.05	3.00	1.42	3.27	1.04	0.932*
6. ผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี	3.59	0.73	4.17	0.52	3.48	0.79	3.80	0.79	3.36	0.82	10.320*
7. ผู้สอนสามารถถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เรียนเข้าใจได้เป็นอย่างดี	3.38	0.68	3.64	0.76	3.00	0.65	3.40	0.70	3.09	0.76	6.258*
8. ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน	3.27	0.96	3.12	0.81	2.79	1.02	3.70	0.82	3.18	0.73	2.858*
9. ผู้สอนได้แทรกการอบรมด้านคุณธรรมและจริยธรรมไว้ในเนื้อหาวิชาที่สอนด้วย	2.76	0.83	3.48	0.85	2.59	0.95	2.10	0.87	2.94	0.79	8.113*

ตารางที่ 71 (ต่อ)

การจัดการเรียนการสอน / วิทยาเขต	ประสานมิตร (N = 29)		ปทุมวัน (N = 64)		บางแสน (N = 44)		พิษณุโลก (N = 10)		สงขลา (N = 35)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
10. ผู้สอนได้ใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนอย่างเหมาะสม	2.62	0.73	2.98	0.84	2.29	0.82	2.70	0.82	2.54	0.94	4.641*
11. ผู้สอนได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองอย่างกว้างขวาง	3.34	1.08	3.00	0.96	3.18	1.15	4.00	0.94	3.39	0.94	2.555*
12. ผู้สอนได้ให้รายชื่อหนังสือและเอกสารที่ผู้เรียนสามารถไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองได้	3.69	1.08	3.22	1.03	3.39	0.99	3.90	0.74	3.51	0.97	1.818
13. ผู้สอนได้สอนโดยการเสนอปัญหาให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์และสังเคราะห์	3.00	1.10	2.89	0.96	2.64	1.06	3.20	0.92	3.18	1.07	1.615
14. ผู้สอนเน้นความรู้ที่สามารถนำไปพัฒนาสังคมได้	2.65	1.01	3.03	0.85	2.57	1.00	2.90	0.74	2.64	0.81	2.158
15. เนื้อหาวิชาในรายวิชาพื้นฐานทั่วไป ส่วนใหญ่เน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน	3.59	1.12	3.64	0.93	3.66	0.99	3.70	0.82	3.82	1.07	0.250
16. เนื้อหาวิชาในรายวิชาเอกและวิชาโทเน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ	3.65	1.17	3.78	0.97	3.66	1.03	3.50	1.08	4.09	0.76	1.282
17. ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ	2.03	0.94	1.94	0.87	1.79	0.93	2.60	0.84	1.91	1.01	1.629
18. ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการพัฒนาชุมชน	2.10	1.08	2.04	1.03	2.34	0.94	2.60	0.84	2.36	0.86	0.592

ตารางที่ 71 (ต่อ)

การจัดการเรียนการสอน \ วิทยาเขต	ประสานมิตร (N = 29)		ปทุมวัน (N = 64)		บางแสน (N = 44)		พิษณุโลก (N = 10)		สงขลา (N = 33)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
19. ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ ของชาติ	2.55	1.05	2.31	1.00	2.41	0.97	2.50	0.85	2.85	1.06	1.631
20. ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพครูได้ ถึงแม้จะไม่ได้ศึกษาทางด้านการศึกษา	3.52	0.87	3.58	0.94	3.77	0.83	3.70	0.82	3.76	1.00	0.576
21. ผู้เรียนมีโอกาสร่วมในกิจกรรมการเรียนกับผู้เรียนในคณะอื่น ๆ	3.03	1.05	2.66	1.03	3.00	1.08	3.20	0.92	3.06	1.00	1.525
22. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเป็นไปด้วยดี	3.17	0.80	3.91	0.97	3.41	1.02	3.80	0.79	3.73	1.01	3.739*
23. อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีการสอนหลาย ๆ แบบ เช่น การบรรยาย อภิปราย การทดลองแก้ปัญหา ฯลฯ	3.61	1.03	3.19	0.81	2.95	1.01	3.70	0.95	3.12	1.08	1.337
24. อาจารย์ผู้สอนได้นำวิชาที่ตนสอนไปสัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ ด้วย	3.00	0.70	3.08	0.93	2.66	0.86	2.90	0.74	2.97	0.85	1.648
รวมเฉลี่ย	3.38	0.68	3.28	0.82	2.95	0.78	3.40	0.70	3.42	1.00	2.156

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 71 สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ :-

1. เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต บัณฑิตทุกวิทยาเขตเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง

2. เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ผู้สอนได้ให้รายชื่อหนังสือและเอกสารที่ผู้เรียนสามารถไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองได้ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ เนื้อหาวิชาในรายวิชาเอกและวิชาโทเน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ และอันดับสาม ได้แก่ อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีการสอนหลาย ๆ แบบ เช่น การบรรยาย อภิปราย การทดลองแก้ปัญหา ฯลฯ ส่วนการจัดการเรียนการสอนที่บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการพัฒนาชุมชน ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ในระหว่างการเรียนการสอน ผู้เรียนได้มีโอกาสออกไปศึกษาดูงานนอกสถานที่

3. บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเป็นไปด้วยดี และอันดับสาม ได้แก่ เนื้อหาวิชาในรายวิชาเอกและวิชาโทเน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ ส่วนการจัดการเรียนการสอนที่บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ ของชาติ ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการพัฒนาชุมชน ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ในระหว่างการเรียนการสอน ผู้เรียนได้มีโอกาสไปศึกษาดูงานนอกสถานที่

4. บัณฑิตวิทยาเขตบางแสนเห็นว่า การจัดการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพครูได้ถึงแม้จะไม่ได้ศึกษาทางด้านการศึกษา รองลงมาเป็นอันดับสองเท่ากัน ได้แก่ เนื้อหาในรายวิชาพื้นฐานทั่วไปส่วนใหญ่เน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และเนื้อหาวิชาในรายวิชาเอก

และวิชาโทเน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ ส่วนการจัดการเรียนการสอนที่บัณฑิตวิทยาเขตบางแสนเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ ของชาติ ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการพัฒนาชุมชน ผู้สอนได้ใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนอย่างเหมาะสม ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ ของชาติ และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ

5. บัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่า การจัดการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ผู้สอนได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองอย่างกว้างขวาง รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ผู้สอนได้ให้รายชื่อหนังสือและเอกสารที่ผู้เรียนสามารถไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองได้ และอันดับสามเท่ากัน ได้แก่ ผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี และความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเป็นไปด้วยดี สามารถจัดการเรียนการสอนที่บัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ ในระหว่างการเรียนการสอน ผู้เรียนได้มีโอกาสออกไปศึกษาดูงานนอกสถานที่

6. บัณฑิตวิทยาเขตสงขลาเห็นว่า การจัดการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ เนื้อหาในรายวิชาเอกและวิชาโทเน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ เนื้อหาในรายวิชาพื้นฐานทั่วไปส่วนใหญ่เน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และอันดับสาม ได้แก่ ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพครูได้ถึงแม้จะไม่ได้ศึกษาทางด้านการศึกษา ส่วนการจัดการเรียนการสอนที่บัณฑิตวิทยาเขตสงขลาเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ ผู้สอนเน้นหนักความรู้ที่สามารถนำไปใช้ปฏิบัติได้ ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการพัฒนาชุมชน ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ในระหว่างการเรียนการสอน ผู้เรียนได้มีโอกาสไปศึกษาดูงานนอกสถานที่

7. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตทุกวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ปรากฏว่า โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ ปรากฏว่า ข้อที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่

ข้อ 1 ผู้สอนได้เชื่อมโยงความรู้ที่สอนให้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา

ข้อ 2 ผู้สอนเน้นความรู้ที่สามารถนำไปใช้ปฏิบัติได้ เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา

ข้อ 4 ผู้สอนวางแผนการสอนและเตรียมการสอนมาอย่างดี เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา บัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับสงขลา

ข้อ 6 ผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา

ข้อ 7 ผู้สอนสามารถถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เรียนเข้าใจได้เป็นอย่างดี เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา

ข้อ 8 ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก

ข้อ 9 ผู้สอนได้แทรกการอบรมด้านคุณธรรมและจริยธรรมไว้ในเนื้อหาวิชาที่สอนด้วย เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา

ข้อ 10 ผู้สอนได้ใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนอย่างเหมาะสม เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา

ข้อ 11 ผู้สอนได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองอย่างกว้างขวาง เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ ปัญหิตวิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก และปัญหิตวิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก

ข้อ 12 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเป็นไปด้วยดี เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ ปัญหิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน ปัญหิตวิทยาเขตประสานมิตรกับสงขลา และปัญหิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน (ดูรายละเอียดในภาคผนวก)

8. เมื่อพิจารณาจัดอันดับความคิดเห็นส่วนรวมของปัญหิตทุกวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแล้ว สามารถเรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้ คือ วิทยาเขตสงขลาเป็นอันดับหนึ่ง พิษณุโลกเป็นอันดับสอง ประสานมิตรเป็นอันดับสาม ปทุมวันเป็นอันดับสี่ และบางแสนเป็นอันดับห้า

9. สำหรับความคิดเห็นที่ปัญหิตเกือบทุกวิทยาเขตยกเว้นวิทยาเขตบางแสน เห็นตรงกันเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ ในระหว่างการเรียนการสอน นิสิตได้มีโอกาสออกไปศึกษาดูงานนอกสถานที่ ซึ่งเป็นอันดับรองสุดท้ายของปัญหิตวิทยาเขตบางแสน

16.5 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยส่วนรวม ดังแสดงในตารางที่ 72

ตารางที่ 72 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยส่วนรวม

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2.0395	4	0.5099	2.156
ภายในกลุ่ม	41.3780	175	0.2364	
รวม	43.4174	179		

จากตารางที่ 72 แสดงว่าความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยส่วนรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

17. การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

17.1 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน ดังแสดงในตารางที่ 73

ตารางที่ 73 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

การวัดและการประเมินผลการเรียนการสอน / ประเภทของผู้ตอบ	อาจารย์ (N = 83)		บัณฑิต (N = 180)		รวม (N = 263)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. มีการวัดและประเมินผลทั้งในระหว่างเรียนและหลังการเรียน	3.85	0.92	3.25	0.83	3.45	0.86	5.21*
2. การวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบ การเขียนรายงาน การอภิปราย การสังเกต การปฏิบัติ ฯลฯ	4.00	0.86	3.55	0.87	3.70	0.87	3.96*
3. การวัดและประเมินผล มีการวัดและประเมินผลทั้งด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ	3.68	0.94	3.23	0.80	3.38	0.85	3.88*
4. ในการวัดและประเมินผล ผู้สอนเป็นผู้วัดและประเมินผลแต่ผู้เดียว	3.69	1.05	3.84	0.96	3.79	0.99	-1.09
5. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผลตนเอง	2.65	1.18	2.50	0.96	2.55	1.04	3.05*
6. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผู้สอน	2.45	1.35	1.84	0.91	3.09	1.07	3.82*
7. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน	3.14	1.18	2.24	1.07	2.54	1.11	5.96*

ตารางที่ 73 (ต่อ)

การวัดและการประเมินผลการเรียนการสอน / ประเภทของผู้ตอบ	อาจารย์ (N = 83)		บัณฑิต (N = 180)		รวม (N = 263)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
8. การวัดและประเมินผลรายวิชาส่วนใหญ่มีวิธีการที่เหมาะสม	3.49	0.86	2.88	0.82	3.08	0.83	5.55*
9. ผู้สอนนำผลจากการวัดและประเมินผลมาปรับปรุงการเรียนการสอน	3.73	0.99	2.74	0.89	3.06	0.92	7.93*
10. ผู้สอนได้ทำการวิเคราะห์ข้อสอบอยู่เสมอ	3.19	1.20	2.59	0.94	2.79	1.03	4.14*
11. ผู้เรียนได้รับคำชี้แจงจากผู้สอนถึงข้อบกพร่องในการทำข้อสอบหรือจากการประเมินผลแบบอื่น ๆ	3.34	1.14	2.40	1.05	2.71	1.08	6.45*
12. ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบถึงผลงานการประเมินอย่างรวดเร็ว	3.74	1.02	2.92	0.97	3.19	0.99	6.19*
13. ผู้สอนได้จัดให้มีการสอนซ่อมเสริมแก่ผู้เรียนที่มีปัญหา	2.85	1.14	2.24	1.06	2.44	1.09	4.11*
รวมเฉลี่ย	3.37	1.07	2.79	0.94	2.98	0.98	4.33*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 73 สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ :-

1. อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าการวัดและประเมินผลที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ในการวัดและประเมินผล ผู้สอนเป็นผู้วัดและประเมินผลแต่ผู้เดียว รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ การวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบ การเขียนรายงาน การอภิปราย การสังเกต การปฏิบัติ ฯลฯ และอันดับสามเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ได้แก่ มีการวัดและประเมินผลทั้งในระหว่างเรียนและหลังการเรียน ส่วนการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ ผู้สอนได้จัดให้มีการสอนซ่อมเสริมแก่ผู้เรียนที่มีปัญหา

2. อาจารย์เห็นว่า การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์เห็นว่าการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ การวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบ การเขียนรายงาน การอภิปราย การสังเกต การปฏิบัติ ฯลฯ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ มีการวัดและประเมินผลทั้งในระหว่างเรียนและหลังการเรียน และอันดับสาม ได้แก่ ผู้สอนนำผลการวัดและประเมินผลมาปรับปรุงการเรียนการสอน ส่วนการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่อาจารย์เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ ผู้สอนเปิดโอกาสให้นิสิตได้ประเมินผู้สอน

3. บัณฑิตเห็นว่าการวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่งได้แก่ ในการวัดและประเมินผล ผู้สอนเป็นผู้วัดและเมินผลแต่ผู้เดียว รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ การวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบ การเขียนรายงาน การอภิปราย การสังเกต การปฏิบัติ ฯลฯ และอันดับสาม ได้แก่ มีการวัดและประเมินผลทั้งในระหว่างเรียนและหลังการเรียน ส่วนการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่บัณฑิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ ผู้เรียนได้รับคำชี้แจงจากผู้สอนถึงข้อบกพร่องใน

การทำข้อสอบหรือจากการประเมินผลแบบอื่น ๆ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน ผู้สอนได้จัดให้มีการสอนซ่อมเสริมแก่ผู้เรียนที่มีปัญหา และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผู้สอน

4. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน ปรากฏว่า โดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิต และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เกือบทุกข้อ ยกเว้นข้อ 4 ที่กล่าวว่า ในการวัดและประเมินผล ผู้สอนเป็นผู้วัดและประเมินผลแต่ผู้เดียวซึ่งไม่แตกต่างกัน สำหรับข้อที่แตกต่างกันนั้นคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกข้อ

5. สำหรับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นตรงกันว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผู้สอน

17.2 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน ดังแสดงในตารางที่ 74

ตารางที่ 74 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน / วิทยาเขต	ประสานมิตร (N = 17)		ปทุมวัน (N = 25)		บางแสน (N = 17)		พิษณุโลก (N = 15)		สงขลา (N = 9)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. มีการวัดและประเมินผลทั้งในระหว่างเรียนและหลังการเรียน	3.76	0.90	3.76	1.05	3.82	0.73	3.87	1.06	4.22	0.83	0.446
2. การวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบ การเขียนรายงาน การอภิปราย การสังเกต การปฏิบัติ ฯลฯ	3.88	0.99	3.84	0.99	4.12	0.70	4.00	0.75	4.55	0.53	1.324
3. การวัดและประเมินผล มีการวัดและประเมินผลทั้งด้านความรู้ ทักษะและคุณลักษณะ	3.29	0.98	3.64	0.95	3.65	0.93	3.93	0.96	4.22	0.83	1.734
4. ในการวัดและประเมินผล ผู้สอนเป็นผู้วัดและประเมินผลแต่ผู้เดียว	3.82	1.18	3.52	0.96	4.00	1.06	3.47	0.99	4.00	1.22	0.922
5. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผลตนเอง	2.23	1.20	2.24	0.96	2.88	1.36	2.98	1.03	3.67	1.00	3.679*
6. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผู้สอน	1.88	1.11	2.28	1.21	2.52	1.42	2.80	1.52	3.00	1.58	1.610
7. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน	2.65	1.27	3.00	0.82	2.94	1.48	3.53	0.99	4.00	1.00	2.817*

ตารางที่ 74 (ต่อ)

การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน \ วิทยาเขต	ประสานมิตร (N = 17)		ปทุมวัน (N = 25)		บางแสน (N = 17)		พิษณุโลก (N = 15)		สงขลา (N = 9)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
8. การวัดและประเมินผลรายวิชาส่วนใหญ่มีวิธีการที่เหมาะสม	3.65	0.86	3.16	0.12	3.29	0.98	3.73	0.88	4.00	0.87	2.548*
9. ผู้สอนนำผลจากการวัดและประเมินผลมาปรับปรุงการเรียนการสอน	3.59	1.06	3.36	0.91	3.88	1.11	3.93	0.88	4.33	0.87	2.105
10. ผู้สอนได้ทำการวิเคราะห์ข้อสอบอยู่เสมอ	2.53	0.94	3.12	1.01	3.28	1.44	3.53	1.06	3.89	1.54	2.513*
11. ผู้เรียนได้รับคำชี้แจงจากผู้สอนถึงข้อบกพร่องในการทำข้อสอบ หรือ จากการประเมินผลแบบอื่น ๆ	2.88	1.22	3.12	0.97	3.70	1.32	3.53	1.12	3.67	1.12	1.640
12. ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบถึงผลงานการประเมินอย่างรวดเร็ว	3.82	0.88	3.52	0.96	3.70	1.05	4.00	0.92	3.67	1.66	0.540
13. ผู้สอนได้จัดให้มีการสอนซ่อมเสริมแก่ผู้เรียนที่มีปัญหา	2.76	1.25	2.88	0.88	2.59	1.17	3.13	1.19	2.89	1.45	0.481*
รวมเฉลี่ย	3.13	0.57	3.19	0.55	3.41	0.84	3.52	0.63	3.85	0.77	2.572

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 74 สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ :-

1. เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต อาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกและสงขลาเห็นว่าการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนถูกต้องตามความเป็นจริงมาก ส่วนอาจารย์วิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน และบางแสน เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง

2. เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่าการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ การวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบ การเขียนรายงาน การอภิปราย การสังเกต การปฏิบัติ ฯลฯ รองลงมาเป็นอันดับสองเท่ากัน ได้แก่ ในการวัดและประเมินผล ผู้สอนเป็นผู้วัดและประเมินผลแต่ผู้เดียว และผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบถึงผลการประเมินอย่างรวดเร็ว ส่วนการวัดและประเมินผลที่อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผลตนเอง และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผู้สอน

3. อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันเห็นว่า การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ การวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบ การเขียนรายงาน การอภิปราย การสังเกต การปฏิบัติ ฯลฯ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ มีการวัดและประเมินผลทั้งในระหว่างเรียนและหลังการเรียน และอันดับสาม ได้แก่ มีการวัดและประเมินผลทั้งด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ ส่วนการวัดและประเมินผลที่อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผู้สอน และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผลตนเอง

4. อาจารย์วิทยาเขตบางแสนเห็นว่า การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ การวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบการเรียนการสอน การอภิปราย การสังเกต การปฏิบัติ ฯลฯ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ในการวัดและประเมินผล ผู้สอนเป็นผู้วัดและประเมินผลแต่ผู้เดียว และอันดับสาม ได้แก่

ผู้สอนนำผลจากการวัดและประเมินผลมาปรับปรุงการเรียนการสอน ส่วนการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่อาจารย์วิทยาเขตบางแสนเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผลตนเอง

5. อาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่า การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่งเท่ากัน ได้แก่ การวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบ การเขียนรายงาน การอภิปราย การสังเกต ฯลฯ และผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบถึงผลการประเมินอย่างรวดเร็ว รองลงมาเป็นอันดับสามเท่ากัน ได้แก่ มีการวัดและประเมินผลทั้งด้านความรู้ ทักษะและคุณลักษณะ และผู้สอนนำผลจากการวัดและประเมินผลมาปรับปรุงการเรียนการสอน ส่วนการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่อาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผู้สอน

6. อาจารย์วิทยาเขตสงขลาเห็นว่า การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ การวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบ การเขียนรายงาน การอภิปราย การสังเกต การปฏิบัติ ฯลฯ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ผู้สอนนำผลจากการวัดและประเมินผลมาปรับปรุงการเรียนการสอน และอันดับสามเท่ากัน ได้แก่ มีการวัดและประเมินผลทั้งในระหว่างเรียนและหลังการเรียน และมีการวัดและประเมินผลทั้งด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ ส่วนการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่อาจารย์วิทยาเขตสงขลาเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ ผู้สอนได้จัดให้มีการสอนซ่อมเสริมแก่ผู้เรียนที่มีปัญหา

7. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ทุกวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและการประเมินผลการเรียนการสอน ปรากฏว่า โดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับสงขลา และอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา (ดูรายละเอียดในตารางที่ 75 และตารางที่ 76) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ปรากฏว่า ข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ .05 ได้แก่

ข้อ 5 ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินตนเอง เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับสงขลา อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก และอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา

ข้อ 7 ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับพิษณุโลก อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับสงขลา อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา และอาจารย์วิทยาเขตบางแสนกับสงขลา

ข้อ 8 การวัดและประเมินผลรายวิชาส่วนใหญ่มีวิธีการที่เหมาะสม เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา และอาจารย์วิทยาเขตบางแสนกับสงขลา

ข้อ 10 ผู้สอนได้ทำการวิเคราะห์ข้อสอบอยู่เสมอ เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับพิษณุโลก และอาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับสงขลา (ดูรายละเอียดในภาคผนวก)

8. เมื่อพิจารณาจัดอันดับความคิดเห็นส่วนรวมของอาจารย์ทุกวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนแล้ว สามารถเรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้ คือ วิทยาเขตสงขลาเป็นอันดับหนึ่ง พิษณุโลกเป็นอันดับสอง บางแสนเป็นอันดับสาม ปทุมวันเป็นอันดับสี่ และประสานมิตรเป็นอันดับห้า

9. สำหรับความคิดเห็นที่อาจารย์ทุกวิทยาเขตเห็นตรงกันเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน โดยเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ การวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบ การเขียนรายงาน การอภิปราย การสังเกตการปฏิบัติ ฯลฯ และที่เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ ผู้สอนเปิดโอกาสให้นิสิตได้ประเมินผลตนเอง

17.3 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนโดยส่วนรวม ดังแสดงในตารางที่ 74 และตารางที่ 75

ตารางที่ 75 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนโดยส่วนรวม

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	S	F
ระหว่างกลุ่ม	4.5005	4	1.1251	* 2.557
ภายในกลุ่ม	34.0567	78	0.4366	
รวม	38.5572	82		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 75 แสดงว่าความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนโดยส่วนรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

เพื่อให้ทราบว่าคู่ใดแตกต่างกัน จึงทดสอบด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) ดังปรากฏในตารางที่ 76

ตารางที่ 76 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยแสดงค่า Least Significant Difference (LSD) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	17	25	17	15	9
ค่าเฉลี่ย	3.13	3.19	3.41	3.52	3.85
ประสานมิตร		0.41	0.45	0.46	0.54*
ปทุมวัน			0.41	0.43	0.51*
บางแสน				0.46	0.54
พิษณุโลก					0.55

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 76 แสดงว่า ผู้ที่มีความเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนโดยส่วนรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับสงขลา อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา

17.4 เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและการประเมินผลการเรียนการสอน ดังแสดงในตารางที่ 77

ตารางที่ 77 เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน / วิทยาเขต	ประสานมิตร (N = 29)		ปทุมวัน (N = 64)		บางแสน (N = 44)		พิษณุโลก (N = 10)		สงขลา (N = 33)		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	F
1. มีการวัดและประเมินผลทั้งในระหว่างเรียนและหลังการเรียน	3.38	0.68	3.28	0.82	2.95	0.78	3.40	0.70	3.42	1.09	2.080
2. การวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบ การเขียนรายงาน การอภิปราย การสังเกตการปฏิบัติ ฯลฯ	3.38	0.98	3.45	0.85	3.59	0.95	3.90	0.87	3.79	0.65	1.508
3. การวัดและประเมินผล มีการวัดและประเมินผลทั้งด้านความรู้ ทักษะและคุณลักษณะ	3.24	0.74	3.25	0.80	3.02	0.79	3.30	0.82	3.42	0.87	1.250
4. ในการวัดและประเมินผล ผู้สอนเป็นผู้วัดและประเมินผลแต่ผู้เดียว	3.86	1.02	3.73	0.89	3.82	0.97	4.30	0.82	3.91	1.07	0.810
5. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผลตนเอง	2.17	0.89	2.33	0.99	2.14	1.05	2.00	0.67	2.15	0.94	0.461
6. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผล	2.03	1.20	1.89	0.87	1.61	0.72	2.10	0.99	1.82	0.85	1.282
7. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน	2.34	1.17	2.33	1.11	1.91	0.86	2.40	1.17	2.39	1.12	1.454

ตารางที่ 77 (ต่อ)

การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน \ วิทยาเขต	ประสานมิตร (N = 29)		ปทุมวัน (N = 64)		บางแสน (N = 44)		หัวหิน (N = 10)		สงขลา (N = 33)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
8. การวัดและประเมินผลรายวิชาส่วนใหญ่มีวิธีการที่เหมาะสม	2.90	0.90	3.00	0.85	2.68	0.77	2.80	0.63	2.91	0.80	1.014
9. ผู้สอนนำผลจากการวัดและประเมินผลมาปรับปรุงการเรียนการสอน	2.86	0.87	2.97	0.85	2.41	0.84	2.90	0.74	2.57	0.94	3.255*
10. ผู้สอนได้ทำการวิเคราะห์ข้อสอบอยู่เสมอ	2.55	1.05	2.92	0.76	2.23	0.88	2.70	0.95	2.42	1.03	4.235*
11. ผู้เรียนได้รับคำชี้แจงจากผู้สอนถึงข้อบกพร่องในการทำข้อสอบ หรือ จากการประเมินผลแบบอื่น ๆ	2.41	0.87	2.59	1.11	2.07	0.92	2.60	1.07	2.42	1.20	1.749
12. ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบถึงผลงานการประเมินอย่างรวดเร็ว	2.83	1.07	3.12	0.92	2.54	0.82	3.30	0.95	2.97	1.04	2.961*
13. ผู้สอนได้จัดให้มีการสอนซ่อมเสริมแก่ผู้เรียนที่มีปัญหา	1.96	1.01	2.62	0.98	1.91	0.96	2.70	0.95	2.06	1.17	4.738*
รวมเฉลี่ย	2.76	0.67	2.81	0.50	2.53	0.50	2.95	0.42	2.79	0.44	3.496*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 77 สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ :-

1. เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต บัณฑิตทุกวิทยาเขตเห็นว่าการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง

2. เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่าการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ในการวัดและประเมินผล ผู้สอนเป็นผู้วัดและประเมินผลแต่ผู้เดียว รองลงมาเป็นอันดับสองเท่ากันเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ได้แก่ มีการวัดและประเมินผลทั้งในระหว่างเรียนและหลังการเรียน และการวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบ การเขียนรายงาน การอภิปราย การสังเกต การปฏิบัติ ฯลฯ ส่วนการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ ผู้เรียนได้รับคำชี้แจงจากผู้สอนถึงข้อบกพร่องในการทำข้อสอบหรือจากการประเมินผลแบบอื่น ๆ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผู้สอน และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ผู้สอนได้จัดให้มีการสอนซ่อมเสริมแก่ผู้เรียนที่มีปัญหา

3. บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวัน เห็นว่าการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ในการวัดและประเมินผลผู้สอนเป็นผู้วัดและประเมินผลแต่ผู้เดียว รองลงมาเป็นอันดับสองและอันดับสาม เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ได้แก่ การวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบ การเขียนรายงาน การอภิปราย การสังเกต การปฏิบัติ ฯลฯ และมีการวัดและประเมินผลทั้งในระหว่างเรียนและหลังการเรียนตามลำดับ ส่วนการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินตนเอง ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผู้สอน

4. บัณฑิตวิทยาเขตบางแสนเห็นว่า การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ในการวัดและประเมินผล ผู้สอนเป็นผู้วัดและประเมิน

ผลแต่ผู้เดียว รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ การวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบ การเขียนรายงาน การอภิปราย การสังเกต การปฏิบัติ ฯลฯ ส่วนอันดับสามเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ได้แก่ มีการวัดและประเมินผลทั้งด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ ส่วนการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่บัณฑิตวิทยาเขตบางแสนเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ ผู้สอนนำผลการวัดและประเมินผลมาปรับปรุงการเรียนการสอน ผู้สอนได้ทำการวิเคราะห์ข้อสอบอยู่เสมอ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผลตนเอง ผู้เรียนได้รับคำชี้แจงจากผู้สอนถึงข้อบกพร่องในการทำข้อสอบหรือจากการประเมินผลแบบอื่น ๆ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน ผู้สอนได้จัดให้มีการสอนซ่อมเสริมแก่ผู้เรียนที่มีปัญหา และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผู้สอน

5. บัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลก เห็นว่าการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ในการวัดและประเมินผล ผู้สอนเป็นผู้วัดและประเมินผลแต่ผู้เดียว รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ การวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบ การเขียนรายงาน การอภิปราย การสังเกต การปฏิบัติ ฯลฯ ส่วนอันดับสามเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ได้แก่ มีการวัดและประเมินผลทั้งในระหว่างเรียนและหลังการเรียน ส่วนการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่บัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผู้สอน และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผลตนเอง

6. บัณฑิตวิทยาเขตสงขลาเห็นว่า การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ในการวัดและประเมินผลผู้สอนเป็นผู้วัดและประเมินผลแต่ผู้เดียว รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ การวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบ การเขียนรายงาน การอภิปราย การสังเกต การปฏิบัติ ฯลฯ และอันดับสามเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ได้แก่ มีการวัดและประเมินผลทั้งด้านความรู้และคุณลักษณะ ส่วนการวัดและ

ประเมินผลการเรียนการสอนที่บัณฑิตวิทยาเขตสงขลา เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ ผู้สอนได้ทำการวิเคราะห์ข้อสอบอยู่เสมอ ผู้เรียนได้รับคำชี้แจงจากผู้สอนถึงข้อบกพร่องในการทำข้อสอบ หรือ จากการประเมินผลแบบอื่น ๆ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผลตนเอง ผู้สอนได้จัดให้มีการสอนซ่อมเสริมแก่ผู้เรียนที่มีปัญหา และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผู้สอน

7. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตทุกวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน ปรากฏว่า โดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่แล้ว ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับสงขลา (ดูรายละเอียดในตารางที่ 78 และตารางที่ 79) และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ ปรากฏว่า ข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่

ข้อ 9 ผู้สอนนำผลจากการวัดและประเมินผลมาปรับปรุงการเรียนการสอน เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา

ข้อ 10 ผู้สอนได้ทำการวิเคราะห์ข้อสอบอยู่เสมอ เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา

ข้อ 12 ผู้สอนแจ้งให้นิสิตทราบถึงผลการประเมินอย่างรวดเร็ว เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก

ข้อ 13 ผู้สอนได้จัดให้มีการสอนซ่อมเสริมแก่ผู้เรียนที่มีปัญหา เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน บัณฑิตวิทยาเขต

ประสานมิตรกับพิษณุโลก บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก

8. เมื่อพิจารณาจัดอันดับความคิดของบัณฑิตทุกวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนแล้ว สามารถเรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้ คือ วิทยาเขตพิษณุโลกเป็นอันดับหนึ่ง ปทุมวันเป็นอันดับสอง สงขลาเป็นอันดับสาม ประสานมิตรเป็นอันดับสี่ และบางแสนเป็นอันดับห้า

9. สำหรับความคิดเห็นที่บัณฑิตของทุกวิทยาเขตเห็นตรงกันเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน โดยเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ในการวัดและประเมินผลผู้สอนเป็นผู้วัดและประเมินผลแต่ผู้เดียว และอันดับสอง ได้แก่ การวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบ การเขียนรายงาน การอภิปราย การสังเกต การปฏิบัติ ฯลฯ ส่วนอันดับสุดท้ายหรือรองสุดท้ายที่ทุกวิทยาเขตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ ผู้สอนเปิดโอกาสให้นิสิตได้ประเมินผู้สอน

17.5 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนโดยส่วนรวม ดังแสดงในตารางที่ 78 และตารางที่ 79

ตารางที่ 78 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนโดยส่วนรวม

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3.7653	4	0.9413	3.496*
ภายในกลุ่ม	47.1242	175	0.2693	
รวม	50.8895	179		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 78 แสดงว่าความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนโดยส่วนรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพื่อให้ทราบว่าคู่ใดแตกต่างกัน จึงทดสอบด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) ดังปรากฏในตารางที่ 79

ตารางที่ 79 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยแสดงค่า Least Significant Difference (LSD) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .085

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	29	64	44	10	33
ค่าเฉลี่ย	2.76	2.88	2.53	2.95	2.79
ประสานมิตร		0.23	0.24	0.37	0.26
ปทุมวัน			0.20*	0.34	0.22
บางแสน				0.36*	0.23*
พิษณุโลก					0.57

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 79 แสดงว่าคู่ที่มีความเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนโดยส่วนรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับสงขลา

18. การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ

18.1 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ ดังแสดงในตารางที่ 80

ตารางที่ 80 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ

การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ / ประเภทของผู้ตอบ	อาจารย์ (N = 80)		บัณฑิต (N = 180)		รวม (N = 260)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. มหาวิทยาลัยมีบริการผลิตเอกสารและตำราเรียนที่เหมาะสม	2.83	1.12	2.44	1.04	2.57	1.07	2.75*
2. ห้องสมุดมีหนังสือและเอกสารสำหรับการศึกษาค้นคว้าอย่างเพียงพอและทันสมัย	2.71	1.10	2.52	1.05	2.58	1.07	1.41
3. ห้องเรียนมีบรรยากาศและสภาพที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน	2.67	1.10	2.80	1.08	2.76	1.09	-1.00
4. มหาวิทยาลัยส่งเสริมให้อาจารย์ผู้สอนได้ผลิตเอกสารตำราเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอน	3.12	1.12	2.78	1.08	2.89	1.09	2.41*
5. มหาวิทยาลัยได้จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความรู้และความก้าวหน้าทางวิชาการของอาจารย์และนิสิตอยู่เป็นประจำ	2.75	1.05	2.47	1.00	2.56	1.02	2.06*
6. คณะมนุษยศาสตร์ได้จัดให้อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำ	2.09	1.14	2.33	1.13	2.25	1.13	-1.64

ตารางที่ 80 (ต่อ)

การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ \ ประเภทของผู้ตอบ	อาจารย์ (N = 83) $\bar{X}$	S.D.	ปัณฑิต (N = 180) $\bar{X}$	S.D.	รวม (N = 263) $\bar{X}$	S.D.	t
7. คณะมนุษยศาสตร์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ	3.03	1.11	2.88	0.99	2.93	1.06	1.12
8. คณะมนุษยศาสตร์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้มีบทบาทสำคัญในการอบรมจริยธรรมและคุณธรรมให้แก่ผู้เรียน	2.92	1.00	2.84	0.97	2.87	0.98	0.63
9. มหาวิทยาลัยได้จัดให้มีการปฐมนิเทศและปัจฉิมนิเทศที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน	3.32	1.01	3.13	1.09	3.19	1.06	1.37
10. มหาวิทยาลัยจัดบริการแนะแนวอาชีพให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ก่อนจบการศึกษา	3.28	1.04	2.57	1.13	2.80	1.10	5.16*
11. มหาวิทยาลัยจัดบริการให้คำแนะนำในการศึกษาต่อหรือการทำงาน	3.20	1.02	2.52	1.05	2.74	1.04	5.13*
12. การจัดตารางสอนและตารางสอบเหมาะสม	3.12	0.89	2.87	0.89	2.95	0.89	2.23*
13. คณะมนุษยศาสตร์มีห้องปฏิบัติการทางภาษาที่เหมาะสม	2.66	1.22	2.34	1.00	2.45	1.08	2.09*
14. มหาวิทยาลัยมีบริการด้านเทคโนโลยีทางการสอนที่เหมาะสม	2.52	1.16	2.42	0.97	2.46	1.04	0.70
15. ขนาดของห้องเรียนพอเหมาะกับจำนวนนิสิต	2.38	1.12	2.95	1.02	2.76	1.05	-1.49

ตารางที่ 80 (ต่อ)

การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ / ประเภทของผู้ตอบ	อาจารย์ (N = 83) $\bar{X}$	อาจารย์ (N = 83) S.D.	บัณฑิต (N = 180) $\bar{X}$	บัณฑิต (N = 180) S.D.	รวม (N = 263) $\bar{X}$	รวม (N = 263) S.D.	t
16. จำนวนอาจารย์ในคณะมนุษยศาสตร์ต่อจำนวนนิสิตที่ต้องสอนทั้งคณะและนอกคณะเหมาะสม	2.53	1.44	2.75	0.97	2.68	1.15	-1.56
17. อาคารและสถานที่เรียนเหมาะสม	2.40	1.07	2.60	0.92	2.53	0.97	-1.52
18. มหาวิทยาลัยมีบริการด้านสุขภาพอนามัยที่เหมาะสม	2.53	1.09	2.57	1.09	2.59	1.09	-0.23
รวมเฉลี่ย	2.78	1.11	2.65	1.03	2.69	1.06	0.922

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

18.2 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ

ดังแสดงในตารางที่ 81

ตารางที่ 81 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ

การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ / วิทยาเขต	ประสานมิตร (N = 17)		ปทุมวัน (N = 25)		บางแสน (N = 17)		พิษณุโลก (N = 15)		สงขลา (N = 9)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. มหาวิทยาลัยมีบริการผลิตเอกสารและตำราเรียนที่เหมาะสม	2.82	1.07	2.52	1.08	2.59	1.17	3.33	1.05	3.44	0.73	2.334
2. ห้องสมุดมีหนังสือและเอกสารสำหรับการศึกษาค้นคว้าอย่างเพียงพอและทันสมัย	3.29	1.16	2.44	0.86	2.41	1.17	2.67	1.05	3.22	0.97	2.641*
3. ห้องเรียนมีบรรยากาศและสภาพที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน	3.82	1.13	2.20	1.00	2.29	1.10	2.93	0.80	3.55	1.01	3.908*
4. มหาวิทยาลัยส่งเสริมให้อาจารย์ผู้สอนได้ผลิตเอกสารตำราเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอน	2.88	1.16	2.68	1.03	3.29	1.16	3.67	1.17	3.55	0.53	2.701*
5. มหาวิทยาลัยได้จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความรู้ความก้าวหน้าทางวิชาการของอาจารย์และนิสิตอยู่เป็นประจำ	2.65	0.93	2.56	0.96	2.65	1.27	3.00	1.07	3.00	1.00	0.613
6. คณะมนุษยศาสตร์ได้จัดให้อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำ	2.23	1.09	1.76	0.83	1.94	1.34	2.07	0.80	2.55	1.42	1.215

ตารางที่ 81 (ต่อ)

การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ	วิทยาเขต ประสานมิตร (N = 17)		ปทุมวัน (N = 25)		บางแสน (N = 17)		พิษณุโลก (N = 15)		สงขลา (N = 9)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
7. คณะมนุษยศาสตร์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ	3.59	0.87	2.52	0.92	3.35	1.22	2.73	1.16	3.22	1.09	3.503*
8. คณะมนุษยศาสตร์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้มีบทบาทสำคัญในการอบรมจริยธรรมและคุณธรรมให้แก่ผู้เรียน	3.23	0.66	2.64	0.86	3.00	1.37	2.80	0.86	3.11	1.05	1.132
9. มหาวิทยาลัยได้จัดให้มีการปฐมนิเทศและปัจฉิมนิเทศที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน	3.70	0.77	2.96	1.10	3.47	1.12	3.07	0.96	3.33	3.71	1.796
10. มหาวิทยาลัยจัดบริการแนะแนวอาชีพให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ก่อนจบการศึกษา	3.65	1.00	3.12	0.93	3.47	1.12	2.47	0.91	3.67	0.71	3.952*
11. มหาวิทยาลัยจัดบริการให้คำแนะนำในการศึกษาต่อหรือ การทำงาน	3.41	0.87	3.00	0.87	3.29	1.36	2.67	0.90	3.78	0.83	2.319
12. การจัดตารางสอนและตารางสอบเหมาะสม	3.53	0.87	2.68	0.80	3.00	0.87	2.93	0.80	3.89	0.60	5.200*
13. คณะมนุษยศาสตร์มีห้องปฏิบัติการทางภาษาที่เหมาะสม	2.94	1.14	2.28	1.21	2.47	1.42	3.00	0.92	3.00	1.22	1.449
14. มหาวิทยาลัยมีบริการด้านเทคโนโลยีทางการสอนที่เหมาะสม	2.65	1.41	2.56	1.08	2.12	1.32	2.67	0.72	2.55	1.13	0.626

ตารางที่ 81 (ต่อ)

การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ / วิทยาเขต	ประสานมิตร (N = 17)		ปทุมวัน (N = 25)		บางแสน (N = 17)		พิษณุโลก (N = 15)		สงขลา (N = 9)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
15. ขนาดของห้องเรียนพอเหมาะกับจำนวนนิสิต	3.12	1.05	2.40	0.87	2.41	1.12	2.67	1.11	3.22	1.39	1.995
16. จำนวนอาจารย์ในคณะมนุษยศาสตร์ต่อจำนวนนิสิตที่ต้องสอนทั้งคณะและนอกคณะเหมาะสม	2.65	1.06	2.24	0.92	2.94	1.34	2.27	1.22	2.67	1.12	1.271
17. อาคารและสถานที่เรียนเหมาะสม	2.65	1.11	2.00	1.00	2.29	1.05	2.53	0.74	2.78	1.39	1.547
18. มหาวิทยาลัยมีบริการด้านสุขภาพอนามัยที่เหมาะสม	2.35	1.22	2.36	1.71	2.65	1.11	2.80	0.77	2.33	1.22	0.586
รวมเฉลี่ย	3.01	0.63	2.49	0.66	2.76	0.85	2.79	0.64	3.16	0.57	2.255

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 81 สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ :-

1. เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต อาจารย์ทุกวิทยาเขตเห็นว่าการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง

2. เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตร เห็นว่าการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่ถูกต้องตามความเป็นจริงเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยได้จัดให้มีการปฐมนิเทศและปัจฉิมนิเทศที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ มหาวิทยาลัยจัดบริการแนะแนวอาชีพให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ก่อนจบการศึกษา และอันดับสาม ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้มีบทบาทที่สำคัญในการส่งเสริมทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ ส่วนการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ มหาวิทยาลัยมีบริการด้านสุขภาพอนามัยที่เหมาะสม และอันดับสุดท้าย ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ได้จัดให้อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำ

3. อาจารย์วิทยาเขตปทุมวัน เห็นว่าการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่ถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยจัดบริการแนะแนวอาชีพให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ก่อนจบการศึกษา รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ มหาวิทยาลัยจัดบริการให้คำแนะนำในการศึกษาต่อหรือการทำงาน และอันดับสาม ได้แก่ มหาวิทยาลัยได้จัดให้มีการปฐมนิเทศและปัจฉิมนิเทศที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน ส่วนการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ ห้องสมุดมีหนังสือและเอกสารสำหรับการศึกษาค้นคว้าอย่างเพียงพอและทันสมัย ขนาดของห้องเรียนพอเหมาะกับจำนวนนิสิต มหาวิทยาลัยมีบริการด้านสุขภาพอนามัยที่เหมาะสม คณะมนุษยศาสตร์มีห้องปฏิบัติการทางภาษาที่เหมาะสม จำนวนอาจารย์ในคณะมนุษยศาสตร์ต่อจำนวนนิสิตที่ต้องสอนทั้งคณะและนอกคณะเหมาะสม ห้องเรียนมีบรรยากาศและสภาพที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน อาคารและสถานที่เรียนเหมาะสม และอันดับสุดท้าย ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ได้จัดให้อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันเป็นประจำ

4. อาจารย์วิทยาเขตบางแสน เห็นว่าการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่ถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเป็นอันดับหนึ่งเท่ากัน ได้แก่ มหาวิทยาลัยได้จัดให้มีการปฐมนิเทศและปัจฉิมนิเทศที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน และมหาวิทยาลัยจัดบริการแนะแนวอาชีพให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ก่อนจบการศึกษา รองลงมาเป็นอันดับสาม ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ ส่วนการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่อาจารย์วิทยาเขตบางแสนเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์มีห้องปฏิบัติการทางภาษาที่เหมาะสม ขนาดของห้องเรียนพอเหมาะกับจำนวนนิสิต ห้องสมุดมีหนังสือและเอกสารสำหรับการศึกษาค้นคว้าอย่างเพียงพอและทันสมัย ห้องเรียนมีบรรยากาศและสถานที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน อาคารและสถานที่เรียนเหมาะสม มหาวิทยาลัยมีบริการด้านเทคโนโลยีทางการสอนที่เหมาะสม และอันดับสุดท้าย ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ได้จัดให้อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำ

5. อาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่า การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่ถูกต้องตามความเป็นจริงเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยส่งเสริมให้อาจารย์ผู้สอนได้ผลิตเอกสารตำราเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอน รองลงมาเป็นอันดับสองและอันดับสาม เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ได้แก่ มหาวิทยาลัยมีบริการผลิตเอกสารและตำราเรียนที่เหมาะสม และมหาวิทยาลัยได้จัดให้มีการปฐมนิเทศที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนตามลำดับ ส่วนการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่อาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ มหาวิทยาลัยจัดบริการแนะแนวอาชีพให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ก่อนจบการศึกษา จำนวนอาจารย์ในคณะมนุษยศาสตร์ต่อจำนวนนิสิตที่ต้องสอนทั้งคณะและนอกคณะเหมาะสม และอันดับสุดท้าย ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ได้จัดให้อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำ

6. อาจารย์วิทยาเขตสงขลาเห็นว่า การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่งได้แก่ การจัดตารางสอนและตารางสอบเหมาะสม รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ มหาวิทยาลัยจัดบริการให้คำแนะนำในการศึกษาต่อหรือการทำงาน และ

อันดับสาม ได้แก่ มหาวิทยาลัยจัดบริการแนะแนวอาชีพให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ก่อนจบการศึกษา ส่วนการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่อาจารย์วิทยาเขตส่งขลาเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ มหาวิทยาลัยมีบริการด้านสุขภาพอนามัยที่เหมาะสม

7. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ทุกวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ ปรากฏว่า โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ ปรากฏว่า ข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่

ข้อ 2 ห้องสมุดมีหนังสือและเอกสารสำหรับการศึกษาค้นคว้าอย่างเพียงพอและทันสมัย เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน และอาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับบางแสน

ข้อ 3 ห้องเรียนมีบรรยากาศและสภาพที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา และอาจารย์วิทยาเขตบางแสนกับสงขลา

ข้อ 4 มหาวิทยาลัยส่งเสริมให้อาจารย์ผู้สอนได้ผลิตเอกสารตำราเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอน เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับพิษณุโลก อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก และอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา

ข้อ 7 คณะมนุษยศาสตร์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้มีบทบาทที่สำคัญในการส่งเสริมทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับพิษณุโลก และอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน

ข้อ 10 มหาวิทยาลัยจัดบริการแนะแนวอาชีพให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ก่อนจบการศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์

วิทยาเขตประสานมิตรกับพิษณุโลก อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก อาจารย์วิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก และอาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกกับสงขลา

ข้อ 12 การจัดตารางสอนและตารางสอบเหมาะสม เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับพิษณุโลก อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา อาจารย์วิทยาเขตบางแสนกับสงขลา และอาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกกับสงขลา (ดูรายละเอียดในภาคผนวก)

8. เมื่อพิจารณาจัดอันดับความคิดเห็นส่วนรวมของอาจารย์ทุกวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการแล้ว สามารถเรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้ คือ วิทยาเขตสงขลาเป็นอันดับหนึ่ง ประสานมิตรเป็นอันดับสอง พิษณุโลกเป็นอันดับสาม บางแสนเป็นอันดับสี่ และปทุมวันเป็นอันดับห้า

9. สำหรับความคิดเห็นที่อาจารย์ของวิทยาเขตส่วนใหญ่เห็นตรงกันเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ โดยเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยเป็นอันดับสุดท้ายหรือเกือบสุดท้าย ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ได้จัดให้อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำ

18.3 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการโดยส่วนรวม ดังแสดงในตารางที่ 82

ตารางที่ 82 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการโดยส่วนรวม

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	4.2339	4	1.0585	2.255
ภายในกลุ่ม	36.6050	78	0.4693	
รวม	40.8389	82		

จากตารางที่ 82 แสดงว่าความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

18.4 เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริหารวิชาการ ดังแสดงในตารางที่ 83

ตารางที่ 83 เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ

การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ / วิทยาเขต	ประสานมิตร (N = 29)		ปทุมวัน (N = 54)		บางแสน (N = 44)		พิษณุโลก (N = 10)		สงขลา (N = 33)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. มหาวิทยาลัยมีบริการผลิตเอกสารและตำราเรียนที่เหมาะสม	2.31	0.93	2.47	1.05	2.41	0.99	2.40	0.97	2.54	1.23	0.218
2. ห้องสมุดมีหนังสือและเอกสารสำหรับการศึกษาค้นคว้าอย่างเพียงพอและทันสมัย	2.72	1.00	2.28	1.06	2.79	1.11	2.00	0.82	2.57	0.97	2.560*
3. ห้องเรียนมีบรรยากาศและสภาพที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน	2.83	0.76	2.80	0.98	2.66	0.86	2.70	1.16	3.03	0.85	0.836
4. มหาวิทยาลัยส่งเสริมให้อาจารย์ผู้สอนได้ผลิตเอกสารตำราเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอน	2.55	1.02	2.62	1.01	2.73	1.09	3.70	0.95	3.06	1.14	3.195*
5. มหาวิทยาลัยได้จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความรู้ความก้าวหน้าทางวิชาการของอาจารย์และนิสิตอยู่เป็นประจำ	2.48	1.06	2.47	1.01	2.41	0.99	2.60	0.84	2.51	1.03	0.099
6. คณะมนุษยศาสตร์ได้จัดให้อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำ	2.55	1.15	2.56	1.17	2.02	0.98	1.80	0.79	2.27	1.21	2.421*

ตารางที่ 83 (ต่อ)

การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ \ วิทยาเขต	ประสานมิตร (N = 29)		ปทุมวัน (N = 64)		บางแสน (N = 44)		พิษณุโลก (N = 10)		สงขลา (N = 33)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
7. คณะมนุษยศาสตร์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ	2.93	1.07	2.92	0.93	2.84	0.96	2.50	0.97	2.91	1.10	0.435
8. คณะมนุษยศาสตร์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้มีบทบาทสำคัญในการอบรมจริยธรรมและคุณธรรมให้แก่ผู้เรียน	2.86	0.87	3.08	0.96	2.54	1.02	2.70	1.06	2.79	0.89	2.110
9. มหาวิทยาลัยได้จัดให้มีการปฐมนิเทศและปัจฉิมนิเทศที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน	3.21	1.01	3.34	1.10	2.91	1.05	2.60	1.26	3.12	1.11	1.704
10. มหาวิทยาลัยจัดบริการแนะแนวอาชีพให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ก่อนจบการศึกษา	2.55	0.98	2.78	1.06	2.41	1.19	2.10	0.87	2.51	1.32	1.244
11. มหาวิทยาลัยจัดบริการให้คำแนะนำในการศึกษาต่อหรือการทำงาน	2.41	1.02	2.80	1.07	2.32	0.98	2.10	0.74	2.45	1.15	2.056
12. การจัดตารางสอนและตารางสอบเหมาะสม	2.55	0.83	3.11	0.84	2.70	0.85	3.10	0.74	2.82	1.01	2.784*
13. คณะมนุษยศาสตร์มีห้องปฏิบัติการทางภาษาที่เหมาะสม	2.31	1.00	2.51	0.97	1.91	0.86	2.40	1.07	2.61	1.09	3.263*
14. มหาวิทยาลัยมีบริการด้านเทคโนโลยีทางการสอนที่เหมาะสม	2.41	1.05	2.37	0.88	2.32	0.83	2.50	0.97	2.64	1.24	0.573

ตารางที่ 83 (ต่อ)

การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ	วิทยาเขต ประสานมิตร (N = 29)		ปทุมวัน (N = 64)		บางแสน (N = 44)		พิษณุโลก (N = 10)		สงขลา (N = 33)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
15. ขนาดของห้องเรียนพอเหมาะกับจำนวนนิสิต	3.17	0.80	3.01	1.05	2.61	1.08	3.40	0.97	2.94	1.00	2.145
16. จำนวนอาจารย์ในคณะมนุษยศาสตร์ต่อจำนวนนิสิตที่ต้องสอนทั้งคณะและนอกคณะเหมาะสม	2.90	0.90	3.11	0.91	2.64	0.81	2.60	0.97	2.15	1.03	6.453*
17. อาคารและสถานที่เรียนเหมาะสม	2.90	0.77	2.59	0.94	2.43	0.92	3.10	0.99	2.42	0.94	2.194
18. มหาวิทยาลัยมีบริการด้านสุขภาพอนามัยที่เหมาะสม	2.76	1.21	2.66	1.06	2.59	1.02	2.70	1.06	2.15	1.09	1.597
รวมเฉลี่ย	2.69	0.56	2.75	0.65	2.51	0.64	2.61	0.44	2.64	0.66	0.962

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 83 สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต บัณฑิตทุกวิทยาเขตเห็นว่าการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง

2. เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่าการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่ถูกต้องตามความเป็นจริงเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยได้จัดให้มีการปฐมนิเทศและปัจฉิมนิเทศที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ขนาดของห้องเรียนพอเหมาะกับจำนวนนิสิต และอันดับสาม ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้มีบทบาทที่สำคัญในการส่งเสริมทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ ส่วนการบริหารหลักสูตรและการบริการบริการวิชาการที่บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ มหาวิทยาลัยได้จัดกิจกรรมส่งเสริมความรู้และความก้าวหน้าทางวิชาการของอาจารย์และนิสิตอยู่เป็นประจำ มหาวิทยาลัยจัดบริการให้คำแนะนำในการศึกษาต่อหรือการทำงาน มหาวิทยาลัยมีบริการด้านเทคโนโลยีทางการสอนที่เหมาะสม และอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ มหาวิทยาลัยมีบริการผลิตเอกสารและตำราเรียนที่เหมาะสม และคณะมนุษยศาสตร์มีห้องปฏิบัติการทางภาษาที่เหมาะสม

3. บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันเห็นว่า การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่ถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยได้จัดให้มีการปฐมนิเทศและปัจฉิมนิเทศที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน รองลงมาเป็นอันดับสองเท่ากัน ได้แก่ การจัดตารางสอนและตารางสอบเหมาะสม และจำนวนอาจารย์ในคณะมนุษยศาสตร์ต่อจำนวนนิสิตที่สอนทั้งคณะและนอกคณะเหมาะสม ส่วนการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ มหาวิทยาลัยมีบริการผลิตเอกสารและตำราเรียนที่เหมาะสม มหาวิทยาลัยได้จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความรู้และความก้าวหน้าทางวิชาการของอาจารย์และนิสิตอยู่เป็นประจำ มหาวิทยาลัยมีบริการด้านเทคโนโลยีทางการสอนที่เหมาะสม และเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ ห้องสมุดมีหนังสือและเอกสารสำหรับการศึกษาค้นคว้าอย่างเพียงพอและทันสมัย

4. บัณฑิตวิทยาเขตบางแสน เห็นว่าการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่ถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยได้จัดให้มีการปฐมนิเทศและปัจฉิมนิเทศที่

เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้มีบทบาทที่สำคัญในการส่งเสริมทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ และอันดับสาม ได้แก่ ห้องสมุดมีหนังสือและเอกสารสำหรับการศึกษาค้นคว้าอย่างเพียงพอและทันสมัย ส่วนการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่บัณฑิตวิทยาเขตบางแสนเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ อาคารและสถานที่เรียนเหมาะสม มหาวิทยาลัยมีบริการผลิตเอกสารและตำราเรียนที่เหมาะสม มหาวิทยาลัยได้จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความรู้และความก้าวหน้าทางวิชาการของอาจารย์และนิสิตอยู่เป็นประจำ มหาวิทยาลัยจัดบริการแนะแนวอาชีพให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ก่อนจบการศึกษา มหาวิทยาลัยจัดบริการให้คำแนะนำในการศึกษาต่อหรือทำงาน มหาวิทยาลัยมีบริการด้านเทคโนโลยีทางการสอนที่เหมาะสม คณะมนุษยศาสตร์ได้จัดให้อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำ และอันดับสุดท้าย ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์มีห้องปฏิบัติการทางภาษาที่เหมาะสม

5. บัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่า การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่งซึ่งมีเพียงประการเดียว ได้แก่ มหาวิทยาลัยส่งเสริมให้อาจารย์ผู้สอนได้ผลิตเอกสารตำราเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอน รองลงมาเป็นอันดับสอง เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ได้แก่ ขนาดของห้องเรียนพอเหมาะกับจำนวนนิสิต และอันดับสาม ได้แก่ การจัดตารางสอนและตารางสอบเหมาะสม ส่วนการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่บัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ มหาวิทยาลัยมีบริการผลิตเอกสารและตำราเรียนที่เหมาะสม คณะมนุษยศาสตร์มีห้องปฏิบัติการทางภาษาที่เหมาะสม มหาวิทยาลัยมีบริการผลิตเอกสารและตำราเรียนที่เหมาะสม มหาวิทยาลัยจัดบริการแนะแนวอาชีพให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ก่อนจบการศึกษา มหาวิทยาลัยจัดบริการให้คำแนะนำในการศึกษาต่อหรือการทำงาน ห้องสมุดมีหนังสือและเอกสารสำหรับการศึกษาค้นคว้าอย่างเพียงพอและทันสมัย และอันดับสุดท้าย ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ได้จัดให้อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำ

6. บัณฑิตวิทยาเขตสงขลาเห็นว่า การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่ถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยได้จัดให้มีการปฐมนิเทศและ

ปัจจัยนิเทศที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ มหาวิทยาลัยส่งเสริมให้อาจารย์ผู้สอนได้ผลิตเอกสารตำราเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอน และอันดับสาม ได้แก่ ห้องเรียนมีบรรยากาศและสภาพที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ส่วนการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่บัณฑิตวิทยาเขตส่งมาเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ มหาวิทยาลัยจัดบริการให้คำแนะนำในการศึกษาต่อหรือการทำงาน อาคารและสถานที่เรียนเหมาะสม คณะมนุษยศาสตร์ได้จัดให้อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำ และอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ จำนวนอาจารย์ในคณะมนุษยศาสตร์ต่อจำนวนนิสิตที่ต้องสอนในคณะและนอกคณะเหมาะสม และมหาวิทยาลัยมีบริการด้านสุขภาพอนามัยที่เหมาะสม

7. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตทุกวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ ปรากฏว่า โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ ปรากฏว่า ข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่

ข้อ 2 ห้องสมุดมีหนังสือและเอกสารสำหรับการศึกษาค้นคว้าอย่างเพียงพอและทันสมัย เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก

ข้อ 4 มหาวิทยาลัยส่งเสริมให้อาจารย์ผู้สอนได้ผลิตเอกสารตำราเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอน เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับพิษณุโลก บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก

ข้อ 6 คณะมนุษยศาสตร์ได้จัดให้อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำ เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก

ข้อ 12 การจัดตารางสอนและตารางสอบเหมาะสม เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับ

บางแสน

ข้อ 13 คณะมนุษยศาสตร์มีห้องปฏิบัติการทางภาษาที่เหมาะสม เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับสงขลา

ข้อ 16 จำนวนอาจารย์ในคณะมนุษยศาสตร์ต่อจำนวนนิสิตที่ต้องสอนทั้งในและนอกคณะเหมาะสม เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับสงขลา บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับสงขลา (ดูรายละเอียดในภาคผนวก)

8. เมื่อพิจารณาจัดอันดับความคิดเห็นส่วนรวมของบัณฑิตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการแล้ว สามารถเรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้ คือ วิทยาเขตปทุมวันเป็นอันดับหนึ่ง ประสานมิตรเป็นอันดับสอง สงขลาเป็นอันดับสาม พิษณุโลกเป็นอันดับสี่ และบางแสนเป็นอันดับห้า

9. สำหรับความคิดเห็นที่บัณฑิตของวิทยาเขต ยกเว้นวิทยาเขตพิษณุโลกเห็นตรงกันว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยได้จัดให้มีการปฐมนิเทศและปัจฉิมนิเทศที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน

18.5 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการโดยส่วนรวม ดังแสดงในตารางที่ 84

ตารางที่ 84 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการโดยส่วนรวม

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	1.5155	4	0.3789	0.962
ภายในกลุ่ม	68.8874	175	0.3936	
รวม	70.4029	179		

จากตารางที่ 84 แสดงว่าความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

19. สรุปการเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับหลักสูตรในด้านต่าง ๆ ดังแสดงในตารางที่ 85

ตารางที่ 85 สรุปการเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับหลักสูตรในด้านต่าง ๆ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตร	อาจารย์ (N = 83)		บัณฑิต (N = 180)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	2.87	1.02	2.63	0.98	1.19
2. การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา	3.17	0.92	2.85	0.96	2.57*
3. การจัดการเรียนการสอน	3.35	0.92	3.02	0.94	2.74*
4. การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน	3.37	1.07	2.79	0.94	4.33*
5. การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ	2.78	1.11	2.65	1.03	0.92
รวม	3.11	1.01	2.79	0.97	2.42*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 85 แสดงว่าอาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรในด้านต่าง ๆ โดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้านปรากฏว่า ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้าน การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน นอกนั้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

20. ข้อเสนอแนะ

จากข้อเสนอแนะที่ผู้ตอบแบบสอบถามได้เสนอไว้เกี่ยวกับหลักสูตรในแต่ละด้านนั้น สรุปแต่ละด้านเรียงตามลำดับจำนวนผู้ตอบ ดังแสดงในตารางที่ 86

ตารางที่ 86 ข้อเสนอแนะของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับหลักสูตรปริญญาตรี ศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ข้อเสนอแนะ	จำนวน
1. โครงสร้างของหลักสูตร	
1.1 ความเหมาะสมของสัดส่วนหน่วยกิตของหลักสูตร	
อาจารย์	
- ควรลดวิชาเลือก	6
- ควรเพิ่มวิชาโท	2
- ความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิต ควรดูความสอดคล้องของลักษณะวิชา	2
- ควรลดวิชาเอก เพิ่มวิชาโท และวิชาเลือก	1
- สัดส่วนหน่วยกิตของหลักสูตร มีผู้เสนอรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้	6 (รูปแบบละ 1 คน)
วิชาพื้นฐานทั่วไป มีผู้เสนอตั้งแต่ 15 - 30 %	
วิชาเอก มีผู้เสนอตั้งแต่ 40 - 70 %	
วิชาโท มีผู้เสนอตั้งแต่ 15 - 25 %	
วิชาเลือก มีผู้เสนอตั้งแต่ 10 - 17 %	
บัณฑิต	
- ควรมีวิชาโทมากกว่า 13 %	26

ตารางที่ 86 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวน
- วิชาเอก - วิชาโทน้อยเกินไป	19
- ควรลดวิชาเลือก เพิ่มวิชาโท	11
- วิชาเอกและวิชาพื้นฐานทั่วไปควรมากกว่านี้	9
- ควรลดวิชาพื้นฐานทั่วไป และเพิ่มวิชาโทและวิชาเลือก	6
- วิชาเอกมากไป ควรเสริมวิชาโทที่เป็นวิชาชีพที่ใช้กับงานทั่วไป	3
- สัดส่วนหน่วยกิตของหลักสูตร มีผู้เสนอรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้	12 (รูปแบบละ 1-2 คน)
วิชาพื้นฐานทั่วไป มีผู้เสนอตั้งแต่ 15 - 30 %	
วิชาเอก มีผู้เสนอตั้งแต่ 40 - 70 %	
วิชาโท มีผู้เสนอตั้งแต่ 10 - 22 %	
วิชาเลือก มีผู้เสนอตั้งแต่ 10 - 18 %	
1.2 ความเหมาะสมของการจัดวิชาพื้นฐานทั่วไป	
อาจารย์	
- ควรเพิ่มวิชาพื้นฐานทั่วไป	7
- วิชาพื้นฐานทั่วไปบางวิชานิสิตไม่ได้นำไปใช้	2
- วิชาพื้นฐานทั่วไปกระจายมากเกินไป ควรจัดให้เป็นหมวดหมู่มากกว่านี้	2
- ควรเพิ่มวิชาการศึกษาในหมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป	2
- วิชาพื้นฐานทั่วไป ควรเป็นด้านฤทัยศาสตร์และพุทธศาสตร์	2
- ควรวิเคราะห์ดูวิชาแกนที่ตรงตามเป้าหมายของศิลปศาสตรบัณฑิต สาขามนุษยศาสตร์	1
- ควรลดวิชาพื้นฐานทั่วไปที่ซ้ำซ้อนกับหลักสูตรมัธยมศึกษา	1
- ควรลดวิชาพื้นฐานทั่วไป และเพิ่มวิชาเอก	1

ตารางที่ 86 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวน
ปัณฑิต	
- วิชาพื้นฐานทั่วไปมากเกินไป ไม่มีประโยชน์	17
- วิชาพื้นฐานทั่วไปไม่สัมพันธ์กับวิชาเอก	6
- ควรจัดวิชาพื้นฐานทั่วไปที่สามารถนำไปใช้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันและศึกษาต่อได้	5
- วิชาพื้นฐานทั่วไปมากเกินไป ควรปรับเป็นวิชาเอก	4
- ควรจัดวิชาพื้นฐานทั่วไปรวมกับวิชาเอกและวิชาโท เพื่อให้สัมพันธ์กัน	3
- ควรเพิ่มวิชาพื้นฐานทั่วไป	2
- วิชาพื้นฐานทั่วไปควรให้ครอบคลุมเรื่องที่จำเป็น	2
- ควรตัดสาขาวิทยาศาสตร์ เช่น ฟิสิกส์ เคมี	2
- ควรปรับวิชาพื้นฐานทั่วไปบางวิชา เช่น ดุริยางคศาสตร์ บรรณารักษ์ศาสตร์ ให้เป็นวิชาโท	1
- วิชาโทในคณะพลศึกษา ควรเป็นวิชาละ 2 หน่วยกิต	1
1.3 ความเหมาะสมจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไป	
อาจารย์	
- ควรลดจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไป	13
- วิชาพื้นฐานทั่วไปบางวิชาควรเป็น 3 หน่วยกิต	10
- วิชาพื้นฐานทั่วไป ควรบังคับ 8 วิชา (16 หน่วยกิต) เพราะจำเป็นสำหรับความเป็นมนุษย์	1
ปัณฑิต	
- ควรลดจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไป	15

ตารางที่ 86 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวน
- วิชาพื้นฐานทั่วไปบางวิชาควรเป็น 3 หน่วยกิต	7
1.4 ความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอก	
อาจารย์	
- วิชาเอกควรเป็น 3 หน่วยกิต	22
- วิชาเอกบางวิชาควรรวมกันได้ โดยจัดให้มีหน่วยกิตมากกว่า 2 หน่วยกิต เพราะเนื้อหาซ้ำซ้อนกัน	1
บัณฑิต	
- วิชาเอกควรเป็น 3 หน่วยกิต	56
- รายวิชาที่มีหน่วยกิตมาก (3 หน่วยกิต) นิสิตจะให้ความสนใจและเอาใจใส่มากกว่า	3
- วิชาเอกบางวิชามีรายวิชาทางวรรณคดีมากเกินไป	1
- วิชาเอก-โท บางวิชา มีเนื้อหาคล้ายกัน ควรจัดมารวมกัน	1
1.5 ความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาโท	
อาจารย์	
- วิชาโทควรเป็น 3 หน่วยกิต	14
บัณฑิต	
- วิชาโทควรเป็น 3 หน่วยกิต	28
1.6 ความเหมาะสมของเวลาที่ใช้ในการสอนแต่ละวิชา	
อาจารย์	

ตารางที่ 86 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวน
- ควรเพิ่มเวลาภาคปฏิบัติ (บางวิชา)	7
- ควรเพิ่มเวลาสอน	6
- ควรลดเวลาสอน	5
- ควรจัดวิชาละ 1 $\frac{1}{2}$ ชั่วโมง (2 ครั้งต่อสัปดาห์)	1
- ควรจัดวิชา 2 หน่วยกิต 2 ชั่วโมง วิชา 3 หน่วยกิต 3 ชั่วโมง	1
<u>บัณฑิต</u>	
- ควรเพิ่มเวลาของแต่ละวิชา และเน้นกิจกรรมเสริมหลักสูตร	12
- เวลาเรียนควรประมาณ 1 ชั่วโมง มากไปทำให้เบื่อ	4
1.7 สาขาวิชาเอกที่ควรเพิ่ม	
<u>อาจารย์</u>	
- บรรณารักษศาสตร์	4
- การท่องเที่ยว ภาษาฝรั่งเศส ภาษาต่างประเทศ ธุรกิจ	วิชาละ 3 คน
- ภาษาเยอรมัน ภาษาญี่ปุ่น ศิลปะ ปรัชญา การแปล	วิชาละ 2 คน
- การประชาสัมพันธ์ การสื่อสารมวลชน ศิลปการละคร ศิลปวัฒนธรรม ภาษาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ภาษาตะวันออก การพูด การผลิตหนังสือและวารสาร นาฏศิลป์ อุตสาหกรรม ศิลป์ จิตวิทยา ดุริยางคศาสตร์ ภาษาจีน เศรษฐศาสตร์ จริยศึกษา ศิลธรรม/ศาสนา อังกฤษธุรกิจ สังคม ภาษาไทย รัฐศาสตร์	วิชาละ 1 คน
<u>บัณฑิต</u>	
- ภาษาญี่ปุ่น	22

ตารางที่ 86 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวน
- การสื่อสารมวลชน จิตวิทยา	วิชาละ 13 คน
- ภาษาฝรั่งเศส ภาษาจีน	วิชาละ 12 คน
- ภาษาเยอรมัน	11
- ภาษาต่างประเทศ	9
- การประชาสัมพันธ์ ภาษาศาสตร์ ศิลปะ ภาษาตะวันออก	วิชาละ 4 คน
- ปรัชญา	3
- ศิลปวัฒนธรรม นาฏศิลป์ ธุรกิจ ดุริยางคศาสตร์ การพัฒนาชุมชน การบริหารการพูด โฆษณา การบริหาร	วิชาละ 2 คน
- การท่องเที่ยว ศิลปการละคร ภาษาไทย ศิลธรรม/ศาสนา รัฐศาสตร์ การสอน สถิติศาสตร์ การแนะแนว มานุษยวิทยา นิติศาสตร์ บาลี-สันสกฤต ไทยคดีศึกษา	วิชาละ 1 คน

1.8 สาขาวิชาเอกที่ควรตัดออก

บัณฑิต

- วิชาวรรณคดีและกวีนิพนธ์ 6

1.9 สาขาวิชาที่ควรเพิ่ม

อาจารย์

- บริหารธุรกิจ (ปัญญา การเงิน) 4
- การประชาสัมพันธ์ ภาษาต่างประเทศอื่น ๆ วิชาละ 3 คน
- ศิลปะ ภาษาตะวันออก รัฐศาสตร์ การศึกษา การแนะแนว วิชาละ 2 คน

ตารางที่ 86 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวน
- บรรณารักษศาสตร์ ศิลปการละคร การท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ นิเทศศาสตร์ ปรัชญา สื่อสารมวลชน พิมพ์ดีด การพูด การผลิตหนังสือและวารสาร นาฏศิลป์ บาลี-สันสกฤต เลขานุการ ดุริยางคศาสตร์ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น จิตวิทยา นิติศาสตร์ โฆษณา	วิชาละ 1 คน
<u>บัณฑิต</u>	
- ภาษาญี่ปุ่น	8
- บรรณารักษศาสตร์ การประชาสัมพันธ์ ภาษาจีน บริหารธุรกิจ (บัญชี การเงิน)	วิชาละ 5 คน
- สื่อสารมวลชน ภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ดุริยางคศาสตร์ จิตวิทยา ภาษาเยอรมัน ภาษาฝรั่งเศส	วิชาละ 4 คน
- เลขานุการ การศึกษา เทคโนโลยี เศรษฐศาสตร์	วิชาละ 3 คน
- การท่องเที่ยว ปรัชญา นาฏศิลป์ รัฐศาสตร์ โฆษณา สังคมศาสตร์	วิชาละ 2 คน
- ศิลปการละคร ประวัติศาสตร์ นิเทศศาสตร์ การพูด ภาษาตะวันออก บาลี-สันสกฤต นิติศาสตร์ การประถมศึกษา ไวยากรณ์ภาษาต่างประเทศ โบราณคดี การบริหารงานบุคคล การพัฒนาชุมชน วิทยาศาสตร์	วิชาละ 1 คน
1.10 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ	
<u>อาจารย์</u>	
- เพิ่มวิชาเอกวิชาโทที่สอดคล้องกับความต้องการของสังคม	7
- เพิ่มวิชาเลือกที่นำไปใช้ประกอบอาชีพได้ เช่น ภาษาต่างประเทศอื่น ๆ	5

ตารางที่ 86 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวน
- เปิดรายวิชาที่ผู้เรียนจะนำไปใช้เป็นวิชาชีพได้เพิ่มขึ้น	5
- เปิดสาขาวิชาเอกวิชาโทเพิ่มขึ้น	1
- จัดให้มีวิชาเลือกเพิ่มขึ้น	1
- ปรับปรุงโครงสร้างให้วิชาเอกเป็นแกน วิชาเลือกเป็นวิชาเสริม ไม่จำเป็นต้องมีวิชาโท	1
- เรียนวิชาพื้นฐานทั่วไปน้อยลง เพิ่มหน่วยกิตวิชาโท	1
- การมีการประชุมเรื่องสาขาวิชาเอก วิชาโทที่เปิดสอน	1
- การเพิ่ม - ลดสาขาวิชาเอกวิชาโทควรดูความพร้อมของวิทยาเขต	1
- ควรประชุมนักวิชาการเพื่อสัมมนาปรับปรุงหลักสูตร	1
- จัดวิชาพุทธศาสน์เป็นวิชาบังคับ	1
- ควรปรับปรุงโครงสร้างของหลักสูตร	1
- ควรเพิ่มวิชาเลือกต่อไปนี้ ภาษาต่างประเทศ ภาษาอิตาเลียน ภาษาเสปน ภาษาฝรั่งเศส เลขานุการ การท่องเที่ยว ล่าม การแปล	วิชาละ 1 คน
<u>บัณฑิต</u>	
- ควรจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับการออกไปทำงาน	22
- ควรเน้นการฝึกปฏิบัติมากขึ้นโดยเฉพาะในวิชาด้านภาษา	21
- เพิ่มสาขาวิชาเอก	19
- ลดวิชาเลือก เพิ่มวิชาพื้นฐานด้านอาชีพที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน	12
- เพิ่มรายวิชาเลือกและวิชาชีพที่เป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพ	10
- ให้มีวิชาด้านการศึกษา	7

ตารางที่ 86 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวน
- ปรับปรุงวิชาเอกให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน	6
- ควรให้นิสิตเลือกสาขาวิชาในคณะศึกษาศาสตร์ได้เพื่อประโยชน์ในการทำงานด้านการศึกษา	6
- เพิ่มหน่วยกิตวิชาโทให้มากขึ้นพอที่จะนำความรู้ที่เรียนไปใช้ในการทำงานได้	5
- เปิดรายวิชาสาขาต่าง ๆ ให้มากขึ้น	5
- เพิ่มสาขาวิชาโท	4
- เปิดสาขาวิชาโทที่เป็นวิชาในคณะอยู่แล้ว เช่น ดุริยางคศาสตร์ บรรณารักษศาสตร์	4
- ไม่ควรเน้นสาขาวิชาเกี่ยวกับด้านการศึกษาให้มากเกินไป เหมือนกับบังคับให้จบมาแล้วต้องเป็นครู	4
- วิชาเอกควรสัมพันธ์กับการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน	4
- เปิดสอนวิชาเอก วิชาโท ให้เหมือนกันทุกวิทยาเขต	3
- ไม่ควรบังคับทุกด้านมากเกินไป ควรให้โอกาสแก่ผู้เรียนได้เลือกมากกว่านี้	3
- จัดหลักสูตรให้ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน	2
- ควรมีการพัฒนาหลักสูตรเพื่อบรรลุถึงจุดประสงค์ของหลักสูตรที่วางไว้	2
- บางรายวิชาควรเพิ่มหน่วยกิต	2
- ปรับปรุงวิชาด้านวรรณคดี	2
- เพิ่มกิจกรรมพัฒนาอุ่มชน	2
- วิชาโทควรกำหนดสาขาให้ชัดเจนเพื่อความสะดวกในการสมัครงาน เช่น วิชาโทบริหารธุรกิจ สาขาบัญชี	1

ตารางที่ 86 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวน
- แยกวิชาเอก เป็นวิชาเอกทางภาษา และวิชาเอกทางวรรณ วรรณคดี	1
- ปรับปรุงรายวิชาที่มีเนื้อหาซ้ำซ้อนกัน	1
- เพิ่มหน่วยกิตทั้งหลักสูตรเป็น 155 หน่วยกิต	1
- ควรเปิด ไทย 414 เป็นวิชาเอกบังคับ แทนที่จะเปิดเป็นวิชาเลือก	1
- ส่งเสริมวิชาภาษาอังกฤษให้ได้เรียนทุกภาคเรียน	1
- ควรให้ความสำคัญต่อทุกสาขาวิชา	1
- วิชาโทบางวิชา เช่น บรรณรักษศาสตร์ ศิลปะ ควรจัดเป็นวิชาเอก	1
- วิชาโทบางวิชา คณะไม่สามารถเปิดสอนได้เต็มที่	1
- วิชาโทไม่มีความสัมพันธ์กับวิชาเอก	1
- สาขาวิชาที่เปิดสอนในวิทยาเขตต่างจังหวัดควรทัดเทียมกับในส่วนกลาง	1
- พิจารณาวิชาโทที่จะสอดคล้องกับวิชาศิลปะ เช่น โสตทัศนูปกรณ์ การประชาสัมพันธ์ โฆษณา	1
- เปิดโอกาสให้เลือกวิชาโทในคณะอื่น ๆ ได้	1
- ถ้าเพิ่มวิชาโทไม่ได้ก็ควรยุบแล้วตั้งเป็นวิชาเอก	1
- วิชาพื้นฐานทั่วไปบางรายวิชาไม่มีประโยชน์ต่อบัณฑิตคณะมนุษยศาสตร์	1
- ไม่ควรเน้นด้านทักษะ	1
- อาจารย์ผู้สอนควรมีความชำนาญในสาขาวิชาที่สอน	1
- หนังสืออ่านในรายวิชามีมากเกินไป	1
- ปรับปรุงการใช้อุปกรณ์	1
- เพิ่มหนังสือในห้องสมุด	1

ตารางที่ 86 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวน
- เพิ่มกิจกรรมด้านการพัฒนาชุมชน	1
- ควรมีการวิจัยแบบนี้บ่อย ๆ และควรแนะแนวสำหรับบัณฑิตให้มากกว่านี้	1
- ควรเพิ่มวิชาเลือกต่อไปนี้	
ภาษาต่างประเทศ ภาษาฝรั่งเศส	วิชาละ 1 คน
2. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	
อาจารย์	
- ควรจัดอบรมให้นิสิตเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	1
- ควรปรับปรุงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรใหม่	1
บัณฑิต	
- ควรจัดอบรมให้นิสิตเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	5
- ควรเน้นวิชาที่สามารถให้บริการชุมชนให้มากขึ้น	4
- ควรมีการแนะนำจุดมุ่งหมายที่แน่นอนแก่ผู้เรียน	2
- จุดมุ่งหมายของหลักสูตรไม่ระบุว่าเรียนไปเพื่ออะไร	2
- จุดมุ่งหมายของหลักสูตรสูงเกินไป	1
- จุดมุ่งหมายของหลักสูตรกว้างเกินไป	1
- ควรจัดอบรมอาจารย์ผู้สอนให้เข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	1
- ควรส่งเสริมด้านศิลปะ ดนตรี วัฒนธรรมในทางปฏิบัติให้มากขึ้น	1
3. การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา	

ตารางที่ 86 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวน
อาจารย์	
- มีวิชาเอกน้อยไป	2
- ควรให้มีวิชาเลือกมากขึ้น	2
- มีวิชาโทน้อยไป	1
- ควรให้มีการฝึกงานโดยการปฏิบัติด้วย	1
- วิชาพื้นฐานทั่วไปควรเป็นวิชาที่ทำให้ผู้เรียนมีความรู้กว้างขวาง	1
- ผู้เรียนควรสามารถเลือกเรียนวิชาเอก-โทได้ตามความถนัด ความสนใจ และความสามารถ	1
บัณฑิต	
- มีวิชาเอกน้อยไป	14
- ควรให้มีการฝึกงานโดยการปฏิบัติด้วย	13
- มีวิชาโทน้อยไป	12
- ควรให้มีรายวิชาที่นำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้	10
- ควรจัดรายวิชาให้เหมาะกับสังคม	6
- ควรให้มีวิชาเลือกมากขึ้น	5
- ควรให้มีเนื้อหาวิชาในสาขาวิชาต่าง ๆ มากขึ้น	4
- ควรให้เลือกวิชาโทต่างคณะได้	3
- วิชาส่วนใหญ่เน้นหนักด้านทฤษฎี	2
- เนื้อหาบางวิชาซ้ำซ้อนกัน	2
- ควรแยกบางวิชาออกจากกัน เช่น การย่อ และ จดหมาย	1
- วิชามีลักษณะเป็นท่องจำ	1

ตารางที่ 86 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวน
- ควรให้เปลี่ยนวิชาเอกได้	1
- ควรปรับปรุงคัดเลือกรายวิชาที่นำไปใช้ประโยชน์ได้	1
- เนื้อหาวิชาไม่ก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์	1
- ควรเพิ่มวิชาที่ให้สามารถนำไปประกอบอาชีพได้	1
4. การจัดการเรียนการสอน	
อาจารย์	
- ควรเน้นการปฏิบัติให้มากขึ้นและให้สัมพันธ์กัน	1
- ผู้สอนควรใช้วิธีการสอนหลาย ๆ อย่าง	1
- ควรจัดสัมมนาเกี่ยวกับเนื้อหาและเทคนิคการสอน	1
นักศึกษา	
- ควรเน้นการปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี	16
- ควรส่งเสริมให้นิสิตมีกิจกรรมมากขึ้น	4
- อาจารย์ไม่กระตุ้นให้นิสิตค้นคว้าวิจัย	3
- อาจารย์ไม่เน้นจุดที่นิสิตไม่เข้าใจ มักเป็นฝ่ายสอนฝ่ายเดียว	3
- ควรพัฒนาผู้สอนให้มีคุณภาพขึ้น	3
- นิสิตมีโอกาสค้นคว้าทำรายงานด้วยตนเองน้อยไป	2
- ผู้สอนบางคนก็เตรียมการสอนบางคนก็ไม่เตรียมการสอน	2
- ควรสอนให้ลึกซึ้งโดยเฉพาะวิชาเอก	2

ตารางที่ 86 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวน
- การถ่ายทอดเนื้อหาวิชาเป็นแบบเดียวกับคณะศึกษาศาสตร์	1
- การสอนส่วนใหญ่มุ่งให้ได้เนื้อหาภายในกำหนดเวลา ทำให้นิสิตเครียดเครียด ควรหาผู้เชี่ยวชาญเฉพาะมาบรรยาย	1
- หนังสือเอกสารมีน้อยทำให้ค้นคว้าไม่สะดวก	1
- ควรจัดการเรียนการสอนให้เหมาะกับสภาพของสังคม	1
- ควรให้มีอาจารย์ชาวต่างประเทศ	1
- ควรจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสม	1
- ควรเปิดห้องปฏิบัติการทางภาษาให้ใช้มากขึ้น	1
- การฝึกงานวิชาห้องสมุด ควรให้ไปฝึกงานที่ห้องสมุดอื่น ๆ	1
- อาจารย์ผู้สอนขาดความรู้และคุณภาพ	1
- นิสิตต้องทำงานมากเกินไปจนไม่มีเวลาสังคม	1
- ผู้สอนไม่แนะนำแหล่งค้นคว้า	1
- การสอนเป็นการบรรยายมากกว่า	1
5. การวัดและการประเมินผลการเรียนการสอน	
อาจารย์	
- ควรให้มีการประเมินผลหลายอย่าง	1
บัณฑิต	
- ควรให้นิสิตได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนบ้าง (ผู้สอนใช้การบรรยายเป็นส่วนมาก)	5

ตารางที่ 86 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวน
- ควรให้มีการสอนซ่อมเสริม	4
- ควรมีมาตรฐานในการตัดเกรดและการประเมินผล	4
- ควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสประเมินผู้สอน	2
- ผู้เรียนควรมีโอกาสรับคำชี้แจงจากผู้สอนถึงข้อบกพร่องในการทำข้อสอบ	2
- ควรให้มีการประเมินผลหลาย ๆ อย่าง	2
- ควรมีการติดตามผลและการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการทดสอบและควรประเมินผลให้มากขึ้น	1
- คะแนนเฉลี่ยถึง 3.50 แม้ได้เกรด D ก็ส่มควรได้เกียรตินิยม	1
- ได้เกรด E เมื่อแก้แล้วควรนำเกรดใหม่ไปแทนที่ได้ ไม่ควรเพิ่มตัวหาร	1
- อาจารย์ไม่ค่อยส่นใจนิสิต	1
- ควรให้นิสิตมีโอกาสประเมินตนเอง	1
- ผู้สอนมีเวลาให้นิสิตน้อยไป เพราะต้องไปสอนที่อื่น	1
- ก่อนจบควรมีการประเมินความรู้นิสิตเพื่อสรุปความรู้ ความคิดและการนำไปใช้	1
- นิสิตไม่ทราบผลความส่ามารถที่แท้จริงจากการประเมิน	1
6. การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ	
อาจารย์	
- ควรจัดห้องปฏิบัติการทางภาษาให้ดี	1
- ด้านความเป็นเป็นอยู่มีส่ภาพไม่ดี เช่น เครื่องทำน้ำเย็นเสีย น้ำดื่มส่กปรก	1

ตารางที่ 86 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวน
- ในบางสาขาวิชาอาจารย์มีน้อย	1
- อาจารย์แต่ละวิทยาเขตควรพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน	1
- สถานที่ไม่เหมาะสมกับการเรียนการสอน	1
บัณฑิต	
- ควรจัดห้องปฏิบัติการทางภาษาให้ดี	7
- ควรจัดหนังสือที่ทันสมัยไว้ในห้องสมุด	6
- ควรให้บริการด้านการให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเรียนการสอน	5
- ควรจัดให้มีการแนะแนวอาชีพก่อนจบการศึกษา	5
- ในบางสาขาวิชา อาจารย์มีน้อย	3
- ควรจัดให้มีอาจารย์ที่เข้าใจนิสิตมาให้คำแนะนำ	3
- ควรจัดทำตำราเรียนแทนที่จะใช้แผ่นปลิว	2
- อาจารย์แต่ละวิทยาเขตควรพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน	2
- การจัดตารางสอนเวลาซ้ำซ้อนกันทำให้เลือกเรียนไม่ได้ตามที่ต้องการ	2
- อาจารย์มีน้อยทำให้การเรียนการสอนไม่เป็นไปตามขั้นตอน บางครั้งวิชาของชั้นปีที่ 4 ต้องเรียนรวมกับวิชาของชั้นปีที่ 2 หรือ ปีที่ 3	1
- ควรมีบริการด้านอนามัยให้ดีขึ้นกว่าเดิม	1
- ขนาดของห้องเรียนไม่เหมาะสม	1
- ควรให้นิสิตได้มีประสบการณ์ในการทำงานร่วมกัน	1

ตารางที่ 86 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวน
- ควรมีห้องสมุดเสียง	1
- ควรปรับปรุงห้องฉายภาพยนตร์	1
- ห้องเรียนมีน้อยไม่พอกับความต้องการ	1
- ควรรวมสาขาวิชาที่มีคนน้อยจะได้ประหยัดทั้งการเงินและการสอน	1
- ด้านความเป็นอยู่มีสภาพไม่ดี เช่น เครื่องดื่มน้ำเย็นเสีย น้ำดื่มสกปรก	1
- การปฐมนิเทศแสดงให้เห็นว่าเรียนไปเป็นครูทำให้นิสิตออกไปสอบคัดเลือกใหม่มาก	1
- คณะควรสามารถชี้แจงและให้คำแนะนำด้านวิชาการได้เสมอ แต่ละวิชาเอกไม่ค่อยร่วมมือกัน	1
- ควรจัดให้มีอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ดี	1

21. ความสัมพันธ์ของรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิต

21.1 วิชาพื้นฐานทั่วไป

21.1.1 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ดังแสดงในตารางที่ 87

ตารางที่ 87 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

วิชาพื้นฐานทั่วไป		อาจารย์ (N = 54)		บัณฑิต (N = 151)		รวม (N = 205)		t
		คะแนนเฉลี่ย	S.D.	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	
คณะพลศึกษา								
พล.111	กรีฑา	3.08	1.22	2.77	1.09	2.87	1.21	1.54
พล.113	บาสเกตบอล 1	2.85	1.18	2.83	1.01	2.82	1.05	0.11
พล.115	เกมส์เบ็ดเตล็ด	3.46	0.99	2.90	1.15	3.06	1.12	3.10*
พล.116	การบริหารกาย	3.84	1.11	3.15	0.95	3.36	1.05	3.75*
พล.211	ว่ายน้ำ	3.19	1.18	3.02	1.17	3.06	1.17	0.83
พล.212	ฟุตบอล	2.85	1.23	2.76	1.03	2.79	1.09	0.41

ตารางที่ 87 (ต่อ)

	วิชาพื้นฐานทั่วไป	อาจารย์ (N = 54)		ปัณฑิต (N = 151)		รวม (N = 205)		t
		คะแนนเฉลี่ย	S.D.	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	
พล.216	วอลเลย์บอล 1	2.87	1.15	2.98	0.93	2.94	0.99	-0.57
พล.312	กิจกรรมเข้าจังหวะ	3.43	0.94	3.16	1.03	3.24	1.01	1.68
คณะวิทยาศาสตร์								
กลุ่มที่ 1								
คณิต 101	คณิตศาสตร์เบื้องต้น	3.63	1.09	3.19	1.13	3.30	1.13	2.48*
คณิต 102	เรขาคณิตวิเคราะห์	2.75	1.04	2.50	1.10	2.57	1.08	1.37
คณิต 103	พีชคณิต	2.81	1.15	2.70	1.04	2.72	1.08	0.57
คณิต 104	แคลคูลัสเบื้องต้น	2.83	1.17	2.40	1.11	2.53	1.14	2.13*
กลุ่มที่ 2								
เคมี 101	เคมีทั่วไป	3.12	1.12	2.25	1.16	2.53	1.20	4.40*
ฟิสิกส์ 101	ฟิสิกส์ทั่วไป	2.98	1.14	2.28	1.17	2.48	1.19	3.50*

ตารางที่ 87 (ต่อ)

วิชาพื้นฐานทั่วไป		อาจารย์ (N = 54)		บัณฑิต (N = 151)		รวม (N = 205)		t
		คะแนนเฉลี่ย	S.D.	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	
วิทย 101	วิทยาศาสตร์ชีวภาพ	3.35	0.98	2.76	1.15	2.93	1.12	3.34*
วิทย 102	วิทยาศาสตร์กายภาพ	3.38	0.97	2.79	1.14	2.97	1.11	3.27*
วิทย 201	วิทยาศาสตร์โลกและอวกาศ	3.53	1.14	2.70	1.15	2.95	1.20	4.19*
กลุ่มที่ 3								
โภช 111	โภชนาการเบื้องต้น	4.00	0.85	3.40	1.02	3.54	1.01	3.84*
คณะสังคมศาสตร์								
ธุรกิจ 101	ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับธุรกิจ	3.64	0.88	3.58	1.05	3.59	1.00	0.38
ธุรกิจ 102	สถิติธุรกิจ	3.04	0.94	3.08	1.05	3.07	1.02	-0.23
ประวัติ 100	พื้นฐานอารยธรรมไทย	4.04	0.85	3.04	1.05	3.34	1.09	6.46*
ประวัติ 101	เหตุการณ์โลกปัจจุบัน	4.16	0.74	3.70	0.91	3.82	0.88	3.50*
ประวัติ 102	อารยธรรมเปรียบเทียบ	3.38	0.99	3.06	0.98	3.16	1.00	1.88

ตารางที่ 87 (ต่อ)

วิชาพื้นฐานทั่วไป		อาจารย์ (N = 54)		ปัณฑิต (N = 151)		รวม (N = 205)		t
		คะแนนเฉลี่ย	S.D.	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	
ภูมิ 102	การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ	4.15	0.77	3.15	1.03	3.43	1.06	6.80*
ภูมิ 103	ภูมิศาสตร์ประเทศไทย	3.88	0.86	3.19	1.02	3.40	1.01	4.38*
ภูมิ 104	มนุษย์และสิ่งแวดล้อม	4.00	0.78	3.36	0.93	3.57	0.93	4.44*
ภูมิ 105	ภูมิศาสตร์วัฒนธรรมเบื้องต้น	3.64	0.90	3.08	0.16	3.25	0.99	3.43*
รัฐ 101	การเมืองเบื้องต้น	3.65	0.73	3.49	1.04	3.54	0.97	1.09
เศรษฐ 101	ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจแห่งประเทศไทย	3.45	0.79	3.13	1.06	3.22	0.98	2.06
เศรษฐ 111	หลักเศรษฐศาสตร์	3.67	0.94	3.29	1.07	3.39	1.04	2.29*
สังคม 101	สังคมวิทยาเบื้องต้น	3.66	0.82	3.23	0.90	3.34	0.89	3.00*
สังคม 102	ประชากรศึกษา	3.74	0.80	3.47	1.07	3.54	1.00	1.82
สังคม 111	สังคมไทย	3.88	0.79	3.53	1.01	3.63	0.96	2.43*
คณะมนุษยศาสตร์								
บรรณ 101	ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า	4.43	0.72	3.88	0.99	4.02	0.96	4.33*

ตารางที่ 87 (ต่อ)

วิชาพื้นฐานทั่วไป			อาจารย์ (N = 48)		นักศึกษา (N = 151)		รวม (N = 205)		t
			คะแนนเฉลี่ย	S.D.	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	
ไทย	103	วาทการ	4.13	0.79	3.94	0.94	3.99	0.90	1.41
ศิลป	101	ศิลปะกับมนุษย์	3.96	0.81	3.33	1.14	3.49	1.10	4.33*
อุริย	102	สังคีตนิยม	3.69	0.92	3.05	1.18	3.24	1.14	3.86*
สิต	101	สิตวิทยาในชีวิตประจำวัน	4.17	0.80	3.69	1.12	3.81	1.06	3.31*
ปรัช	101	ปรัชญาเบื้องต้น	3.75	0.86	3.23	1.13	3.38	1.08	3.38*
ปรัช	111	พุทธศาสน์	3.89	0.88	3.27	1.09	3.45	1.07	4.09*
หมวดภาษา									
ภาษาไทย									
ไทย	101	ทักษะและความรู้ทางภาษา	4.48	0.75	3.72	1.07	3.92	1.05	4.78*
ไทย	102	ความรู้พื้นฐานทางวรรณคดีและวรรณกรรมเอกของไทย	4.13	0.85	3.42	1.14	3.61	1.12	4.29*

ตารางที่ 87 (ต่อ)

วิชาพื้นฐานทั่วไป			อาจารย์ (N = 48)		ปัญญิต (N = 151)		รวม (N = 205)		t
			คะแนนเฉลี่ย	S.D.	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	
ภาษาต่างประเทศ									
อัง	101	การอ่านเบื้องต้น 1	4.37	0.82	3.77	1.06	3.94	1.03	3.90*
อัง	102	การอ่านเบื้องต้น 2	4.36	0.83	3.82	1.02	3.96	1.00	3.56*
ฝรั่ง	111	ภาษาฝรั่งเศส 1	3.33	1.30	3.00	1.30	3.10	1.31	1.35
ฝรั่ง	112	ภาษาฝรั่งเศส 2	3.26	1.29	2.82	1.27	2.96	1.29	1.82
เยอร	111	ภาษาเยอรมัน 1	3.22	1.31	2.34	1.17	2.67	1.29	3.71*
เยอร	112	ภาษาเยอรมัน 2	3.21	1.26	2.27	1.13	2.60	1.26	4.05*
		รวมเฉลี่ย	3.58	0.51	3.13	0.57	3.27	0.58	4.80*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 87 สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ :-

1. อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าวิชาพื้นฐานทั่วไป มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง

เมื่อจำแนกรายวิชาพื้นฐานทั่วไปตามกลุ่มวิชา อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมมีความเห็นดังนี้ :-

1.1 คณะพลศึกษา อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปในคณะพลศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชา พล 116 การบริหารกาย รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาพล 312 กิจกรรมเข้าจังหวะ และอันดับสามเท่ากัน ได้แก่ วิชาพล 115 เกมส์เบ็ดเตล็ด และ วิชา พล 211 ว่ายน้ำ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชา พล 212 ฟุตบอล

1.2 คณะวิทยาศาสตร์ อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปในคณะวิทยาศาสตร์ที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาโภย 111 โภชนาการเบื้องต้น รองลงมาเป็นอันดับสองและอันดับสาม เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง ได้แก่ วิชาคณิต 101 คณิตศาสตร์เบื้องต้น และวิทย 102 วิทยาศาสตร์กายภาพ ตามลำดับ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาฟิสิกส์ 101 ฟิสิกส์ทั่วไป

1.3 คณะสังคมศาสตร์ อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปในคณะสังคมศาสตร์ที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาประวัติ 101 เหตุการณ์โลกปัจจุบัน รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาสังคม 111 สังคมไทย และอันดับสาม ได้แก่ วิชาธุรกิจ 101 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับธุรกิจ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาธุรกิจ 102 สถิติธุรกิจ

1.4 คณะมนุษยศาสตร์ อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปในคณะมนุษยศาสตร์ที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาบรรณ 101 ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาไทย 103 วาทการ และอันดับสาม ได้แก่ วิชาจิต 101 จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาตุริย 102 สังคีตนิยม

1.5 หมวดภาษา อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปในหมวดภาษาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาอัง 102 การอ่านเบื้องต้น 2 รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาอัง 101 การอ่านเบื้องต้น 1 และอันดับสาม ได้แก่ วิชาไทย 101 ทักษะและความรู้ทางภาษา ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาเยอร 112 ภาษาเยอรมัน 2

2. อาจารย์เห็นว่าวิชาพื้นฐานทั่วไปโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก เมื่อจำแนกรายวิชาพื้นฐานทั่วไปตามกลุ่มวิชา อาจารย์มีความเห็นดังนี้ :-

2.1 คณะพลศึกษา อาจารย์เห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปในคณะพลศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาพล 116 การบริหารกาย รองลงมาเป็นอันดับสองและอันดับสาม เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง ได้แก่ วิชา พล 115 เกมส์เบ็ดเตล็ด และ พล 312 กิจกรรมเข้าจังหวะ ตามลำดับ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาพล 113 บาส่เกตบอล 1 และ พล 212 ฟุตบอล

2.2 คณะวิทยาศาสตร์ อาจารย์เห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปในคณะวิทยาศาสตร์ที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาโภช 111 โภชนาการเบื้องต้น รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาคณิต 101 คณิตศาสตร์เบื้องต้น และอันดับสาม ได้แก่ วิชาวิทย 201 วิทยาศาสตร์โลกและอวกาศ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาคณิต 102 เรขาคณิตวิเคราะห์

2.3 คณะสังคมศาสตร์ อาจารย์เห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปในคณะสังคมศาสตร์ที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาประวัติ 101 เหตุการณ์โลกปัจจุบัน รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาภูมิ 102 การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และอันดับสาม ได้แก่ วิชาประวัติ 100 พื้นฐานอารยธรรมไทย ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาธุรกิจ 102 สถิติธุรกิจ

2.4 คณะมนุษยศาสตร์ อาจารย์เห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปในคณะมนุษยศาสตร์ที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาบรรณ 101 ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาจิต 101 จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน และอันดับสาม ได้แก่ วิชาไทย 103 วาทการ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาดุริย 102 ลังคีตนิยม

2.5 หมวดภาษา อาจารย์เห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปในหมวดภาษาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาไทย 101 ทักษะและความรู้ทางภาษา รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาอัง 101 การอ่านเบื้องต้น 1 และอันดับสาม ได้แก่ วิชาอัง 102 การอ่านเบื้องต้น 2 ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาเยอร 11[illegible] ภาษาเยอรมัน 2

3. บัณฑิตเห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง เมื่อจำแนกรายวิชาพื้นฐานทั่วไปตามกลุ่มวิชา บัณฑิตมีความเห็นดังนี้ :-

3.1 คณะพลศึกษา บัณฑิตเห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปในคณะพลศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาพล 312 กิจกรรมเข้าจังหวะ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ พล 116 การบริหารกาย และอันดับสาม ได้แก่ วิชาพล 211 ว่ายน้ำ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาพล 212 ฟุตบอล

3.2 คณะวิทยาศาสตร์ บัณฑิตเห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปในคณะวิทยาศาสตร์ที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาโภช 111 โภชนาการเบื้องต้น รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาคณิต 101 คณิตศาสตร์เบื้องต้น และอันดับสาม ได้แก่ วิชาวิทย 102 วิทยาศาสตร์กายภาพ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อย ได้แก่ วิชาคณิต 104 แคลคูลัสเบื้องต้น ฟิสิกส์ 101 ฟิสิกส์ทั่วไป และอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาเคมี 101 เคมีทั่วไป

3.3 คณะสังคมศาสตร์ บัณฑิตเห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปในคณะสังคมศาสตร์ที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาประวัติ 101 เหตุการณ์โลกปัจจุบัน รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาธุรกิจ 101 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับธุรกิจ และอันดับสาม ได้แก่ วิชาสังคม 111 สังคมไทย ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาประวัติ 100 พื้นฐานอารยธรรมไทย

3.4 คณะมนุษยศาสตร์ บัณฑิตเห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปในคณะมนุษยศาสตร์ที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาไทย 103 วาทการ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาบรรณ 101 ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า และอันดับสาม ได้แก่ วิชาจิต 101 จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาสุริย 102 สังคีตนิยม

3.5 หมวดภาษา บัณฑิตเห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปในหมวดภาษาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาอัง 102 การอ่านเบื้องต้น 2 รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาอัง 101 การอ่านเบื้องต้น 1 และอันดับสาม ได้แก่ วิชาไทย 101 ทักษะและความรู้ทางภาษา ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อย ได้แก่ วิชาเยอร 111 ภาษาเยอรมัน 1 และอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาเยอร 112 ภาษาเยอรมัน 2

4. เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ปรากฏว่า โดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิต และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชา ปรากฏว่า รายวิชาที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีดังต่อไปนี้ :-

4.1 คณะพลศึกษา ได้แก่ วิชาพล 115 เกมส์เบ็ดเตล็ด และ พล 116 การบริหารกาย โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทั้งสองวิชา

4.2 คณะวิทยาศาสตร์ ได้แก่ วิชาคณิต 101 คณิตศาสตร์เบื้องต้น คณิต 104 แคลคูลัสเบื้องต้น เคมี 101 เคมีทั่วไป ฟิสิกส์ 101 ฟิสิกส์ทั่วไป วิทย 101 วิทยาศาสตร์ชีวภาพ วิทย 102 วิทยาศาสตร์กายภาพ วิทย 201 วิทยาศาสตร์โลกและอวกาศ และโภช 111 โภชนาการเบื้องต้น โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกวิชา

4.3 คณะสังคมศาสตร์ ได้แก่ วิชาประวัติ 100 พื้นฐานอารยธรรมไทย ประวัติ 101 เหตุการณ์โลกปัจจุบัน ภูมิ 102 การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ภูมิ 103 ภูมิศาสตร์ประเทศไทย ภูมิ 104 มนุษยและสิ่งแวดล้อม ภูมิ 105 ภูมิศาสตร์วัฒนธรรมเบื้องต้น เศรษฐ 111 หลักเศรษฐศาสตร์ สังคม 101 สังคมวิทยาเบื้องต้น และสังคม 111 สังคมไทย โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกวิชา

4.4 คณะมนุษยศาสตร์ ได้แก่ วิชาบรรณ 101 ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า ศิลป 101 ศิลปะกับมนุษย์ ดุริยะ 102 สังคีตนิยม จิต 101 จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน ปรัช 101 ปรัชญาเบื้องต้น และปรัช 111 พุทธศาสน์ โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกวิชา

4.5 หมวดภาษา ได้แก่ วิชาไทย 101 ทักษะและความรู้ทางภาษา ไทย 102 ความรู้พื้นฐานทางวรรณคดีและวรรณกรรมเอกของไทย อัง 101 การอ่านเบื้องต้น 1 อัง 102 การอ่านเบื้องต้น 2 เยอร 111 ภาษาเยอรมัน 1 และ เยอร 112 ภาษาเยอรมัน 2 โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกวิชา

5. เมื่อพิจารณารายวิชาพื้นฐานทั่วไปในแต่ละกลุ่มวิชาที่อาจารย์และบัณฑิตเห็น

ตรงกันว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ปรากฏว่า รายวิชาที่เห็นตรงกันเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาโภช 111 โภชนาการเบื้องต้น และวิชาประวัติ 101 เหตุการณ์โลกปัจจุบัน รายวิชาที่เห็นตรงกันเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาคณิต 101 คณิตศาสตร์เบื้องต้น และอัง 101 การอ่านเบื้องต้น 1 ส่วนรายวิชาที่เห็นตรงกันเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาพล 212 ฟุตบอล ดุริย 102 ลังคีตนิยม และเยอร 112 ภาษาเยอรมัน 2

21.1.2 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ดังแสดงในตารางที่ 88

ตารางที่ 88 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

วิชาพื้นฐานทั่วไป		ประสานมิตร (N = 13)		ปทุมวัน (N = 13)		บางแสน (N = 13)		พิษณุโลก (N = 8)		สงขลา (N = 7)		F
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
คณะพลศึกษา												
พล 111	กรีฑา	2.82	1.40	2.77	0.60	2.91	1.64	3.75	0.89	3.40	1.14	1.111
พล 113	บาสเกตบอล 1	2.73	1.35	2.73	0.47	2.82	0.60	3.13	0.99	2.60	1.14	0.205
ะล 115	เกมส์เบ็ดเตล็ด	3.55	1.04	2.82	0.41	3.36	1.12	3.36	0.74	4.17	0.98	2.321
พล 116	การบริหารกาย	3.82	1.25	3.25	0.87	4.00	1.41	4.13	0.84	4.20	0.84	1.154
พล 211	ว่ายน้ำ	2.91	1.38	2.91	0.70	3.67	1.44	3.00	1.20	3.40	0.89	0.871
พล 212	ฟุตบอล	2.73	1.49	2.64	0.51	2.82	1.72	3.38	0.74	2.80	1.30	0.456
พล 216	วอลเลย์บอล 1	2.82	1.33	2.64	0.51	2.82	1.54	3.25	0.87	2.60	1.14	0.393
พล 312	กิจกรรมเข้าสังหวะ	3.36	1.12	3.00	0.58	3.36	1.21	3.75	0.89	4.00	0.58	1.629

ตารางที่ 88 (ต่อ)

วิชาพื้นฐานทั่วไป		ประสานมิตร (N = 13)		ปทุมวัน (N = 13)		กาฬสินธุ์ (N = 13)		พิษณุโลก (N = 8)		สิงขร (N = 7)		F
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
คณะวิทยาศาสตร์												
กลุ่มที่ 1												
คณิต 101	คณิตศาสตร์เบื้องต้น	3.73	1.27	3.14	0.86	3.58	1.31	4.13	0.99	3.71	0.76	1.152
คณิต 102	เรขาคณิตวิเคราะห์	3.00	1.25	2.55	1.04	2.50	0.80	3.00	0.92	2.67	1.37	0.523
คณิต 103	พีชคณิต	3.10	1.29	2.55	1.13	2.64	1.21	3.00	0.93	2.67	1.37	0.414
คณิต 104	แคลคูลัสเบื้องต้น	3.00	1.25	2.64	1.21	2.64	1.12	3.13	1.13	2.50	1.38	0.407
กลุ่มที่ 2												
เคมี 101	เคมีทั่วไป	3.50	1.18	2.50	0.91	2.75	1.22	3.25	0.89	3.83	0.75	2.503
ฟิสิกส์ 101	ฟิสิกส์ทั่วไป	2.50	1.18	2.36	0.81	2.50	1.17	3.25	0.89	3.50	1.05	2.742*
วิทย 101	วิทยาศาสตร์ชีวภาพ	3.60	1.08	2.82	0.75	3.31	1.03	3.50	0.76	3.60	1.14	1.162
วิทย 102	วิทยาศาสตร์กายภาพ	3.60	1.08	2.92	0.67	3.36	1.21	3.38	0.74	3.80	0.84	1.093

ตารางที่ 88 (ต่อ)

วิชาพื้นฐานทั่วไป			ประสานมิตร (N = 13)		ปทุมวัน (N = 13)		บางแสน (N = 13)		พิษณุโลก (N = 8)		สงขลา (N = 7)		F
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
วิทย	201	วิทยาศาสตร์โลกและอวกาศ	3.50	1.51	3.08	1.04	3.36	1.03	3.88	0.99	4.17	0.75	1.266
กลุ่มที่ 3													
โภช	111	โภชนาการเบื้องต้น	4.18	0.98	3.70	0.82	4.13	0.84	3.75	0.89	4.20	0.45	0.710
คณะสังคมศาสตร์													
ธุรกิจ	101	ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับธุรกิจ	3.46	1.04	3.64	0.67	3.58	0.90	3.63	0.74	3.83	1.17	0.179
ธุรกิจ	102	สถิติธุรกิจ	3.00	1.25	3.27	0.65	2.46	0.82	3.13	0.35	3.80	1.30	2.249
ประวัติ	100	พื้นฐานอารยธรรมไทย	4.00	0.78	3.92	0.90	4.09	1.14	3.89	0.78	4.29	0.49	0.276
ประวัติ	101	เหตุการณ์โลกปัจจุบัน	4.46	0.52	4.17	0.72	3.73	0.91	4.33	0.87	4.00	0.00	1.668
ประวัติ	102	อารยธรรมเปรียบเทียบ	3.50	1.18	3.36	1.12	3.55	0.93	3.13	0.64	3.33	1.21	0.227
ภูมิ	102	การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ	4.36	0.67	4.18	0.75	4.09	0.83	3.88	0.99	4.00	0.63	0.513
ภูมิ	103	ภูมิศาสตร์ประเทศไทย	4.10	0.99	3.91	0.94	3.83	0.72	3.25	0.46	4.14	0.90	1.494
ภูมิ	104	มนุษย์และสิ่งแวดล้อม	4.00	0.63	4.17	0.58	3.92	1.00	3.67	0.87	4.17	0.75	0.641

ตารางที่ 88 (ต่อ)

วิชาพื้นฐานทั่วไป			ประสานมิตร (N = 13)		ปทุมวัน (N = 13)		บางแสน (N = 13)		พิษณุโลก (N = 8)		ลงยลา (N = 7)		F
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ภูมิ	105	ภูมิศาสตร์วัฒนธรรมเบื้องต้น	3.70	1.06	3.46	0.69	3.58	1.08	3.38	0.52	3.86	0.90	0.371
รัฐ	101	การเมืองเบื้องต้น	3.80	1.03	3.75	0.45	3.36	0.81	3.75	0.71	3.67	0.52	0.599
เศรษฐ	101	ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจแห่งประเทศไทย	3.50	1.08	3.58	0.52	3.36	0.92	3.00	0.00	3.50	0.84	0.766
เศรษฐ	111	หลักเศรษฐศาสตร์	3.82	0.98	3.46	0.69	3.50	1.17	3.75	0.89	3.83	0.98	0.347
สังคม	101	สังคมวิทยาเบื้องต้น	4.10	0.74	3.55	0.52	3.46	1.13	3.38	0.52	3.67	0.82	1.265
สังคม	102	ประชากรศึกษา	4.20	0.92	3.69	0.63	3.36	0.81	3.50	0.54	3.86	0.90	1.805
สังคม	111	สังคมไทย	4.27	0.65	3.85	0.69	3.54	1.04	3.43	0.54	4.14	0.69	2.109
กลุ่มมนุษยศาสตร์													
บรร	101	ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า	4.64	0.51	4.08	0.79	4.58	0.67	4.33	1.00	4.57	0.54	1.154
ไทย	103	วาทการ	4.36	0.80	3.69	0.75	4.58	0.52	3.80	0.79	4.17	0.75	3.165*
ศิลป	101	ศิลปะกับมนุษย์	3.90	0.88	3.58	0.79	4.23	0.73	3.70	0.82	4.50	0.55	2.115

ตารางที่ 88 (ต่อ)

		วิชาพื้นฐานทั่วไป	ประสานมิตร (N = 13)		ปทุมวัน (N = 13)		บางแสน (N = 13)		พิษณุโลก (N = 8)		สงขลา (N = 7)		F
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ดุริย	102	สังคีตนิยม	3.82	0.98	3.46	0.97	3.92	0.90	3.56	0.88	3.83	0.98	0.492
จิต	101	จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน	4.36	0.81	4.31	0.75	4.00	0.89	3.78	0.83	4.29	0.76	0.928
ปรัช	101	ปรัชญาเบื้องต้น	4.10	0.99	3.69	0.75	3.50	0.91	3.60	0.84	4.17	0.75	1.111
ปรัช	111	พุทธศาสน์	4.18	0.98	4.07	0.70	3.55	0.93	3.78	0.97	3.86	0.90	0.897
ภาษาไทย													
ไทย	101	ทักษะและความรู้ทางภาษา	4.46	0.69	4.29	0.91	4.82	0.41	4.22	0.97	4.71	0.49	1.245
ไทย	102	ความรู้พื้นฐานทางวรรณคดีและวรรณกรรมเอกของไทย	3.75	0.97	4.00	0.82	4.64	0.67	4.11	0.93	4.43	0.54	2.010
ภาษาต่างประเทศ													
อัง	101	การอ่านเบื้องต้น 1	4.31	0.86	4.21	0.89	4.42	0.79	4.33	1.00	4.71	0.49	0.442
อัง	102	การอ่านเบื้องต้น 2	4.42	0.79	4.14	0.95	4.33	0.78	4.40	0.97	4.80	0.45	0.588
ฝรั่ง	111	ภาษาฝรั่งเศส 1	3.10	1.52	3.64	0.92	3.40	1.58	3.14	1.46	3.00	1.16	0.306

ตารางที่ 88 (ต่อ)

วิชาพื้นฐานทั่วไป	ประสานมิตร (N = 13)		ปทุมวัน (N = 13)		บางแสน (N = 13)		พิษณุโลก (N = 8)		สงขลา (N = 7)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ฝรั่ง 112 ภาษาฝรั่งเศส 2	2.80	1.40	3.64	0.92	3.40	1.58	2.83	1.33	3.40	1.34	0.722
เยอร 111 ภาษาเยอรมัน 1	2.90	1.37	3.42	1.17	3.20	1.55	3.14	1.46	3.40	1.34	0.224
เยอร 112 ภาษาเยอรมัน 2	2.90	1.37	3.64	0.92	3.10	1.52	2.83	1.33	3.40	1.34	0.608
รวมเฉลี่ย	3.65	0.70	3.44	0.36	3.51	0.60	3.54	0.39	3.73	0.28	0.432

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 88 สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ -

1. เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต อาจารย์เกือบทุกวิทยาเขต ยกเว้นวิทยาเขตปทุมวัน เห็นว่าวิชาพื้นฐานทั่วไป โดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก ส่วนอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันเห็นว่ามีความสัมพันธ์ปานกลาง

2. อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรมีความเห็นเกี่ยวกับรายวิชาพื้นฐานทั่วไป เมื่อจำแนกตามกลุ่มวิชา ดังนี้

2.1 คณะพลศึกษา รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาพล 116 การบริหารกาย รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชา พล 115 เกมส์เบ็ดเตล็ด และอันดับสาม ได้แก่ วิชา พล 312 กิจกรรมเข้าจังหวะ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชา พล 113 บาส-เก็ตบอล 1 และวิชา พล 212 ฟุตบอล

2.2 คณะวิทยาศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชา โภช 111 โภชนาการเบื้องต้น รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาคณิต 101 คณิตศาสตร์เบื้องต้น และอันดับสามเท่ากัน ได้แก่ วิชาวิทย 101 วิทยาศาสตร์ชีวภาพ และวิทย 102 วิทยาศาสตร์กายภาพ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาคณิต 102 เรขาคณิตวิเคราะห์ และคณิต 104 แคลคูลัส-เบื้องต้น

2.3 คณะสังคมศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาประวัติ 101 เหตุการณ์โลกปัจจุบัน รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาภูมิ 102 การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และอันดับสาม ได้แก่ วิชาสังคม 111 สังคมไทย ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาธุรกิจ 102 สถิติธุรกิจ

2.4 คณะมนุษยศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาบรรณ 101 ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า นอกนั้นเห็นว่ามีความ

สัมพันธ์มาก โดยรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์มากเป็นอันดับสองเท่ากัน ได้แก่ วิชาไทย 103 วาทการ และ จิต 101 จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชา ดุริย 102 สังคีตนิยม

2.5 หมวดภาษา รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาไทย 101 ทักษะความรู้ทางภาษา รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาอัง 102 การอ่านเบื้องต้น 2 และอันดับสาม ได้แก่ วิชาอัง 101 การอ่านเบื้องต้น 1 ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาฝรั่ง 112 ภาษาฝรั่งเค้ส 2

3. อาจารย์วิทยาเขตปทุมวัน มีความเห็นเกี่ยวกับรายวิชาพื้นฐานทั่วไป เมื่อจำแนกตามกลุ่มวิชาดังนี้

3.1 คณะพลศึกษา รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาพล 116 การบริหารกาย รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาพล312 กิจกรรมเข้าจังหวะ และอันดับสาม ได้แก่ วิชาพล 211 ว่ายน้ำ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาพล 212 ฟุตบอล และ พล 215 วอลเลย์บอล 1

3.2 คณะวิทยาศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาโภช 111 โภชนาการเบื้องต้น รองลงมาเป็นอันดับสองและอันดับสามเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง ได้แก่ วิชาคณิต 101 คณิตศาสตร์เบื้องต้น และวิทย 201 วิทยาศาสตร์โลกและอวกาศ ตามลำดับ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาฟิสิกส์ 101 ฟิสิกส์ทั่วไป

3.3 คณะสังคมศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาภูมิ 102 การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ รองลงมาเป็นอันดับสองเท่ากัน ได้แก่ วิชาประวัติ 101 เหตุการณ์โลกปัจจุบัน และภูมิ 104 มนุษย์และสิ่งแวดล้อม ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาธุรกิจ 102 สถิติธุรกิจ

3.4 คณะมนุษยศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาจิต 101 จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาบรรณ 101 ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า และอันดับสาม ได้แก่ วิชาปรัช 111 พุทธศาสน์ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาสังคม 102 สังคีตนิยม

3.5 หมวดภาษา รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาไทย 101 ทักษะและความรู้ทางภาษา รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาอัง 101 การอ่านเบื้องต้น 1 และอันดับสาม ได้แก่ วิชาอัง 102 การอ่านเบื้องต้น 2 ส่วนรายวิชาที่ เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาเยอร 111 ภาษาเยอรมัน 1

4. อาจารย์วิทยาเขตบางแสน มีความเห็นเกี่ยวกับรายวิชาพื้นฐานทั่วไป เมื่อจำแนกตามกลุ่มวิชา ดังนี้

4.1 คณะพลศึกษา รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาพล 116 การบริหารกาย รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาพล 211 ว่ายน้ำ และอันดับสามเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง ได้แก่ วิชาพล 115 เกมส์เบ็ดเตล็ด ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาพล 113 บาสเกตบอล 1 พล 212 ฟุตบอล และ พล216 วอลเลย์บอล

4.2 คณะวิทยาศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาโภช 111 โภชนาการเบื้องต้น รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาคณิต 101 คณิตศาสตร์เบื้องต้น และอันดับสามเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเท่ากัน ได้แก่ วิชาวิทย 102 วิทยาศาสตร์กายภาพ และวิทย 201 วิทยาศาสตร์โลกและอวกาศ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาคณิต 102 เรขาคณิตวิเคราะห์ และฟิสิกส์ 101 ฟิสิกส์ทั่วไป

4.3 คณะสังคมศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่งเท่ากัน ได้แก่ วิชาประวัติ 100 พื้นฐานอารยธรรมไทย และภูมิ 102 การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ รองลงมาเป็นอันดับสาม ได้แก่ วิชาภูมิ 104 มนุษย์และสิ่งแวดล้อม ส่วนรายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาธุรกิจ 102 สถิติธุรกิจ

4.4 คณะมนุษยศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่งเท่ากัน ได้แก่ วิชาบรรณ 101 ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า และไทย 103 วาทการ นอกนั้นเห็นว่ามีความสัมพันธ์มาก โดยรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์มาก ได้แก่ วิชาศิลป 101 ศิลปะกับมนุษย์ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาปรัช 101 ปรัชญาเบื้องต้น

4.5 หมวดภาษา รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาไทย 101 ทักษะและความรู้ทางภาษา รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาไทย 102 ความรู้พื้นฐานทางวรรณคดีและวรรณกรรมเอกของไทย และอันดับสามเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก ได้แก่ วิชาอัง 101 การอ่านเบื้องต้น 1 ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาเยอร 112 ภาษาเยอรมัน 2

5. อาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลก มีความเห็นเกี่ยวกับรายวิชาพื้นฐานทั่วไป เมื่อจำแนกตามกลุ่มวิชาดังนี้

5.1 คณะพลศึกษา รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาพล 116 การบริหารกาย รองลงมาเป็นอันดับสองเท่ากัน ได้แก่ วิชาพล 111 กรีฑา และพล 312 กิจกรรมเข้าจังหวะ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาพล 211 ว่ายน้ำ

5.2 คณะวิทยาศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาคณิต 101 คณิตศาสตร์เบื้องต้น รองลงมาเป็นอันดับสอง

ได้แก่ วิชาวิทย 201 วิทยาศาสตร์โลกและอวกาศ และอันดับสาม ได้แก่ วิชาโภช 111 โภชนาการเบื้องต้น ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง เป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาคณิต 102 เรขาคณิตวิเคราะห์ และวิชาคณิต 103 พีชคณิต

5.3 คณะสังคมศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาประวัติ 101 เหตุการณ์โลกปัจจุบัน รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาประวัติ 100 พื้นฐานอารยธรรมไทย และอันดับสาม ได้แก่ วิชาภูมิ 102 การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาเศรษฐ 101 ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจแห่งประเทศไทย

5.4 คณะมนุษยศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาบรรณ 101 ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาไทย 103 วาทการ และอันดับสามเท่ากัน ได้แก่ วิชาจิต 101 จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน และปรัช 111 พุทธศาสน์ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาสุริย 102 สังคีตนิยม

5.5 หมวดภาษา รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาอัง 102 การอ่านเบื้องต้น 2 รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาอัง 101 การอ่านเบื้องต้น 1 และอันดับสาม ได้แก่ วิชาไทย 101 ทักษะและความรู้ทางภาษา ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาฝรั่ง 112 ภาษาฝรั่งเศส 2 และเยอร 112 ภาษาเยอรมัน 2

6. อาจารย์วิทยาเขตสงขลา มีความเห็นเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป เมื่อจำแนกตามกลุ่มวิชาดังนี้

6.1 คณะพลศึกษา รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาพล 116 การบริหารกาย รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาพล 115 เกมส์เบ็ดเตล็ด และ อันดับสาม ได้แก่ วิชาพล 312 กิจกรรมเข้าจังหวะ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาพล 113 บาสเกตบอล 1 และ พล 216 วอลเลย์บอล 1

6.2 คณะวิทยาศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาโภช 111 โภชนาการเบื้องต้น รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่วิทย 201 วิทยาศาสตร์โลกและอวกาศ และอันดับสาม ได้แก่ วิชาเคมี 101 เคมีทั่วไป ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาคณิต 104 แคลคูลัสเบื้องต้น

6.3 คณะสังคมศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาประวัติ 100 พื้นฐานอารยธรรมไทย รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาภูมิ 104 มนุษย์และสิ่งแวดล้อม และอันดับสามเท่ากัน ได้แก่ วิชาภูมิ 103 ภูมิศาสตร์ประเทศไทย และสังคม 111 สังคมไทย ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาประวัติ 102 อารยธรรมเปรียบเทียบ

6.4 คณะมนุษยศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาบรรณ 101 ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาศิลป์ 101 ศิลปะกับมนุษย์ และอันดับสามเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก ได้แก่ วิชาจิต 101 จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาสังคม 102 สังคีตนิยม

6.5 หมวดภาษา รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาอัง 102 การอ่านเบื้องต้น 2 รองลงมาเป็นอันดับสองเท่ากัน ได้แก่ วิชาไทย 101 ทักษะและความรู้ทางภาษา และอัง 101 การอ่านเบื้องต้น 1 ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาฝรั่ง 111 ภาษาฝรั่งเศส 1

7. เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ทุกวิทยาเขตเกี่ยวกับรายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ปรากฏว่า โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชา ปรากฏว่า รายวิชาที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ รายวิชาต่อไปนี้ :-

ฟิสิกส์ 101 ฟิสิกส์ทั่วไป เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับบางแสน

ไทย 103 วาทการ เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และอาจารย์วิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก (ดูรายละเอียดในภาคผนวก)

8. เมื่อพิจารณาลำดับความคิดเห็นส่วนรวมของอาจารย์ทุกวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตแล้ว สามารถเรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้ คือ วิทยาเขตสงขลาเป็นอันดับหนึ่ง ประสานมิตรเป็นอันดับสอง พิษณุโลกเป็นอันดับสาม บางแสนเป็นอันดับสี่ และปทุมวันเป็นอันดับห้า

9. เมื่อพิจารณารายวิชาพื้นฐานทั่วไปในแต่ละกลุ่มวิชาที่อาจารย์ของวิทยาเขตส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ปรากฏว่า รายวิชาที่อาจารย์ทุกวิทยาเขตเห็นตรงกันเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาพล 116 การบริหารกาย และรายวิชาที่อาจารย์ของวิทยาเขตส่วนใหญ่เห็นตรงกันเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาโภช 111 โภชนาการเบื้องต้น บรรณ 101 ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า และไทย 101 ทักษะและความรู้ทางภาษา ส่วนรายวิชาที่อาจารย์วิทยาเขตส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาคณิต 102 เรขาคณิตวิเคราะห์ ธุรกิจ 102 สถิติธุรกิจ และดุริย 102 สังคีตนิยม

21.1.3 เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ดังแสดงในตารางที่ 89

ตารางที่ 89 เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิต จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

วิชาพื้นฐานทั่วไป	ประสานมิตร (N = 27)		ปทุมวัน (N = 56)		บางแสน (N = 34)		พิษณุโลก (N = 8)		สงขลา (N = 26)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
คณะพลศึกษา											
พล 111 กรีฑา	2.75	0.97	2.71	0.89	2.68	1.21	3.25	1.16	2.76	1.30	0.437
พล 113 บาสเกตบอล 1	2.87	1.06	2.66	0.88	3.00	1.16	3.00	0.93	2.87	1.13	0.531
พล 115 เกมส์เบ็ดเตล็ด	2.85	1.14	2.53	0.99	3.19	1.13	3.67	0.82	3.11	1.41	2.437
พล 116 การบริหารกาย	2.95	1.07	3.18	0.93	3.35	0.78	3.33	0.82	3.00	1.16	0.631
พล 211 ว่ายน้ำ	2.91	1.18	3.15	1.10	2.95	1.28	3.50	1.05	2.67	1.23	0.807
พล 212 ฟุตบอล	2.86	0.96	2.59	0.89	2.96	1.17	2.67	1.03	2.79	1.25	0.484
พล 216 วอลเล่ย์บอล 1	3.00	0.95	2.89	0.84	3.08	0.91	3.17	0.75	2.94	1.20	0.221
พล 312 กิจกรรมเข้าจังหวะ	3.08	1.00	3.05	0.95	3.48	1.05	3.00	1.41	3.10	1.09	0.870

ตารางที่ 89 (ต่อ)

วิชาพื้นฐานทั่วไป	ประสานมิตร (N = 27)		ปทุมวัน (N = 56)		บางแสน (N = 34)		พิษณุโลก (N = 8)		สงขลา (N = 26)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
คณะวิทยาศาสตร์											
กลุ่มที่ 1											
คณิต 101 คณิตศาสตร์เบื้องต้น	3.30	1.20	3.00	1.04	3.47	1.11	2.88	1.25	3.15	1.18	1.089
คณิต 102 เรขาคณิตวิเคราะห์	2.65	1.18	2.32	1.04	2.76	1.00	3.00	1.41	2.15	1.14	1.319
คณิต 103 พีชคณิต	2.74	0.73	2.53	1.14	3.00	0.98	2.83	1.60	2.50	1.02	0.836
คณิต 104 แคลคูลัสเบื้องต้น	2.58	1.22	2.31	0.99	2.57	1.03	2.83	1.60	1.83	1.03	1.344
กลุ่มที่ 2											
เคมี 101 เคมีทั่วไป	2.33	1.14	2.09	1.04	2.55	1.32	2.71	1.21	1.87	1.13	1.219
ฟิสิกส์ 101 ฟิสิกส์ทั่วไป	2.56	1.25	2.09	1.07	2.48	1.12	2.86	1.35	1.95	1.20	1.504
วิทย 101 วิทยาศาสตร์ชีวภาพ	3.09	1.24	2.56	1.10	3.14	0.93	2.71	1.25	2.07	1.16	3.116*
วิทย 102 วิทยาศาสตร์กายภาพ	2.85	1.35	2.73	1.05	3.09	1.08	3.29	0.76	2.08	1.12	2.126

ตารางที่ 89 (ต่อ)

วิชาพื้นฐานทั่วไป	ประสานมิตร (N = 27)		ปทุมวัน (N = 56)		บางแสน (N = 34)		พิษณุโลก (N = 8)		สงขลา (N = 26)		F
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
วิทย 201 วิทยาศาสตร์โลกและอวกาศ	2.72	1.23	2.62	1.01	3.00	1.21	2.83	1.17	2.36	1.39	0.765
กลุ่มที่ 3											
โภช 111 โภชนาการเบื้องต้น	3.70	1.17	3.16	0.97	3.78	0.89	3.00	1.00	3.26	0.96	2.742*
คณะสังคมศาสตร์											
ธุรกิจ 101 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับธุรกิจ	4.00	0.93	3.46	1.02	3.65	1.07	3.00	1.41	3.47	1.07	1.590
ธุรกิจ 102 สถิติธุรกิจ	3.47	0.84	3.00	1.00	2.91	1.22	2.83	0.98	3.15	1.21	0.959
ประวัติ 100 พื้นฐานอารยธรรมไทย	3.39	1.08	2.92	1.13	3.05	1.05	3.38	0.52	2.73	0.88	1.347
ประวัติ 101 เหตุการณ์โลกปัจจุบัน	3.83	0.92	3.74	0.90	3.70	0.84	3.13	0.99	3.59	0.96	1.114
ประวัติ 102 อารยธรรมเปรียบเทียบ	3.09	0.87	3.03	1.14	3.09	1.02	3.33	0.52	2.59	0.91	0.193
ภูมิ 102 การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ	3.12	1.01	2.92	1.02	3.50	1.04	3.17	0.75	3.11	1.10	1.300
ภูมิ 103 ภูมิศาสตร์ประเทศไทย	3.26	0.92	3.06	1.08	3.52	1.16	2.63	1.06	3.14	0.54	1.437

ตารางที่ 89 (ต่อ)

		วิชาพื้นฐานทั่วไป	ประสานมิตร (N = 27)		ปทุมวัน (N = 56)		บางแสน (N = 34)		พิษณุโลก (N = 8)		สงขลา (N = 26)		F
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ภูมิ	104	มนุษย์และสิ่งแวดล้อม	3.35	0.88	3.31	0.96	3.47	1.02	3.33	0.82	3.33	0.98	0.093
ภูมิ	105	ภูมิศาสตร์วัฒนธรรมเบื้องต้น	3.00	0.77	3.06	1.08	3.15	1.14	3.17	0.75	3.07	1.14	0.064
รัฐ	101	การเมืองเบื้องต้น	3.86	0.89	3.22	1.03	3.67	0.99	3.00	0.82	3.63	1.21	2.285
เศรษฐ	101	ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจแห่งประเทศไทย	3.30	1.11	3.08	1.04	3.10	1.17	2.67	1.03	3.21	0.98	0.477
เศรษฐ	111	หลักเศรษฐศาสตร์	3.57	1.20	3.24	1.01	3.44	1.08	2.75	1.04	3.11	0.99	1.193
สังคม	101	สังคมวิทยาเบื้องต้น	3.16	1.03	3.04	0.81	3.50	1.01	3.29	0.49	3.33	0.86	1.303
สังคม	102	ประชากรศึกษา	3.22	0.88	3.39	1.09	3.81	1.10	3.17	0.41	3.50	1.25	1.086
สังคม	111	สังคมไทย	3.32	1.09	3.42	1.05	3.86	0.92	3.25	0.71	3.73	1.03	1.495
คณะมนุษยศาสตร์													
บรรณ	101	ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า	4.07	0.96	3.60	1.04	4.15	0.89	3.13	0.99	4.12	0.83	3.674*
ไทย	103	วาทการ	4.33	0.73	3.44	0.99	4.18	0.83	3.43	0.98	4.31	0.68	8.063*

ตารางที่ 89 (ต่อ)

		วิชาพื้นฐานทั่วไป	ประสานมิตร (N = 27)		ปทุมวัน (N = 56)		บางแสน (N = 34)		พิษณุโลก (N = 8)		สงขลา (N = 26)		F
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ศิลป	101	ศิลปะกับมนุษย์	3.37	1.08	2.81	1.10	3.50	1.08	3.63	0.74	3.96	1.12	5.145
ดุริย	102	สังคีตนิยม	3.09	1.08	2.89	1.21	3.19	1.18	3.33	1.03	3.10	1.30	0.395
จิต	101	จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน	3.82	0.96	3.42	1.26	3.97	0.93	3.50	1.31	3.80	1.08	1.446
ปรัช	101	ปรัชญาเบื้องต้น	3.17	0.94	3.22	1.19	3.39	1.09	3.13	1.13	3.09	1.31	0.260
ปรัช	111	พุทธศาสน์	3.55	1.10	3.12	1.18	3.27	0.98	2.88	0.64	3.50	1.10	1.107
ภาษาไทย													
ไทย	101	ทักษะและความรู้ทางภาษา	3.96	0.90	3.45	1.14	4.03	0.95	3.25	0.89	3.83	1.13	2.519*
ไทย	102	ความรู้พื้นฐานทางวรรณคดีและวรรณกรรมเอกของไทย	3.30	1.10	3.26	1.12	3.76	1.17	3.38	0.74	3.46	1.25	1.089
ภาษาต่างประเทศ													
อัง	101	การอ่านเบื้องต้น 1	3.78	1.01	3.69	1.08	3.91	0.91	3.38	1.41	3.88	1.15	0.546

ตารางที่ 89 (ต่อ)

		วิชาพื้นฐานทั่วไป	ประสานมิตร (N = 27)		ปทุมวัน (N = 56)		บางแสน (N = 34)		พิษณุโลก (N = 8)		สงขลา (N = 26)		F
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
อัง	102	การอ่านเบื้องต้น 2	3.67	1.11	3.88	0.93	3.84	0.99	3.38	1.41	3.96	1.02	0.683
ฝรั่ง	111	ภาษาฝรั่งเค่ล่ 1	2.35	0.93	3.64	1.16	2.65	1.17	2.40	1.34	2.20	1.48	6.423*
ฝรั่ง	112	ภาษาฝรั่งเค่ล่ 2	2.35	0.93	3.42	1.26	2.53	1.07	2.40	1.34	1.90	1.10	5.395*
เยอร	111	ภาษาเยอรมัน 1	2.35	0.93	2.61	1.37	2.38	1.09	2.20	1.10	1.60	0.97	1.411
เยอร	112	ภาษาเยอรมัน 2	2.44	0.89	2.36	1.31	2.38	1.10	2.20	1.10	1.60	0.97	1.048
		รวมเฉลี่ย	3.18	0.58	3.08	0.57	3.25	0.64	3.05	0.43	3.04	0.55	0.441

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 89 สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต บัณฑิตทุกวิทยาเขตเห็นว่าวิชาพื้นฐานทั่วไปโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง

2. บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรมีความเห็นเกี่ยวกับรายวิชาพื้นฐานทั่วไป เมื่อจำแนกตามกลุ่มวิชา ดังนี้

2.1 คณะพลศึกษา รายวิชาพื้นฐานทั่วไปมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาพล 312 กิจกรรมเข้าจังหวะ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาพล 216 วอลเลย์บอล 1 และเป็นอันดับสาม ได้แก่ วิชาพล 116 การบริหารกาย ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาพล 115 เกมส์-เบ็ดเตล็ด

2.2 คณะวิทยาศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชา โภช 111 โภชนาการเบื้องต้น รองลงมาเป็นอันดับสองและอันดับสาม เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง ได้แก่ วิชาคณิต 101 คณิตศาสตร์เบื้องต้น และวิทย 101 วิทยาศาสตร์ชีวภาพ ตามลำดับ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาเคมี 101 เคมีทั่วไป

2.3 คณะสังคมศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาธุรกิจ 101 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับธุรกิจ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชารัฐ 101 การเมืองเบื้องต้น และอันดับสาม ได้แก่ วิชาประวัติ 101 เหตุการณ์โลกปัจจุบัน ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาภูมิ 105 ภูมิศาสตร์วัฒนธรรมเบื้องต้น

2.4 คณะมนุษยศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาไทย 103 วาทการ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาบรรณ 101 ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า และอันดับสาม ได้แก่ วิชาจิต 101 จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชา

ดุริย 102 สังคีตนิยม

2.5 หมวดภาษา รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาไทย 101 ทักษะและความรู้ทางภาษา รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาอัง 101 การอ่านเบื้องต้น 1 และอันดับสาม ได้แก่ วิชาอัง 102 การอ่านเบื้องต้น 2 ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อย ได้แก่ วิชาเยอร 112 ภาษา - เยอรมัน 2 และอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาฝรั่ง 111 ภาษาฝรั่งเศส 1 ฝรั่ง 112 ภาษา - ฝรั่งเศส 2 และ เยอร 111 ภาษาเยอรมัน 1

3. บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวัน มีความเห็นเกี่ยวกับรายวิชาพื้นฐานทั่วไป เมื่อจำแนกตามกลุ่มวิชา ดังนี้

3.1 คณะพลศึกษา รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาพล 116 การบริหารกาย รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาพล 211 ว่ายน้ำ และอันดับสาม ได้แก่ วิชาพล 312 กิจกรรมเข้าจังหวะ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาพล 212 ฟุตบอล

3.2 คณะวิทยาศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาโภย 111 โภชนาการเบื้องต้น รองลงมาเป็นอันดับสองและอันดับสามเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง ได้แก่ วิชาคณิต 101 คณิตศาสตร์เบื้องต้น และวิชาวิทย 102 วิทยาศาสตร์กายภาพ ตามลำดับ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อย ได้แก่ วิชาคณิต 102 เรขาคณิตวิเคราะห์ คณิต 104 แคลคูลัสเบื้องต้น และอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาเคมี 101 เคมีทั่วไป และฟิสิกส์ 101 ฟิสิกส์ทั่วไป

3.3 คณะสังคมศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาประวัติ 101 เหตุการณ์โลกปัจจุบัน รองลงมาเป็นอันดับสอง และอันดับสามเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง ได้แก่ วิชาธุรกิจ 101 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับธุรกิจ และสังคม 111 สังคมไทย ตามลำดับ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาประวัติ 100 พื้นฐานอารยธรรม

ไทย และภูมิ 102 การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ

3.4 คณะมนุษยศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาบรรณ 101 ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า รองลงมาเป็นอันดับสองและอันดับสามเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง ได้แก่ วิชาไทย 103 วาทการ และจิต 101 จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน ตามลำดับ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาศิลป 101 ศิลปะกับมนุษย์

3.5 หมวดภาษา รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาอัง 102 การอ่านเบื้องต้น 2 รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาอัง 101 การอ่านเบื้องต้น 1 และอันดับสาม ได้แก่ วิชาฝรั่ง 111 ภาษาฝรั่งเศส 1 ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาเยอร 112 ภาษาเยอรมัน 2

4. บัณฑิตวิทยาเขตบางแสน มีความเห็นเกี่ยวกับรายวิชาพื้นฐานทั่วไป เมื่อจำแนกตามกลุ่มวิชา ดังนี้

4.1 คณะพลศึกษา รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาพล 312 กิจกรรมเข้าสังหวะ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชา พล 116 การบริหารกาย และอันดับสาม ได้แก่ วิชาพล 115 เกมส์เบ็ดเตล็ด ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาพล 211 ว่ายน้ำ

4.2 คณะวิทยาศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาโภช 111โภชนาการเบื้องต้น รองลงมาเป็นอันดับสองและอันดับสามเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง ได้แก่ วิชาคณิต 101 คณิตศาสตร์เบื้องต้น และวิทย 101 วิทยาศาสตร์ชีวภาพ ตามลำดับ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาฟิสิกส์ 101 ฟิสิกส์ทั่วไป

4.3 คณะสังคมศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาสังคม 111 สังคมไทย รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่วิชา

สังคม 102 ประชากรศึกษา และอันดับสาม ได้แก่ วิชาประวัติ 101 เหตุการณ์โลกปัจจุบัน ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาธุรกิจ 102 สถิติธุรกิจ

4.4 คณะมนุษยศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาไทย 103 วาทการ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาบรรณ 101 ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า และอันดับสาม ได้แก่ วิชาจิต 101 จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาสังคม 102 สังคีตนิยม

4.5 หมวดภาษา รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาไทย 101 ทักษะและความรู้ทางภาษา รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาอัง 101 การอ่านเบื้องต้น 1 และอันดับสาม ได้แก่ วิชาอัง 102 การอ่านเบื้องต้น 2 ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อยเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาเยอร 111 ภาษาเยอรมัน 1 และ เยอร 112 ภาษาเยอรมัน 2

5. บัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลก มีความเห็นเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป เมื่อจำแนกตามกลุ่มวิชา ดังนี้

5.1 คณะพลศึกษา รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาพล 115 เกมส์เบ็ดเตล็ด รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาพล 211 ว่ายน้ำ และอันดับสามเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง ได้แก่ วิชาพล 116 การบริหารกาย ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาพล 212 ฟุตบอล

5.2 คณะวิทยาศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาวิทย 102 วิทยาศาสตร์กายภาพ รองลงมาเป็นอันดับสองเท่ากัน ได้แก่ วิชาคณิต 102 เรขาคณิตวิเคราะห์ และ โภช 111 โภชนาการเบื้องต้น ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชา

เคมี 101 เคมีทั่วไป และวิทย 101 วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม

5.3 คณะสังคมศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาประวัติ 100 พื้นฐานอารยธรรมไทย รองลงมาเป็นอันดับสองเท่ากัน ได้แก่ วิชาประวัติ 102 อารยธรรมเปรียบเทียบ และภูมิ 104 มนุษย์และสิ่งแวดล้อม ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาภูมิ 103 ภูมิศาสตร์ประเทศไทย

5.4 คณะมนุษยศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาศิลป 101 ศิลปะกับมนุษย์ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาจิต 101 จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน และอันดับสาม เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง ได้แก่ วิชาไทย 103 วาทการ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาปรัช 111 พุทธศาสน์

5.5 หมวดภาษา รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับหนึ่งเท่ากัน ได้แก่ วิชาไทย 102 ความรู้ทางวรรณคดีและวรรณกรรมเอกของไทย อัง 101 การอ่านเบื้องต้น 1 และ อัง 102 การอ่านเบื้องต้น 2 ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อย ได้แก่ วิชาฝรั่ง 111 ภาษาฝรั่งเศส 1 ฝรั่ง 112 ภาษาฝรั่งเศส 2 และอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาเยอร 111 ภาษาเยอรมัน 1 และเยอร 112 ภาษาเยอรมัน 2

6. บัณฑิตวิทยาเขตสงขลา มีความเห็นเกี่ยวกับรายวิชาพื้นฐานทั่วไป เมื่อจำแนกตามกลุ่มวิชา ดังนี้

6.1 คณะพลศึกษา รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาพล 115 เกมส์เบ็ดเตล็ด รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาพล 312 กิจกรรมเข้าจังหวะ และอันดับสาม ได้แก่ วิชา พล 116 การบริหารกาย ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาพล 211 ว่ายน้ำ

6.2 คณะวิทยาศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาโภช 111 โภชนาการเบื้องต้น รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาคณิต 101 คณิตศาสตร์เบื้องต้น และอันดับสาม ได้แก่ วิชาคณิต 103 พีชคณิต ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อย ได้แก่ วิชาวิทย 201 วิทยาศาสตร์โลกและอวกาศ คณิต 102 เรขาคณิตวิเคราะห์ วิทย 102 วิทยาศาสตร์กายภาพ วิทย 101 วิทยาศาสตร์ชีวภาพ ฟิสิกส์ 101 ฟิสิกส์ทั่วไป เคมี 101 เคมีทั่วไป และอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาคณิต 104 104 แคลคูลัสเบื้องต้น

6.3 คณะสังคมศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาสังคม 111 สังคมไทย รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชารัฐ 101 การเมืองเบื้องต้น และอันดับสาม ได้แก่ วิชาประวัติ 101 เหตุการณ์โลกปัจจุบัน ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาประวัติ 100 พื้นฐานอารยธรรมไทย

6.4 คณะมนุษยศาสตร์ รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาไทย 103 วาทการ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาบรรณ 101 ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า และอันดับสาม ได้แก่ วิชาศิลป 101 ศิลปะกับมนุษย์ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาปรัช 101 ปรัญชาเบื้องต้น

6.5 หมวดภาษา รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาอัง 102 การอ่านเบื้องต้น 2 รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาอัง 101 การอ่านเบื้องต้น 1 และอันดับสาม ได้แก่ วิชาไทย 101 ทักษะและความรู้ทางภาษา ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อย ได้แก่ วิชาฝรั่ง 111 ภาษาฝรั่งเศส 1 ฝรั่ง 112 ภาษาฝรั่งเศส 2 และอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาเยอร 111 ภาษาเยอรมัน 1 และเยอร 112 ภาษาเยอรมัน 2

7. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตทุกวิทยาเขตเกี่ยวกับรายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ปรากฏว่า โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัย

สำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชา ปรากฏว่ารายวิชาที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ วิชา

วิทย 101 วิทยาศาสตร์ชีวภาพ เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับส่งขลา บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับส่งขลา

โภช 111 โภชนาการเบื้องต้น เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน

บรรณ 101 ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับพิษณุโลก บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับส่งขลา บัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลกและบัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลกกับส่งขลา

ไทย 103 วาทการ เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับพิษณุโลก บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับส่งขลา บัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก และบัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลกกับส่งขลา

ศิลป 101 ศิลปะกับมนุษย์ เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับส่งขลา

ไทย 101 ทักษะและความรู้ทางภาษา เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน

ฝรั่ง 111 ภาษาฝรั่งเศส 1 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับส่งขลา

ฝรั่ง 112 ภาษาฝรั่งเศส 2 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน

ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับส่งขลา (ดูรายละเอียดในภาคผนวก)

8. เมื่อพิจารณาจัดอันดับความคิดเห็นส่วนรวมของบัณฑิตทุกวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตแล้ว สามารถเรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้คือ วิทยาเขตบางแสนเป็นอันดับหนึ่ง ประสานมิตรเป็นอันดับสอง ปทุมวันเป็นอันดับสาม พิษณุโลกเป็นอันดับสี่ และส่งขลาเป็นอันดับห้า

9. เมื่อพิจารณาเป็นรายวิชาพื้นฐานทั่วไปในแต่ละกลุ่มวิชาที่บัณฑิตของวิทยาเขตส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ปรากฏว่า รายวิชาที่บัณฑิตของวิทยาเขตส่วนใหญ่เห็นตรงกันเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาโภช 111 โภชนาการเบื้องต้น ไทย 103 วาทการ และ อัง 102 การอ่านเบื้องต้น 2 และรายวิชาที่บัณฑิตของวิทยาเขตส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ เคมี 101 เคมีทั่วไป เยอร 111 ภาษาเยอรมัน และ เยอร 112 ภาษาเยอรมัน 2

21.1.4 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขต เกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปโดยส่วนรวมที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ดังแสดงในตารางที่ 90

ตารางที่ 90 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปโดยส่วนรวมที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	0.4502	4	0.1125	0.432
ภายในกลุ่ม	10.9412	49	0.2605	
รวม	11.3914	53		

จากตารางที่ 90 แสดงว่าความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปโดยส่วนรวมที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

21.1.5 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปโดยส่วนรวมที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ดังแสดงในตารางที่ 91

ตารางที่ 91 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปโดยส่วนรวมที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	0.5856	4	0.1464	0.441
ภายในกลุ่ม	30.8727	146	0.3320	
รวม	31.4583	150		

จากตารางที่ 91 แสดงว่าความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปโดยส่วนรวมที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับวิชาเอกและวิชาโทนั้น จะวิเคราะห์เฉพาะการเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเท่านั้น จะไม่วิเคราะห์เปรียบเทียบจำแนกตามวิทยาเขต เนื่องจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละวิทยาเขตมีจำนวนน้อย

21.2 วิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทย

เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทยที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ดังแสดงในตารางที่ 92

ตารางที่ 92 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทยที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

วิชาเอก ภาษาและวรรณคดีไทย	อาจารย์ (N = 34)		บัณฑิต (N = 73)		รวม (N = 107)		t
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
วิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน							
ไทย 201 การพูดเพื่อประสิทธิผล	4.67	0.58	4.25	0.79	4.38	0.78	3.09*
ไทย 211 การอ่าน	4.40	0.89	3.94	0.95	4.09	0.94	2.44*
ไทย 311 การเขียน	4.83	0.41	4.06	0.99	4.30	0.95	5.68*

ตารางที่ 92 (ต่อ)

วิชาเอก ภาษาและวรรณคดีไทย	อาจารย์ (N = 34)		ปัณฑิต (N = 73)		รวม (N = 107)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ไทย 312 การใช้ภาษา	4.67	0.51	4.15	0.90	4.31	0.87	3.79*
ไทย 313 ภาษาศาสตร์ทั่วไป	4.40	0.89	3.56	1.03	3.83	1.02	4.32*
วิชาบังคับ							
ไทย 314 ภาษาศาสตร์ 1	4.50	1.00	3.40	1.08	3.75	1.07	5.16*
ไทย 315 ภาษาศาสตร์ 2	4.33	1.15	3.38	1.08	3.68	1.08	4.05*
ไทย 316 ปัญหาภาษาไทยและการใช้ภาษาในปัจจุบัน	4.89	0.40	3.96	0.93	4.25	0.91	7.23*
ไทย 317 วิวัฒนาการของภาษาไทย	4.00	1.15	3.58	0.92	3.71	0.94	1.87
ไทย 321 วรรณคดีวิจารณ์	4.80	0.45	3.50	1.07	3.91	1.03	8.84*
ไทย 411 ภาษาบาลีสันสกฤตที่เกี่ยวกับภาษาไทย	4.20	1.09	3.41	1.11	3.66	1.11	3.47*
ไทย 412 ภาษาเขมรที่เกี่ยวกับภาษาไทย	4.20	1.09	3.02	1.15	3.39	1.14	5.12*
ไทย 413 หลักภาษา	4.60	0.89	3.75	1.07	4.02	1.06	4.31*
ไทย 421 ร้อยแก้วและร้อยกรอง	4.17	0.75	3.48	1.13	3.70	1.10	3.74*
ไทย 422 วรรณกรรมปัจจุบัน	4.33	1.15	3.48	1.11	3.75	1.11	3.59*

ตารางที่ 92 (ต่อ)

วิชาเอก ภาษาและวรรณคดีไทย			อาจารย์ (N = 34)		บัณฑิต (N = 73)		รวม (N = 107)		t
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ไทย	424	วรรณคดีวิเคราะห์	4.25	0.96	3.56	1.05	3.78	1.04	3.36*
ไทย	425	วรรณคดีเปรียบเทียบ	4.40	0.89	3.49	1.08	3.78	1.07	4.59*
วิชาเลือก									
ไทย	318	นิรุกติศาสตร์ไทยเบื้องต้น	4.60	0.89	3.26	0.98	3.68	0.97	7.02*
ไทย	319	ตรรกวิทยาทางภาษา	4.00	1.73	3.10	0.74	3.38	0.99	2.91*
ไทย	322	วรรณคดีเกี่ยวกับประวัติศาสตร์	4.20	1.09	3.09	1.07	3.44	1.07	4.93*
ไทย	323	วรรณคดีเกี่ยวกับพุทธศาสนา	4.50	1.00	3.27	1.08	3.66	1.07	5.77*
ไทย	324	วรรณคดีนิราศ	4.00	1.00	3.31	1.09	3.53	1.08	3.23*
ไทย	325	วรรณคดีการละคร	4.60	0.89	3.36	1.93	3.75	1.86	4.55*
ไทย	326	วรรณคดีเกี่ยวกับฉันทประเพณี	4.50	1.00	3.18	1.09	3.60	1.08	6.17*
ไทย	327	วรรณคดีชาดก	3.67	1.15	3.26	1.01	3.39	1.02	1.78
ไทย	328	นิทานคำกลอน	4.00	1.15	3.42	1.22	3.60	1.21	2.38*

ตารางที่ 92 (ต่อ)

วิชาเอก ภาษาและวรรณคดีไทย			อาจารย์ (N = 34)		ปัณฑิต (N = 73)		รวม (N = 107)		t
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ไทย	351	คติชาวบ้าน	4.75	0.50	3.60	1.05	3.96	1.02	7.67*
ไทย	352	อักษรย่อม	4.00	1.41	2.96	1.23	3.29	1.25	3.69*
ไทย	414	ภาษาถิ่น	4.75	0.50	3.26	1.32	3.73	1.26	8.43*
ไทย	415	ศัพท์สันนิษฐานและศัพท์บัญญัติ	3.33	1.53	3.07	1.03	3.15	1.10	0.90
ไทย	416	ภาษาเฉพาะกิจ	4.00	1.41	3.85	0.93	3.89	1.01	0.56
ไทย	417	การผลิตงานเชิงวิชาการ	4.00	1.41	3.31	1.30	3.53	1.32	2.41*
ไทย	418	ภาษาบาลี	3.67	1.15	3.31	1.06	3.42	1.07	1.54
ไทย	419	ภาษาสันสกฤต	4.00	1.15	3.09	1.31	3.62	1.30	3.64*
ไทย	423	วรรณกรรมการเมือง	4.00	1.15	3.44	1.2[illegible]	3.62	1.24	2.27*
ไทย	426	วรรณกรรมท้องถิ่น	3.75	0.96	3.31	1.08	3.45	1.06	2.12*
ไทย	427	วรรณกรรมสำหรับเด็ก	4.25	0.97	3.37	0.96	3.65	0.96	4.41
		รวมเฉลี่ย	4.30	0.99	3.49	1.10	3.75	1.09	3.80*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 92 สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทยมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาไทย 201 การพูดเพื่อประสิทธิผล รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาไทย 312 การใช้ภาษา และอันดับสาม ได้แก่ วิชาไทย 311 การเขียน ส่วนรายวิชาที่อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาไทย 415 คัพท์สันนิษฐาน และคัพท์บัญญัติ

2. อาจารย์เห็นว่ารายวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทย โดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์เห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาไทย 316 ปัญหาภาษาไทยและการใช้ภาษาในปัจจุบัน รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาไทย 311 การเขียน และอันดับสาม ได้แก่ วิชาไทย321 วรรณคดีวิจารณ์ นอกจากนี้ยังมีอีกหลายรายวิชาที่อาจารย์เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากที่สุด ส่วนรายวิชาที่อาจารย์เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาไทย 415 คัพท์สันนิษฐานและคัพท์บัญญัติ

3. บัณฑิตเห็นว่าวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทยโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา บัณฑิตเห็นว่า รายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาไทย 201 การพูดเพื่อประสิทธิผล รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาไทย 312 การใช้ภาษา และอันดับสาม ได้แก่ วิชาไทย 311 การเขียน ส่วนรายวิชาที่บัณฑิตเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาไทย 352 อักษรขอม

4. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทยที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปรากฏว่า โดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัย

สำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิต และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชาปรากฏว่ารายวิชาส่วนใหญ่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกวิชา

5. สำหรับรายวิชาที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นใกล้เคียงกันว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก ได้แก่ วิชาไทย 311 การเขียน โดยอาจารย์ให้ค่าคะแนนเฉลี่ยในระดับมากที่สุดเป็นอันดับสอง และบัณฑิตให้ค่าคะแนนเฉลี่ยในระดับมากเป็นอันดับสาม

21.3 วิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส

เปรียบเทียบตามความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส ที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

เนื่องจากวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสเปิดสอนเฉพาะที่วิทยาเขตปทุมวัน ดังนั้นในการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบจึงเปรียบเทียบเฉพาะความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันเท่านั้น

ตารางที่ 93 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิต โดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส ที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

วิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส	อาจารย์ (N = 6)		บัณฑิต (N = 21)		รวม (N = 27)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
วิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน							
ฝรั่ง 211 ภาษาฝรั่งเศส 3	3.78	1.64	4.16	0.90	4.03	1.18	-0.65
ฝรั่ง 212 ภาษาฝรั่งเศส 4	4.62	0.74	4.16	0.90	4.18	0.86	1.40
ฝรั่ง 221 การเขียนและการแปล 1	4.12	1.46	4.10	1.05	4.11	1.18	0.03
ฝรั่ง 222 การเขียนและการแปล 2	4.67	0.71	4.10	1.05	4.28	0.96	1.67
ฝรั่ง 231 ศัพท์ศาสตร์ฝรั่งเศส	4.50	0.76	3.89	0.83	4.08	0.81	1.84
ฝรั่ง 241 วรรณคดีฝรั่งเศสเบื้องต้น	4.25	1.16	3.55	1.04	3.77	1.08	1.45
ฝรั่ง 251 ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมฝรั่งเศส 1	4.25	1.16	3.55	1.04	3.77	1.08	1.45

ตารางที่ 93 (ต่อ)

วิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส	อาจารย์ (N = 6)		นักศึกษา (N = 21)		รวม (N = 27)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
วิชาบังคับ							
ฝรั่ง 311 ภาษาฝรั่งเศส 5	4.11	1.27	4.10	0.87	4.11	1.01	0.01
ฝรั่ง 312 ภาษาฝรั่งเศส 6	3.55	1.42	4.10	0.87	3.93	1.07	-1.07
ฝรั่ง 313 ภาษาฝรั่งเศส 7	4.11	0.93	4.10	0.87	4.11	0.89	0.02
ฝรั่ง 314 ภาษาฝรั่งเศส 8	4.11	1.54	4.10	0.87	4.11	1.12	0.01
ฝรั่ง 321 การเขียนและการแปล 3	3.87	1.36	4.21	0.79	4.11	0.98	-0.65
ฝรั่ง 322 การเขียนและการแปล 4	3.89	1.36	4.21	0.79	4.11	1.00	-0.66
ฝรั่ง 323 การเขียนและการแปล 5	4.62	0.74	4.21	0.79	4.33	0.78	1.30
ฝรั่ง 324 การเขียนและการแปล 6	4.37	1.06	4.21	0.79	4.26	0.87	0.40
ฝรั่ง 331 การพูด 1	4.67	0.50	4.21	0.85	4.36	0.76	1.77
ฝรั่ง 332 การพูด 2	4.22	0.97	4.21	0.85	4.21	0.89	0.03

ตารางที่ 93 (ต่อ)

วิชา เอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส			อาจารย์ (N = 6)		ปัณฑิต (N = 21)		รวม (N = 27)		t
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ฝรั่ง	341	วรรณคดีฝรั่งเศสคริสต์ศตวรรษที่ 17	4.14	1.21	3.11	0.96	3.40	1.03	2.01
ฝรั่ง	342	วรรณคดีฝรั่งเศสคริสต์ศตวรรษ	3.57	1.62	3.11	0.96	3.24	1.17	0.71
ฝรั่ง	343	วรรณคดีฝรั่งเศสคริสต์ศตวรรษที่ 19	4.33	1.21	3.10	0.94	3.40	1.00	2.28
ฝรั่ง	344	วรรณคดีฝรั่งเศสคริสต์ศตวรรษที่ 20	4.23	1.13	3.21	0.92	3.54	0.98	2.55*
ฝรั่ง	351	ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมฝรั่งเศส 2	3.62	1.30	3.53	1.07	3.55	1.14	0.19
วิชาเลือก									
ฝรั่ง	421	การโต้ตอบจดหมายและย่อความ	3.86	1.46	3.79	1.08	3.81	1.19	0.11
ฝรั่ง	422	ไวยากรณ์และนิรุกติศาสตร์ฝรั่งเศส 1	3.67	1.51	3.58	0.84	3.60	1.02	0.14
ฝรั่ง	423	ไวยากรณ์และนิรุกติศาสตร์ฝรั่งเศส 2	3.57	1.27	3.16	0.85	3.60	0.98	-0.08
ฝรั่ง	441	วรรณคดีฝรั่งเศสยุคกลางและยุคฟื้นฟู	3.00	1.41	3.19	0.65	3.14	0.90	-0.31

ตารางที่ 33 (ต่อ)

วิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส			อาจารย์ (N = 6)		ปัณฑิต (N = 21)		รวม (N = 27)		t
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ฝรั่ง	451	ศิลปกรรมและสถาปัตยกรรมฝรั่งเศส 1	4.00	1.07	3.31	0.75	3.15	0.85	1.65
ฝรั่ง	452	ศิลปกรรมและสถาปัตยกรรมฝรั่งเศส 2	3.50	1.41	3.31	0.75	3.37	0.98	0.35
ฝรั่ง	453	จิตรกรรมอิมเพรสชันนิสม์	3.87	1.13	2.94	0.57	3.25	0.79	2.22*
ฝรั่ง	454	เทวตำนานและคัมภีร์ใบเบิล	3.25	1.49	3.07	0.80	3.09	1.08	0.32
ฝรั่ง	455	ฝรั่งเศสสมัยปัจจุบัน	4.25	0.71	4.00	0.88	4.07	0.84	0.78
ฝรั่ง	461	กวีนิพนธ์เอกในวรรณคดีฝรั่งเศส	3.75	1.16	3.59	0.87	3.64	0.97	0.35
ฝรั่ง	471	นวนิยายฝรั่งเศส 1	3.12	1.13	3.22	1.00	3.19	1.04	-0.21
ฝรั่ง	472	นวนิยายฝรั่งเศส 2	4.00	1.07	3.25	1.06	3.50	1.06	1.62
ฝรั่ง	481	บทละครสมัยคลาสสิค	3.75	1.28	2.75	0.77	3.08	0.96	2.03

ตารางที่ 93 (ต่อ)

วิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส			อาจารย์ (N = 6)		ปัณฑิต (N = 21)		รวม (N = 27)		t
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ฝรั่ง	482	บทละครร่วมสมัย	3.89	1.05	3.00	0.73	3.32	0.85	2.24*
ฝรั่ง	491	วรรณคดีวิจารณ์	3.12	1.12	2.94	0.85	3.00	0.94	0.42
ฝรั่ง	492	สัมมนานักเขียนเอกฝรั่งเศส	3.22	1.09	2.78	0.70	2.96	0.87	1.07
ฝรั่ง	493	สัมมนาจิตรกรเอกของยุโรป	3.22	1.09	2.78	0.70	2.96	0.87	1.07
ฝรั่ง	494	สัมมนาเหตุการณ์สำคัญทางการเมืองและสังคมในฝรั่งเศส	3.57	0.53	3.13	1.12	3.27	0.98	1.24
ฝรั่ง	495	ประวัติและแนวความคิดทางปรัชญาและวรรณคดีฝรั่งเศส	3.62	0.74	3.00	0.88	3.23	0.83	1.77
ฝรั่ง	496	ภาพยนตร์ฝรั่งเศส	3.50	0.84	3.53	1.06	3.52	1.01	-0.23
		รวมเฉลี่ย	3.90	1.17	3.49	0.89	3.62	0.98	0.88

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 93 สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวม มีความคิดเห็นว่าวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาฝรั่ง 331 การพูด 1 รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาฝรั่ง 323 การเขียนและการแปล 5 และอันดับสาม ได้แก่ วิชาฝรั่ง 222 การเขียนและการแปล 2 ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาฝรั่ง 492 สัมมนานักเขียนเอกฝรั่งเศส และฝรั่ง 493 สัมมนาจิตรกรเอกของยุโรป

2. อาจารย์เห็นว่าวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชาอาจารย์เห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่งเท่ากัน ได้แก่ วิชาฝรั่ง 222 การเขียนและการแปล 2 และฝรั่ง 331 การพูด 1 รองลงมาเป็นอันดับสามเท่ากัน ได้แก่ วิชาฝรั่ง212 ภาษาฝรั่งเศส 4 และฝรั่ง 323 การเขียนและการแปล 5 ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาฝรั่ง441 วรรณคดีฝรั่งเศสยุคกลางและยุคฟื้นฟู

3. บัณฑิตเห็นว่าวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชาบัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่งเท่ากัน 6 วิชา ได้แก่ วิชาฝรั่ง 321 การเขียนและการแปล 3 ฝรั่ง 322 การเขียนและการแปล 4 ฝรั่ง 323 การเขียนและการแปล 5 ฝรั่ง 324 การเขียนและการแปล 6 ฝรั่ง331 การพูด 1 และฝรั่ง 332 การพูด 2 ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาฝรั่ง 481 บทละครสมัยคลาสสิค

4. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปรากฏว่าโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชาปรากฏว่ารายวิชาที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ วิชาฝรั่ง 344 วรรณคดีฝรั่งเคล่คริสตศตวรรษที่ 20 ฝรั่ง 453 จิตรกรรมอิมเพรสชันนิสม และฝรั่ง 482 บทละครร่วมสมัย โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทั้งสามวิชา นอกนั้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5. สำหรับรายวิชาวิชาเอกเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเคล่ที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นตรงกันว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาฝรั่ง 331 การพูด 1

21.4 วิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษ

เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ดังแสดงในตารางที่ 94

ตารางที่ 94 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

วิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษ	อาจารย์ (N = 23)		บัณฑิต (N = 85)		รวม (N = 108)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
วิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน							
อัง 211 อ่านเอาความ	4.18	1.02	4.04	0.92	4.06	0.94	0.53
อัง 212 การอ่านเก็บใจความ	4.50	0.79	4.09	0.86	4.16	0.86	1.98
อัง 221 ไวยากรณ์และการเขียน 1	4.37	1.07	4.15	0.88	4.19	0.92	0.84
อัง 222 ไวยากรณ์และการเขียน 2	4.50	0.74	4.10	0.94	4.18	0.91	2.18*
อัง 231 การฝึกฟัง - พูด	4.37	0.76	4.19	1.06	4.22	1.01	0.86
อัง 241 พื้นฐานทางวรรณคดี	3.93	1.03	3.27	0.97	3.37	1.01	2.32*
ภาษา 313 ระบบเสียงภาษาอังกฤษ	3.94	1.06	3.71	1.13	3.75	1.12	0.79

ตารางที่ 94 (ต่อ)

วิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษ			อาจารย์ (N = 23)		ปัญหิต (N = 85)		รวม (N = 108)		t
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
วิชาบังคับ									
อัง	312	การอ่านเชิงวิเคราะห์	4.29	0.92	3.94	0.89	4.00	0.90	1.46
อัง	321	การเขียน 1	3.69	1.14	4.11	0.86	4.04	0.92	-1.42
อัง	322	การเขียน 2	4.12	0.78	4.05	0.86	4.06	0.87	0.32
อัง	323	การเขียน 3	4.00	0.97	4.04	0.93	4.03	0.91	-0.15
อัง	331	การพูด 1	4.06	1.14	4.14	1.02	4.12	1.03	-0.26
อัง	332	การพูด 2	4.11	1.08	4.13	1.00	4.12	1.01	-0.05
อัง	341	วรรณคดี 1 (ร้อยแก้วและร้อยกรองเบื้องต้น)	4.11	0.68	3.17	0.98	3.35	1.00	4.84*
อัง	342	วรรณคดี 2 (นวนิยายและเรื่องสั้น)	4.00	0.93	3.36	1.01	3.46	1.02	2.41*
อัง	343	บทละคร	4.00	0.87	3.10	1.16	3.26	1.16	3.62*
อัง	351	การแปลเบื้องต้น	4.44	0.89	4.03	0.98	4.10	0.97	1.65
อัง	412	การอ่านเชิงวิจารณ์	4.19	0.83	3.66	1.01	3.75	1.00	2.22*

ตารางที่ 94 (ต่อ)

วิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษ	อาจารย์ (N = 23)		ปัณฑิต (N = 85)		รวม (N = 108)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
วิชาเลือก							
หมวดทักษะ							
อัง 411 การฝึกอ่านเร็ว	4.07	1.27	3.58	1.18	3.66	1.20	1.35
อัง 421 การเขียนเรียงความ	4.14	0.77	3.74	1.05	3.80	1.02	1.69
อัง 422 การเขียนเชิงวิจารณ์	4.20	0.78	3.61	1.10	3.70	1.07	2.52*
อัง 423 การย่อและจดหมาย	3.94	1.11	3.76	1.08	3.80	1.08	0.63
อัง 424 การค้นคว้าเขียนรายงาน	4.00	1.16	3.53	1.19	3.62	1.19	1.46
อัง 431 การพูด 3	3.79	1.05	4.23	0.99	4.16	1.00	-1.46
อัง 432 การรายงานและการอภิปราย	3.69	1.01	3.42	1.01	3.48	1.08	0.91
อัง 451 การแปล 1	3.79	1.12	4.05	0.90	4.00	0.94	-0.81
อัง 452 การแปล 2	4.47	0.74	4.11	0.89	4.18	0.88	1.40
อัง 453 การแปลแบบล่าม 1	3.73	1.16	3.46	1.23	3.51	1.21	0.81
อัง 454 การแปลแบบล่าม 2	4.20	0.78	3.59	1.25	3.72	1.19	2.36

ตารางที่ 94 (ต่อ)

วิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษ			อาจารย์ (N = 23)		ปัณฑิต (N = 85)		รวม (N = 108)		t
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
หมวดวรรณคดี									
อัง	461	กวีนิพนธ์อังกฤษ	3.77	1.15	2.75	1.08	2.96	1.16	3.31*
อัง	462	กวีนิพนธ์อเมริกัน	4.00	0.97	2.93	1.14	3.13	1.18	3.86*
อัง	471	นวนิยายอังกฤษ	3.80	1.21	3.20	1.06	3.30	1.10	1.80
อัง	472	นวนิยายอเมริกัน	3.53	1.06	3.25	1.05	3.30	1.05	0.96
อัง	473	วิวัฒนาการความเรียงและวารสารอังกฤษ	3.56	1.03	3.21	1.11	3.29	1.10	1.19
อัง	481	บทละครเชคสเปียร์	3.87	0.83	3.10	1.11	3.24	1.10	3.04*
อัง	482	บทละครอังกฤษ	3.88	0.81	3.14	1.12	3.29	1.10	2.97*
อัง	483	บทละครอเมริกัน	3.63	1.03	2.92	1.02	3.09	1.06	2.40*
อัง	484	บทละครยุโรป	3.54	1.05	2.88	1.00	3.02	1.04	2.03*
อัง	491	ปรัชญาและวรรณคดี	3.31	1.03	2.87	1.01	2.97	1.03	1.35
อัง	492	ทฤษฎีวรรณคดีวิจารณ์	3.42	1.08	2.96	1.11	3.05	1.11	1.30
		รวมเฉลี่ย	4.00	0.53	3.65	0.65	3.70	0.64	1.16

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 94 สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าวิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาอัง 321 การฝึกฟัง - พูด รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาอัง 221 ไวยากรณ์และการเขียน 1 และอันดับสามเท่ากัน ได้แก่ วิชาอัง 222 ไวยากรณ์และการเขียน 2 และ อัง 452 การแปล 2 ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาอัง 461 กวีนิพนธ์อังกฤษ

2. อาจารย์เห็นว่ารายวิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชาอาจารย์เห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาอัง 212 การอ่านเก็บใจความและอัง 222 ไวยากรณ์และการเขียน 2 รองลงมาเป็นอันดับสามได้แก่ วิชาอัง 452 การแปล 2 ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาอัง 491 ปรัชญาและวรรณคดี

3. บัณฑิตเห็นว่าวิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา บัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาอัง 431 การพูด 3 รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาอัง231 การฝึกฟัง - พูด และอันดับสาม ได้แก่ วิชาอัง 221 ไวยากรณ์ และการเขียน 1 ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาอัง 461 กวีนิพนธ์อังกฤษ

4. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปรากฏว่าโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชาปรากฏว่ารายวิชาที่แตกต่างกันอย่าง

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ วิชาอัง 222 ไวยากรณ์และการเขียน 2 อัง 241 พื้นฐานทางวรรณคดี อัง 341 วรรณคดี 1 (ร้อยกรองและร้อยแก้วเบื้องต้น) อัง 342 วรรณคดี 2 (นวนิยายและเรื่องสั้น) อัง 343 บทละคร อัง 412 การอ่านเชิงวิจารณ์ อัง 422 การเขียนเชิงวิจารณ์ อัง 461 กวีนิพนธ์อังกฤษ อัง 462 กวีนิพนธ์อเมริกัน อัง 481 บทละครเชคสเปียร์ อัง 482 บทละครอังกฤษ และอัง483 บทละครอเมริกัน โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกวิชา นอกนั้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5. สำหรับรายวิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นใกล้เคียงกัน ว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง เป็นอันดับสุดท้ายหรือรองสุดท้าย ได้แก่ วิชาอัง 491 ปรัชญาและวรรณคดี

21.5 วิชาโทภาษาและวรรณคดีไทย

เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีไทย ที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ดังแสดงในตารางที่ 95

ตารางที่ 95 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีไทย ที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

วิชาโทภาษาและวรรณคดีไทย	อาจารย์ (N = 20)		บัณฑิต (N = 12)		รวม (N = 32)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
วิชาบังคับ							
ไทย 211 การอ่าน	4.33	0.84	3.77	1.01	4.10	0.94	1.64
ไทย 311 การเขียน	4.44	0.86	3.77	1.17	4.16	1.04	1.77
ไทย 312 การใช้ภาษา	4.58	0.61	4.23	0.73	4.44	0.67	1.42
ไทย 413 หลักภาษา	4.31	0.95	3.92	0.95	4.14	0.95	1.10
ไทย 422 วรรณกรรมปัจจุบัน	4.40	0.63	3.46	1.13	4.00	0.98	2.51*
วิชาเลือก							
ไทย 201 การพูดเพื่อประสิทธิผล	4.44	0.71	3.91	1.14	4.24	0.91	1.41
ไทย 313 ภาษาศาสตร์ทั่วไป	4.13	0.89	3.11	0.93	3.76	1.01	2.67*

ตารางที่ 95 (ต่อ)

วิชาโทภาษาและวรรณคดีไทย			อาจารย์ (N = 20)		นักศึกษา (N = 12)		รวม (N = 32)		t
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ไทย	314	ภาษาศาสตร์ 1	3.43	0.65	3.17	0.98	3.35	0.75	0.60
ไทย	315	ภาษาศาสตร์ 2	3.64	0.75	3.33	0.52	3.55	0.69	1.07
ไทย	316	ปัญหาภาษาไทยและการใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน	4.19	0.83	3.71	1.11	4.04	0.93	1.01
ไทย	317	วิวัฒนาการของภาษาไทย	3.33	1.35	4.22	0.83	3.67	1.24	-2.00
ไทย	318	นิรุกติศาสตร์เบื้องต้น	3.38	1.31	3.17	1.33	3.32	1.29	0.33
ไทย	319	ตรรกวิทยาทางภาษา	3.40	1.24	4.11	0.78	3.67	1.13	-1.72
ไทย	321	วรรณคดีวิจารณ์	3.94	0.93	3.55	0.93	3.78	0.93	1.07
ไทย	322	วรรณคดีเกี่ยวกับประวัติศาสตร์	3.71	0.73	2.86	0.69	3.43	0.81	2.64*
ไทย	323	วรรณคดีเกี่ยวกับพุทธศาสนา	4.00	0.71	3.43	1.13	3.80	0.89	1.21
ไทย	324	วรรณคดีนิราศ	4.06	0.68	3.33	1.03	3.86	0.83	1.60
ไทย	325	วรรณคดีการละคร	3.78	0.44	3.29	1.25	3.56	0.89	0.99
ไทย	326	วรรณคดีเกี่ยวกับชนบประเพณี	3.56	0.73	2.75	0.50	3.31	0.75	2.39

ตารางที่ 95 (ต่อ)

วิชาโทภาษาและวรรณคดีไทย			อาจารย์ (N = 20)		ปัณฑิต (N = 12)		รวม (N = 32)		t
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ไทย	327	วรรณคดีย่อยก	3.44	0.73	2.00	1.00	3.08	1.00	2.31
ไทย	328	นิทานคำกลอน	3.50	0.76	2.25	0.96	3.08	1.00	2.28
ไทย	411	ภาษาบาลีสันสกฤตที่เกี่ยวกับภาษาไทย	3.67	1.00	2.20	1.10	3.33	2.08	2.50
ไทย	412	ภาษาเขมรที่เกี่ยวกับภาษาไทย	3.13	1.13	2.25	0.96	2.83	1.12	1.41
ไทย	414	ภาษาถิ่น	3.78	1.09	2.67	0.58	3.50	1.09	2.25
ไทย	415	ศัพท์สันนิษฐานและศัพท์บัญญัติ	3.67	1.00	2.00	1.00	3.25	1.22	2.50
ไทย	416	ภาษาเฉพาะกิจ	3.71	0.95	2.25	0.96	3.18	1.17	2.45
ไทย	417	การผลิตงานเขียนเชิงวิชาการ	4.13	0.84	2.67	0.58	3.73	1.01	3.28*
ไทย	418	ภาษาบาลี	3.29	0.49	1.67	0.58	2.80	0.92	4.25*
ไทย	419	ภาษาสันสกฤต	3.29	0.49	1.67	0.58	2.00	0.92	4.25*
ไทย	421	ร้อยแก้วและร้อยกรอง	3.89	0.78	3.00	0.82	3.62	0.87	1.04

ตารางที่ 95 (ต่อ)

วิชาโทภาษาและวรรณคดีไทย			อาจารย์ (N = 20)		ปัณฑิต (N = 12)		รวม (N = 32)		t
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ไทย	424	วรรณคดีวิเคราะห์	3.90	0.74	3.00	1.00	3.69	0.86	1.45
ไทย	425	วรรณคดีเปรียบเทียบ	3.38	0.52	3.33	0.58	3.36	0.51	0.11
ไทย	426	วรรณกดีท้องถิ่น	3.75	0.71	3.00	1.00	3.55	0.82	1.10
ไทย	427	วรรณกรรมสำหรับเด็ก	4.00	0.58	3.00	1.73	3.70	1.06	0.98
		รวมเฉลี่ย	3.78	0.71	3.36	1.01	3.46	0.84	1.27

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 95 สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าวิชาโทภาษาและวรรณคดีไทยมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาไทย 312 การใช้ภาษา รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาไทย 201 การพูดเพื่อประสิทธิผล และอันดับสาม ได้แก่ วิชาไทย311 การเขียน ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาไทย 418 ภาษาบาลี และไทย 419 ภาษาสันสกฤต

2. อาจารย์เห็นว่าวิชาโทภาษาและวรรณคดีไทยโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์เห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาไทย 312 การใช้ภาษา รองลงมาเป็นอันดับสองเท่ากันเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง ได้แก่ วิชาไทย 311 การเขียน และ ไทย 201 การพูดเพื่อประสิทธิผล ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาไทย 412 ภาษาเขมรที่เกี่ยวกับภาษาไทย

3. บัณฑิตเห็นว่าวิชาโทภาษาและวรรณคดีไทยโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชาบัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาไทย 312 การใช้ภาษา รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาไทย 317 วิวัฒนาการของภาษาไทย และอันดับสาม ได้แก่ วิชาไทย319 ตรรกวิทยาทางภาษา ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อย ได้แก่ วิชาไทย 329 วิจารณ์วรรณกรรม ไทย 412 ภาษาเขมรที่เกี่ยวกับภาษาไทย ไทย 416 ภาษาเฉพาะกิจ ไทย 327 วรรณคดีย่าดก ไทย 411 ภาษาบาลีสันสกฤตที่เกี่ยวกับภาษาไทย ไทย 415 คัมภีร์สันนิษฐาน และคัมภีร์ปัญญัติ และสันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาไทย 418 ภาษาบาลี และไทย 419 ภาษาสันสกฤต

4. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีไทยที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปรากฏว่าโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชาปรากฏว่ารายวิชาที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ วิชาไทย 313 ภาษาศาสตร์ทั่วไป ไทย 322 วรรณคดีเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ไทย 422 วรรณกรรมปัจจุบัน ไทย 417 การผลิตงานเขียนทางวิชาการไทย 418 ภาษาบาลี และไทย 419 ภาษาสันสกฤต โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกวิชา นอกนั้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5. สำหรับรายวิชาโทภาษาและวรรณคดีไทยที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นตรงกันว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาไทย 312 การใช้ภาษา

21.6 วิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส

เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

เนื่องจากวิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสเปิดสอนเฉพาะที่วิทยาเขตปทุมวัน ดังนั้นในการวิเคราะห์ข้อมูลจึงศึกษาและเปรียบเทียบเฉพาะความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันเท่านั้น ดังแสดงในตารางที่ 96

ตารางที่ 96 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

วิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส			อาจารย์ (N = 4)		บัณฑิต (N = 14)		รวม (N = 18)		t
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ฝรั่ง	111	ภาษาฝรั่งเศส 1	4.50	0.58	3.50	1.31	3.75	1.19	2.10
ฝรั่ง	112	ภาษาฝรั่งเศส 2	4.50	0.58	3.58	1.24	3.81	1.13	1.99
ฝรั่ง	211	ภาษาฝรั่งเศส 3	4.50	0.58	3.42	1.17	3.69	1.07	2.44*
ฝรั่ง	212	ภาษาฝรั่งเศส 4	4.50	0.58	3.33	1.23	3.62	1.12	2.55*
ฝรั่ง	221	การเขียนและการแปล 1	4.50	0.58	3.42	1.08	3.69	0.99	2.55*
ฝรั่ง	222	การเขียนและการแปล 2	4.50	0.58	3.42	1.08	3.69	0.99	2.55*

ตารางที่ 96 (ต่อ)

วิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส			อาจารย์ (N = 4)		ปัณฑิต (N = 14)		รวม (N = 18)		t
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ฝรั่ง	241	วรรณคดีฝรั่งเศสเบื้องต้น	4.25	0.50	2.67	1.16	3.06	1.00	3.80*
ฝรั่ง	311	ภาษาฝรั่งเศส 5	4.50	0.58	3.58	1.24	3.81	1.13	1.99
ฝรั่ง	312	ภาษาฝรั่งเศส 6	4.50	0.58	3.58	1.24	3.81	1.13	1.99
ฝรั่ง	313	ภาษาฝรั่งเศส 7	4.50	0.58	3.42	1.17	3.69	1.07	2.44*
ฝรั่ง	314	ภาษาฝรั่งเศส 8	4.50	0.58	3.42	1.17	3.69	1.07	2.44*
ฝรั่ง	321	การเขียนและการแปล 3	4.50	0.58	3.25	1.14	3.56	1.04	2.86*
ฝรั่ง	322	การเขียนและการแปล 4	4.50	0.58	3.33	1.16	3.62	1.06	2.65*
ฝรั่ง	323	การเขียนและการแปล 5	4.50	0.58	3.42	1.08	3.69	0.99	2.55*
ฝรั่ง	324	การเขียนและการแปล 6	4.50	0.58	3.25	1.14	3.56	1.04	2.86*
ฝรั่ง	455	ฝรั่งเศสสมัยปัจจุบัน	4.50	0.58	2.56	1.13	3.15	1.01	4.10*
ฝรั่ง	472	นวนิยายฝรั่งเศส	4.25	0.50	2.40	0.97	2.93	0.88	4.69*
ฝรั่ง	421	การโต้ตอบจดหมายและย่อความ	4.25	0.50	2.60	1.14	3.33	0.92	2.91*

ตารางที่ 96 (ต่อ)

วิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส			อาจารย์ (N = 4)		ปัณฑิต (N = 14)		รวม (N = 18)		t
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ฝรั่ง	453	จิตรกรรมอิมเพรสชั่นนิสม์	3.50	1.29	2.00	1.00	2.67	1.13	1.91
ฝรั่ง	481	บทละครสมัยคลาสสิค	3.50	1.00	1.80	0.84	2.55	0.91	2.72*
ฝรั่ง	482	บทละครร่วมสมัย	3.50	1.00	1.80	0.84	2.55	0.91	2.72*
ฝรั่ง	494	สัมมนาเหตุการณ์สำคัญทางการเมืองและสังคมในฝรั่งเศส	4.00	0.82	2.20	1.30	2.89	1.12	2.53*
ฝรั่ง	469	วรรณคดีฝรั่งเศส	4.00	0.82	2.20	1.10	2.87	1.01	3.67*
		รวมเฉลี่ย	4.30	0.68	2.77	1.15	3.46	1.05	3.07*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 96 สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าวิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่งเท่ากัน ได้แก่ วิชาฝรั่ง 112 ภาษาฝรั่งเศส 2 ฝรั่ง 311 ภาษาฝรั่งเศส 5 และฝรั่ง 312 ภาษาฝรั่งเศส 6 ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาฝรั่ง 481 บทละครสมัยคลาสสิค และฝรั่ง 482 บทละครร่วมสมัย

2. อาจารย์เห็นว่าวิชาโทภาาาและวรรณคดีฝรั่งเศสโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์และ บัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง มี 15 วิชา ได้แก่ วิชาภาษาฝรั่งเศส 1 - 8 การเขียนและการแปล 1 - 6 และ ฝรั่ง 455 ฝรั่งเศสสมัยปัจจุบัน ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน 3 วิชา ได้แก่ วิชาฝรั่ง 453 จิตรกรรมอิมเพรสชันนิสม ฝรั่ง 481 บทละครสมัยคลาสสิค และฝรั่ง 482 บทละครร่วมสมัย

3. บัณฑิตเห็นว่าวิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา บัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่งเท่ากัน ได้แก่ วิชาฝรั่ง 112 ภาษาฝรั่งเศส 2 ฝรั่ง 311 ภาษาฝรั่งเศส 5 และฝรั่ง 312 ภาษาฝรั่งเศส 6 ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของของบัณฑิตน้อย ได้แก่ วิชาฝรั่ง 472 นวนิยายฝรั่งเศส 2 ฝรั่ง 494 สัมมนาเหตุการณ์สำคัญทางการเมืองและสังคมในฝรั่งเศส ฝรั่ง 469 ภาพยนตร์ฝรั่งเศส ฝรั่ง 453 จิตรกรรมอิมเพรสชันนิสม และอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาฝรั่ง 481 บทละครสมัยคลาสสิค และฝรั่ง 482 บทละครร่วมสมัย

4. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปรากฏว่า โดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชาปรากฏว่ารายวิชาที่แตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ วิชาฝรั่ง 211 ภาษาฝรั่งเศส 3 ฝรั่ง 212 ภาษาฝรั่งเศส 4 ฝรั่ง 221 การเขียนและการแปล 1 ฝรั่ง 222 การเขียนและการแปล 2 ฝรั่ง 241 วรรณคดีฝรั่งเศสเบื้องต้น ฝรั่ง 313 ภาษาฝรั่งเศส 7 ฝรั่ง 314 ภาษาฝรั่งเศส 8 ฝรั่ง 321 การเขียนและการแปล 3 ฝรั่ง 322 การเขียนและการแปล 4 ฝรั่ง 323 การเขียนและการแปล 5 ฝรั่ง 324 การเขียนและการแปล 6 ฝรั่ง 455 ฝรั่งเศสปัจจุบัน ฝรั่ง 472 นวนิยาย-ฝรั่งเศส 2 ฝรั่ง 421 การโต้ตอบจดหมายและย่อความ ฝรั่ง 481 บทละครสมัยคลาสสิค ฝรั่ง 482 บทละครร่วมสมัย ฝรั่ง 494 สัมมนาเหตุการณ์สำคัญทางการเมืองและสังคมในฝรั่งเศส และฝรั่ง 469 ภาพยนตร์ฝรั่งเศส โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกวิชา นอกนั้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5. สำหรับรายวิชาที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นตรงกันว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากที่สุดหรือมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาฝรั่ง 112 ภาษาฝรั่งเศส 2 ฝรั่ง 311 ภาษาฝรั่งเศส 5 และฝรั่ง 312 ภาษาฝรั่งเศส 6 และที่เห็นตรงกันว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาฝรั่ง 421 บทละครสมัยคลาสสิค และฝรั่ง 482 บทละครร่วมสมัย

21.7 **วิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษ**

เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ดังแสดงในตารางที่ 97

ตารางที่ 97 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

วิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษ			อาจารย์ (N = 11)		บัณฑิต (N = 29)		รวม (N = 40)		t
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
วิชาบังคับ									
อัง	221	ไวยากรณ์และการเขียน 1	4.00	1.10	4.30	0.66	4.19	0.83	-0.83
อัง	231	การฝึกฟัง - พูด	4.36	0.92	4.55	0.60	4.49	0.71	-0.59
อัง	241	พื้นฐานทางวรรณคดี	3.73	0.91	3.41	0.73	3.52	0.80	1.01
วิชาเลือก									
อัง	312	การอ่านเชิงวิเคราะห์	4.30	1.16	3.90	0.79	4.03	0.93	0.98
อัง	321	การเขียน 1	4.09	1.30	4.17	0.65	4.15	0.89	-0.20

ตารางที่ 97 (ต่อ)

	วิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษ		อาจารย์ (N = 11)		ปัณฑิต (N = 29)		รวม (N = 40)		t
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
อัง	322	การเขียน 2	4.46	0.82	4.14	0.64	4.25	0.71	1.13
อัง	323	การเขียน 3	4.09	1.30	4.05	0.78	4.07	0.98	0.09
อัง	331	การพูด 1	4.18	1.08	4.23	0.87	4.21	0.93	-0.12
อัง	332	การพูด 2	3.91	1.14	4.14	0.99	4.06	1.03	-0.56
อัง	341	วรรณคดี 1	3.27	1.01	3.33	0.73	3.31	0.82	-0.18
อัง	342	วรรณคดี 2	3.36	1.03	3.38	0.74	3.38	0.83	-0.05
อัง	343	บทละคร	3.18	0.75	3.08	0.95	3.13	0.85	0.30
อัง	351	การแปลเบื้องต้น	4.18	0.98	4.19	0.81	4.19	0.86	-0.03
อัง	411	การฝึกอ่านเร็ว	3.80	1.22	4.00	0.89	3.92	1.02	-0.45
อัง	412	การอ่านเชิงวิจารณ์	4.00	1.05	3.72	0.83	3.83	0.91	0.72
		รวมเฉลี่ย	3.93	1.06	3.93	0.78	3.93	0.88	0.00

จากตารางที่ 97 สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. อาจารย์และบัณฑิต โดยส่วนรวมเห็นว่าวิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาอัง 322 การฝึกฟัง - พูด รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาอัง 322 การเขียน 2 และอันดับสาม ได้แก่ วิชาอัง 331 การพูด 1 ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาอัง 343 บทละคร

2. อาจารย์เห็นว่าวิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์เห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาอัง 322 การเขียน 2 รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาอัง 231 การฝึกฟัง - พูด และอันดับสาม ได้แก่ วิชาอัง 312 การอ่านเชิงวิเคราะห์ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาอัง 343 บทละคร

3. บัณฑิตเห็นว่าวิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา บัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาอัง 231 การฝึกฟัง - พูด รองลงมาเป็นอันดับสองและอันดับสามเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก ได้แก่ วิชาอัง 221 ไวยากรณ์และการเขียน 1 และอัง 331 การพูด 1 ตามลำดับ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาอัง 343 บทละคร

4. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปรากฏว่า โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์เท่ากับของบัณฑิต คือ 3.98 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชาปรากฏว่า ไม่มีรายวิชาใดที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีข้อน่าสังเกตว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์ถึง 9 วิชา

5. สำหรับรายวิชาที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นตรงกันว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง เป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาอังกฤษ 343 บทละคร

21.8 วิชาโทภาษาศาสตร์

เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาโทภาษาศาสตร์ที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ดังแสดงในตารางที่ 98

ตารางที่ 98 เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาโทภาษาศาสตร์ที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

วิชาโทภาษาศาสตร์			อาจารย์ (N = 7)		บัณฑิต (N = 12)		รวม (N = 19)		t
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
วิชาโทบังคับ									
ภาษา	301	การศึกษาพิจารณาเรื่องของภาษา	4.00	1.00	3.33	1.00	3.50	1.00	1.00
ภาษา	311	สัทศาสตร์	4.33	0.58	3.78	0.97	3.92	0.90	1.20
ภาษา	312	การวิเคราะห์ระบบหน่วยเสียง	4.33	0.58	3.13	0.84	3.46	0.93	2.71*
ภาษา	321	ระบบหน่วยคำ	3.67	1.16	3.33	0.71	3.42	0.79	0.47
ภาษา	421	ทฤษฎีทางไวยากรณ์	3.67	1.16	3.38	1.19	3.46	1.13	0.37
ภาษา	431	การเปรียบเทียบและวิเคราะห์ภาษา	4.00	1.00	3.00	1.00	3.25	1.06	1.50

ตารางที่ 98 (ต่อ)

วิชาโทภาษาศาสตร์			อาจารย์ (N = 7)		ปัณฑิต (N = 12)		รวม (N = 19)		t
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
วิชาโทเลือก									
ภาษา	313	ระบบเสียงภาษาอังกฤษ	4.33	0.58	4.14	0.69	4.20	0.63	0.45
ภาษา	323	ระบบไวยากรณ์อังกฤษ	3.37	0.58	3.67	0.82	3.67	0.71	0.00
ภาษา	414	ระบบเสียงภาษาไทย	2.67	0.58	3.83	0.41	3.44	0.45	-3.13*
ภาษา	415	ระบบเสียงภาษาฝรั่งเศส	3.67	1.53	3.00	0.00	3.50	1.29	0.76
ภาษา	424	ระบบไวยากรณ์ไทย	2.67	0.58	3.75	0.50	3.29	0.76	-2.60
ภาษา	425	ระบบไวยากรณ์ฝรั่งเศส	2.33	0.58	3.00	0.00	2.50	0.58	-2.00
ภาษา	432	ภาษาถิ่น	3.67	1.16	3.86	0.69	3.80	0.79	-0.27
ภาษา	441	จิตภาษาศาสตร์	3.00	0.00	3.50	0.55	3.33	0.50	-2.24
ภาษา	451	การศึกษาความหมาย	3.00	0.00	3.86	0.31	3.60	0.52	-6.00*
ภาษา	461	ภาษาศาสตร์ประยุกต์	3.67	0.58	3.83	0.75	3.78	0.67	-0.37
		รวมเฉลี่ย	3.54	0.83	3.55	0.73	3.55	0.75	-0.02

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 98 สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าวิชาโทภาษาศาสตร์มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาภาษา 313 ระบบเสียงภาษาอังกฤษ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิชาภาษา 311 ลัทศาสตร์ และอันดับสาม ได้แก่ วิชาภาษา 432 ภาษาถิ่น ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาภาษา 425 ระบบไวยากรณ์ฝรั่งเศส

2. อาจารย์เห็นว่าวิชาโทภาษาศาสตร์มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์เห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่งเท่ากัน ได้แก่ วิชาภาษา 311 ลัทศาสตร์ ภาษา 312 การวิเคราะห์ระบบหน่วยเสียง และภาษา313 ระบบเสียงภาษาอังกฤษ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาภาษา 425 ระบบไวยากรณ์ฝรั่งเศส

3. บัณฑิตเห็นว่าวิชาโทภาษาศาสตร์มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา บัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาภาษา 313 ระบบเสียงภาษาอังกฤษ รองลงมาเป็นอันดับสองเท่ากัน ได้แก่ วิชาภาษา 432 ภาษาถิ่น และ วิชาภาษา 451 การศึกษาความหมาย ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาภาษา 431 การเปรียบเทียบและวิเคราะห์ภาษา ภาษา 415 ระบบเสียงภาษาฝรั่งเศส และภาษา 425 ระบบไวยากรณ์ฝรั่งเศส

4. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาโทภาษาศาสตร์ที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปรากฏว่าโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชา ปรากฏว่ารายวิชาที่ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ วิชาภาษา 312 การวิเคราะห์ระบบหน่วยเสียง

ภาษา 414 ระบบเสียงภาษาไทย และ ภาษา 451 การศึกษาความหมาย โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตในวิชาภาษา 312 ส่วนวิชาภาษา 414 และภาษา 451 นั้น คะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์ นอกนั้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เป็นที่น่าสังเกตว่าคะแนนเฉลี่ยรวมของอาจารย์ ($\bar{X}$ = 3.54) และคะแนนเฉลี่ยรวมของบัณฑิต ($\bar{X}$ = 3.55) ใกล้เคียงกันมาก และมีรายวิชาที่คะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์ 7 วิชา

5. สำหรับรายวิชาที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นตรงกันว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาภาษา 313 ระบบเสียงภาษาอังกฤษ และรายวิชาที่เห็นตรงกันว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาภาษา 425 ระบบไวยากรณ์ฝรั่งเศส

21.9 สรุปการเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิต ดังแสดงในตารางที่ 99

ตารางที่ 99 สรุปการเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิต

สาขาวิชา	อาจารย์		บัณฑิต		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. วิชาพื้นฐานทั่วไป	3.58	0.51	3.13	0.57	4.80*
2. วิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทย	4.30	0.99	3.49	1.10	3.80*
3. วิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส	3.90	1.17	3.49	0.89	0.88
4. วิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษ	4.00	0.53	3.65	0.65	1.16
5. วิชาโทภาษาและวรรณคดีไทย	3.78	0.71	3.36	1.01	1.27
6. วิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส	4.30	0.68	2.77	1.15	3.07*
7. วิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษ	3.93	1.06	3.93	0.78	0.00
8. วิชาโทภาษาศาสตร์	3.54	0.83	3.55	0.73	-0.02
รวมเฉลี่ย	3.87	0.75	3.39	0.78	2.39*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 99 แสดงว่าอาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิต และเมื่อเปรียบเทียบแต่ละสาขาวิชาปรากฏว่า อาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในวิชาพื้นฐานทั่วไป วิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทย และวิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกสาขาวิชา นอกนั้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

22. <u>การประเมินและพัฒนาหลักสูตร</u>

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตรนั้น จะเป็นการวิเคราะห์ความคิดเห็นของอาจารย์เท่านั้นโดยการเสนอความคิดเห็นของอาจารย์ทั้งโดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตในตารางเดียวกัน

22.1 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับพื้นความรู้ด้านการประเมินและพัฒนาหลักสูตร ดังแสดงในตารางที่ 100

ตารางที่ 100 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขต เกี่ยวกับพื้นความรู้ด้านการประเมินและพัฒนาหลักสูตร

วิทยาเขต / พื้นความรู้	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีเลย	-	-	7	7.95	1	1.14	1	1.14	2	2.27	11	12.50
มีบ้าง	9	10.23	14	15.91	10	11.36	7	7.95	1	1.14	41	46.59
มีพอควร	9	10.23	6	6.82	7	7.95	8	9.09	5	5.68	35	39.77
มีมาก	-	-	-	-	-	-	1	1.14	-	-	1	1.14
รวม	18	24.46	27	30.68	18	20.45	17	19.32	8	9:09	88	100.00

$\chi^2 = 23.47130^{*}$ df = 12 Sig. = 0.0240

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 100 แสดงว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 46.59 มีพื้นความรู้ด้านการประเมินและพัฒนาหลักสูตรบ้างโดยเรียนรู้จากประสบการณ์ รองลงมาอาจารย์ร้อยละ 39.77 มีพื้นความรู้พอควรโดยศึกษาด้านนี้บ้างและมีประสบการณ์ตรง มีอาจารย์ร้อยละ 12.50 ที่ไม่มีพื้นความรู้เลย และอาจารย์ส่วนน้อยเพียงร้อยละ 1.14 ที่มีพื้นความรู้มาก

เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตอาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรที่มีพื้นความรู้บ้างกับที่มีพื้นความรู้พอควรมีจำนวนเท่ากัน คือ ร้อยละ 10.23

อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันส่วนใหญ่ร้อยละ 15.91 มีพื้นความรู้บ้าง และมีอาจารย์ร้อยละ 7.95 ไม่มีพื้นความรู้เลย

อาจารย์วิทยาเขตบางแล่นส่วนใหญ่ร้อยละ 11.36 มีพื้นความรู้บ้าง และร้อยละ 7.95 มีพื้นความรู้พอควร

อาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกส่วนใหญ่ร้อยละ 9.09 มีพื้นความรู้พอควร และร้อยละ 7.95 มีพื้นความรู้บ้าง

อาจารย์วิทยาเขตสงขลาส่วนใหญ่ร้อยละ 5.68 มีพื้นความรู้พอควร และร้อยละ 2.27 ไม่มีพื้นความรู้เลย

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้วปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

22.2 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการอบรมหรือดูงานด้านหลักสูตรและการสอนหรือการประเมินทางการศึกษา ดังแสดงในตารางที่ 101

ตารางที่ 101 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการอบรมหรือดูงานด้านหลักสูตรและการสอนหรือการประเมินทางการศึกษา

วิทยาเขต / การอบรมหรือดูงาน	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแล่น		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	7	7.95	16	18.18	8	9.10	7	7.95	4	4.55	42	47.73
เคย	11	12.50	11	12.50	10	11.36	10	11.36	4	4.55	46	52.27
รวม	18	20.45	27	30.68	18	20.46	17	19.31	8	9.10	88	100.00

X^2 = 4.25218 df = 8 Sig. = 0.8337

จากตารางที่ 101 อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 52.27 เคยได้รับการอบรมหรือดูงานด้านหลักสูตรและการสอนหรือการประเมินทางการศึกษา และมีอาจารย์ร้อยละ 47.73 ไม่เคยได้รับการอบรมหรือดูงานในด้านนี้

เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตรร้อยละ 12.50 วิทยาเขตบางแสนร้อยละ 11.36 และวิทยาเขตพิษณุโลกร้อยละ 11.36 เคยได้รับการอบรมหรือดูงานด้านหลักสูตรและการสอนหรือการประเมินทางการศึกษา ส่วนอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวันร้อยละ 18.18 ไม่เคยได้รับการอบรมหรือดูงานด้านนี้ สำหรับวิทยาเขตสงขลาอาจารย์ที่เคยได้รับการอบรมหรือดูงานกับที่ไม่เคยมีจำนวนเท่ากัน คือ ร้อยละ 4.55

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้วปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับจำนวนครั้งที่อาจารย์เคยได้รับการอบรมหรือดูงานด้านหลักสูตรและการสอนหรือการประเมินทางการศึกษานั้น อาจารย์ส่วนใหญ่ของทุกวิทยาเขตเคยได้รับการอบรมหรือดูงานจำนวน 1 - 3 ครั้ง

22.3 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนอาจารย์ประจำในคณะหรือภาควิชาที่มีความรู้ความสามารถทางด้านหลักสูตรและการสอนหรือการประเมินทางการศึกษา ดังแสดงในตารางที่ 102

ตารางที่ 102 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจำนวนอาจารย์ประจำในคณะหรือภาควิชาที่มีความรู้ความสามารถทางด้านหลักสูตรและการสอนหรือการประเมินทางการศึกษา

จำนวนอาจารย์ประจำ \ วิทยาเขต	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีเลย	2	2.47	4	4.94	3	3.70	7	8.64	4	4.94	20	24.69
1 - 3 คน	11	13.58	17	20.99	11	13.58	6	7.41	3	3.70	48	59.26
4 - 6 คน	1	1.23	4	4.94	-	-	-	-	1	1.23	6	7.41
7 -10 คน	-	-	-	-	2	2.47	2	2.47	-	-	4	4.94
มากกว่า 10 คน	1	1.23	1	1.23	-	-	1	1.23	-	-	3	3.70
รวม	15	18.51	26	32.10	16	19.76	16	19.76	8	9.87	81	100.00

χ^2 = 19.64477 df = 16 Sig. = 0.2366

จากตารางที่ 102 แสดงว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 59.26 เห็นว่าจำนวนอาจารย์ประจำที่มีความรู้ความสามารถทางด้านหลักสูตรและการสอนหรือการประเมินทางการศึกษา ประมาณ 1 - 3 คน รองลงมาอาจารย์ร้อยละ 24.69 ตอบว่าไม่มีเลย

เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตอาจารย์ส่วนใหญ่ในวิทยาเขตปทุมวันร้อยละ 20.99 วิทยาเขตประสานมิตรและวิทยาเขตบางแสนจำนวนเท่ากัน คือ ร้อยละ 13.58 เห็นว่ามีจำนวนอาจารย์ประจำที่มีความรู้ความสามารถทางด้านนี้ ประมาณ 1 - 3 คน ส่วนอาจารย์ส่วนใหญ่ในวิทยาเขตพิษณุโลก ร้อยละ 8.64 และวิทยาเขตสงขลา ร้อยละ 4.94 ตอบว่าไม่มีเลย

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้วปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

22.4 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการวางนโยบายและแผนเกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตรของคณะหรือภาควิชา ดังแสดงในตารางที่ 103

ตารางที่ 103 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการวางนโยบายและแผนเกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตรของคณะหรือภาควิชา

การวางนโยบายและแผน \ วิทยาเขต	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	2	2.41	11	13.25	5	6.02	10	12.05	6	7.23	34	40.96
มี	14	16.87	16	19.28	10	12.05	7	8.43	2	2.41	49	59.04
รวม	16	11.28	27	32.53	15	18.07	17	20.48	8	9.64	83	100.00

$\chi^2 = 9.10932^{*}$ df = 4 Sig. = 0.0584

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 103 แสดงว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 59.04 เห็นว่าได้มีการวางนโยบายและแผนเกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตรของคณะหรือภาควิชา ส่วนอาจารย์ร้อยละ 40.96 เห็นว่าไม่มี

เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตอาจารย์ส่วนใหญ่ในวิทยาเขตปทุมวันร้อยละ 19.28 ประสานมิตรร้อยละ 16.87 และบางแสนร้อยละ 12.05 เห็นว่ามีการวางนโยบายและแผน

อาจารย์ส่วนใหญ่ในวิทยาเขตพิษณุโลกร้อยละ 12.05 และสงขลาร้อยละ 7.23 เห็นว่าไม่มีการวางนโยบายและแผน

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้วปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

22.5 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับระยะเวลาที่กำหนดไว้ในนโยบายและแผนเกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตร ดังแสดงในตารางที่ 104

ตารางที่ 104 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับระยะเวลาที่กำหนดไว้ในนโยบายและแผนเกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตร

วิทยาเขต / ระยะเวลาที่กำหนด	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระยะสั้น(1 ปี)	5	10.64	7	14.89	4	8.51	3	6.38	2	4.26	21	44.68
ระยะยาว(5ปี)	7	14.89	6	12.77	8	17.02	5	10.64	-	-	26	55.32
รวม	12	25.53	13	27.66	12	25.53	8	17.02	2	4.26	47	100.00

$$X^2 = 4.73566 \quad df = 4 \quad Sig. = 0.3155$$

จากตารางที่ 104 แสดงว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 55.32 เห็นว่ามีนโยบายและแผนเกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตรในระยะยาว (5 ปี) ส่วนอาจารย์ร้อยละ 44.68 เห็นว่ามีนโยบายและแผนในระยะสั้น (1 ปี)

เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตอาจารย์ส่วนใหญ่ในวิทยาเขตบางแสนร้อยละ 17.02 วิทยาเขตประสานมิตรร้อยละ 14.89 และวิทยาเขตพิษณุโลกร้อยละ 10.64 เห็นว่ามีนโยบายและแผนระยะยาว (5 ปี) ส่วนอาจารย์ส่วนใหญ่ในวิทยาเขตปทุมวันร้อยละ 14.89 และวิทยาเขตสงขลาร้อยละ 4.26 เห็นว่ามีนโยบายและแผนในระยะสั้น (1 ปี)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้วปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

22.6 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับสภาพของนโยบายและแผนในการปรับปรุงหลักสูตรในคณะหรือภาควิชา ดังแสดงในตารางที่ 105

ตารางที่ 105 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับสภาพของนโยบายและแผนในการปรับปรุงหลักสูตรในคณะหรือภาควิชา

สภาพของนโยบายและแผน / วิทยาเขต	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. มีนโยบายและแผนเป็นลายลักษณ์อักษรในการปรับปรุงหลักสูตรรายวิชา	5	5.88	5	5.88	3	3.53	3	3.53	1	1.18	17	20.00
2. มีนโยบายแต่ไม่มีแผนเป็นลายลักษณ์อักษรในการปรับปรุงหลักสูตรหรือรายวิชา	5	5.88	7	8.24	4	4.70	2	2.35	1	1.18	19	22.35
3. มีแต่แผนการปรับปรุงหลักสูตรไม่ไม่มีนโยบายชัดเจน	2	2.35	8	9.41	3	3.53	4	4.70	-	-	17	20.00
4. ไม่มีนโยบายและแผนปฏิบัติที่เป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับการปรับปรุงหลักสูตร	1	1.18	2	2.35	3	3.53	4	4.70	5	5.88	15	17.65
5. มีนโยบายและแผนแต่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษร	3	3.53	3	3.53	3	3.53	3	3.53	1	1.18	13	15.30
6. อื่น ๆ	-	-	3	3.53	-	-	1	1.18	-	-	4	4.70
รวม	16	18.82	28	32.94	16	18.82	17	20.00	8	9.42	85	100.00

χ^2 = 18.51416 df = 20 Sig. = 0.5536

จากตารางที่ 105 แสดงว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 22.35 เห็นว่ามีนโยบาย แต่ไม่มีแผนเป็นลายลักษณ์อักษรในการปรับปรุงหลักสูตรหรือรายวิชา รองลงมาอาจารย์ร้อยละ 20.00 เท่ากันเห็นว่ามีนโยบายและแผนเป็นลายลักษณ์อักษรในการปรับปรุงหลักสูตรกับมีแต่แผนการปรับปรุงหลักสูตรแต่ไม่มีนโยบายชัดเจน

เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต อาจารย์ในวิทยาเขตประสานมิตรร้อยละ 5.88 เท่ากันเห็นว่ามีนโยบายและแผนเป็นลายลักษณ์อักษรในการปรับปรุงหลักสูตรรายวิชากับมีนโยบายแต่ไม่มีแผนเป็นลายลักษณ์อักษรในการปรับปรุงหลักสูตรหรือรายวิชา

อาจารย์ส่วนใหญ่ในวิทยาเขตปทุมวัน ร้อยละ 9.41 เห็นว่ามีแต่แผนการปรับปรุงหลักสูตรแต่ไม่มีนโยบายชัดเจน

อาจารย์ส่วนใหญ่ในวิทยาเขตบางแสน ร้อยละ 4.70 เห็นว่ามีนโยบายแต่ไม่มีแผนเป็นลายลักษณ์อักษรในการปรับปรุงหลักสูตรหรือรายวิชา

อาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลก ร้อยละ 4.70 เท่ากัน เห็นว่ามีแต่แผนการปรับปรุงหลักสูตรแต่ไม่มีนโยบายชัดเจนกับไม่มีนโยบายและแผนปฏิบัติที่เป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับการปรับปรุงหลักสูตร

อาจารย์ส่วนใหญ่ในวิทยาเขตสงขลา ร้อยละ 5.88 เห็นว่าไม่มีนโยบายและแผนปฏิบัติที่เป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับการปรับปรุงหลักสูตร

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

22.7 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับองค์ประกอบที่ทำให้คณะหรือภาควิชาได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตร ดังแสดงในตารางที่ 106

ตารางที่ 106 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับองค์ประกอบที่ทำให้คณะหรือภาควิชาได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตร (ตอบได้หลายคำตอบ)

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา	(N รวม = 88)	
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	ร้อยละ
1. ความต้องการของผู้บริหารศึกษาธิการ	7	14	4	5	3	33	37.50
2. ความต้องการของผู้สอน	9	11	8	8	3	39	44.32
3. ความต้องการของผู้เรียน	13	15	4	9	5	46	52.27
4. นโยบายระดับสูง	4	9	3	6	3	25	28.41
5. ความก้าวหน้าของวิทยาการ	7	8	9	6	5	35	39.77
6. สภาพของสังคมปัจจุบัน	11	20	9	9	6	55	62.50
7. มีคณาจารย์ที่เชี่ยวชาญในสาขาต่าง ๆ เพิ่มขึ้น	1	3	5	5	3	17	11.32
8. หลักสูตรเดิมล้าสมัย	4	10	3	6	3	26	29.55
9. เพื่อให้สอดคล้องกับผลการวิจัย	2	3	2	1	2	10	11.36
10. อื่น ๆ	-	1	-	1	-	2	2.27

χ^2 = 33.30878 df = 32 Sig. = 0.4034

จากตารางที่ 106 แสดงว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 62.50 คิดว่าองค์ประกอบที่ทำให้คณะหรือภาควิชาได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตร ได้แก่ สภาพของสังคมปัจจุบัน รองลงมาอาจารย์ร้อยละ 52.27 เห็นว่าความต้องการของผู้เรียนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ และอาจารย์ร้อยละ 44.32 เห็นว่าความต้องการของผู้สอนเป็นองค์ประกอบที่ทำให้คณะหรือภาควิชาได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตร

เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่าความต้องการของผู้เรียนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ รองลงมา คือ สภาพของสังคมปัจจุบันและความต้องการของผู้สอน

อาจารย์ส่วนใหญ่วิทยาเขตปทุมวันเห็นว่า สภาพของสังคมปัจจุบันเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ รองลงมา คือ ความต้องการของผู้เรียนและความต้องการของผู้ใช้บัณฑิต

อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตบางแสนเห็นว่า ความก้าวหน้าทางวิทยาการและสภาพของสังคมปัจจุบันเป็นองค์ประกอบที่สำคัญเท่ากัน รองลงมา คือ ความต้องการของผู้สอน

อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่า ความต้องการของผู้เรียนและสภาพของสังคมปัจจุบันเป็นองค์ประกอบที่สำคัญเท่ากัน รองลงมา คือ ความต้องการของผู้สอน

อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตสงขลาเห็นว่า สภาพของสังคมปัจจุบันเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ รองลงมาเท่ากัน คือ ความต้องการของผู้เรียนและความก้าวหน้าของวิทยาการ

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

22.8 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับผู้ที่ริเริ่มนโยบายในการปรับปรุงหลักสูตรหรือรายวิชา ดังแสดงในตารางที่ 107

ตารางที่ 107 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับผู้ที่ริเริ่มนโยบายในการปรับปรุงหลักสูตรหรือรายวิชา (ตอบได้หลายคำตอบ)

ความคิดเห็น / วิทยาเขต	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม (N = 88)	
	จำนวน		จำนวน		จำนวน		จำนวน		จำนวน		จำนวน	ร้อยละ
1. คณบดี	8		6		3		1		1		19	
2. รองคณบดี	-		5		2		1		3		11	
3. หัวหน้าภาควิชา	4		8		4		7		3		26	
4. หัวหน้าภาควิชาหรือหัวหน้าแผนกวิชาประจำวิทยาเขต	4		12		3		1		-		20	
5. อาจารย์ผู้สอน	9		16		7		10		5		47	
6. นิสิต	4		5		2		3		2		16	
7. กรรมการวิชาการ	3		5		-		-		1		9	
8. กรรมการประเมินและพัฒนาหลักสูตร	4		2		1		-		1		8	
9. ผู้ใช้บัณฑิตนายจ้างหรือผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต	2		2		-		1		1		6	
10. ทบวงมหาวิทยาลัย	-		1		-		3		1		5	
11. อื่น ๆ	-		1		2		1		-		4	

$\chi^2 = 45.44350^{*}$ df = 43 Sig. = 0.0581

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 107 แสดงว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 53.41 เห็นว่าอาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ที่ริเริ่มนโยบายในการปรับปรุงหลักสูตรหรือรายวิชา รองลงมาอาจารย์ร้อยละ 29.55 เห็นว่า ผู้ที่ริเริ่มนโยบาย คือ หัวหน้าภาควิชา และอาจารย์ร้อยละ 22.73 เห็นว่าผู้ที่ริเริ่มนโยบาย คือ หัวหน้าภาควิชาหรือหัวหน้าแผนกวิชาประจำวิทยาเขต

เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ของทุกวิทยาเขตเห็นว่าผู้ที่ริเริ่มนโยบายในการปรับปรุงหลักสูตรหรือรายวิชา ได้แก่ อาจารย์ผู้สอน รองลงมาอาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่า คณบดีเป็นผู้ริเริ่มสอน อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าหัวหน้าภาควิชาหรือหัวหน้าแผนกวิชาประจำวิทยาเขตเป็นผู้ริเริ่ม สำหรับอาจารย์วิทยาเขตบางแสน พิษณุโลก และสงขลา เห็นว่า หัวหน้าภาควิชาเป็นผู้ริเริ่ม เฉพาะอาจารย์วิทยาเขตสงขลามีจำนวนอาจารย์ที่เห็นว่าหัวหน้าภาควิชากับรองคณบดีเป็นผู้ริเริ่มเท่า ๆ กัน

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้วปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

22.9 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับผู้รับผิดชอบในการประเมินและพัฒนาหลักสูตรของคณะ ดังแสดงในตารางที่ 108

ตารางที่ 108 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับผู้รับผิดชอบในการประเมินและพัฒนาหลักสูตรของคณะ

ความคิดเห็น \ วิทยาเขต	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. กรรมการประจำคณะ	4	5.26	2	2.63	1	1.31	2	2.63	4	5.26	13	17.10
2. กรรมการวิชาการระดับคณะ	1	1.31	3	3.95	1	1.31	0	0.00	2	2.63	7	9.21
3. กรรมการประเมินและพัฒนาหลักสูตรระดับคณะ	4	5.26	4	5.26	1	1.31	2	2.63	1	1.31	12	15.79
4. ภาควิชา	4	5.26	6	7.89	5	6.58	9	11.84	3	3.95	27	35.53
5. กรรมการวิชาการจากวิทยาเขตอื่น ๆ	3	3.95	4	5.26	3	3.95	2	2.63	-	-	12	15.79
6. อื่น ๆ	-	-	3	3.95	1	1.31	1	1.31	-	-	5	6.58
รวม	16	21.05	22	28.95	12	15.79	16	21.05	10	13.16	76	100.00

χ^2 = 19.85666 df = 16 Sig. = 0.2267

จากตารางที่ 108 แสดงว่าส่วนใหญ่อาจารย์ร้อยละ 35.35 เห็นว่าผู้ที่รับผิดชอบในการประเมินและพัฒนาหลักสูตรของคณะ ได้แก่ ภาควิชา รองลงมาอาจารย์ร้อยละ 17.10 เห็นว่ากรรมการประจำคณะเป็นผู้รับผิดชอบ และอาจารย์ร้อยละ 15.79 เท่ากันเห็นว่า-กรรมการประเมินและพัฒนาหลักสูตรระดับคณะและกรรมการวิชาการจากวิทยาเขตอื่น ๆ เป็นผู้รับผิดชอบ

เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวันร้อยละ 7.89 วิทยาเขตบางแสนร้อยละ 6.58 และวิทยาเขตพิษณุโลกร้อยละ 11.84 เห็นว่าผู้ที่รับผิดชอบในการประเมินและพัฒนาหลักสูตรของคณะ ได้แก่ ภาควิชา สำหรับอาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรร้อยละ 5.26 เท่ากันเห็นว่าผู้ที่รับผิดชอบ ได้แก่ กรรมการประจำคณะ กรรมการประเมินและพัฒนาหลักสูตรระดับคณะและภาควิชา ส่วนอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตสงขลาร้อยละ 5.26 เห็นว่าผู้ที่รับผิดชอบ ได้แก่ กรรมการประจำคณะ

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้วปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

22.10 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการเริ่มต้นกระบวนการในการพัฒนาหลักสูตรในคณะหรือภาควิชา ดังแสดงในตารางที่ 109

ตารางที่ 109 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการเริ่มต้นกระบวนการในการพัฒนาหลักสูตรในคณะหรือภาควิชา

ความคิดเห็น \ วิทยาเขต	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การทำการวิจัยสภาพปัญหาและความต้องการของสังคม	4	4.35	3	3.26	4	4.35	2	2.17	2	2.17	15	16.30
2. การทำการประเมินหลักสูตรที่มีอยู่แล้ว	9	9.78	10	10.87	5	5.43	6	6.52	3	3.26	33	35.87
3. การพิจารณาความพร้อมของบุคลากร	1	1.08	6	6.52	5	6.52	6	6.52	2	2.17	21	22.83
4. การศึกษาสมรรถภาพที่ต้องการของผู้ที่จะสำเร็จการศึกษา	3	3.26	8	8.70	2	2.17	3	3.26	1	1.00	17	18.48
5. อื่น ๆ	-	-	4	4.35	1	1.08	1	1.09	-	-	6	6.52
รวม	17	18.47	31	33.69	18	19.57	18	19.57	8	8.70	92	100.00

χ^2 = 12.08339 df = 12 Sig. = 0.4390

จากตารางที่ 109 แสดงว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 35.87 เห็นว่ากระบวนการในการพัฒนาหลักสูตรในคณะหรือภาควิชาเริ่มต้นจากการทำการประเมินหลักสูตรที่มีอยู่แล้ว รองลงมาอาจารย์ร้อยละ 22.83 เห็นว่าเริ่มต้นจากการพิจารณาความพร้อมของบุคลากร อาจารย์ร้อยละ 18.84 เห็นว่าเริ่มต้นจากการศึกษาสมรรถภาพที่ต้องการของผู้ที่จะสำเร็จการศึกษา และอาจารย์ร้อยละ 16.30 เห็นว่าเริ่มต้นจากการทำวิจัยสภาพปัญหาและความต้องการของสังคม

เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตรร้อยละ 9.78 ปทุมวันร้อยละ 10.87 และสงขลาร้อยละ 3.26 เห็นว่ากระบวนการในการพัฒนาหลักสูตรในคณะหรือภาควิชาเริ่มต้นจากการทำการประเมินหลักสูตรที่มีอยู่แล้ว สำหรับอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตบางแสนร้อยละ 6.52 เห็นว่าเริ่มต้นจากการพิจารณาความพร้อมของบุคลากร และอาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกร้อยละ 6.52 เท่ากันเห็นว่าเริ่มต้นจากการทำการประเมินและพัฒนาหลักสูตรที่มีอยู่แล้วและการพิจารณาความพร้อมของบุคลากร

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

22.11 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับเรื่องที่คณะหรือภาควิชาได้ทำการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรหรือรายวิชา ดังแสดงในตารางที่ 110

ตารางที่ 110 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับเรื่องที่คณะหรือภาควิชาได้ทำการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรหรือรายวิชา (ตอบได้หลายคำตอบ)

ความคิดเห็น \ วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา	รวม	
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	ร้อยละ
1. ปรับปรุงโครงสร้างของหลักสูตร	5	5	3	3	-	16	18.18
2. เพิ่มวิชาเอกและ/หรือวิชาโทใหม่	8	6	7	7	1	29	32.96
3. เพิ่มเติมหรือตัดทอนบางวิชา	12	9	5	7	2	35	39.77
4. เล่นอรายวิชาใหม่	12	15	7	7	3	44	50.00
5. ปรับปรุงคำอธิบายรายวิชา	9	9	6	2	3	29	32.96
6. ปรับปรุงการบริหารหลักสูตร	-	-	-	-	1	1	1.14
7. ปรับปรุงการเรียนการสอนในหลักสูตร	6	8	6	4	3	27	30.68
8. ปรับปรุงสัดส่วนของการเรียนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ	3	1	3	2	1	10	11.36
9. ปรับปรุงการวัดและประเมินผลการเรียนในหลักสูตร	4	4	-	1	1	10	11.36
10. อื่น ๆ	-	3	-	1	-	4	4.55

X^2 = 33.36020 df = 28 Sig. = 0.2227

จากตารางที่ 110 แสดงว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 50.00 เห็นว่าเรื่องที่คณะหรือภาควิชาได้ทำการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรหรือรายวิชา ได้แก่ การเสนอรายวิชาใหม่ รองลงมาอาจารย์ร้อยละ 39.77 เห็นว่า ได้แก่ การเพิ่มเติมหรือตัดทอนบางวิชา อาจารย์ร้อยละ 32.96 เท่ากันเห็นว่า ได้แก่ การเพิ่มวิชาเอกและ/หรือวิชาโทใหม่ และการปรับปรุงคำอธิบายรายวิชาอาจารย์ร้อยละ 30.68 เห็นว่า ได้แก่ การปรับปรุงการเรียนการสอนในหลักสูตร อาจารย์ร้อยละ 18.18 เห็นว่า ได้แก่ การปรับปรุงโครงสร้างของหลักสูตร อาจารย์ร้อยละ 11.36 เท่ากันเห็นว่า ได้แก่ การปรับปรุงสัดส่วนของการเรียนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ และการปรับปรุงการวัดและประเมินผลการเรียนในหลักสูตร มีอาจารย์ร้อยละ 4.55 ที่มีความเห็นอย่างอื่นและมีอาจารย์เพียง 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.14 ที่เห็นว่าคณะหรือภาควิชาได้ทำการปรับปรุงการบริหารหลักสูตร

เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต ปรากฏว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตร จำนวน 12 คนเท่ากันเห็นว่าเรื่องที่คณะหรือภาควิชาได้ทำการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรหรือรายวิชา ได้แก่ การเพิ่มเติมหรือตัดทอนบางวิชาและการเสนอรายวิชาใหม่ รองลงมาอาจารย์จำนวน 8 คนเห็นว่า ได้แก่ การเพิ่มวิชาเอกและ/หรือวิชาโทใหม่

อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวันจำนวน 15 คน เห็นว่าเรื่องที่คณะหรือภาควิชาได้ทำการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรหรือรายวิชา ได้แก่ การเสนอรายวิชาใหม่ รองลงมาอาจารย์จำนวน 9 คนเท่ากันเห็นว่า ได้แก่ การเพิ่มเติมหรือตัดทอนบางวิชา และการปรับปรุงคำอธิบายรายวิชา

อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตบางแสนจำนวน 7 คนเท่ากันเห็นว่าเรื่องที่คณะหรือภาควิชาได้ทำการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรหรือรายวิชา ได้แก่ การเพิ่มวิชาเอกและ/หรือวิชาโทใหม่ และการเสนอรายวิชาใหม่ รองลงมาอาจารย์จำนวน 6 คนเท่ากันเห็นว่า ได้แก่ การปรับปรุงคำอธิบายรายวิชาและการปรับปรุงการเรียนการสอนในหลักสูตร

อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตพิษณุโลกจำนวน 7 คนเท่ากันเห็นว่าเรื่องที่คณะหรือภาควิชาได้ทำการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรหรือรายวิชา ได้แก่ การเพิ่มวิชาเอกและ/หรือวิชาโทใหม่ การเพิ่มเติมหรือตัดทอนบางวิชา และการเสนอรายวิชาใหม่

อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตส่งยลาจำนวน 3 คนเท่ากันเห็นว่าเรื่องที่คณะหรือภาควิชาได้ทำการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรหรือรายวิชา ได้แก่ การเสนอรายวิชาใหม่ การปรับปรุงคำอธิบายรายวิชา และการปรับปรุงการเรียนการสอนในหลักสูตร

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

22.12 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดรายวิชาในหลักสูตรส่วนใหญ่ ดังแสดงในตารางที่ 111

ตารางที่ 111 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดรายวิชาในหลักสูตรส่วนใหญ่ (ตอบได้หลายคำตอบ)

ความคิดเห็น \ วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา	รวม	
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	ร้อยละ
1. จัดรายวิชาให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตร	13	17	11	10	5	56	63.64
2. จัดรายวิชาให้สอดคล้องกับความรู้และประสบการณ์ของผู้สอน	4	10	4	8	3	29	32.96
3. จัดรายวิชาให้สอดคล้องกับสมรรถภาพของนักศึกษาที่พึงประสงค์	10	10	6	4	4	34	38.64
4. ศึกษาจากหลักสูตรของสถาบันอื่น	9	14	7	6	1	37	42.05
5. อื่น ๆ	1	2	1	-	-	4	4.55

X^2 = 22.42122 df = 24 Sig. = 0.5541

จากตารางที่ 111 แสดงว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 63.64 เห็นว่าการจัดรายวิชาในหลักสูตรส่วนใหญ่นั้นเป็นการจัดรายวิชาให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตร รองลงมาอาจารย์ร้อยละ 42.05 เห็นว่าการจัดรายวิชาในหลักสูตรส่วนใหญ่นั้นจัดโดยการศึกษาจากหลักสูตรของสถาบันอื่น อาจารย์ร้อยละ 38.64 เห็นว่าจัดรายวิชาให้สอดคล้องกับสมรรถภาพของบัณฑิตที่พึงประสงค์ อาจารย์ร้อยละ 32.96 เห็นว่าจัดรายวิชาให้สอดคล้องกับความรู้และประสบการณ์ของผู้สอน และอาจารย์ร้อยละ 4.55 มีความเห็นอย่างอื่น

เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ของทุกวิทยาเขตเห็นว่าการจัดรายวิชาในหลักสูตรส่วนใหญ่นั้นเป็นการจัดรายวิชาให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตร รองลงมาอาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่า จัดรายวิชาให้สอดคล้องกับสมรรถภาพของบัณฑิตที่พึงประสงค์ อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันและบางแสนเห็นว่าจัดโดยการศึกษาจากหลักสูตรของสถาบันอื่น อาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าจัดรายวิชาให้สอดคล้องกับความรู้และประสบการณ์ของผู้สอน และอาจารย์วิทยาเขตสงขลาเห็นว่าจัดรายวิชาให้สอดคล้องกับสมรรถภาพของบัณฑิตที่พึงประสงค์

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

22.13 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตรของคณะหรือภาควิชาก่อนที่จะมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรใหม่ ดังแสดงในตารางที่ 112

ตารางที่ 112 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตรของคณะหรือภาควิชาก่อนที่จะมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรใหม่

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ประเมิน	3	1.41	9	13.24	4	5.88	6	8.82	1	1.47	23	33.82
ประเมิน	13	19.12	8	11.76	10	14.71	9	13.24	5	7.35	45	66.18
รวม	16	23.53	17	25.00	14	20.59	15	22.06	6	8.82	68	100.00

χ^2 = 4.51468 df = 4 Sig. = 0.3408

จากตารางที่ 112 แสดงว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 66.18 ตอบว่าคณะหรือภาควิชาได้ทำการประเมินหลักสูตรก่อนที่จะมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรใหม่ ส่วนอาจารย์ร้อยละ 33.82 ตอบว่าไม่ได้ประเมิน

เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตรร้อยละ 19.12 วิทยาเขตบางแสนร้อยละ 14.71 วิทยาเขตพิษณุโลกร้อยละ 13.24 และวิทยาเขตสงขลาร้อยละ 7.35 ตอบว่าคณะหรือภาควิชาได้ทำการประเมินหลักสูตรก่อนที่จะมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรใหม่ ยกเว้นอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวันร้อยละ 13.24 ตอบว่าไม่ได้ประเมิน

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้วปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

22.14 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับเรื่องที่คณะหรือภาควิชาได้ทำการประเมิน ดังแสดงในตารางที่ 113

ตารางที่ 113 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับเรื่องที่คณะหรือภาควิชาได้ทำการประเมิน (ตอบได้หลายคำตอบ)

ความคิดเห็น \ วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา	รวม	
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	ร้อยละ
1. ความต้องการของบัณฑิตในสาขาวิชานั้น ๆ	7	6	5	2	3	23	51.11
2. ความต้องการของอาจารย์ผู้สอน	6	3	1	6	3	19	42.22
3. ความต้องการของนิสิต	10	8	3	6	4	31	68.89
4. ความมุ่งหมายของหลักสูตร	5	3	1	4	4	17	37.78
5. ปริมาณและคุณภาพของอาจารย์	4	2	4	5	4	19	42.22
6. ปริมาณและคุณภาพของวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็น	3	1	1	1	2	8	17.78
7. ความเหมาะสมของเนื้อหาและโครงสร้างของหลักสูตร	4	4	6	6	3	23	51.11
8. การบริหารหลักสูตร	-	1	-	1	2	4	8.89
9. การเรียนการสอนในหลักสูตร	4	3	4	3	3	17	37.78
10. คุณภาพของนิสิต	5	3	3	3	3	17	37.78
11. ภาวะการได้งานทำของบัณฑิต	11	3	6	4	2	26	57.78
12. ความสามารถในการปฏิบัติงานของบัณฑิต	6	2	2	3	2	15	33.33
13. อื่น ๆ	-	1	-	-	-	1	2.24

X^2 = 29.068 df = 48 Sig. = .995

จากตารางที่ 113 แสดงว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ ร้อยละ 68.89 เห็นว่า ในการประเมินหลักสูตรนั้น คณะหรือภาควิชาได้ประเมินความต้องการของนิสิต รองลงมาอาจารย์ร้อยละ 57.78 เห็นว่า คณะหรือภาควิชาได้ทำการประเมินภาวะการได้งานทำของบัณฑิต อาจารย์ ร้อยละ 51.11 เท่ากันเห็นว่า คณะหรือภาควิชาได้ทำการประเมินความต้องการของบัณฑิตในสาขาวิชานั้นๆ และได้ทำการประเมินความเหมาะสมของเนื้อหาและโครงสร้างของหลักสูตร อาจารย์ร้อยละ 42.22 เท่ากันเห็นว่า คณะหรือภาควิชาได้ทำการประเมินความต้องการของอาจารย์ผู้สอนและปริมาณและคุณภาพของอาจารย์ อาจารย์ร้อยละ 37.78 เท่ากันเห็นว่า คณะหรือภาควิชาได้ทำการประเมินความมุ่งหมายของหลักสูตร การเรียนการสอนในหลักสูตร และคุณภาพของนิสิต อาจารย์ร้อยละ 33.33 เห็นว่า คณะหรือภาควิชาได้ทำการประเมินความสามารถในการปฏิบัติงานของบัณฑิต อาจารย์ร้อยละ 17.78 เห็นว่า คณะหรือภาควิชาได้ทำการประเมินปริมาณและคุณภาพของวัสดุ-อุปกรณ์ที่จำเป็น อาจารย์ร้อยละ 8.89 เห็นว่า คณะหรือภาควิชาได้ทำการประเมินการบริหารหลักสูตร และอาจารย์เพียง 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.24 ที่มีความเห็นอย่างอื่น

เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตร จำนวน 11 คน เห็นว่า คณะหรือภาควิชาได้ทำการประเมินภาวะการได้งานทำของบัณฑิต รองลงมา อาจารย์ จำนวน 10 คน เห็นว่า คณะหรือภาควิชาได้ทำการประเมินความต้องการของนิสิต และอาจารย์ จำนวน 7 คน เห็นว่า คณะหรือภาควิชาได้ทำการประเมินความต้องการของบัณฑิตในสาขาวิชานั้นๆ

อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน จำนวน 8 คน เห็นว่า คณะหรือภาควิชาได้ทำการประเมินความต้องการของนิสิต รองลงมาอาจารย์ จำนวน 6 คน เห็นว่า คณะหรือภาควิชาได้ทำการประเมินความต้องการของบัณฑิตในสาขาวิชานั้นๆ และอาจารย์ จำนวน 4 คน เห็นว่า คณะหรือภาควิชาได้ทำการประเมินความเหมาะสมของเนื้อหาและโครงสร้างของหลักสูตร

อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตบางแสน จำนวน 6 คน เท่ากันเห็นว่า คณะหรือภาควิชาได้ทำการประเมินความเหมาะสมของเนื้อหาและโครงสร้างของหลักสูตร และภาวะการได้งานทำของบัณฑิต รองลงมาอาจารย์ จำนวน 5 คน เห็นว่า คณะหรือภาควิชาได้ทำการประเมินความต้องการของบัณฑิตในสาขาวิชานั้นๆ

อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตพิษณุโลก จำนวน 6 คน เท่ากันเห็นว่า คณะหรือภาควิชาได้ทำการประเมินความต้องการของอาจารย์ผู้สอน ความต้องการของนิสิต และความเหมาะสมของเนื้อหาและโครงสร้างของหลักสูตร

อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตสงขลา จำนวน 4 คน เท่ากันเห็นว่า คณะหรือภาควิชาได้ทำการประเมินความต้องการของนิสิต ความมุ่งหมายของหลักสูตร และปริมาณและคุณภาพของอาจารย์

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้วปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

22.15 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกวิทยาเขตเกี่ยวกับการที่คณะหรือภาควิชาได้มีการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์ ดังแสดงในตารางที่ 114

ตารางที่ 114 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการที่คณะหรือภาควิชาได้มีการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	8	10.00	17	21.25	13	16.25	11	13.75	3	3.75	52	65.00
มี	6	7.50	7	8.75	4	5.00	6	7.50	5	6.25	28	35.00
รวม	14	17.50	24	30.00	17	21.25	17	21.25	8	10.00	80	100.00

X^2 = 6.39840 df = 4 Sig. = 0.1713

จากตารางที่ 114 แสดงว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 65.00 ตอบว่าคณะหรือภาควิชาที่สังกัดไม่มีการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์ ส่วนอาจารย์ร้อยละ 35.00 ตอบว่าคณะหรือภาควิชาได้มีการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์

เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตอาจารย์ส่วนใหญ่ของเกือบทุกวิทยาเขตตอบว่าคณะหรือภาควิชาที่สังกัดไม่มีการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์ ยกเว้นอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตสงขลาที่ตอบว่าคณะหรือภาควิชาได้มีการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

22.16 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับแหล่งที่มาของข้อมูล ในการประเมินในกรณีที่มีการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์ ดังแสดงในตารางที่ 115

ตารางที่ 115 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับแหล่งที่มาของข้อมูลในการประเมินในกรณีที่มีการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์

ความคิดเห็น \ วิทยาเขต	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. คณบดี	1	1.51	-	-	1	1.51	-	-	1	1.51	3	4.55
2. รองคณบดี	-	-	2	3.03	1	1.51	4	6.06	3	4.55	10	15.15
3. หัวหน้าภาควิชา	2	3.03	1	1.51	1	1.51	3	4.55	4	6.06	11	16.67
4. หัวหน้าภาควิชาหรือหัวหน้าแผนกวิชาประจำวิทยาเขต	1	1.51	2	3.03	1	1.51	1	1.51	2	3.03	7	10.61
5. กรรมการประจำคณะ	-	-	1	1.51	-	-	-	-	1	1.51	2	3.03
6. ผู้สอนประเมินตนเอง	1	1.51	3	4.55	2	3.03	3	4.55	2	3.03	11	16.67
7. เพื่อนร่วมงาน	2	3.03	3	4.55	1	1.51	3	4.55	3	4.55	12	18.17
8. ผู้เรียน	3	4.55	2	3.03	-	-	1	1.51	4	6.06	10	15.15
รวม	10	15.15	14	21.21	7	10.61	15	22.73	20	30.30	66	100.00

X^2 = 15.37 df = 28 Sig. = .975

จากตารางที่ 115 แสดงว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 18.17 เห็นว่า ในกรณีที่มีการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์ แหล่งที่มาของข้อมูลในการประเมินมาจากเพื่อนร่วมงาน รองลงมาอาจารย์ร้อยละ 16.67 เท่ากันเห็นว่า มาจากหัวหน้าภาควิชาและผู้สอนประเมินตนเอง อาจารย์ร้อยละ 15.15 เท่ากันเห็นว่า มาจากรองคณบดีและผู้เรียน อาจารย์ร้อยละ 10.61 เห็นว่า มาจากหัวหน้าภาควิชาหรือหัวหน้าแผนกวิชาประจำวิทยาเขต และอาจารย์ร้อยละ 3.03 เห็นว่า มาจากกรรมการประจำคณะ

เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตร ร้อยละ4.55 เห็นว่า ในกรณีที่มีการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์ แหล่งที่มาของข้อมูลในการประเมินมาจากผู้เรียน

อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน ร้อยละ 4.55 เท่ากันเห็นว่า แหล่งที่มาของข้อมูลในการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์มาจากผู้สอนประเมินตนเอง และจากเพื่อนร่วมงาน

อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตบางแสน ร้อยละ 3.03 เห็นว่า แหล่งที่มาของข้อมูลในการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์มาจากผู้สอนประเมินตนเอง

อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตพิษณุโลก ร้อยละ 6.06 เห็นว่า แหล่งที่มาของข้อมูลในการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์มาจากรองคณบดี

อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตสงขลา ร้อยละ 6.06 เท่ากันเห็นว่า แหล่งที่มาของข้อมูลในการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์มาจากหัวหน้าภาควิชา และผู้เรียน

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้วปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

22.17 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการนำผลการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์ไปใช้ ดังแสดงในตารางที่ 116

ตารางที่ 116 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการนำผลการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์ไปใช้

ความคิดเห็น \ วิทยาเขต	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ในการปรับปรุงหลักสูตร	6	7.06	3	3.53	2	2.35	3	3.53	3	3.53	17	20.00
2. ในการปรับปรุงการเรียนการสอน	10	11.76	8	9.41	8	9.41	7	8.24	5	5.88	38	44.71
3. ในการพิจารณาผลงานทางวิชาการของอาจารย์	1	1.18	-	-	1	1.18	1	1.18	1	1.18	4	4.71
4. ในการพิจารณาความดีความชอบของอาจารย์	1	1.18	-	-	2	2.35	-	-	1	1.18	4	4.71
5. ไม่ได้ใช้เลย	4	4.70	3	3.53	2	2.35	4	4.70	-	-	13	15.29
6. อื่น ๆ	1	1.18	4	4.70	2	2.35	2	2.35	-	-	9	10.58
รวม	23	27.06	18	21.17	17	19.99	17	20.00	10	11.76	85	100.00

χ^2 = 11.52173 df = 16 Sig. = 0.7762

จากตารางที่ 116 แสดงว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 44.71 เห็นว่าได้มีการนำผลการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์ไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอน รองลงมาอาจารย์ร้อยละ 20.00 เห็นว่าได้มีการนำผลการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์ไปใช้ในการปรับปรุงหลักสูตร อาจารย์ร้อยละ 15.29 เห็นว่าไม่ได้นำไปใช้เลย มีอาจารย์ร้อยละ 10.58 มีความเห็นอื่น ๆ และมีอาจารย์ร้อยละ 4.71 เท่ากัน เห็นว่าได้นำผลการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์ไปใช้ในการพิจารณาผลงานทางวิชาการของอาจารย์ และในการพิจารณาความดีความชอบของอาจารย์

เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต อาจารย์ส่วนใหญ่ของทุกวิทยาเขตเห็นว่า ได้มีการนำผลการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์ไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอน

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

22.18 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับวิธีที่คณะหรือภาควิชาได้พัฒนาอาจารย์ผู้สอนในด้านเนื้อหาที่สอนและวิธีที่สอน ดังแสดงในตารางที่ 117

ตารางที่ 117 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับวิธีที่คณะหรือภาควิชาได้พัฒนาอาจารย์ผู้สอนในด้านเนื้อหาที่สอนและวิธีที่สอน (ตอบได้หลายคำตอบ)

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร		ปทุมวัน		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา		รวม (N = 88)	
	จำนวน		จำนวน		จำนวน		จำนวน		จำนวน		จำนวน	ร้อยละ
1. ให้เข้าร่วมการอบรมเป็นระยะ	11		16		5		9		3		44	50.00
2. ให้เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ	14		22		14		18		7		75	85.23
3. ส่งอาจารย์ไปดูงานที่สถาบันอื่นทั้งในและนอกประเทศ	2		9		4		5		2		22	25.00
4. ส่งอาจารย์ไปศึกษาต่อทั้งในและนอกประเทศ	3		12		6		6		3		30	34.09
5. จัดบริการเอกสารให้ศึกษาค้นคว้า	1		4		2		4		1		17	19.32
6. อื่น ๆ	1		1		-		-		1		3	3.41

χ^2 = 22.30135 df = 24 Sig. = 0.5673

จากตารางที่ 117 แสดงว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 85.23 เห็นว่าคณะหรือภาควิชาได้พัฒนาอาจารย์ผู้สอนในด้านเนื้อหาวิชาที่สอนและวิธีสอน โดยวิธีให้อาจารย์เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ รองลงมาอาจารย์จำนวนร้อยละ 50.00 เห็นว่าคณะหรือภาควิชาใช้วิธีให้อาจารย์เข้าร่วมการอบรมเป็นระยะ อาจารย์ร้อยละ 34.09 เห็นว่าคณะหรือภาควิชาใช้วิธีส่งอาจารย์ไปศึกษาต่อทั้งในและนอกประเทศ อาจารย์ร้อยละ 25.00 เห็นว่าคณะหรือภาควิชาใช้วิธีส่งอาจารย์ไปดูงานที่สถาบันอื่นทั้งในและนอกประเทศ อาจารย์ร้อยละ 19.32 เห็นว่าคณะหรือภาควิชาใช้วิธีจัดบริการเอกสารให้ศึกษาค้นคว้า และอาจารย์ร้อยละ 3.41 มีความเห็นอื่น ๆ

เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต อาจารย์ส่วนใหญ่ของทุกวิทยาเขตเห็นว่าคณะหรือภาควิชาได้พัฒนาอาจารย์ผู้สอนในด้านเนื้อหาวิชาที่สอน และวิธีสอน โดยใช้วิธีให้อาจารย์เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ รองลงมา อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน และพิษณุโลก เห็นว่าคณะหรือภาควิชาใช้วิธีให้อาจารย์เข้าร่วมการอบรมเป็นระยะ ส่วนอาจารย์วิทยาเขตบางแสนเห็นว่าคณะหรือภาควิชาใช้วิธีส่งอาจารย์ไปศึกษาต่อทั้งในและนอกประเทศ และอาจารย์วิทยาเขตสงขลา จำนวน 3 คนเท่ากันเห็นว่าคณะหรือภาควิชาใช้วิธีให้อาจารย์เข้าร่วมการอบรมเป็นระยะ และส่งอาจารย์ไปศึกษาต่อทั้งในและนอกประเทศ

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

22.19 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการประเมินและพัฒนาหลักสูตรของคณะหรือภาควิชา ดังแสดงในตารางที่ 118

ตารางที่ 118 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการประเมินและพัฒนาหลักสูตรของคณะหรือภาควิชา (ตอบได้หลายคำตอบ)

วิทยาเขต / ความคิดเห็น	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา	รวม (N = 88)	
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	ร้อยละ
1. งบประมาณไม่เพียงพอ	8	13	6	10	5	42	47.73
2. บุคลากรไม่เพียงพอ	7	9	7	11	4	38	43.18
3. บุคลากรขาดความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตร	4	10	5	7	3	29	32.96
4. อาจารย์ในคณะไม่ให้ความร่วมมือ	2	2	2	2	-	8	9.00
5. ขาดการประสานงานระหว่างคณะหรือวิทยาเขตต่าง ๆ	4	9	2	7	3	25	28.41
6. ขาดความร่วมมือจากผู้บังคับบัญชา	1	5	-	-	1	7	7.96
7. อื่น ๆ	-	2	-	-	-	2	2.27

$X^2 = 30.51110$ df = 28 Sig. = 0.3392

จากตารางที่ 118 แสดงว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ ร้อยละ 47.73 เห็นว่าปัญหาและอุปสรรคในการประเมินและพัฒนาหลักสูตรของคณะหรือภาควิชา เกิดจากงบประมาณไม่เพียงพอ รองลงมาอาจารย์ ร้อยละ 43.18 เห็นว่า บุคลากรไม่เพียงพอ อาจารย์ร้อยละ 32.96 เห็นว่าบุคลากรขาดความรู้และประสบการณ์เพียงพอกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตร อาจารย์ ร้อยละ 28.41 เห็นว่าขาดการประสานงานระหว่างคณะหรือวิทยาเขตต่าง ๆ อาจารย์ร้อยละ 9.09 เห็นว่าอาจารย์ในคณะไม่ให้ความร่วมมือ อาจารย์ร้อยละ 7.96 เห็นว่าขาดความร่วมมือจากผู้บังคับบัญชา และอาจารย์ร้อยละ 2.27 มีความคิดเห็นอย่างอื่น

เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน และสงขลา เห็นว่าปัญหาและอุปสรรคในการประเมินและพัฒนาหลักสูตรของคณะหรือภาควิชา เกิดจากงบประมาณไม่เพียงพอ ส่วนอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตบางแสนและพิษณุโลก เห็นว่าปัญหาและอุปสรรคเกิดจากบุคลากรไม่เพียงพอ

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

22.20 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับวิธีการรวบรวมข้อมูลเพื่อประเมินหลักสูตรของคณะหรือภาควิชา ดังแสดงในตารางที่ 119

ตารางที่ 119 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับวิธีการรวบรวมข้อมูลเพื่อประเมินหลักสูตรของคณะหรือภาควิชา (ตอบได้หลายคำตอบ)

ความคิดเห็น \ วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา	รวม (N = 88)	
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	ร้อยละ
1. จัดประชุมอาจารย์ทั้งหมดในคณะหรือภาควิชา (รวมทั้งอาจารย์จากวิทยาเขตต่าง ๆ ด้วย)	11	7	5	5	3	31	35.23
2. จัดประชุมเฉพาะหัวหน้าภาควิชาจากวิทยาเขตต่าง ๆ	4	8	5	8	2	27	30.68
3. สอบถามจากนิสิตและบัณฑิต	7	2	-	1	3	13	14.77
4. สอบถามจากผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต	4	4	-	1	1	10	11.36
5. วิเคราะห์จากเอกสารและหลักฐานต่าง ๆ	2	2	1	2	3	10	11.36
6. ดำเนินการตามนโยบายของผู้บังคับบัญชา	1	-	3	-	-	4	4.55
7. อื่น ๆ	1	3	2	1	-	7	7.96

χ^2 = 22.50682 df = 20 Sig. = 0.3137

จากตารางที่ 119 แสดงว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 35.23 เห็นว่าวิธีการรวบรวมข้อมูล เพื่อประเมินหลักสูตรของคณะหรือภาควิชา ได้แก่ การจัดประชุมอาจารย์ทั้งหมดในคณะหรือภาควิชา (รวมทั้งอาจารย์จากวิทยาเขตต่าง ๆ ด้วย) รองลงมาอาจารย์ร้อยละ 30.68 เห็นว่าวิธีการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การจัดประชุมเฉพาะหัวหน้าภาควิชาจากวิทยาเขตต่าง ๆ อาจารย์ร้อยละ 14.77 เห็นว่าวิธีการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การสอบถามจากนิสิต อาจารย์ร้อยละ 19.36 เท่ากัน เห็นว่าวิธีการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การสอบถามจากนิสิตและบัณฑิต และการสอบถามจากผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต มีอาจารย์ร้อยละ 7.96 ที่มีความคิดเห็นอย่างอื่น และอาจารย์ร้อยละ 4.55 เห็นว่าวิธีการรวบรวมข้อมูลเพื่อประเมินหลักสูตรของคณะหรือภาควิชา ได้แก่ การดำเนินการตามนโยบายของผู้บังคับบัญชา

เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตร จำนวน 11 คน เห็นว่าวิธีการรวบรวมข้อมูลเพื่อประเมินหลักสูตรของคณะหรือภาควิชา ได้แก่ การจัดประชุมอาจารย์ทั้งหมดในคณะหรือภาควิชา (รวมทั้งอาจารย์จากวิทยาเขตต่าง ๆ ด้วย) อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน จำนวน 8 คน เห็นว่าวิธีการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การจัดประชุมเฉพาะหัวหน้าภาควิชาจากวิทยาเขตต่าง ๆ อาจารย์ส่วนใหญ่วิทยาเขตบางแสน จำนวน 5 คน เท่ากันเห็นว่าวิธีการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การจัดประชุมอาจารย์ทั้งหมดในคณะหรือภาควิชา (รวมทั้งอาจารย์จากวิทยาเขตต่าง ๆ ด้วย) และการจัดประชุมเฉพาะหัวหน้าภาควิชาจากวิทยาเขตต่าง ๆ อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตพิษณุโลก จำนวน 8 คน เห็นว่าวิธีการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การจัดประชุมเฉพาะหัวหน้าภาควิชาจากวิทยาเขตต่าง ๆ และอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตสงขลา จำนวน 3 คนเท่ากันเห็นว่าวิธีการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การจัดประชุมอาจารย์ทั้งหมดในคณะหรือภาควิชา (รวมทั้งอาจารย์จากวิทยาเขตต่าง ๆ ด้วย) การสอบถามนิสิตและบัณฑิต และการวิเคราะห์เอกสารและหลักฐานต่าง ๆ

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

22.21 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความต้องการความช่วยเหลือหรือให้การสนับสนุนในด้านการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนคณะมนุษยศาสตร์ ดังแสดงในตารางที่ 120

ตารางที่ 120 ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมและจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับความต้องการความช่วยเหลือหรือให้การสนับสนุนในด้านการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนคณะมนุษยศาสตร์ (ตอบได้หลายคำตอบ)

ความคิดเห็น / วิทยาเขต	ปัตตานี		ปัตตานี		บางแสน		พิษณุโลก		สงขลา	รวม (N = 88)	
	จำนวน		จำนวน		จำนวน		จำนวน		จำนวน	จำนวน	ร้อยละ
1. เข้าร่วมการอบรมเป็นระยะ	11		15		9		10		7	52	59.09
2. เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ	14		17		11		10		7	59	67.05
3. ส่งอาจารย์ไปดูงานที่สถาบันอื่นทั้งในและนอกประเทศ	12		18		12		9		5	56	63.64
4. ส่งอาจารย์ไปศึกษาต่อทั้งในและนอกประเทศ	9		15		10		6		4	44	50.00
5. จัดบริการเอกสารให้ศึกษาค้นคว้า	10		18		14		8		7	57	64.77
6. จัดงบประมาณสำหรับการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน	10		13		9		9		4	45	51.14
7. จัดให้มีคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนประจำคณะ	11		8		5		9		3	36	40.91
8. อื่น ๆ	-		-		-		-		-	-	-

X^2 = 17.61647 df = 24 Sig. = 0.8212

จากตารางที่ 120 แสดงว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ ร้อยละ 67.05 ต้องการความช่วยเหลือหรือการสนับสนุนในด้านการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนจากคณะมนุษยศาสตร์ โดยการให้เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ รองลงมาอาจารย์ร้อยละ 64.77 ต้องการให้คณะจัดบริการเอกสารให้ศึกษาค้นคว้า อาจารย์ร้อยละ 63.64 ต้องการให้คณะส่งอาจารย์ไปดูงานที่สถาบันอื่นทั้งในและนอกประเทศ อาจารย์ร้อยละ 59.09 ต้องการให้ส่งอาจารย์เข้าร่วมการอบรมเป็นระยะ อาจารย์ร้อยละ 51.14 ต้องการให้คณะจัดงบประมาณสำหรับการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน อาจารย์ร้อยละ 50.00 ต้องการให้คณะส่งอาจารย์ไปศึกษาต่อทั้งในและนอกประเทศ และอาจารย์ร้อยละ 40.91 ต้องการให้คณะจัดให้มีคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนประจำคณะ

เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตร จำนวน 14 คน ต้องการให้คณะส่งอาจารย์เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน จำนวน 18 คนเท่ากันต้องการให้คณะส่งอาจารย์ไปดูงานที่สถาบันอื่นทั้งในและนอกประเทศ และจัดบริการเอกสารให้ศึกษาค้นคว้า อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตบางแสน จำนวน 14 คน ต้องการให้คณะจัดบริการเอกสารให้ศึกษาค้นคว้า อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตพิษณุโลก จำนวน 10 คนเท่ากันต้องการให้คณะส่งอาจารย์เข้าร่วมการอบรมในระยะสั้นและเข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ และอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตสงขลา จำนวน 7 คนเท่ากันต้องการให้คณะส่งอาจารย์เข้าร่วมการอบรมเป็นระยะ เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ และจัดบริการเอกสารให้ศึกษาค้นคว้า

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 2. ความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต

1. สถานภาพส่วนตัวของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต

1.1 จำนวนผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ ตำแหน่งหน้าที่การงาน และหน่วยงานที่สังกัด ดังแสดงในตารางที่ 121

ตารางที่ 121 จำนวนผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ ตำแหน่งหน้าที่การงาน และหน่วยงานที่สังกัด

เพศ	จำนวน	ตำแหน่ง	จำนวน	หน่วยงาน	จำนวน
ชาย	61	ผู้บริหาร	75	รัฐบาล	64
หญิง	33	ไม่ใช่ผู้บริหาร	13	เอกชน	23
ไม่ระบุ	-	ไม่ระบุ	6	ไม่ระบุ	7
รวม	94		94		94

จากตารางที่ 121 แสดงว่า จำนวนผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมดรวม 94 คน เป็นชาย 61 คน หญิง 33 คน มีตำแหน่งหน้าที่การงานเป็นผู้บริหาร 75 คน และไม่ใช่ผู้บริหาร 13 คน ส่วนอีก 6 คน ไม่ระบุตำแหน่ง ในจำนวนนี้เป็นผู้ทำงานในหน่วยงานของรัฐบาล จำนวน 64 คน และทำงานในหน่วยงานของเอกชน จำนวน 23 คน ส่วนอีก 7 คน ไม่ระบุสถานที่ทำงาน

1.2 จำนวนผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน และจำนวนผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาที่สำเร็จการศึกษาจากคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ดังแสดงในตารางที่ 122

ตารางที่ 122 จำนวนผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานและจำนวนผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาที่สำเร็จการศึกษาจากคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ระดับการศึกษา	จำนวน	ประสบการณ์ในการทำงาน	จำนวน	จำนวนผู้ใต้บังคับบัญชา	จำนวน
ต่ำกว่าปริญญาตรี	7	น้อยกว่า 3 ปี	14	1 - 3 คน	69
ปริญญาตรี	73	3 - 5 ปี	11	4 - 6 คน	7
ปริญญาโท	8	6 - 10 ปี	25	7 - 10 คน	5
ปริญญาเอก	4	มากกว่า 10 ปี	43	มากกว่า 10 คน	5
ไม่ระบุ	2	ไม่ระบุ	1	ไม่ระบุ	8
รวม	94		94		94

จากตารางที่ 122 แสดงว่า ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถาม จำนวน 94 คน มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมากที่สุด จำนวน 73 คน รองลงมามีการศึกษาระดับปริญญาโท 8 คน ต่ำกว่าปริญญาตรี 7 คน และปริญญาเอก 2 คน ในจำนวนนี้เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า 10 ปี มากที่สุด จำนวน 43 คน รองลงมามีประสบการณ์ในการทำงาน 6 - 10 ปี จำนวน 25 คน น้อยกว่า 3 ปี จำนวน 14 คน และ 3 - 5 ปี จำนวน 11 คน สำหรับจำนวนผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาที่สำเร็จการศึกษาจากคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒนั้น ผู้บังคับบัญชาที่มีผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา 1 - 3 คน มีจำนวนมากที่สุด คือ 69 คน

2. ความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชา ของบัณฑิต เกี่ยวกับคุณลักษณะของบัณฑิตและความต้องการของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต

2.1 คุณลักษณะของบัณฑิตด้านวิชาการ

เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต เกี่ยวกับคุณลักษณะของบัณฑิตด้านวิชาการและความต้องการของผู้บังคับบัญชา ดังแสดงในตารางที่ 123

ตารางที่ 123 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต เกี่ยวกับคุณลักษณะของบัณฑิตด้านวิชาการ และความต้องการของผู้บังคับบัญชา

คุณลักษณะของบัณฑิตด้านวิชาการ	คุณลักษณะของบัณฑิต		ความต้องการของผู้บังคับบัญชา		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ความรู้ด้านวิชาการทั่วไป	2.79	0.59	3.18	0.65	-5.55**
2. ความรู้เฉพาะสาขาวิชาที่เรียน	3.02	0.54	3.26	0.78	-2.89**
3. ความเชื่อมั่นตนเองในทางวิชาการ	2.93	0.62	3.35	0.60	-4.93**
4. ความสามารถในการจัดกิจกรรมทางวิชาการ เช่น อภิปราย ปาฐกถา นิทรรศการ อื่น ๆ	2.45	0.76	3.15	0.79	-6.36**
5. ความสามารถในการทำงาน	2.99	0.68	3.62	0.58	-6.71**
6. ความสามารถทำการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม	2.78	0.62	3.36	0.68	-5.97**
7. ความสามารถในการทำวิจัย	2.12	0.70	2.94	0.77	-7.40**
8. ความสามารถในการผลิตเอกสารและตำรา	2.12	0.75	3.03	0.90	-7.22**
9. ความสามารถในการให้บริการทางวิชาการแก่สังคม	2.38	0.75	3.07	0.81	-5.85**
10. ความสามารถในการร่วมงานกับหน่วยงานอื่น ๆ	2.94	0.75	3.39	0.53	-5.20**

ตารางที่ 123 (ต่อ)

คุณสมบัติของบัณฑิตด้านวิชาการ	คุณสมบัติของบัณฑิต		ความต้องการของผู้บังคับบัญชา		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
11. ความสามารถในการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ	2.61	0.71	3.12	0.77	-5.76**
12. ความสามารถในการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ	2.29	0.78	2.74	0.81	-4.45**
รวมเฉลี่ย	2.63	0.70	3.18	0.73	-5.11**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 123 แสดงว่าผู้บังคับบัญชาของนิสิตประเมินค่าคุณสมบัติของบัณฑิตด้านวิชาการรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 2.63) โดยค่าคะแนนเฉลี่ยที่ผู้บังคับบัญชาประเมินให้ในระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ความรู้เฉพาะสาขาวิชาที่เรียน ($\bar{X}$ = 3.02) รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ความสามารถในการทำงาน ($\bar{X}$ = 2.99) และอันดับสาม ได้แก่ ความสามารถในการร่วมงานกับหน่วยงานอื่น ๆ ($\bar{X}$ = 2.94) สำหรับคุณสมบัติด้านวิชาการของบัณฑิตที่ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตประเมินให้ในระดับน้อย ได้แก่ ความสามารถในการจัดกิจกรรมทางวิชาการ เช่น อภิปราย ปาฐกถา นิทรรศการ ฯลฯ ($\bar{X}$ = 2.38) ความสามารถในการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ ได้ ($\bar{X}$ = 2.29) และอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ ความสามารถในการทำวิจัย ($\bar{X}$ = 2.12) และความสามารถในการผลิตเอกสารและตำรา ($\bar{X}$ = 2.12)

สำหรับความต้องการของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิตด้านวิชาการนั้น ปรากฏว่าผู้บังคับบัญชามีความต้องการรวมเฉลี่ยในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.18) โดยมีความต้องการในระดับมากเป็นอันดับหนึ่ง ในเรื่องความสามารถในการทำงานของบัณฑิต ($\bar{X}$ = 3.62) รองลงมาเป็นอันดับสองและอันดับสาม มีความต้องการในระดับปานกลางเกี่ยวกับความสามารถของบัณฑิตในการร่วมงานกับหน่วยงานอื่น ๆ ($\bar{X}$ = 3,39) และความสามารถทำการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ($\bar{X}$ = 3.36) ตามลำดับ สำหรับความต้องการเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิตด้านวิชาการที่ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตต้องการเป็นอันดับสุดท้ายในระดับปานกลาง ได้แก่ ความสามารถในการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ ($\bar{X}$ = 2.74)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตในการประเมินคุณสมบัติของบัณฑิตด้านวิชาการและความต้องการของผู้บังคับบัญชาแล้ว ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกข้อ ทั้งโดยส่วนรวมและโดยคะแนนเฉลี่ยความต้องการสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยการประเมินคุณสมบัติทุกข้อ

นอกจากนี้ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตได้เสนอความคิดเห็นเพิ่มเติมว่า ในด้านวิชาการบัณฑิตควรมีความสามารถในการใช้ภาษาในการปฏิบัติได้จริง ควรได้รับการฝึกอบรมการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ในสังคมได้ ควรมีความรู้พอที่จะสอนได้หลาย ๆ วิชา และควรได้รับการฝึกให้สนใจใช้อุปกรณ์การสอน

2.2 คุณลักษณะของบัณฑิตด้านการปฏิบัติงาน

เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณลักษณะของบัณฑิตด้านการปฏิบัติงานและความต้องการของผู้บังคับบัญชา ดังแสดงในตารางที่ 124

ตารางที่ 124 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณลักษณะของบัณฑิตด้านการปฏิบัติงานและความต้องการของผู้บังคับบัญชา

คุณลักษณะของบัณฑิตด้านการปฏิบัติงาน	คุณลักษณะของบัณฑิต		ความต้องการของผู้บังคับบัญชา		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ความเอาใจใส่และรับผิดชอบในหน้าที่การงาน	3.15	0.75	3.69	0.49	-5.97**
2. ความรู้ความเข้าใจในงานที่ปฏิบัติอยู่	2.87	0.54	3.53	0.52	-8.92**
3. การปฏิบัติตามระเบียบและข้อบังคับของหน่วยงาน	3.09	0.74	3.63	0.51	-5.86**
4. การปฏิบัติงานในหน้าที่จนสำเร็จ	3.14	0.65	3.63	0.51	-5.83**
5. ความสม่ำเสมอในการปฏิบัติงาน	3.04	0.73	3.66	0.54	-6.38**
6. การอุทิศเวลาให้กับงาน	3.01	0.80	3.67	0.54	-6.79**
7. การติดตามงานที่มอบหมายให้ผู้อื่นทำ	2.79	0.75	3.49	0.55	-8.09**
8. ความเอาใจใส่ในหน้าที่พิเศษอื่น ๆ	2.91	0.75	3.35	0.57	-5.10**
9. ความมีระเบียบแบบแผนในการทำงาน	2.91	0.66	3.60	0.56	-7.54**
รวมเฉลี่ย	2.99	0.71	3.58	0.53	-6.36

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 124 แสดงว่า ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตประเมินค่าคุณสมบัติของบัณฑิตด้านการปฏิบัติงานรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 2.99) โดยค่าคะแนนเฉลี่ยที่ผู้บังคับบัญชาประเมินให้ในระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ความเอาใจใส่และรับผิดชอบในหน้าที่การงาน ($\bar{X}$ = 3.15) รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ การปฏิบัติงานในหน้าที่-จนสำเร็จ ($\bar{X}$ = 3.14) และอันดับสาม ได้แก่ การปฏิบัติตามระเบียบและข้อบังคับของหน่วยงาน ($\bar{X}$ = 3.09) สำหรับคุณสมบัติของบัณฑิตด้านการปฏิบัติงานที่ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตประเมินให้เป็นอันดับสุดท้ายในระดับปานกลาง ได้แก่ การติดตามงานที่มอบหมายให้ผู้อื่นทำ ($\bar{X}$ = 2.79)

สำหรับความต้องการของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิตด้านการปฏิบัติงานนั้น ปรากฏว่าผู้บังคับบัญชามีความต้องการรวมเฉลี่ยในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.58) โดยมีความต้องการในระดับมากเป็นอันดับหนึ่ง ในเรื่องความเอาใจใส่และรับผิดชอบในหน้าที่การงาน ($\bar{X}$ = 3.69) รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ การอุทิศเวลาให้กับงาน ($\bar{X}$ = 3.67) และอันดับสาม ได้แก่ ความสม่ำเสมอในการปฏิบัติงาน ($\bar{X}$ = 3.66) สำหรับความต้องการเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิตด้านการปฏิบัติงานที่ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตต้องการเป็นอันดับสุดท้ายในระดับ-ปานกลาง ได้แก่ ความเอาใจใส่ในหน้าที่พิเศษอื่น ๆ ($\bar{X}$ = 3.35)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตในการประเมินคุณสมบัติของบัณฑิตด้านการปฏิบัติงานและความต้องการของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตแล้ว ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งโดยส่วนรวมและเป็นรายข้อทุกข้อ โดยคะแนนเฉลี่ยความต้องการสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยการประเมินคุณสมบัติทุกข้อ

นอกจากนี้ ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตได้เสนอความคิดเห็นเพิ่มเติมว่า ในการปฏิบัติงานบัณฑิตควรได้รับการอบรมให้มีความรับผิดชอบต่องานและการติดตามผลงาน มหาวิทยาลัยควรสร้างความมั่นใจให้กับบัณฑิตเพื่อว่าเมื่อออกไปปฏิบัติงานจะได้มีความเชื่อมั่นในตนเอง นอกจากนี้บัณฑิตควรได้รับการอบรมให้รักในอาชีพครูและอยู่ในระเบียบวินัย

2.3 คุณสมบัติของบัณฑิตด้านบุคลิกภาพ

เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิตด้านบุคลิกภาพและความต้องการของผู้บังคับบัญชา ดังแสดงในตารางที่ 125

ตารางที่ 125 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิตด้านบุคลิกภาพและความต้องการของผู้บังคับบัญชา

คุณสมบัติของบัณฑิตด้านบุคลิกภาพ	คุณสมบัติของบัณฑิต		ความต้องการของผู้บังคับบัญชา		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. การแต่งกายเหมาะสมกับอาชีพ	3.17	0.66	3.44	0.58	-3.39**
2. สุขภาพอนามัย	3.12	0.58	3.48	0.57	-5.13**
3. กิริยามารยาท	3.25	0.63	3.58	0.56	-4.37**
4. การใช้วาจา	3.22	0.65	3.56	0.56	-4.41**
5. ความประพฤติ	3.21	0.61	3.59	0.58	-5.15**
6. ความเชื่อมั่นในตนเอง	2.96	0.72	3.54	0.60	-6.58**
7. มีลักษณะเป็นผู้นำ	2.66	0.72	3.43	0.64	-8.62**
8. ความมั่นคงทางอารมณ์	2.74	0.77	3.44	0.66	-7.46**
9. ความซื่อสัตย์สุจริต	3.36	0.59	3.69	0.53	-4.85**
10. ความฉลาด หลักแหลม ไหวพริบและปฏิภาณ	2.91	0.62	3.50	0.65	-7.58**
11. เป็นคนมีเหตุผล	2.99	0.64	3.61	0.58	-7.71**
12. ความประหยัดและอดออม	3.06	0.71	3.34	0.71	-2.83**
รวมเฉลี่ย	3.05	0.66	3.52	0.60	-5.02**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 125 แสดงว่า ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตประเมินค่าคุณสมบัติของบัณฑิตด้านบุคลิกภาพรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.05) โดยค่าคะแนนเฉลี่ยที่ผู้บังคับบัญชาประเมินให้ในระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ($\bar{X}$ = 3.36) รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ กิริยามารยาท ($\bar{X}$ = 3.25) และอันดับสาม ได้แก่ การใช้วาจา ($\bar{X}$ = 3.22) สำหรับคุณสมบัติของบัณฑิตด้านบุคลิกภาพที่ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตประเมินให้เป็นอันดับสุดท้ายในระดับปานกลาง ได้แก่ ความมีลักษณะเป็นผู้นำ ($\bar{X}$ = 2.66)

สำหรับความต้องการของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณสมบัติด้านบุคลิกภาพนั้น ปรากฏว่าผู้บังคับบัญชามีความต้องการรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.52) โดยมีความต้องการในระดับมากเป็นอันดับหนึ่ง ในเรื่องความซื่อสัตย์สุจริต ($\bar{X}$ = 3.69) รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ความเป็นคนมีเหตุผล ($\bar{X}$ = 3.61) และอันดับสาม ได้แก่ ความประพฤติ สำหรับความต้องการเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิตด้านบุคลิกภาพที่ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตต้องการเป็นอันดับสุดท้ายในระดับปานกลาง ได้แก่ ความประหยัดและอดออม ($\bar{X}$ = 3.34)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตในการประเมินคุณสมบัติของบัณฑิตด้านบุคลิกภาพและความต้องการของผู้บังคับบัญชาแล้ว ปรากฏว่า แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งโดยส่วนรวมและเป็นรายข้อทุกข้อ โดยคะแนนเฉลี่ยความต้องการสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยการประเมินคุณสมบัติทุกข้อ

นอกจากนี้ ผู้บังคับบัญชาได้เสนอความคิดเห็นเพิ่มเติมว่าในด้านบุคลิกภาพ บัณฑิตควรได้รับการอบรมให้รู้จักกาลเทศะในการแต่งกาย และมหาวิทยาลัยควรส่งเสริมด้านบุคลิกภาพของบัณฑิต

2.4 คุณสมบัติของบัณฑิตด้านมนุษยสัมพันธ์

เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิตด้านมนุษยสัมพันธ์และความต้องการของผู้บังคับบัญชา ดังแสดงในตารางที่ 126

ตารางที่ 126 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิตด้านมนุษยสัมพันธ์และความต้องการของผู้บังคับบัญชา

คุณสมบัติของบัณฑิตด้านมนุษยสัมพันธ์	คุณสมบัติของบัณฑิต		ความต้องการของผู้บังคับบัญชา		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชา	3.04	0.72	3.46	0.57	-5.48**
2. ความสัมพันธ์กับผู้ร่วมงาน	3.06	0.72	3.63	0.53	-6.72**
3. ความสัมพันธ์กับผู้ใต้บังคับบัญชา	2.95	0.72	3.49	0.62	-7.04**
4. การเข้าร่วมกิจกรรมของหน่วยงาน	2.96	0.78	3.60	0.56	-6.97**
5. การสร้างความสามัคคีในหมู่เพื่อนร่วมงาน	3.11	0.68	3.68	0.49	-6.60**
6. การยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น	3.00	0.66	3.55	0.63	-7.01**
7. การวางตัวในสังคม	3.00	0.64	3.44	0.61	-5.64**
8. ความสามารถในการเป็นผู้นำที่ดีให้งานสำเร็จ	2.72	0.77	3.52	0.59	-9.20**
9. ความสามารถในการทำงานเป็นกลุ่ม	2.90	0.72	3.55	0.52	-7.58**
10. ความมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น	3.14	0.75	3.59	0.56	-4.89**
รวมเฉลี่ย	2.99	0.72	3.55	0.57	-5.62**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 126 แสดงว่า ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตประเมินค่าคุณสมบัติของบัณฑิตด้านมนุษยสัมพันธ์รวมเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 2.99) โดยค่าคะแนนเฉลี่ยที่ผู้บังคับบัญชาประเมินให้ในระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ความมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น ($\bar{X}$ = 3.14) รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ การสร้างความสามัคคีในหมู่เพื่อนร่วมงาน ($\bar{X}$ = 3.11) และอันดับสาม ได้แก่ ความสัมพันธ์กับผู้ร่วมงาน ($\bar{X}$ = 3.06) สำหรับคุณสมบัติของบัณฑิตด้านมนุษยสัมพันธ์ที่ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตประเมินให้เป็นอันดับสุดท้ายในระดับปานกลาง ได้แก่ ความสามารถในการเป็นผู้นำที่ดีให้งานสำเร็จ ($\bar{X}$ = 2.72)

สำหรับความต้องการของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิตด้านมนุษยสัมพันธ์นั้น ปรากฏว่า ผู้บังคับบัญชามีความต้องการรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.55) โดยมีความต้องการในระดับมากเป็นอันดับหนึ่งในเรื่อง การสร้างความสามัคคีในหมู่เพื่อนร่วมงาน ($\bar{X}$ = 3.68) รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ความสัมพันธ์กับผู้ร่วมงาน ($\bar{X}$ = 3.63) และอันดับสาม ได้แก่ การเข้าร่วมกิจกรรมของหน่วยงาน ($\bar{X}$ = 3.60) สำหรับความต้องการเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิตด้านมนุษยสัมพันธ์ที่ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตต้องการเป็นอันดับสุดท้ายในระดับปานกลาง ได้แก่ การวางตัวในสังคม ($\bar{X}$ = 3.44)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตในการประเมินคุณสมบัติของบัณฑิตด้านมนุษยสัมพันธ์และความต้องการของผู้บังคับบัญชาแล้ว ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งโดยส่วนรวมและเป็นรายข้อทุกข้อ โดยคะแนนเฉลี่ยความต้องการสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยการประเมินคุณสมบัติทุกข้อ

นอกจากนี้ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตได้เสนอความคิดเห็นเพิ่มเติมว่า ในด้านมนุษยสัมพันธ์บัณฑิตควรได้รับการอบรมให้มีน้ำใจช่วยงานผู้อื่น มีความเสียสละและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย

โครงการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรและการทำงานของบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ ที่จบปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน โครงการวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิต เกี่ยวกับหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบในด้านต่าง ๆ ของหลักสูตรรวม 7 ด้าน ได้แก่ โครงสร้างของหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตร การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ และความสัมพันธ์ของรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิต นอกจากนี้ยังได้ศึกษาความคิดเห็นเฉพาะของอาจารย์เพิ่มเติมเกี่ยวกับการประเมินผลและพัฒนาหลักสูตรด้วย นอกจากจะศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับหลักสูตรนี้แล้ว การวิจัยนี้ยังมีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับการทำงานของบัณฑิต โดยเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณลักษณะของบัณฑิตและความต้องการของผู้บังคับบัญชาในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ด้านวิชาการ การปฏิบัติงาน บุคลิกภาพ และมนุษยสัมพันธ์ คณะผู้วิจัยหวังว่าข้อมูลที่ได้จากการวิจัยนี้จะสามารถนำมาเป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารและอาจารย์ที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้ในการปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพและสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับความ

ต้องการของสังคมและประเทศชาติ

2. วิธีการวิจัย

2.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ประกอบด้วย 3 กลุ่มซึ่งได้แก่ อาจารย์ที่สังกัดคณะมนุษยศาสตร์และสอนตามหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใน 5 วิทยาเขต คือ ประสานมิตร ปทุมวัน บางแสน พิษณุโลก และสงขลา บัณฑิตที่จบปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จาก 5 วิทยาเขต ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - 2525 และผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต

2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้ ได้แก่ อาจารย์ บัณฑิต และผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาและเป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์มีจำนวนดังนี้ อาจารย์ 99 คน บัณฑิต 180 คน และผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต 94 คน

2.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้ประกอบด้วยแบบสอบถามจำนวน 3 ชุด ชุดที่ 1 เป็นแบบสอบถามอาจารย์ ชุดที่ 2 เป็นแบบสอบถามบัณฑิต และชุดที่ 3 เป็นแบบสอบถามผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต แบบสอบถามชุดที่ 1 และชุดที่ 2 แบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม และตอนที่ 2 เป็นคำถามที่ถามความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในด้านต่าง ๆ 7 ด้าน คือ โครงสร้างของหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตร การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ และความสัมพันธ์ของรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิต สำหรับแบบสอบถามอาจารย์นั้นมีคำถามเกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตรเพิ่มขึ้นด้วย แบบสอบถามชุดที่ 3 ซึ่งเป็นแบบสอบถามผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตนั้นแบ่งออกเป็นสองตอนเช่นเดียวกัน

ตอนที่ 1 เป็นสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบ และตอนที่ 2 เป็นการถามความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิตในการทำงานและความต้องการของผู้บังคับบัญชา-เกี่ยวกับคุณสมบัติในการทำงานในด้านต่าง ๆ 4 ด้าน คือ ด้านวิชาการ การปฏิบัติงาน บุคลิกภาพและมนุษยสัมพันธ์

2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลของอาจารย์และบัณฑิตวิเคราะห์โดยส่วนรวมและจำแนกวิทยาเขต โดยใช้ค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มโดยใช้ ไคแสควร์ t -test และ F – test และใช้ Least Siginificant Difference(LSD) ในการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ สำหรับข้อมูลของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตวิเคราะห์โดยใช้ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างระหว่างการประเมินคุณสมบัติของบัณฑิต ของผู้บังคับบัญชา และความต้องการของผู้บังคับบัญชา โดยใช้ t - test

3. สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

3.1.1 อาจารย์ อาจารย์จากวิทยาเขตปทุมวันตอบแบบสอบถามมากที่สุด คือ 27 คน อาจารย์จากวิทยาเขตพิษณุโลกตอบแบบสอบถามน้อยที่สุด คือ 10 คน ภาควิชาที่มีผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุดรวมทุกวิทยาเขต คือ ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คือ 34 คน เมื่อพิจารณาตามตำแหน่งทางวิชาการ ปรากฏว่าอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามมากที่สุด คือ ระดับอาจารย์ จำนวน 49 คน ส่วนระดับศาสตราจารย์นั้นไม่มีผู้ตอบแบบสอบถามเลย พิจารณาตามประสบการณ์ในการสอนเมื่อรวมทุกวิทยาเขตแล้ว อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการสอนมากกว่า 10 ปีเป็นผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุด คือ 56 คน ส่วนอาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการสอนต่ำกว่า 3 ปี ถึง 3 ปี และมากกว่า 3 ปีแต่ไม่ถึง 5 ปี ตอบแบบสอบถามน้อยที่สุด คือ 9 คน เท่า ๆ กัน

3.1.2 บัณฑิต บัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามเป็นบัณฑิตที่มีงานทำแล้วมากที่สุด คือ 160 คน บัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามมากที่สุดเป็นบัณฑิตจากวิทยาเขตปทุมวัน จำนวน

64 คน เมื่อจำแนกตามวิชาเอกและวิชาโท ปรากฏว่าบัณฑิตที่จบวิชาเอกและวิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษ จากวิทยาเขตปทุมวัน จำนวน 32 และ 20 คน ตามลำดับเป็นบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามจำนวนมากที่สุด เมื่อรวมทุกวิทยาเขตแล้วบัณฑิตที่จบวิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษส่งคำตอบมากที่สุด คือ 85 คน และบัณฑิตที่จบวิชาโทอื่น ๆ ซึ่งไม่ใช่วิชาโทในคณะมนุษยศาสตร์ส่งคำตอบมากที่สุด คือ 91 คน บัณฑิตที่จบการศึกษาในปีการศึกษา 2525 ส่งคำตอบมากที่สุด คือ 63 คน และในจำนวนนั้นเป็นบัณฑิตจากวิทยาเขตปทุมวันมากที่สุด จำนวน 25 คน บัณฑิตที่มีคะแนนเฉลี่ย 2.51 - 3.00 ส่งคำตอบมากที่สุด คือ 76 คน เป็นบัณฑิตจากวิทยาเขตบางแสนมากที่สุด คือ 25 คน บัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามแสดงความตั้งใจในอนาคตเมื่อจบการศึกษาแล้วว่าจะทำงานมากที่สุด คือ 118 คน เป็นบัณฑิตจากวิทยาเขตปทุมวันมากที่สุด คือ 46 คน บัณฑิตที่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 1 ปี แต่ไม่เกิน 3 ปี ส่งคำตอบมากที่สุด คือ 75 คน เป็นบัณฑิตจากวิทยาเขตปทุมวันมากที่สุด คือ 26 คน บัณฑิตประกอบอาชีพหลักเป็นผู้สอนมากที่สุด คือ 99 คน และทำงานสังกัดรัฐบาลมากที่สุด คือ 96 คน ซึ่งเป็นบัณฑิตจากวิทยาเขตบางแสนมากที่สุด คือ 32 และ 30 คน ตามลำดับ

3.1.3 ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต จำนวนผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามเป็นชาย 61 คน หญิง 33 คน อยู่ในระดับบริหารมากที่สุด คือ จำนวน 75 คน สังกัดหน่วยงานของรัฐบาลมากที่สุด คือ 64 คน มีระดับการศึกษาปริญญาตรีมากที่สุด คือ จำนวน 73 คน มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า 10 ปี มากที่สุด คือ จำนวน 43 คน และเป็นผู้มีผู้ใต้บังคับบัญชาที่สำเร็จการศึกษาจากคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 1 - 3 คน จำนวนมากที่สุด คือ 69 คน

3.2 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับหลักสูตรในด้านต่าง ๆ

3.2.1 โครงสร้างของหลักสูตร

(1) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตรวมทั้งหลักสูตร 140 หน่วยกิต อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 23.75 และบัณฑิตส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 57.09 รวมเป็นร้อยละ 80.84 เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวพอดี เมื่อ

จำแนกตามวิทยาเขต ปรากฏว่า อาจารย์ส่วนใหญ่และบัณฑิตส่วนใหญ่ของทุกวิทยาเขตเห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวพอดี

(2) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับการจัดลำดับส่วนหน่วยกิตระหว่างวิชาพื้นฐานทั่วไป (27 %) วิชาเอกและวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน (43 - 51 %) วิชาโท (13 %) และวิชาเลือก (12 - 13 %) อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 22.90 และบัณฑิตส่วนใหญ่ร้อยละ 35.11 รวมเป็นร้อยละ 58.01 เห็นว่าเหมาะสม เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต ปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ของทุกวิทยาเขตเห็นว่าเหมาะสม และบัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน และสงขลา เห็นว่าเหมาะสม ส่วนบัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตร เห็นว่าไม่เหมาะสม สำหรับวิทยาเขตพิษณุโลกนั้นจำนวนบัณฑิตที่เห็นว่าเหมาะสมและไม่เหมาะสมมีจำนวนเท่ากัน

(3) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความเหมาะสมของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตรให้ครอบคลุมสาขาวิชาต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 25.29 และบัณฑิตส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 52.10 รวมเป็นร้อยละ 77.39 เห็นว่าเหมาะสม เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่และบัณฑิตส่วนใหญ่ของทุกวิทยาเขตเห็นว่าเหมาะสม

(4) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตร อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 24.91 และบัณฑิตส่วนใหญ่ ร้อยละ 51.34 รวมเป็นร้อยละ 76.25 เห็นว่าเหมาะสม เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่า อาจารย์ส่วนใหญ่และบัณฑิตส่วนใหญ่ของทุกวิทยาเขตเห็นว่าเหมาะสม

(5) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอก อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 23.66 และบัณฑิตส่วนใหญ่ ร้อยละ 44.66 รวมเป็นร้อยละ 68.32 เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตพอดีแล้ว เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ของทุกวิทยาเขตเห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอกพอดีแล้ว

และบัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน และสงขลาเห็นว่าพอดีแล้วเช่นเดียวกัน แต่บัณฑิตของวิทยาเขตประสานมิตรที่เห็นว่าน้อยไปและพอดีมีจำนวนเท่ากัน ส่วนบัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอกน้อยไป

(6) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาโท อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 15.94 เห็นว่าพอดี แต่บัณฑิตส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 45.59 เห็นว่าน้อยไป เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่เกือบทุกวิทยาเขตยกเว้นวิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทพอดีแล้ว ส่วนอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทน้อยไป สำหรับบัณฑิตส่วนใหญ่ของทุกวิทยาเขตเห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทน้อยไป

(7) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือก อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 18.77 และบัณฑิตส่วนใหญ่ ร้อยละ 31.81 รวมเป็นร้อยละ 50.58 เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตพอดี เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่และบัณฑิตส่วนใหญ่ของเกือบทุกวิทยาเขต ยกเว้นวิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือกพอดีแล้ว ส่วนอาจารย์ส่วนใหญ่และบัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือกมากไป

(8) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไปซึ่งส่วนใหญ่กำหนดไว้วิชาละ 2 หน่วยกิต อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 26.72 และบัณฑิตส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 59.92 รวมเป็นร้อยละ 86.64 เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตเหมาะสม เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่และบัณฑิตส่วนใหญ่ของทุกวิทยาเขตเห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไปแต่ละวิชาเหมาะสมแล้ว

(9) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอกซึ่งส่วนใหญ่กำหนดไว้วิชาละ 2 หน่วยกิต อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 21.32 และบัณฑิตส่วนใหญ่ร้อยละ 40.70 รวมเป็นร้อยละ 62.02

เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตเหมาะสม เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ของทุกวิทยาเขตและบัณฑิตส่วนใหญ่ของเกือบทุกวิทยาเขต ยกเว้นวิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอกแต่ละวิชาเหมาะสมแล้ว ส่วนบัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าจำนวนหน่วยกิตดังกล่าวไม่เหมาะสม

(10) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทซึ่งส่วนใหญ่กำหนดไว้วิชาละ 2 หน่วยกิต อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 27.63 และบัณฑิตส่วนใหญ่ร้อยละ 56.03 รวมเป็นร้อยละ 83.66 เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตเหมาะสม เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่และบัณฑิตส่วนใหญ่ของทุกวิทยาเขตเห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทแต่ละวิชาเหมาะสมแล้ว

(11) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับความเหมาะสมของเวลาที่ใช้ในการสอนแต่ละวิชา อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 23.14 และบัณฑิตส่วนใหญ่ร้อยละ 55.69 รวมเป็นร้อยละ 78.83 เห็นว่าเวลาที่ใช้เหมาะสม เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่และบัณฑิตส่วนใหญ่ของทุกวิทยาเขตเห็นว่าเวลาที่ใช้ในการสอนแต่ละวิชาเหมาะสมแล้ว

(12) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับการจัดวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 15.75 เห็นว่าควรแยกต่างหาก แต่บัณฑิตส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 30.17 เห็นว่าควรรวมกับวิชาเอกและวิชาโท เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ของเกือบทุกวิทยาเขต ยกเว้นวิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าควรแยกต่างหาก ส่วนอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าควรรวมกับวิชาเอกและวิชาโท สำหรับบัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน และสงขลาเห็นว่าควรรวมกับวิชาเอกและวิชาโท ส่วนบัณฑิตของวิทยาเขตประสานมิตรที่เห็นว่าควรรวมกับวิชาเอกและวิชาโทและควรแยกต่างหากมีจำนวนเท่ากัน สำหรับบัณฑิตส่วนใหญ่ของวิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าควรรวมกับวิชาเอก

(13) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์ อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 17.39

เห็นว่าพอดี แต่บัณฑิตส่วนใหญ่ร้อยละ 46.64 เห็นว่าน้อยไป เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต ปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน และพิษณุโลกเห็นว่าสาขาวิชาเอกที่เปิดสอนพอดีแล้ว ส่วนอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตบางแสน และสงขลาเห็นว่าน้อยไป สำหรับบัณฑิตส่วนใหญ่ของทุกวิทยาเขตเห็นว่าน้อยไป

(14) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับสาขาวิชาโทที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์ อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 17.84 เห็นว่าพอดี แต่บัณฑิตส่วนใหญ่ร้อยละ 43.15 เห็นว่าน้อยไป เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตร บางแสน และพิษณุโลกเห็นว่าสาขาวิชาโทที่เปิดสอนพอดีแล้ว ส่วนอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน และสงขลาเห็นว่าน้อยไป สำหรับบัณฑิตส่วนใหญ่ของทุกวิทยาเขตเห็นว่าน้อยไป

(15) เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับโครงสร้างของหลักสูตรปรากฏว่าอาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในเรื่องการจัดสัดส่วนหน่วยกิตระหว่างวิชาพื้นฐานทั่วไป (27 %) วิชาเอก- และวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน (43 - 51 %) วิชาโท (13 %) และวิชาเลือก (12 - 13 %) โดยอาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม แต่บัณฑิตส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม เรื่องจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทซึ่งอาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่าพอดี แต่บัณฑิตส่วนใหญ่เห็นว่าน้อยไป เรื่องสาขาวิชาเอกที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์ซึ่งอาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่าพอดี แต่บัณฑิตส่วนใหญ่เห็นว่าน้อยไป นอกจากนี้อาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือกซึ่งอาจารย์ส่วนใหญ่และบัณฑิตส่วนใหญ่เห็นว่าพอดี แต่มีบัณฑิตร้อยละ 19.16 เห็นว่ามากไป และบัณฑิตร้อยละ 17.62 เห็นว่าน้อยไป และเรื่องการจัดวิชาพื้นฐานเฉพาะด้านซึ่งอาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่าควรแยกต่างหาก แต่บัณฑิตส่วนใหญ่เห็นว่าควรรวมกับวิชาเอกและวิชาโท นอกนั้นเรื่องอื่น ๆ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

(16) เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับโครงสร้างของหลักสูตรปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

(17) เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับโครงสร้างของหลักสูตรปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในเรื่องจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอก ส่วนเรื่องอื่น ๆ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2.2 จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

(1) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมมีความคิดเห็นว่า จุดมุ่งหมายของหลักสูตรปริญญาตรีทางมนุษยศาสตร์ พ.ศ. 2522 ตามที่ระบุไว้ในหลักสูตรถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ทั้งอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่า ข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ถูกต้องตามความเป็นจริงเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามัคคี รู้จักรับผิดชอบร่วมกัน และมีมนุษยสัมพันธ์ดี รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด และอันดับสาม ได้แก่ ทั้งอาจารย์และบัณฑิตได้ดำเนินการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ส่วนข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ หลักสูตรสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงท้องถิ่น หลักสูตรส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ และอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ผลิตเอกสาร ตำรา และอุปกรณ์ในการเรียนการสอน

(2) ความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

อาจารย์เห็นว่า ข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์เห็นว่าข้อความเกี่ยวกับหลักสูตรที่ถูกต้องตามความเป็นจริงเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ อาจารย์ได้ดำเนินการเรียนการสอน

ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ อาจารย์ได้เคยรับทราบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อนเริ่มการเรียนการสอน และอันดับสาม ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ส่วนข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่อาจารย์เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ หลักสูตรสนับสนุนการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนร่วมงานในโครงการผลิตครูปริญญาระดับต่าง ๆ และอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำการค้นคว้าวิจัย

(3) ความคิดเห็นของบัณฑิตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

บัณฑิตเห็นว่า ข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ บัณฑิตเห็นว่าข้อความเกี่ยวกับหลักสูตรที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามัคคี รู้จักรับผิดชอบร่วมกันและมีมนุษยสัมพันธ์ดี รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด และอันดับสาม ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความซาบซึ้งในศิลปวัฒนธรรมของชาติ ส่วนข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่บัณฑิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ หลักสูตรสนับสนุนการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ หลักสูตรสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนร่วมงานในโครงการผลิตครูปริญญาระดับต่าง ๆ บัณฑิตได้เคยรับทราบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อนเริ่มการเรียนการสอน หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านดนตรี และอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ผลิตเอกสาร ตำราและอุปกรณ์ในการเรียนการสอน

(4) เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรโดยส่วนรวม ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ ปรากฏว่าข้อที่ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติในระดับ .05 มี 5 ข้อ ได้แก่ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำการค้นคว้าวิจัย หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ผลิตเอกสาร ตำราและอุปกรณ์ในการเรียนการสอน หลักสูตรสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านดนตรี และอาจารย์และบัณฑิตได้ดำเนินการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร นอกนั้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับข้อที่แตกต่างกันนั้น คะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกข้อ

(5) เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

อาจารย์ทุกวิทยาเขตเห็นว่าข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรโดยส่วนรวมปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อปรากฏว่าไม่มีข้อใดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

(6) เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

บัณฑิตทุกวิทยาเขตเห็นว่าข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร โดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรโดยส่วนรวม ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อปรากฏว่าไม่มีข้อใดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2.3 การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา

(1) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมมีความคิดเห็นว่า การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาตามหลักสูตรถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อทั้งอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่า การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่ถูกต้องตามความเป็นจริงเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้ลึกซึ้งในสาขาวิชานั้น และอันดับสาม ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้ ส่วนการเลือกและจัดเนื้อหาวิชาตามหลักสูตรที่อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ หลักสูตรจัดให้มีการฝึกงานด้วย

(2) ความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา

อาจารย์ทุกวิทยาเขตเห็นว่า การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้ออาจารย์เห็นว่า การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่ถูกต้องตามความเป็นจริงเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้ และอันดับสาม ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้ลึกซึ้งในสาขาวิชานั้น ส่วนการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่อาจารย์เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรจัดให้มีการฝึกงานด้วย

(3) ความคิดเห็นของบัณฑิตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา

บัณฑิตเห็นว่า การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ บัณฑิตเห็นว่าการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่ถูกต้องตามความเป็นจริงเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถ

ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ลึกซึ้งในวิชานั้น และอันดับสาม ได้แก่ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้ ส่วนการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่บัณฑิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาเอกและวิชาโทได้ตามความสามารถ ความสนใจ และความถนัด นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาโทในคณะอื่น ๆ ได้ และอันดับสุดท้าย ได้แก่ หลักสูตรจัดให้มีการฝึกงานด้วย

(4) เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาโดยส่วนรวม ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิต และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ ปรากฏว่าข้อที่ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 9 ข้อ ได้แก่ เนื้อหาวิชาในหลักสูตรสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ เนื้อหาวิชาในหลักสูตรสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้ หลักสูตรจัดให้มีการฝึกงานด้วย หลักสูตรมีรายวิชาที่จะให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้พัฒนาตนและพัฒนาสังคมได้ วิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตรช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้พื้นฐานในการที่จะเรียนต่อในระดับวิชาเอกและวิชาโท วิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตรช่วยให้ผู้เรียนเป็นคนดีและสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาเอกและวิชาโทได้ตามความสามารถ ความสนใจ และความถนัด และนิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาโทในคณะอื่น ๆ ได้ นอกนั้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับข้อที่แตกต่างกันนั้น คะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกข้อ

(5) เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา

อาจารย์ทุกวิทยาเขตเห็นว่าการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาโดยส่วนรวม ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ ปรากฏว่าข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาโทในคณะอื่น ๆ ได้ และเมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก

(6) เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา

บัณฑิตทุกวิทยาเขตเห็นว่าการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาโดยส่วนรวม ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อปรากฏว่าข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่

ข้อ 5 หลักสูตรมีรายวิชาที่จะช่วยฝึกให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก บัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก และบัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลกกับสงขลา

ข้อ 11 รายวิชาในวิชาเอกช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้ลึกซึ้งในสาขาวิชานั้น เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก

ข้อ 14 นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาเอกและวิชาโทได้ตามความสามารถ ความสนใจ และความถนัด เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกันได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับสงขลา

3.2.4 การจัดการเรียนการสอน

(1) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวม มีความคิดเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อทั้งอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเป็นไปด้วยดี และอันดับสาม ได้แก่ เนื้อหาวิชาในรายวิชาเอกและวิชาโทเน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ ส่วนการจัดการเรียนการสอนที่อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการพัฒนาชุมชน ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ในระหว่างการเรียนการสอนผู้เรียนได้มีโอกาสออกไปศึกษาดูงานนอกสถานที่

(2) ความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน

อาจารย์เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้ออาจารย์เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบก่อนเริ่มการเรียนถึงวัตถุประสงค์ของวิชาที่เรียน กิจกรรมการเรียนและการประเมินผล รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี และอันดับสาม ได้แก่ ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ส่วนการจัดการเรียนการสอนที่อาจารย์

เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ

(3) ความคิดเห็นของบัณฑิตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน

บัณฑิตเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ บัณฑิตเห็นว่า การจัดการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ เนื้อหาวิชาในรายวิชาเอก และวิชาโทเน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี และอันดับสาม ได้แก่ เนื้อหาวิชาในรายวิชาพื้นฐานทั่วไปส่วนใหญ่เน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ส่วนการจัดการเรียนการสอนที่บัณฑิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ ของชาติ ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการพัฒนาชุมชน ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดเห็นทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ในระหว่างการเรียนการสอนผู้เรียนได้มีโอกาสออกไปศึกษาดูงานนอกสถานที่

(4) เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยส่วนรวม ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิต และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ ปรากฏว่าข้อที่ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 19 ข้อ ได้แก่ ผู้สอนได้เชื่อมโยงความรู้ที่สอนให้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ ผู้สอนเน้นความรู้ที่สามารถนำไปใช้ปฏิบัติได้ ในระหว่างการเรียนการสอน ผู้เรียนได้มีโอกาสออกไปศึกษาดูงานนอกสถานที่ ผู้สอนวางแผนการสอนและเตรียมการสอนมาอย่างดี ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบก่อนเริ่มการเรียนถึงวัตถุประสงค์ของวิชาที่เรียน ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงความ

คิดเห็นและมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ผู้สอนได้แทรกการอบรมด้านคุณธรรมและจริยธรรมไว้ในเนื้อหาวิชาที่สอนด้วย ผู้สอนได้ใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนอย่างเหมาะสม ผู้สอนได้สอนโดยการเสนอปัญหาให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์และสังเคราะห์ ผู้สอนเน้นความรู้ที่สามารถนำไปพัฒนาสังคมได้ เนื้อหาวิชาในรายวิชาพื้นฐานทั่วไปส่วนใหญ่เน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการพัฒนาชุมชน ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพครูได้ถึงแม้จะไม่ได้ศึกษาทางด้านการศึกษา ผู้สอนใช้วิธีการสอนหลาย ๆ แบบ เช่น การบรรยาย การอภิปราย การทดลอง แก้ปัญหา ฯลฯ และผู้สอนได้นำวิชาที่ตนสอนไปสัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ ด้วย นอกนั้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับข้อที่แตกต่างกันนั้นปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตเกือบทุกข้อ ยกเว้นสามข้อ ได้แก่ เนื้อหาวิชาในรายวิชาพื้นฐานทั่วไปส่วนใหญ่เน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เนื้อหาวิชาในรายวิชาเอกและวิชาโทเน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ และผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพครูได้ถึงแม้จะไม่ได้ศึกษาทางด้านการศึกษา ซึ่งคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์

(5) เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน

อาจารย์เกือบทุกวิทยาเขตเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ยกเว้นวิทยาเขตสงขลาที่เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงมาก

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยส่วนรวม ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อปรากฏว่าข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ผู้สอนได้ส่งเสริมโดยการเสนอปัญหาให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์และสังเคราะห์ และเมื่อ

พิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับบางแสน อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับพิษณุโลก อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก

(6) เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน

บัณฑิตทุกวิทยาเขตเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยส่วนรวม ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ ปรากฏว่าข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่

ข้อ 1 ผู้สอนได้เชื่อมโยงความรู้ที่สอนให้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา

ข้อ 2 ผู้สอนเน้นความรู้ที่สามารถนำไปใช้ปฏิบัติได้ เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา

ข้อ 4 ผู้สอนวางแผนการสอนและเตรียมการสอนมาอย่างดี เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา บัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับสงขลา

ข้อ 6 ผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน บัณฑิต

วิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา

ข้อ 7 ผู้สอนสามารถถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เรียนเข้าใจได้เป็นอย่างดี เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา

ข้อ 8 ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น และมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก

ข้อ 9 ผู้สอนได้แทรกการอบรมด้านคุณธรรมและจริยธรรมไว้ในเนื้อหาวิชาที่สอนด้วย เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา

ข้อ 10 ผู้สอนได้ใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนอย่างเหมาะสม เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา

ข้อ 11 ผู้สอนได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองอย่างกว้างขวาง เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก

ข้อ 22 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเป็นไปด้วยดี เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับสงขลา และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน

3.2.5 การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

(1) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมมีความคิดเห็นว่า การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อทั้งอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่า**การวัดและประเมิน**ผลการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ในการวัดและประเมินผล ผู้สอนเป็นผู้วัดและประ**เมินผลแต่ผู้เดียว** รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ การวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายแบบ เช่น การทดสอบ การเขียนรายงาน การอภิปราย การสังเกต การปฏิบัติ ฯลฯ และอันดับสาม ได้แก่ มีการวัดและประเมินผลทั้งในระหว่างการเรียนและหลังการเรียน ส่วนการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ ผู้สอนได้จัดให้มีการสอนซ่อมเสริมแก่ผู้เรียนที่มีปัญหา

(2) ความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

อาจารย์เห็นว่าการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์เห็นว่าการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ การวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบ การเขียนรายงาน การอภิปราย การสังเกต การปฏิบัติการ ฯลฯ รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ มีการวัดและประเมินผลทั้งในระหว่างเรียนและหลังการเรียน และอันดับสาม ได้แก่ ผู้สอนนำผลจากการวัดและประเมินผลมาปรับปรุงการเรียนการสอน ส่วนการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่อาจารย์เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินผู้สอน

(3) ความคิดเห็นของบัณฑิตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

บัณฑิตเห็นว่าการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ บัณฑิตเห็นว่าการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงอันดับหนึ่ง ได้แก่ ในการวัดและประเมินผล

ผู้สอนเป็นผู้วัดและประเมินผลแต่ผู้เดียว รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ การวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบ การเขียนรายงาน การอภิปราย การสังเกต การปฏิบัติ ฯลฯ และอันดับสาม ได้แก่ มีการวัดและประเมินผลทั้งในระหว่างการเรียนและหลังการเรียน ส่วนการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่บัณฑิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ ผู้เรียนได้รับคำชี้แจงจากผู้สอนถึงข้อบกพร่องในการทำข้อสอบหรือจากการประเมินผลแบบอื่น ๆ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน ผู้สอนได้จัดให้มีการสอนซ่อมเสริมแก่ผู้เรียนที่มีปัญหา และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผู้สอน

(4) เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนโดยส่วนรวม ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิต และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เกือบทุกข้อ ยกเว้นข้อ 4 ที่กล่าวว่าในการวัดและประเมินผลผู้สอนเป็นผู้วัดและประเมินผลแต่ผู้เดียวซึ่งไม่แตกต่างกัน สำหรับข้อที่แตกต่างกันนั้นคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกข้อ

(5) เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

อาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกและสงขลาเห็นว่าการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงมาก ส่วนอาจารย์วิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน และบางแสนเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนโดยส่วนรวม ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่

อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับส่งขลา และอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับส่งขลา และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ ปรากฏว่าข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่

ข้อ 5 ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินตนเอง เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับส่งขลา อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก และอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับส่งขลา

ข้อ 7 ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับพิษณุโลก อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับส่งขลา อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับส่งขลา และอาจารย์วิทยาเขตบางแสนกับส่งขลา

ข้อ 8 การวัดและประเมินผลรายวิชาส่วนใหญ่มีวิธีการที่เหมาะสม เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับส่งขลา และอาจารย์วิทยาเขตบางแสนกับส่งขลา

ข้อ 10 ผู้สอนได้ทำการวิเคราะห์ข้อสอบอยู่เสมอ เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับพิษณุโลก และอาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับส่งขลา

(6) เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

บัณฑิตทุกวิทยาเขตเห็นว่าการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนโดยส่วนรวม ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่

บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับสงขลา และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ ปรากฏว่าข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่

ข้อ 9 ผู้สอนนำผลจากการวัดและประเมินผลมาปรับปรุงการเรียนการสอน เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา

ข้อ 10 ผู้สอนได้วิทารวิเคราะห์ข้อสอบอยู่เสมอ เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา

ข้อ 12 ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบถึงผลการประเมินอย่างรวดเร็ว เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก

ข้อ 13 ผู้สอนได้จัดให้มีการสอนซ่อมเสริมแก่ผู้เรียนที่มีปัญหา เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับพิษณุโลก บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก

3.2.6 <u>การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ</u>

(1) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมมีความคิดเห็นว่า การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อทั้งอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่ถูกต้องตามความเป็นจริงเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยได้จัดให้มีการปฐมนิเทศและบัณฑิมนิเทศที่เป็น-

ประโยชน์ต่อผู้เรียน รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ การจัดตารางสอนและตารางสอบเหมาะสม และอันดับสาม ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้มีบทบาทสำคัญในการอบรมจริยธรรมและคุณธรรมให้แก่ผู้เรียน ส่วนการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ มหาวิทยาลัยมีบริการด้านเทคโนโลยีทางการสอนที่เหมาะสม คณะมนุษยศาสตร์มีห้องปฏิบัติการทางภาษาที่เหมาะสม และอันดับสุดท้าย ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ได้จัดให้อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำ

(2) ความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ

อาจารย์เห็นว่าการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์เห็นว่าการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่ถูกต้องตามความเป็นจริงเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยได้จัดให้มีการปฐมนิเทศและปัจฉิมนิเทศที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ มหาวิทยาลัยจัดบริการแนะแนวอาชีพให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ก่อนจบการศึกษา และอันดับสาม ได้แก่ มหาวิทยาลัยจัดบริการให้คำแนะนำในการศึกษาต่อหรือการทำงาน ส่วนการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่อาจารย์เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ อาคารและสถานที่เรียนเหมาะสม ขนาดของห้องเรียนพอเหมาะกับจำนวนนิสิต และอันดับสุดท้าย ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ได้จัดให้อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำ

(3) ความคิดเห็นของบัณฑิตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ

บัณฑิตเห็นว่าการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ บัณฑิตเห็นว่าการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยได้จัดให้มี

การปฐมนิเทศและปัจฉิมนิเทศที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ขนาดของห้องเรียนพอเหมาะกับจำนวนนิสิต และอันดับสาม ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้มีบทบาทที่สำคัญในการส่งเสริมทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ ส่วนการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่บัณฑิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ มหาวิทยาลัยได้จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความรู้และความก้าวหน้าทางวิชาการของอาจารย์และนิสิตอยู่เป็นประจำ มหาวิทยาลัยมีบริการผลิตเอกสารและตำราเรียนที่เหมาะสม มหาวิทยาลัยมีบริการด้านเทคโนโลยีทางการสอนที่เหมาะสม คณะมนุษยศาสตร์มีห้องปฏิบัติการทางภาษาที่เหมาะสม และอันดับสุดท้าย ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ได้จัดให้อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำ

(4) เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการโดยส่วนรวม ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ ปรากฏว่าข้อที่ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 7 ข้อ ได้แก่ มหาวิทยาลัยมีบริการผลิตเอกสารและตำราเรียนที่เหมาะสม มหาวิทยาลัยส่งเสริมให้อาจารย์ผู้สอนได้ผลิตเอกสารตำราเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอน มหาวิทยาลัยได้จัดกิจกรรมส่งเสริมความรู้ และความก้าวหน้าทางวิชาการของอาจารย์และนิสิตอยู่เป็นประจำ มหาวิทยาลัยจัดบริการแนะแนวอาชีพให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ก่อนจบการศึกษา มหาวิทยาลัยจัดบริการให้คำแนะนำในการศึกษาต่อหรือการทำงาน การจัดตารางสอนและตารางสอบเหมาะสม และคณะมนุษยศาสตร์มีห้องปฏิบัติการทางภาษาที่เหมาะสม นอกนั้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับข้อที่แตกต่างกันนั้นคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกข้อ

(5) เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ

อาจารย์ทุกวิทยาเขตเห็นว่าการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการโดยส่วนรวม ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อปรากฏว่าข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่

ข้อ 2 ห้องสมุดมีหนังสือและเอกสารสำหรับการศึกษาค้นคว้าอย่างเพียงพอและทันสมัย เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน และอาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับบางแสน

ข้อ 3 ห้องเรียนมีบรรยากาศและสภาพที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา และอาจารย์วิทยาเขตบางแสนกับสงขลา

ข้อ 4 มหาวิทยาลัยส่งเสริมให้อาจารย์ผู้สอนได้ผลิตเอกสาร ตำราเรียน และอุปกรณ์การเรียนการสอน เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับพิษณุโลก อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก และอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา

ข้อ 7 คณะมนุษยศาสตร์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้มีบทบาทที่สำคัญในการส่งเสริมทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับพิษณุโลก และอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน

ข้อ 10 มหาวิทยาลัยจัดบริการแนะแนวอาชีพให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ก่อนจบการศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับพิษณุโลก อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก อาจารย์วิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก และอาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกกับสงขลา

ข้อ 12 การจัดตารางสอนและตารางสอบเหมาะสม เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับพิษณุโลก อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา อาจารย์วิทยาเขตบางแสนกับสงขลา และอาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกกับสงขลา

(6) เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ

บัณฑิตทุกวิทยาเขตเห็นว่า การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการโดยส่วนรวม ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบกันเป็นรายข้อ ปรากฏว่าข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่

ข้อ 2 ห้องสมุดมีหนังสือและเอกสารสำหรับการศึกษาค้นคว้าอย่างเพียงพอและทันสมัย เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก

ข้อ 4 มหาวิทยาลัยส่งเสริมให้อาจารย์ผู้สอนได้ผลิตเอกสาร ตำราเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอน เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับพิษณุโลก บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก

ข้อ 6 คณะมนุษยศาสตร์ได้จัดให้อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำ เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก

ข้อ 12 การจัดตารางสอนและตารางสอบเหมาะสม เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน

ข้อ 13 คณะมนุษยศาสตร์มีห้องปฏิบัติการทางภาษาที่เหมาะสม เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับสงขลา

ข้อ 16 จำนวนอาจารย์ในคณะมนุษยศาสตร์ต่อจำนวนนิสิตที่ต้องสอนทั้งในคณะและนอกคณะเหมาะสม เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับสงขลา บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับสงขลา

3.2.7 ความสัมพันธ์ของรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิต

ก. วิชาพื้นฐานทั่วไป

(1) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมมีความคิดเห็นว่า วิชาพื้นฐานทั่วไปมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง และเมื่อพิจารณารายวิชาพื้นฐานทั่วไปตามกลุ่มวิชาสรุปผลได้ ดังนี้

คณะพลศึกษา อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชา พล 116 การบริหารกาย อันดับสอง ได้แก่ วิชา พล 312 กิจกรรมเข้าจังหวะ และอันดับสามเท่ากัน ได้แก่ วิชา พล 115 เกมส์เบ็ดเตล็ด และ พล 211 ว่ายน้ำ ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชา พล 212 ฟุตบอล

คณะวิทยาศาสตร์ อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่า รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชา โภช 111 โภชนาการเบื้องต้น อันดับสอง ได้แก่ วิชา คณิต 101 คณิตศาสตร์เบื้องต้น และอันดับสาม ได้แก่ วิชา วิทย 102 วิทยาศาสตร์กายภาพ ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชา ฟิสิกส์ 101 ฟิสิกส์ทั่วไป

คณะสังคมศาสตร์ อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่า รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชา ประวัติ 101 เหตุการณ์โลกปัจจุบัน อันดับสอง ได้แก่ วิชา สังคม 111 สังคมไทย และอันดับสาม ได้แก่ วิชา ธุรกิจ 101 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับธุรกิจ ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชา ธุรกิจ 102 สถิติธุรกิจ

คณะมนุษยศาสตร์ อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่า รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชา บรรณ 101 ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า อันดับสอง ได้แก่ วิชา ไทย 103 วาทการ และอันดับสาม ได้แก่ วิชา จิต 101 จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชา ดุริย 102 สังคีตนิยม

หมวดภาษา อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชา อัง 102 การอ่าน-เบื้องต้น 2 อันดับสอง ได้แก่ วิชา อัง 101 การอ่านเบื้องต้น 1 และอันดับสาม ได้แก่ วิชา ไทย 101 ทักษะและความรู้ทางภาษา ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชา เยอร 112 ภาษาเยอรมัน 2

(2) ความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป

อาจารย์เห็นว่าวิชาพื้นฐานทั่วไปโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณารายวิชาพื้นฐานทั่วไปตามกลุ่มวิชา สรุปผลได้ ดังนี้

คณะพลศึกษา อาจารย์เห็นว่า รายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชา พล 116 การบริหารกาย อันดับสอง ได้แก่ วิชา พล 115 เกมส์เบ็ดเตล็ด และอันดับสาม ได้แก่ วิชา พล 312 กิจกรรมเข้า-

สังหวะ ส่วนอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชา พล 113 บาสเกตบอล และ พล 212 ฟุตบอล

คณะวิทยาศาสตร์ อาจารย์เห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชา โภช 111 โภชนาการเบื้องต้น อันดับสอง ได้แก่ วิชา คณิต 101 คณิตศาสตร์เบื้องต้น และอันดับสาม ได้แก่ วิชา วิทย 201 วิทยาศาสตร์โลกและอวกาศ ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชา คณิต 102 เรขาคณิตวิเคราะห์

คณะสังคมศาสตร์ อาจารย์เห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชา ประวัติ 101 เหตุการณ์โลกปัจจุบัน อันดับสอง ได้แก่ วิชา ภูมิ 102 การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และอันดับสาม ได้แก่ วิชา ประวัติ 100 พื้นฐานอารยธรรมไทย ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชา ธุรกิจ 102 สถิติธุรกิจ

คณะมนุษยศาสตร์ อาจารย์เห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชา บรรณ 101 ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า อันดับสอง ได้แก่ วิชา จิต 101 จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน และอันดับสาม ได้แก่ วิชา ไทย 103 วาทการ ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชา ดุริย 102 สังคีตนิยม

หมวดภาษา อาจารย์เห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชา ไทย 101 ทักษะและความรู้ทางภาษา อันดับสอง ได้แก่ วิชา อัง 101 การอ่านเบื้องต้น 1 และอันดับสาม ได้แก่ วิชา อัง 102 การอ่านเบื้องต้น 2 ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชา เยอร 112 ภาษาเยอรมัน 2

(3) ความคิดเห็นของบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป

บัณฑิตเห็นว่าวิชาพื้นฐานทั่วไปโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง และเมื่อพิจารณารายวิชาพื้นฐานทั่วไปตามกลุ่มวิชาสรุปผลได้ ดังนี้

คณะพลศึกษา บัณฑิตเห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชา พล 312 กิจกรรมเข้าจังหวะ อันดับสอง ได้แก่ วิชา พล 116 การบริหารกาย และอันดับสาม ได้แก่ วิชา พล 211 ว่ายน้ำ ส่วนอันดับ

สุดท้าย ได้แก่ วิชา พล 212 ฟุตบอล

คณะวิทยาศาสตร์ บัณฑิตเห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชา โภช 111 โภชนาการเบื้องต้น อันดับสอง ได้แก่ วิชา คณิต 101 คณิตศาสตร์เบื้องต้น และอันดับสาม ได้แก่ วิชา วิทย 102 วิทยาศาสตร์กายภาพ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อย ได้แก่ วิชา คณิต 104 แคลคูลัสเบื้องต้น ฟิสิกส์ 101 ฟิสิกส์ทั่วไป และอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชา เคมี 101 เคมีทั่วไป

คณะสังคมศาสตร์ บัณฑิตเห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชา ประวัติ 101 เหตุการณ์โลกปัจจุบัน อันดับสอง ได้แก่ วิชา ธุรกิจ 101 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับธุรกิจ และอันดับสาม ได้แก่ วิชา สังคม 111 สังคมไทย ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชา ประวัติ 100 พื้นฐานอารยธรรมไทย

คณะมนุษยศาสตร์ บัณฑิตเห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชา ไทย 103 วาทการ อันดับสอง ได้แก่ วิชา บรรณ 101 ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า และอันดับสาม ได้แก่ วิชา จิต 101 จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชา ดุริย 102 ลังคีตนิยม

หมวดภาษา บัณฑิตเห็นว่ารายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชา อัง 102 การอ่านเบื้องต้น 2 อันดับสอง ได้แก่ วิชา อัง 101 การอ่านเบื้องต้น 1 และอันดับสาม ได้แก่ วิชา ไทย 101 ทักษะและความรู้ทางภาษา ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อย ได้แก่ วิชา เยอร 111 ภาษาเยอรมัน 1 และอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชา เยอร 112 ภาษาเยอรมัน 2

(4) เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปรากฏว่าโดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิต และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชาปรากฏว่า รายวิชาที่ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีดังต่อไปนี้

คณะพลศึกษา ได้แก่ วิชา พล 115 เกมส์เบ็ดเตล็ด และ พล 116 การบริหารกาย

คณะวิทยาศาสตร์ ได้แก่ วิชา คณิต 101 คณิตศาสตร์เบื้องต้น คณิต 104 แคลคูลัสเบื้องต้น เคมี 101 เคมีทั่วไป ฟิสิกส์ 101 ฟิสิกส์ทั่วไป วิทย 101 วิทยาศาสตร์ชีวภาพ วิทย 102 วิทยาศาสตร์กายภาพ วิทย 201 วิทยาศาสตร์โลกและอวกาศ และ โภช 111 โภชนาการเบื้องต้น

คณะสังคมศาสตร์ ได้แก่ วิชา ประวัติ 100 พื้นฐานอารยธรรม-ไทย ประวัติ 101 เหตุการณ์โลกปัจจุบัน ภูมิ 102 การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ภูมิ 103 ภูมิศาสตร์ประเทศไทย ภูมิ 104 มนุษย์และสิ่งแวดล้อม ภูมิ 105 ภูมิศาสตร์วัฒนธรรมเบื้องต้น เศรษฐ 111 หลักเศรษฐศาสตร์ สังคม 101 สังคมเบื้องต้น และสังคม 111 สังคมไทย

คณะมนุษยศาสตร์ ได้แก่ วิชา บรรณ 101 ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า ศิลป 101 ศิลปะกับมนุษย์ ดุริย 102 สังคีตนิยม จิต 101 จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน ปรัช 101 ปรัชญาเบื้องต้น และ ปรัช 111 พุทธศาสน์

หมวดภาษา ได้แก่ วิชา ไทย 101 ทักษะและความรู้ทางภาษา ไทย 102 ความรู้พื้นฐานทางวรรณคดีและวรรณกรรมเอกของไทย อัง 101 การอ่านเบื้องต้น 1 อัง 102 การอ่านเบื้องต้น 2 เยอร 111 ภาษาเยอรมัน 1 และ เยอร 112 ภาษาเยอรมัน 2

สำหรับรายวิชาที่แตกต่างกันนี้ คะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกวิชา

(5) เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

อาจารย์เกือบทุกวิทยาเขต ยกเว้นวิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าวิชาพื้นฐานทั่วไปโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก ส่วนอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันเห็นว่ามีความสัมพันธ์ปานกลาง

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์จำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ปรากฏว่าโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชา ปรากฏว่ารายวิชาที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ วิชา

ฟิสิกส์ 101 ฟิสิกส์ทั่วไป เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับบางแสน

ไทย 103 วาทการ เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และอาจารย์วิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก

(6) เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

บัณฑิตทุกวิทยาเขตเห็นว่าวิชาพื้นฐานทั่วไปโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตจำแนกตามวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ปรากฏว่าโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชา ปรากฏว่ารายวิชาที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ วิชา

วิทย 101 วิทยาศาสตร์ชีวภาพ เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับสงขลา บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับสงขลา

โภช 111 โภชนาการเบื้องต้น เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน

บรรณ 101 ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับพิษณุโลก บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา บัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก และบัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลกกับสงขลา

ไทย 103 วาทการ เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา บัณฑิตวิทยาเขตบางแสนกับพิษณุโลก และบัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลกกับสงขลา

ศิลป 101 ศิลปะกับมนุษย์ เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา

ไทย 101 ทักษะและความรู้ทางภาษา เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน

ฝรั่ง 111 ภาษาฝรั่งเศส 1 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับพิษณุโลก และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา

ฝรั่ง 112 ภาษาฝรั่งเศส 2 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่แตกต่างกัน ได้แก่ บัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรกับปทุมวัน บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับบางแสน และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันกับสงขลา

ในการศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาเอกและวิชาโทในหลักสูตรที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต เนื่องจากจำนวนอาจารย์และบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมามีจำนวนน้อย ดังนั้นในการวิเคราะห์ข้อมูลจึงศึกษาเฉพาะความคิดเห็นรวมโดยไม่ได้เปรียบเทียบแต่ละวิทยาเขต

ข. วิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทย

(1) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทยที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทยมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชา ไทย 201 การพูดเพื่อประสิทธิผล อันดับสอง ได้แก่ วิชา ไทย 312 การใช้ภาษา และอันดับสาม ได้แก่ วิชา ไทย 311 การเขียน ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชา ไทย 415 ศัพท์สันนิษฐานและศัพท์บัญญัติ

(2) ความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทยที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

อาจารย์ทั้งสี่วิทยาเขต (ยกเว้นวิทยาเขตพิษณุโลกซึ่งไม่มีวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทย) เห็นว่าวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทยโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์เห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชา ไทย 316 ปัญหาภาษาไทยและการใช้ภาษาในปัจจุบัน อันดับสอง ได้แก่ วิชา ไทย311 การเขียน และอันดับสาม ได้แก่ วิชา ไทย 321 วรรณคดีวิจารณ์ ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชา ไทย 415 ศัพท์สันนิษฐานและศัพท์บัญญัติ

(3) ความคิดเห็นของบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทยที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

บัณฑิตทั้งสี่วิทยาเขตเห็นว่าวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทยมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา บัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชา ไทย 201 การพูดเพื่อประสิทธิผล อันดับสอง ได้แก่ วิชา ไทย 312 การใช้ภาษา และอันดับสาม ได้แก่ วิชา ไทย 311 การเขียน ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชา ไทย 352 อักษรย่อม

(4) เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทยที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทยที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ปรากฏว่าโดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชา ปรากฏว่ารายวิชาส่วนใหญ่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกวิชา

ค. วิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส

เนื่องจากวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสเปิดสอนเฉพาะที่วิทยาเขตปทุมวันฝังนั้นในการวิเคราะห์ข้อมูลจึงศึกษาและเปรียบเทียบเฉพาะความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันเท่านั้น

(1) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชา ฝรั่ง 331 การพูด 1 อันดับสอง ได้แก่ วิชา ฝรั่ง 323 การเขียนและการแปล 5 และอันดับสาม ได้แก่ วิชา วิชา ฝรั่ง 222 การเขียนและการแปล 2 ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชา ฝรั่ง 496 ภาพยนตร์ฝรั่งเศส

(2) ความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต อาจารย์เห็นว่าวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์เห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่งเท่ากัน ได้แก่ วิชา ฝรั่ง 222 การเขียนและการแปล 2 และฝรั่ง 331 การพูด 1 และอันดับสามเท่ากัน ได้แก่ วิชา ฝรั่ง 212 ภาษาฝรั่งเศส 4 และ ฝรั่ง 323 การเขียนและการแปล 5 ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชา ฝรั่ง 441 วรรณคดีฝรั่งเศสยุคกลางและยุคฟื้นฟู

(3) ความคิดเห็นของบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต บัณฑิตเห็นว่าวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสโดยส่วนรวมที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา บัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่งเท่ากันมี 6 วิชา ได้แก่ วิชาฝรั่ง 321 การเขียนและการแปล 3 ฝรั่ง 322 การเขียนและการแปล 4 ฝรั่ง 323 การเขียนและการแปล 5 ฝรั่ง 324 การเขียนและการแปล 6 ฝรั่ง 331 การพูด 1 และฝรั่ง 332 การพูด 2 ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาฝรั่ง 481 บทละครสมัยคลาสสิค

(4) เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ปรากฏว่าโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชา ปรากฏว่ารายวิชาที่ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ วิชา ฝรั่ง 334 วรรณคดีฝรั่งเศสคริสตวรรษที่ 20 ฝรั่ง 453 วรรณกรรมอิมเพรสชันนิสม์ และ ฝรั่ง 482 บทละครร่วมสมัย โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกวิชา

ง. วิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษ

(1) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิต โดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่า วิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาอัง 231 การฝึกฟัง - พูด อันดับสอง ได้แก่ วิชาอัง 221 ไวยากรณ์และการเขียน 1 และอันดับสามเท่ากัน ได้แก่ วิชาอัง 222 ไวยากรณ์และการเขียน 2 และอัง 452 การแปล 2 ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาอัง 461 กวีนิพนธ์อังกฤษ

(2) ความคิดเห็นของอาจารย์ที่เกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

อาจารย์เห็นว่าวิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษ โดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์เห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่งเท่ากัน ได้แก่ วิชาอัง 212 การอ่านเก็บใจความ และอัง 222 ไวยากรณ์และการเขียน 2 และอันดับสาม ได้แก่ วิชาอัง 452 การแปล 2 ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาอัง 491 ปรัชญาและวรรณคดี

(3) ความคิดเห็นของบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

บัณฑิตเห็นว่าวิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษ โดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา บัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาอัง 431 การพูด 3 อันดับสอง ได้แก่ อัง 231 การฝึกฟัง - พูด และอันดับสาม ได้แก่ วิชาอัง 221 ไวยากรณ์และการเขียน 1 ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาอัง 461 กวีนิพนธ์อังกฤษ

(4) เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ปรากฏว่าโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชาปรากฏว่ารายวิชาที่ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ วิชาอัง 222 ไวยากรณ์และการเขียน อัง 241 พื้นฐานทางวรรณคดี อัง 341 วรรณคดี 1 (ร้อยกรองและร้อยแก้วเบื้องต้น) อัง 342 วรรณคดี 2 (นวนิยายและเรื่องสั้น) อัง 343 บทละคร อัง 412 การอ่านเชิงวิจารณ์ อัง 422 การเขียนเชิงวิจารณ์ อัง 461 กวีนิพนธ์อังกฤษ อัง 462 กวีนิพนธ์อเมริกัน อัง 481 บทละครเชคสเปียร์ อัง 482 บทละครอังกฤษ และ อัง 483 บทละครอเมริกัน โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกวิชา

จ. วิชาโทภาษาและวรรณคดีไทย

(1) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีไทย ที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าวิชาโทภาษาและวรรณคดีไทยมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาไทย 312 การใช้ภาษา อันดับสอง ได้แก่ วิชาไทย 201 การพูดเพื่อประสิทธิผล และอันดับสาม ได้แก่ วิชาไทย 311 การเขียน ส่วนอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาไทย 418 ภาษาบาลี และไทย 419 ภาษาสันสกฤต

(2) ความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีไทยที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

อาจารย์เห็นว่าวิชาโทภาษาและวรรณคดีไทยโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์เห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาไทย 312 การใช้ภาษา อันดับสองเท่ากัน ได้แก่ วิชาไทย 311 การเขียน และไทย 201 การพูดเพื่อประสิทธิผล ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาไทย 412 ภาษาเขมรที่เกี่ยวกับภาษาไทย

(3) ความคิดเห็นของบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีไทยที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

บัณฑิตเห็นว่าวิชาโทภาษาและวรรณคดีไทย โดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชาบัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาไทย 312 การใช้ภาษา อันดับสอง ได้แก่ วิชาไทย 317 วิวัฒนาการของภาษาไทย และอันดับสาม ได้แก่ วิชาไทย 319 ตรรกวิทยาทางภาษา ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อย ได้แก่ วิชาไทย 328 นิทานคำกลอน ไทย 412 ภาษาเขมรที่เกี่ยวกับภาษาไทย ไทย 416 ภาษาเฉพาะกิจ ไทย 327 วรรณคดีฝาตก ไทย 411 ภาษาบาลีสันสกฤตที่เกี่ยวกับภาษาไทย ไทย 415 ศัพท์สันนิษฐานและศัพท์-บัญญัติ และอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาไทย 418 ภาษาบาลี และไทย 419 ภาษาสันสกฤต

(4) เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีไทยที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีไทยที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ปรากฏว่าโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชา ปรากฏว่ารายวิชาที่ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ วิชาไทย422 วรรณกรรมปัจจุบัน ไทย 313 ภาษาค่าสตร์ทั่วไป ไทย 322 วรรณคดีเกี่ยวกับประวัติค่าสตร์ ไทย 417 การผลิตงานเขียนเชิงวิชาการ ไทย 418 ภาษาบาลี และไทย 419 ภาษาสันสกฤต โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกวิชา

ฉ. วิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส

เนื่องจากวิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสเปิดสอนเฉพาะที่วิทยาเขตปทุมวัน ดังนั้นในการวิเคราะห์ข้อมูลจึงศึกษาและเปรียบเทียบเฉพาะความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันเท่านั้น

(1) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่า วิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่งเท่ากัน ได้แก่ วิชาฝรั่ง 112 ภาษาฝรั่งเศส 2 ฝรั่ง 311 ภาษาฝรั่งเศส 5 และฝรั่ง 312 ภาษาฝรั่งเศส 6 ส่วนอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาฝรั่ง 481 บทละครสมัยคลาสสิค และฝรั่ง 482 บทละครร่วมสมัย

(2) ความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

อาจารย์เห็นว่า วิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชาอาจารย์เห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่งมี 15 วิชา ได้แก่ วิชาฝรั่งเศส 1 - 8 การเขียนและการแปล 1 - 6 และฝรั่ง 455 ฝรั่งเศสสมัยปัจจุบัน ส่วนอันดับสุดท้ายเท่ากัน 3 วิชา ได้แก่ วิชาฝรั่ง 453 จิตรกรรมอิมเพรสชันนิสม์ ฝรั่ง 481 บทละครสมัยคลาสสิค และฝรั่ง 482 บทละครร่วมสมัย

(3) ความคิดเห็นของบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

บัณฑิตเห็นว่าวิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส โดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา บัณฑิตเห็นว่ารายวิชา

ที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่งเท่ากัน ได้แก่ วิชาฝรั่ง 112 ภาษาฝรั่งเศส 2 ฝรั่ง 311 ภาษาฝรั่งเศส 312 ภาษาฝรั่งเศส 6 ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อย ได้แก่ วิชาฝรั่ง 472 นวนิยายฝรั่งเศส 2 ฝรั่ง 494 สัมมนาเหตุการณ์สำคัญทางการเมืองและสังคมในฝรั่งเศส ฝรั่ง 469 ภาพยนตร์ฝรั่งเศส ฝรั่ง 453 จิตรกรรมอิมเพรสชันนิสม์ และอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาฝรั่ง 481 บทละครสมัยคลาสสิค และฝรั่ง 482 บทละครร่วมสมัย

(4) เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ปรากฏว่าโดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชา ปรากฏว่ารายวิชาที่ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ วิชา ฝรั่ง 211 ภาษาฝรั่งเศส 3 ฝรั่ง 212 ภาษาฝรั่งเศส 4 ฝรั่ง 221 การเขียนและการแปล 1 ฝรั่ง 222 การเขียนและการแปล 2 ฝรั่ง 241 วรรณคดีฝรั่งเศสเบื้องต้น ฝรั่ง 313 ภาษาฝรั่งเศส 7 ฝรั่ง 314 ภาษาฝรั่งเศส 8 ฝรั่ง 321 การเขียนและการแปล 3 ฝรั่ง 322 การเขียนและการแปล 4 ฝรั่ง 323 การเขียนและการแปล 5 ฝรั่ง 324 การเขียนและการแปล 6 ฝรั่ง 455 ฝรั่งเศสสมัยปัจจุบัน ฝรั่ง 472 นวนิยายฝรั่งเศส 2 ฝรั่ง 421 การโต้ตอบจดหมายและย่อความ ฝรั่ง 481 บทละครสมัยคลาสสิค ฝรั่ง 482 บทละครร่วมสมัย ฝรั่ง 494 สัมมนาเหตุการณ์สำคัญทางการเมืองและสังคมในฝรั่งเศส และฝรั่ง 469 ภาพยนตร์ฝรั่งเศส โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกวิชา

ช. <u>วิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษ</u>

(1) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมมีความเห็นว่า วิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์

และบัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาอังกฤษ 231 การฝึกฟัง - พูด อันดับสอง ได้แก่ วิชาอังกฤษ 322 การเขียน 2 และอันดับสาม ได้แก่ วิชาอังกฤษ 331 การพูด 1 ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาอังกฤษ 343 บทละคร

(2) ความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

อาจารย์เห็นว่าวิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์เห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาอังกฤษ 322 การเขียน 2 อันดับสอง ได้แก่ วิชาอังกฤษ 231 การฝึกฟัง - พูด และอันดับสาม ได้แก่ วิชาอังกฤษ 312 การอ่านเชิงวิเคราะห์ ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาอังกฤษ 343 บทละคร

(3) ความคิดเห็นของบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

บัณฑิตเห็นว่าวิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา บัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาอังกฤษ 231 การฝึกฟัง - พูด อันดับสอง ได้แก่ วิชาอังกฤษ 221 ไวยากรณ์และการเขียน 1 และอันดับสาม ได้แก่ วิชาอังกฤษ 331 การพูด 1 ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาอังกฤษ 343 บทละคร

(4) เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษ ปรากฏว่าโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชา ปรากฏว่าไม่มีรายวิชาใดที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่มีข้อน่าสังเกตว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์ถึง 9 วิชา

ช. วิชาโทภาษาศาสตร์

(1) ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิชาโทภาษาศาสตร์ที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมเห็นว่าวิชาโทภาษาศาสตร์มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาภาษา 313 ระบบเสียงภาษาอังกฤษ อันดับสอง ได้แก่ วิชาภาษา 311 สัทศาสตร์ และอันดับสาม ได้แก่ วิชาภาษา 432 ภาษาถิ่น ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาภาษา 425 ระบบไวยากรณ์เจเนอเรทีฟ

(2) ความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับวิชาโทภาษาศาสตร์ที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

อาจารย์เห็นว่าวิชาโทภาษาศาสตร์โดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์เห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่งเท่ากัน ได้แก่ วิชาภาษา 311 สัทศาสตร์ ภาษา 312 การวิเคราะห์ระบบหน่วยเสียง และภาษา 313 ระบบเสียงภาษาอังกฤษ ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อยเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาภาษา 425 ระบบไวยากรณ์เจเนอเรทีฟ

(3) ความคิดเห็นของบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาโทภาษาศาสตร์ที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

บัณฑิตเห็นว่าวิชาโทภาษาศาสตร์โดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา บัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาภาษา 313 ระบบเสียงภาษาอังกฤษ และอันดับสองเท่ากัน ได้แก่ วิชาภาษา 432 ภาษาถิ่น และภาษา 451 การศึกษาความหมาย ส่วนอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาภาษา431 การเปรียบเทียบและการวิเคราะห์

ภาษา ภาษา 415 ระบบเสียงภาษาฝรั่งเศส และภาษา 425 ระบบไวยากรณ์ฝรั่งเศส

(4) เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาโทภาษาศาสตร์ที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาโทภาษาศาสตร์ที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต ปรากฏว่าโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชา ปรากฏว่ารายวิชาที่ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ วิชาภาษา 312 การวิเคราะห์ระบบหน่วยเสียง ภาษา 414 ระบบเสียงภาษาไทย และภาษา 451 การศึกษาความหมาย โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตในวิชาภาษา 312 ส่วนวิชาภาษา 414 และภาษา 451 คะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์ เป็นที่น่าสังเกตว่าคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์ ($\bar{X}$ = 3.54) และคะแนนเฉลี่ยรวมของบัณฑิต ($\bar{X}$ = 3.55) ใกล้เคียงกันมาก และมีรายวิชาที่คะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์ 7 วิชา

สำหรับวิชาเอกศิลปะและวิชาโทจิตวิทยา เนื่องจากมีจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาน้อยและเป็นอาจารย์หรือบัณฑิตกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้นจึงไม่สามารถนำมาศึกษาได้ ส่วนวิชาเอกจิตวิทยาไม่ได้นำมารวมในการศึกษาครั้งนี้ เนื่องจากผู้ที่ศึกษาวิชาเอกจิตวิทยาจะได้รับปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต (วทบ.) ซึ่งไม่ตรงกับขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้ซึ่งศึกษาเฉพาะปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิตของคณะมนุษยศาสตร์เท่านั้น นอกจากนั้นวิชาโทที่สอนโดยอาจารย์คณะมนุษยศาสตร์ แต่เป็นหลักสูตรปริญญาตรีการศึกษาบัณฑิต เช่น วิชาโทภาษามลายู ไทยคดีศึกษา บรรณารักษศาสตร์ และศิลปศาสตร์ ไม่ได้อยู่ในขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้เช่นเดียวกัน

3.2.8 <u>การประเมินและการพัฒนาหลักสูตร</u> ความคิดเห็นเฉพาะของอาจารย์

(1) ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมเกี่ยวกับพื้นความรู้ด้านการประเมินและพัฒนาหลักสูตร อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 46.59 พอมีพื้นความรู้บ้าง

เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวันและบางแสนมีพื้นความรู้บ้าง ส่วนอาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรที่มีพื้นความรู้บ้าง และมีพื้นความรู้พอควรมีจำนวนเท่ากัน และอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตพิษณุโลกและสงขลามีพื้นความรู้พอควร

(2) ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมเกี่ยวกับการอบรมหรือดูงานด้านหลักสูตรและการสอนหรือการประเมินทางการศึกษา อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 55.42 เคยอบรมหรือดูงาน เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตร บางแสน และพิษณุโลก เคยอบรมหรือดูงาน ส่วนอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวันไม่เคยอบรมหรือดูงาน และอาจารย์วิทยาเขตสงขลาที่เคยและไม่เคยอบรมหรือดูงานมีจำนวนเท่ากัน

(3) ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนครั้งที่เคยรับการอบรมหรือดูงานด้านหลักสูตรและการสอนหรือการประเมินทางการศึกษา อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 63.04 เคยรับการอบรมหรือดูงาน จำนวน 1 - 3 ครั้ง เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตอาจารย์ส่วนใหญ่ของทุกวิทยาเขตเคยเข้ารับการอบรมหรือดูงาน จำนวน 1 - 3 ครั้ง

(4) ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมเกี่ยวกับจำนวนอาจารย์ประจำในคณะหรือภาควิชาที่มีความรู้และความสามารถทางด้านหลักสูตรและการสอนหรือการประเมินทางการศึกษา อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 59.26 เห็นว่ามีจำนวน 1 - 3 คน เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน และบางแสนเห็นว่ามีจำนวน 1 - 3 คน ส่วนอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตพิษณุโลกและสงขลาเห็นว่าไม่มีเลย

(5) ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมเกี่ยวกับการวางนโยบายและแผนเกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตรของคณะหรือภาควิชา อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 59.04 เห็นว่ามีการวางนโยบายและแผน เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน และบางแสนเห็นว่ามีการวางนโยบายและแผน ส่วนอาจารย์

ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตพิษณุโลกและสงขลาเห็นว่าไม่มีการวางนโยบายและแผน

(6) ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมเกี่ยวกับระยะเวลาที่กำหนดในนโยบายและแผนเกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตร อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 55.32 เห็นว่ามีนโยบายและแผนในระยะยาว (5 ปี) เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตร บางแสน และพิษณุโลกเห็นว่ามีนโยบายและแผนในระยะยาว (5 ปี) ส่วนอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวันและสงขลาเห็นว่ามีนโยบายและแผนในระยะสั้น (1 ปี)

(7) ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมเกี่ยวกับสภาพของนโยบายและแผนในการปรับปรุงหลักสูตรหรือรายวิชาในคณะหรือภาควิชา อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 22.35 เห็นว่ามีนโยบายแต่ไม่มีแผนเป็นลายลักษณ์อักษร เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่า อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรจำนวนเท่ากันเห็นว่ามีนโยบายและแผนเป็นลายลักษณ์อักษร และมีนโยบายแต่ไม่มีแผนเป็นลายลักษณ์อักษร อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวันเห็นว่ามีแต่แผนแต่ไม่มีนโยบายชัดเจน อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตบางแสนเห็นว่ามีนโยบายแต่ไม่มีแผนเป็นลายลักษณ์อักษร อาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกจำนวนเท่ากันเห็นว่ามีแต่แผนแต่ไม่มีนโยบายชัดเจน และไม่มีนโยบายและแผนปฏิบัติเป็นลายลักษณ์อักษร ส่วนอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตสงขลาเห็นว่าไม่มีนโยบายและแผนปฏิบัติเป็นลายลักษณ์อักษร

(8) ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมเกี่ยวกับองค์ประกอบที่ทำให้คณะหรือภาควิชาได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตร อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 62.50 เห็นว่าปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรตามสภาพสังคมปัจจุบัน เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวันและสงขลาเห็นว่าปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรตามสภาพสังคมปัจจุบัน อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่าปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรตามความต้องการของผู้เรียน อาจารย์วิทยาเขตบางแสนจำนวนเท่ากันเห็นว่าปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรตามความก้าวหน้าทางวิทยาการ และตามสภาพของสังคมปัจจุบัน อาจารย์วิทยาเขต

พิษณุโลกจำนวนเท่ากันเห็นว่าปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรตามความต้องการของผู้เรียนและตามสภาพของสังคมปัจจุบัน

(9) ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมเกี่ยวกับผู้ริเริ่มนโยบายในการปรับปรุงหลักสูตรหรือรายวิชา อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 53.41 เห็นว่าอาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ริเริ่มมากที่สุด เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ของทุกวิทยาเขตเห็นว่าอาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ริเริ่มมากที่สุด

(10) ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมเกี่ยวกับผู้รับผิดชอบในการประเมินและพัฒนาหลักสูตรของคณะ อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 35.53 เห็นว่าภาควิชาเป็นผู้รับผิดชอบมากที่สุด เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวัน บางแสน และพิษณุโลกเห็นว่าภาควิชาเป็นผู้รับผิดชอบมากที่สุด ส่วนอาจารย์ของวิทยาเขตประสานมิตรจำนวนเท่ากันเห็นว่ากรรมการประจำคณะ กรรมการประเมินและพัฒนาหลักสูตรระดับคณะหรือภาควิชาเป็นผู้รับผิดชอบ ส่วนอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตสงขลาเห็นว่ากรรมการประจำคณะเป็นผู้รับผิดชอบ

(11) ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมเกี่ยวกับการเริ่มต้นกระบวนการในการพัฒนาคณะหรือภาควิชา อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 35.87 เห็นว่าเริ่มด้วยการประเมินหลักสูตรที่มีอยู่แล้ว เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน และสงขลา เห็นว่าเริ่มด้วยการประเมินหลักสูตรที่มีอยู่แล้ว ส่วนอาจารย์วิทยาเขตบางแสนจำนวนเท่ากัน และอาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกจำนวนเท่ากันเห็นว่าเริ่มด้วยการประเมินหลักสูตรที่มีอยู่แล้ว และการพิจารณาความพร้อมของบุคลากร

(12) ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมเกี่ยวกับเรื่องที่คณะหรือภาควิชาได้ทำการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรหรือรายวิชา อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 50.00 เห็นว่าได้เสนอรายวิชาใหม่ เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่าอาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรจำนวนเท่ากันเห็นว่าได้เพิ่มหรือตัดทอนบางวิชาและเสนอรายวิชาใหม่ อาจารย์

ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าได้เสนอรายวิชาใหม่ อาจารย์วิทยาเขตบางแสนจำนวนเท่ากันเห็นว่าได้เพิ่มวิชาเอกและ/หรือวิชาโทใหม่ และเสนอรายวิชาใหม่ อาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกจำนวนเท่ากันเห็นว่าได้เพิ่มวิชาเอกและ/หรือวิชาโทใหม่ เพิ่มเติมหรือตัดทอนรายวิชา และเสนอรายวิชาใหม่ ส่วนอาจารย์วิทยาเขตส่งขลาจำนวนเท่ากันเห็นว่าได้เสนอรายวิชาใหม่ ปรับปรุงคำอธิบายรายวิชา และปรับปรุงการเรียนการสอนในหลักสูตร

(13) ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมเกี่ยวกับการจัดรายวิชาในหลักสูตรส่วนใหญ่ อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 63.64 เห็นว่าจัดรายวิชาให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตร เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ของทุกวิทยาเขตเห็นว่าจัดรายวิชาให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตร

(14) ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตรก่อนที่จะมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรใหม่ อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 66.18 เห็นว่าได้ประเมินหลักสูตรก่อน เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ของเกือบทุกวิทยาเขต ยกเว้นวิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าได้ประเมินหลักสูตรก่อน ส่วนอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าไม่ได้ประเมิน

(15) ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมเกี่ยวกับเรื่องที่คณะหรือภาควิชาได้ทำการประเมิน อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 68.89 เห็นว่าคณะหรือภาควิชาได้ประเมินเรื่องความต้องการของนิสิต เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่าคณะหรือภาควิชาได้ประเมินภาวะการได้งานทำของบัณฑิต อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าคณะหรือภาควิชาได้ประเมินความต้องการของนิสิต อาจารย์วิทยาเขตบางแสนจำนวนเท่ากันเห็นว่าคณะหรือภาควิชาได้ประเมินความเหมาะสมของเนื้อหา และโครงสร้างของหลักสูตร และภาวะการได้งานทำของบัณฑิต อาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกจำนวนเท่ากันเห็นว่าคณะหรือภาควิชาได้ประเมินความต้องการของอาจารย์ผู้สอน ความต้องการของนิสิต และความเหมาะสมของเนื้อหาและโครงสร้างของหลักสูตร ส่วนอาจารย์วิทยาเขตส่งขลาจำนวนเท่ากันเห็นว่าคณะหรือภาควิชาได้ประเมินความต้องการของนิสิต ความ

มุ่งหมายของหลักสูตร และปริมาณและคุณภาพของอาจารย์

(16) ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมเกี่ยวกับการที่คณะหรือภาควิชาได้มีการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์ อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 65.00 เห็นว่าไม่มีการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์ เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ของเกือบทุกวิทยาเขต ยกเว้นวิทยาเขตสงขลาเห็นว่าไม่มีการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์ ส่วนอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตสงขลาเห็นว่ามีการประเมิน

(17) ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมเกี่ยวกับแหล่งที่มาของข้อมูลในการประเมินในกรณีที่มีการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์ อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 18.17 เห็นว่าแหล่งที่มาของข้อมูลมาจากเพื่อนร่วมงาน เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตรเห็นว่าแหล่งที่มาของข้อมูลมาจากผู้เรียน อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันจำนวนเท่ากันเห็นว่ามาจากผู้สอนประเมินตนเอง และจากเพื่อนร่วมงาน อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตบางแสนเห็นว่ามาจากผู้สอนประเมินตนเอง อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่ามาจากรองคณบดี และอาจารย์วิทยาเขตสงขลาจำนวนเท่ากันเห็นว่ามาจากหัวหน้าภาควิชาและผู้เรียน

(18) ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมเกี่ยวกับการนำผลการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์ไปใช้ อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 44.71 เห็นว่าได้นำผลการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอน เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ของทุกวิทยาเขตเห็นว่าได้มีการนำผลการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์ไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอน

(19) ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมเกี่ยวกับวิธีที่คณะหรือภาควิชาได้พัฒนาอาจารย์ผู้สอนในด้านเนื้อหาวิชาที่สอนและวิธีสอน อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 85.23 เห็นว่าได้ใช้วิธีให้เข้าร่วมการสัมมนาทางวิชาการ เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ของทุกวิทยาเขตเห็นว่าคณะหรือภาควิชาได้ใช้วิธีให้อาจารย์เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ

(20) ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการประเมินและพัฒนาหลักสูตรของคณะหรือภาควิชา อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 47.73 เห็นว่าปัญหาและอุปสรรคเกิดจากงบประมาณไม่เพียงพอ เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน และสงขลา เห็นว่าปัญหาและอุปสรรคเกิดจากงบประมาณไม่เพียงพอ ส่วนอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตบางแสน และพิษณุโลก เห็นว่าเกิดจากบุคลากรไม่เพียงพอ

(21) ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมเกี่ยวกับการรวบรวมข้อมูลเพื่อประเมินหลักสูตรของคณะหรือภาควิชา อาจารย์ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 35.23 เห็นว่าได้จัดประชุมอาจารย์ทั้งหมดในคณะหรือภาควิชา (รวมทั้งอาจารย์จากวิทยาเขตต่าง ๆ ด้วย) เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตร เห็นว่าได้จัดประชุมอาจารย์ทั้งหมดในคณะหรือภาควิชา (รวมทั้งอาจารย์จากวิทยาเขตต่าง ๆ ด้วย) อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าได้จัดประชุมเฉพาะหัวหน้าภาควิชาจากวิทยาเขตต่าง ๆ อาจารย์-วิทยาเขตบางแสนจำนวนเท่ากันเห็นว่าได้จัดประชุมอาจารย์ทั้งหมดในคณะหรือภาควิชา (รวมทั้งอาจารย์จากวิทยาเขตต่าง ๆ ด้วย) และจัดประชุมเฉพาะหัวหน้าภาควิชาจากวิทยาเขตต่าง ๆ อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตพิษณุโลกเห็นว่าได้จัดประชุมเฉพาะหัวหน้าภาควิชาจากวิทยาเขตต่าง ๆ และอาจารย์วิทยาเขตสงขลาจำนวนเท่ากันเห็นว่า ได้จัดประชุมอาจารย์ทั้งหมดในคณะหรือภาควิชา (รวมทั้งอาจารย์จากวิทยาเขตต่าง ๆ ด้วย) ได้จากการสอบถามนิสิตและบัณฑิต และได้จากการวิเคราะห์เอกสารและหลักฐานต่าง ๆ

(22) ความคิดเห็นของอาจารย์โดยส่วนรวมเกี่ยวกับความต้องการความช่วยเหลือหรือให้การสนับสนุนในด้านการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน อาจารย์-ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 67.05 ต้องการเข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ เมื่อจำแนกตามวิทยาเขตปรากฏว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตประสานมิตรต้องการเข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ อาจารย์วิทยาเขตปทุมวันจำนวนเท่ากันต้องการให้ส่งอาจารย์ไปดูงานที่สถาบันอื่นทั้งในและนอกประเทศ และจัดบริการเอกสารให้ศึกษาค้นคว้า อาจารย์ส่วนใหญ่ของวิทยาเขตบางแสนต้องการ

ให้จัดบริการเอกสารให้ศึกษาค้นคว้า อาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกจำนวนเท่ากันต้องการให้ส่งเข้าร่วมการอบรมเป็นระยะ และเข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ และอาจารย์วิทยาเขตส่งขลาจำนวนเท่ากันต้องการให้ส่งเข้าร่วมการอบรมเป็นระยะ เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ และจัดบริการเอกสารให้ศึกษาค้นคว้า

(23) เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตร ปรากฏว่าโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ปรากฏว่าอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องพื้นความรู้ด้านการประเมินและพัฒนาหลักสูตร การวางนโยบายและแผนเกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตรของคณะหรือภาควิชา และผู้ที่ริเริ่มนโยบายในการปรับปรุงหลักสูตรหรือรายวิชา

3.3 ความคิดเห็นและความต้องการของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณภาพของบัณฑิตในการทำงาน

3.3.1 คุณสมบัติของบัณฑิตด้านวิชาการ

ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตประเมินค่าคุณสมบัติของบัณฑิตด้านวิชาการรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง โดยประเมินความรู้เฉพาะสาขาวิชาที่เรียนในระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง สำหรับค่าคะแนนเฉลี่ยความต้องการของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตปรากฏว่ามีความต้องการรวมเฉลี่ยในระดับปานกลางโดยต้องการความสามารถในการทำงานในระดับมากเป็นอันดับหนึ่ง เมื่อเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของคุณสมบัติของบัณฑิตด้านวิชาการและค่าคะแนนเฉลี่ยของความต้องการของผู้บังคับบัญชา ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.3.2 คุณสมบัติของบัณฑิตด้านการปฏิบัติงาน

ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตประเมินค่าคุณสมบัติของบัณฑิตด้านการปฏิบัติงานรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง โดยประเมินความเอาใจใส่และรับผิดชอบในหน้าที่การงานในระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง สำหรับค่าคะแนนเฉลี่ยความต้องการของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต

ปรากฏว่ามีความต้องการรวมเฉลี่ยในระดับมากโดยต้องการความเอาใจใส่และรับผิดชอบในหน้าที่การงานในระดับมากเป็นอันดับหนึ่ง เมื่อเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของคุณสมบัติของบัณฑิตด้านการปฏิบัติงานและค่าคะแนนเฉลี่ยของความต้องการของผู้บังคับบัญชา ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.3.3 คุณสมบัติของบัณฑิตด้านบุคลิกภาพ

ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตประเมินค่าคุณสมบัติของบัณฑิตด้านบุคลิกภาพรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง โดยประเมินความซื่อสัตย์สุจริตในระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง สำหรับค่าคะแนนเฉลี่ยความต้องการของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต ปรากฏว่ามีความต้องการรวมเฉลี่ยในระดับมาก โดยต้องการความซื่อสัตย์สุจริตในระดับมากเป็นอันดับหนึ่ง เมื่อเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของคุณสมบัติของบัณฑิตด้านบุคลิกภาพและค่าคะแนนเฉลี่ยของความต้องการของผู้บังคับบัญชา ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.3.4 คุณสมบัติของบัณฑิตด้านมนุษยสัมพันธ์

ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตประเมินค่าคุณสมบัติของบัณฑิตด้านมนุษยสัมพันธ์รวมเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง โดยประเมินความมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่นในระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง สำหรับค่าคะแนนเฉลี่ยความต้องการของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต ปรากฏว่ามีความต้องการรวมเฉลี่ยในระดับมากโดยต้องการการสร้างความสามัคคีในหมู่เพื่อนร่วมงานในระดับมากเป็นอันดับหนึ่ง เมื่อเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของคุณสมบัติของบัณฑิตด้านมนุษยสัมพันธ์และค่าคะแนนเฉลี่ยของความต้องการของผู้บังคับบัญชา ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

1. โครงสร้างของหลักสูตร

อาจารย์และบัณฑิตส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่าโครงสร้างของหลักสูตรที่มีอยู่เดิมนั้นดีและเหมาะสมแล้ว ยกเว้นในเรื่องการจัดสัดส่วนระหว่างวิชาพื้นฐานทั่วไป (27 %)

วิชาเอกและวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน (43 - 51 %) วิชาโท (13 %) และวิชาเลือก (12 - 13 %) ที่อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสมแล้ว แต่บัณฑิตส่วนใหญ่เห็นว่ายังไม่เหมาะสม เรื่องจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทซึ่งอาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่าพอดีแล้ว แต่บัณฑิตส่วนใหญ่เห็นว่าน้อยไป เรื่องสาขาวิชาเอกที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์ซึ่งอาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่าพอดีแล้ว แต่บัณฑิตส่วนใหญ่เห็นว่าน้อยไป เรื่องจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือกซึ่งอาจารย์ส่วนใหญ่และบัณฑิตส่วนใหญ่เห็นว่าพอดีแล้ว แต่มีบัณฑิตร้อยละ 19.16 เห็นว่ามากไป และบัณฑิตร้อยละ 17.62 เห็นว่าน้อยไป และเรื่องการจัดวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน ซึ่งอาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่าควรแยกต่างหาก แต่บัณฑิตเห็นว่าควรรวมกับวิชาเอกวิชาโท

เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับโครงสร้างของหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแล้ว จะเห็นว่าโดยส่วนรวมทั้งอาจารย์และบัณฑิตเห็นว่า โครงสร้างของหลักสูตรที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้เหมาะสมดีแล้ว โดยเฉพาะอาจารย์ส่วนใหญ่จะเห็นว่าเหมาะสมแล้ว ส่วนบัณฑิตเห็นว่าจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทน้อยไป และจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือกมากไป ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของบัณฑิตที่เห็นว่าการจัดสัดส่วนหน่วยกิตระหว่างวิชาพื้นฐานทั่วไป วิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน และวิชาเอก วิชาโท และวิชาเลือกยังไม่เหมาะสม นอกจากนี้บัณฑิตยังเห็นว่าสาขาวิชาเอกที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์น้อยไป ซึ่งแสดงว่าบัณฑิตต้องการให้คณะมนุษยศาสตร์เปิดสาขาวิชาเอกให้มากขึ้นเพื่อจะได้มีทางเลือกมากขึ้น สามารถออกไปประกอบอาชีพได้ในขอบข่ายที่กว้างขึ้น สำหรับจำนวนหน่วยกิตของวิชาโทซึ่งในหลักสูตรกำหนดไว้ 18 หน่วยกิตนั้น บัณฑิตเห็นว่าน้อยไป ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบัณฑิตต้องการที่จะมีความรู้ลึกซึ้งในสาขาวิชาโทให้มากกว่าที่เป็นอยู่ เพื่อจะได้สามารถนำความรู้ในการศึกษาวิชาโทออกไปประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพเช่นเดียวกับวิชาเอก สำหรับจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือกซึ่งบัณฑิตเห็นว่ามากไปนั้น อาจเป็นเพราะจำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือกซึ่งมีถึง 12 - 23 หน่วยกิตนั้น ทำให้นิสิตต้องเลือกเรียนวิชาต่าง ๆ จากคณะหรือสาขาวิชาอื่นด้วยซึ่งอาจจะไม่ใช่วิชาที่นิสิตชอบหรือสนใจ ทั้งนี้เพราะภาควิชาบางภาควิชาจะเปิดสอนเฉพาะวิชาบังคับและวิชาเลือกตามจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอกวิชาโทเท่านั้น ส่วนที่จะเปิดให้เป็นวิชาเลือกจริง ๆ นั้น มีอยู่เพียงจำนวนน้อย นิสิตจะต้องรับผิดชอบไปเลือกเรียนวิชาเลือกเองเพื่อให้ครบจำนวนหน่วยกิตรวม ซึ่งในทางปฏิบัติแล้วนิสิตมักจะมีปัญหาในการ

ไปเลือกเรียนวิชาอื่น ๆ ที่ไม่ใช่อยู่ในสายวิชาเอกและวิชาโทของตน อย่างไรก็ดีถ้าพิจารณาในแง่ของการเปิดหลักสูตรให้กว้างให้นิสิตได้มีโอกาสเลือกเรียนวิชาที่ตนสนใจและถนัดแล้ว การจัดหน่วยกิตวิชาเลือกจำนวนมากเช่นนี้ก็จะเป็นการเปิดโอกาสให้นิสิตได้เลือกเรียนวิชาต่างๆ ได้กว้างขวางขึ้น แต่ทั้งนี้ภาควิชาต่าง ๆ ในคณะมนุษยศาสตร์จะต้องร่วมมือกันและวางแผนในการที่จะเปิดวิชาเลือกในแต่ละภาควิชาให้กว้างขวางมากขึ้นด้วย สำหรับการจัดวิชาพื้นฐานเฉพาะด้านนั้น ในหลักสูตรที่ใช้อยู่ในปัจจุบันได้จัดรวมไว้กับวิชาเอก แต่อาจารย์เห็นว่าควรจัดแยกต่างหากและบัณฑิตเห็นว่าควรรวมไว้กับวิชาเอกและวิชาโทซึ่งผู้บริหารและอาจารย์ที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงหลักสูตรของคณะมนุษยศาสตร์ ควรจะได้นำข้อมูลนี้ไปพิจารณาและปรับปรุงให้เหมาะสมต่อไป

2. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวม มีความคิดเห็นว่าข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. 2522 ตามที่ระบุไว้ในแบบสอบถามนั้นถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางซึ่งหมายถึงทั้งอาจารย์และบัณฑิตได้มีโอกาสปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร โดยส่วนรวมในระดับปานกลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทั้งอาจารย์และบัณฑิตเห็นว่าหลักสูตรได้ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามัคคี รู้สึกรับผิดชอบร่วมกัน มีมนุษยสัมพันธ์ดี มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด

จากปรัชญาที่ระบุไว้ในหลักสูตรคณะมนุษยศาสตร์ว่า "มนุษยศาสตร์เป็นวิทยาการอันส่งเสริมความเข้าถึงสุนทรียรส ความใฝ่ในจิตคติ ตลอดจนสามัคคีธรรมแห่งชนในชาติ และสร้างสรรค์มนุษยสัมพันธ์ระหว่างชาติในโลก" (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2522 : 65) จะเห็นว่าหลักสูตรได้เน้นเรื่องสามัคคีธรรมและมนุษยสัมพันธ์ของชนในชาติและระหว่างชาติในโลกเป็นเรื่องสำคัญ ดังนั้นจุดมุ่งหมายของหลักสูตรคณะมนุษยศาสตร์จึงควรจะได้สะท้อนความคิดนี้ให้นำไปสู่แนวปฏิบัติในอันที่จะผักผู้เรียนให้มีความสามัคคี รู้สึกรับผิดชอบร่วมกัน และมีมนุษยสัมพันธ์ดี ไม่เฉพาะแต่ในประเทศชาติของตนเท่านั้น แต่ควรจะได้คำนึงกว้างไกลไปถึงชนชาติต่าง ๆ ในโลกด้วยอันจะนำมาซึ่งสันติสุขแห่งมนุษยชาติในโลก แต่จากความมุ่งหมายที่ระบุไว้ในหลักสูตรมิได้กล่าวไว้ชัดเจนให้

สอดคล้องกับปรัชญา ทั้ง ๆ ที่ในทางปฏิบัติแล้ว ทั้งอาจารย์และบัณฑิตเห็นว่าหลักสูตรได้ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีความสามัคคี รู้จักรับผิดชอบร่วมกัน และมีมนุษยสัมพันธ์ดี ในระดับปานกลาง นอกจากนี้ ทั้งอาจารย์และบัณฑิตยังเห็นว่าหลักสูตรได้ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาดในระดับปานกลางด้วย ซึ่งเรื่องนี้ก็มิได้มีระบุไว้ในความมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างชัดเจน ดังนั้นผู้บริหารและอาจารย์ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรคณะมนุษยศาสตร์จึงควรจะได้วิเคราะห์ทั้งปรัชญาและความมุ่งหมายของหลักสูตรให้สอดคล้องกัน และปรับปรุงความมุ่งหมายของหลักสูตร โดยเน้นให้เห็นถึงสมรรถภาพของผู้เรียนซึ่งประกอบด้วยความรู้ ทักษะ และเจตคติที่ผู้เรียนควรจะมีเมื่อเรียนสำเร็จตามหลักสูตรของคณะมนุษยศาสตร์แล้ว

สำหรับข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ หลักสูตรสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านดนตรี หลักสูตรสนับสนุนการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนร่วมงานในโครงการผลิตครูปริญญาระดับต่าง ๆ และหลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ผลิตเอกสาร ตำรา และอุปกรณ์ในการเรียนการสอน

ข้อความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรดังกล่าวข้างต้นได้มีระบุไว้ในความมุ่งหมายของหลักสูตร คณะมนุษยศาสตร์ แต่อย่างไม่ชัดเจนนัก เนื่องจากความมุ่งหมายของหลักสูตรไม่ได้ระบุไว้ว่าต้องการให้ผู้เรียนหรืออาจารย์ หรือคณะมนุษยศาสตร์เป็นผู้ปฏิบัติตามความมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้ อย่างไรก็ดีในการเขียนความมุ่งหมายของหลักสูตรที่ถูกต้องตามหลักวิชาการพัฒนาหลักสูตรแล้วจะต้องเน้นที่ตัวผู้เรียน ดังนั้นในการศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตรคณะมนุษยศาสตร์ คณะผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตที่มีต่อความมุ่งหมายของหลักสูตรทั้งที่ระบุไว้และทั้งที่ควรจะมีแต่ไม่ได้ระบุไว้ซึ่งผลปรากฏว่า ในเรื่องความสอดคล้องของหลักสูตรกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ การส่งเสริมความร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านดนตรี การแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดทางวัฒนธรรมกับชนชาติอื่น ๆ การร่วมงานในโครงการผลิตครูปริญญาระดับต่าง ๆ และการส่งเสริมการผลิต

เอกสาร ตำรา และอุปกรณ์ในการเรียนการสอนนั้น ทั้งอาจารย์และบัณฑิตเห็นว่า หลักสูตรยังจัดให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงน้อยไม่สอดคล้องถูกต้องตามความมุ่งหมายของหลักสูตรที่ระบุไว้ ดังนั้นผู้บริหารและอาจารย์ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรคณะมนุษยศาสตร์จึงควรจะได้นำข้อมูลในส่วนนี้มาวิเคราะห์ให้ลึกซึ้ง และหาแนวทางในการที่จะปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนให้เหมาะสมและถูกต้องตามความเป็นจริงต่อไป

มีข้อที่น่าสังเกตว่าทั้งอาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นใกล้เคียงกันในเรื่องที่หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาดโดยเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ส่วนในเรื่องที่หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ผลิตเอกสาร ตำรา และอุปกรณ์ในการเรียนการสอนนั้น ทั้งอาจารย์และบัณฑิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย เพราะตามปรกติแล้วหน้าที่การผลิตเอกสาร ตำรา และอุปกรณ์ในการเรียนการสอนมิใช่หน้าที่ของผู้เรียน แต่เป็นหน้าที่ของอาจารย์และผู้บริหาร ดังนั้นข้อความนี้จึงไม่ควรจะระบุไว้ในความมุ่งหมายของหลักสูตร

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรปรากฏว่าโดยส่วนรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งแสดงว่าความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรส่วนใหญ่ใกล้เคียงกัน แต่มีบางเรื่องที่ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่น หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำการค้นคว้า วิจัย ผลิตเอกสาร ตำรา และอุปกรณ์การเรียนการสอน หลักสูตรสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ หลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านดนตรีซึ่งอาจารย์มีความคิดเห็นว่าเรื่องดังกล่าวผู้เรียนได้มีโอกาสปฏิบัติตามความมุ่งหมายของหลักสูตรมากกว่าที่บัณฑิตคิด และมีข้อที่น่าสังเกตก็คืออาจารย์ได้เคยรับทราบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อนเริ่มการเรียนการสอน และได้ดำเนินการเรียนการสอนตามความมุ่งหมายของหลักสูตรในระดับมาก ส่วนบัณฑิตนั้นเคยรับทราบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อนเริ่มการเรียนการสอนน้อย และได้ดำเนินการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรในระดับปานกลาง ความแตกต่างในเรื่องนี้อาจเป็นเพราะอาจารย์มีหน้าที่จัดการเรียนการสอนให้สอดคล้อง

กับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ดังนั้นก่อนเริ่มการเรียนการสอนจึงเป็นหน้าที่ของอาจารย์ที่จะต้องศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรให้เข้าใจ และดำเนินการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ส่วนบัณฑิตในฐานะผู้เรียนอาจไม่มีความสนใจที่จะศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร หรือไม่เห็นความสำคัญของจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และไม่เคยได้รับทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตรจากอาจารย์ผู้สอน หรือผู้บริหาร เนื่องจากจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมีระบุไว้เฉพาะในหนังสือคู่มือและหลักสูตรการศึกษาขั้นปริญญาตรี แต่ถ้าอาจารย์ผู้สอนไม่ได้นำมากล่าวเน้น หรือชี้ให้เห็นความสำคัญของจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและการดำเนินการเรียนการสอนที่จะต้องให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายแล้วก็เป็นการยากที่ผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจในความสำคัญของจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขต และความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ปรากฏว่าความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตไม่แตกต่างกัน และความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตก็ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแสดงว่าอาจารย์ไม่ว่าจะสอนอยู่ในวิทยาเขตใดก็มีความคิดเห็นเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรใกล้เคียงกัน และบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาเขตต่าง ๆ ก็มีความคิดเห็นเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรใกล้เคียงกัน ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าสภาพภูมิศาสตร์หรือสถานที่ตั้งของสถานศึกษาไม่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของอาจารย์หรือบัณฑิตเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

3. การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมมีความเห็นว่า การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาตามหลักสูตรถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางซึ่งหมายถึงเนื้อหาวิชาในหลักสูตรส่วนใหญ่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันและในการทำงานได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทั้งอาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ารายวิชาในวิชาเอก และวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้อย่างมาก และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้พอสมควร นอกจากนี้รายวิชาเอกยังช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้ลึกซึ้งในสาขาวิชานั้นพอสมควร

จากความคิดเห็นของทั้งอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาตามหลักสูตรแสดงว่า เนื้อหาวิชาตามหลักสูตรมีความถูกต้องเหมาะสมซึ่งผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันและในการทำงานได้ซึ่งสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการวิจัยนี้ที่ต้องการจะศึกษาว่า ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการศึกษาเล่าเรียนตามหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ ของคณะมนุษยศาสตร์ไปใช้ในการปฏิบัติงาน และในการดำรงชีวิตประจำวันได้มากน้อยเพียงใด และสอดคล้องกับที่เมย์ยิว และฟอร์ดได้กล่าวไว้ว่า "หลักสูตรจะต้องคำนึงถึงความสำคัญ (Significance)และความสัมพันธ์เกี่ยวข้อง (Relevance)กับเรื่องที่ผู้เรียนสามารถจะนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตได้ ซึ่งโดยปกติแล้วหลักสูตรมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มักจะไม่ค่อยได้คำนึงถึงความต้องการของผู้เรียนในเรื่องความสำคัญและความสัมพันธ์เกี่ยวข้องของเรื่องที่เรียนกับการนำไปใช้ประโยชน์นัก (Mayhew and Ford, 1976 : 167)

อย่างไรก็ดี จากผลการวิจัยเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาตามหลักสูตรนี้ ทั้งอาจารย์และบัณฑิตเห็นว่าเรื่องที่ผู้เรียนไม่ค่อยได้มีโอกาสปฏิบัติหรือปฏิบัติน้อย ก็คือหลักสูตรจัดให้มีการฝึกงานด้วย ทั้งนี้โดยธรรมชาติของเนื้อหาวิชาทางด้านมนุษยศาสตร์แล้วส่วนใหญ่จะเน้นหนักทางด้านทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ แต่เนื่องจากสังคมเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว การเรียนรู้ทฤษฎีแต่เพียงอย่างเดียวย่อมไม่เพียงพอที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในการปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและจากการสำรวจของทบวงมหาวิทยาลัยและสำนักงานสถิติแห่งชาติปรากฏว่า ผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีแล้วยังหางานทำไม่ได้ ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่สำเร็จการศึกษาในสาขาสังคมศาสตร์ นิติศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ (วารสารการศึกษาแห่งชาติ 2527 : 48 - 49 และ นิยม ปราคำ 2527 : 3) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะส่วนหนึ่งในสาขาวิชาดังกล่าวมีการผลิตบัณฑิตเป็นจำนวนมากเกินความต้องการของตลาดแรงงาน และอีกส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะสาขาวิชาดังกล่าวโดยเฉพาะมนุษยศาสตร์ หลักสูตรยังไม่ได้เน้นภาคปฏิบัติอย่างจริงจังจึงทำให้ผู้สำเร็จการศึกษาขาดประสบการณ์ในการปฏิบัติงานในสาขาวิชาชีพของตน ดังนั้นในการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรของคณะมนุษยศาสตร์จึงสมควรที่ผู้บริหารและอาจารย์ที่เกี่ยวข้องจะได้คำนึงถึงเรื่องการฝึกปฏิบัติงานในหลักสูตรไว้ด้วย

มีข้อที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาตามหลักสูตร นั่นคือบัณฑิตเห็นว่านิสิตมีโอกาสน้อยในการที่จะเลือกเรียนวิชาเอก และวิชาโทได้ตามความสามารถ ความสนใจ และความถนัด และในการที่จะเลือกเรียนวิชาโทในคณะอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคณะมนุษยศาสตร์เปิดสอนเพียง 5 วิชาเอกเท่านั้น คือ วิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทย ภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส ภาษาและวรรณคดีอังกฤษ ศิลปะ และจิตวิทยา สำหรับวิชาเอกจิตวิทยานั้น เมื่อเรียนสำเร็จแล้วผู้เรียนจะได้รับปริญญาวิทยาศาสตร์บัณฑิตจึงไม่อยู่ในขอบเขตของการวิจัยนี้ซึ่งศึกษาเฉพาะหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สำหรับวิชาโทเดิมเปิดสอน 5 สาขาวิชา คือ ภาษาและวรรณคดีไทย ภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส ภาษาและวรรณคดีอังกฤษ ภาษาศาสตร์ และจิตวิทยา (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2522 : 69 - 90) ต่อมาได้เปิดวิชาโทเพิ่มในสาขาวิชา ไทยคดีศึกษา ภาษามลายู วาทการ และศิลปศึกษา (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2527 : 66 - 90) สำหรับวิชาเอกและวิชาโทภาษาและวรรณคดีเยอรมัน และวิชาโทภาษาและวรรณคดีสเปนมีในหลักสูตรแต่ยังไม่ได้เปิดสอน การเปิดสอนวิชาเอกและวิชาโทนั้น แต่ละวิทยาเขตเปิดสอนไม่เหมือนกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความพร้อมของอาจารย์ งบประมาณ และอื่น ๆ เช่น วิทยาเขตประสานมิตรเปิดสอน 4 วิชาเอก คือ วิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทย ภาษาและวรรณคดีอังกฤษ ศิลปะ และจิตวิทยา สำหรับวิชาโทนั้นเปิดสอนเหมือนวิชาเอก และเพิ่มวิชาโทภาษาศาสตร์ด้วย วิทยาเขตปทุมวันเปิดสอน 3 วิชาเอก คือ ภาษาและวรรณคดีไทย ภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส และภาษาและวรรณคดีอังกฤษ สำหรับวิชาโทเปิดสอนเหมือนวิชาเอก และเพิ่มวิชาโทภาษาศาสตร์ด้วย วิทยาเขตบางแสนเปิดสอน 2 วิชาเอก คือ ภาษาและวรรณคดีไทย และภาษาและวรรณคดีอังกฤษ สำหรับวิชาโทเปิดสอนเหมือนวิชาเอกและเพิ่มวิชาโทภาษาศาสตร์ด้วย วิทยาเขตพิษณุโลกเปิดสอนเฉพาะวิชาเอกและโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษอย่างเดียว ส่วนวิทยาเขตสงขลานั้นเปิดสอนวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทย และภาษาและวรรณคดีอังกฤษ สำหรับวิชาโทเปิดสอนเหมือนวิชาเอก และเพิ่มวิชาโทไทยคดีศึกษา และวิชาโทภาษามลายูด้วย แต่ในการวิจัยนี้ไม่ได้รวมวิชาโททั้งสองสาขาวิชานี้ไว้ เนื่องจากเป็นวิชาที่เปิดสอนในหลักสูตรการศึกษาบัณฑิตในระหว่างที่คณะผู้วิจัยทำการวิจัย

จากสาขาวิชาเอกและโทที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์ในวิทยาเขตทั้งห้าแห่งนี้จะเห็นว่า มีสาขาวิชาที่บัณฑิตสามารถเลือกเรียนได้ไม่มากนัก บางวิทยาเขตก็มีเพียงวิชาเอกสาขาเดียว ดังนั้นสำหรับวิชาเอกแล้วนิสิตจะต้องเลือกมาตั้งแต่ต้นในการสอบคัดเลือกของทบวงมหาวิทยาลัย ส่วนวิชาโทนั้นนิสิตมาเลือกเรียนในภายหลัง อย่างไรก็ดีสาขาวิชาโทที่เปิดสอนก็ค่อนข้างจำกัด ถึงแม้ว่าในหลักสูตรจะได้เปิดกว้างให้นิสิตสามารถเลือกเรียนวิชาโทในคณะอื่น ๆ ได้ แต่ในทางปฏิบัติแล้วบางครั้งนิสิตก็ไม่สามารถเลือกเรียนได้ตามที่ต้องการ เพราะบางภาควิชาก็มีข้อจำกัดในการรับนิสิตเข้าเรียนหลาย ๆ ประการ และถึงแม้จะเป็นวิชาโทในคณะมนุษยศาสตร์เอง บางภาควิชาก็จะต้องมีการทดสอบความสามารถของนิสิตก่อน มีการกลั่นกรองผู้จะเข้าเรียนทำให้นิสิตไม่สามารถเลือกเรียนได้ตามที่ตนสนใจและต้องการ

ข้อจำกัดในการเปิดโอกาสให้นิสิตได้เลือกเรียนวิชาเอกและวิชาโทได้ตามความสามารถ ความสนใจ และความถนัดนี้สมควรที่ผู้บริหารและอาจารย์ที่เกี่ยวข้องจะได้นำมาพิจารณาหาทางแก้ไข โดยเฉพาะการเปิดสอนวิชาเอกวิชาโทในวิทยาเขตต่าง ๆ นั้นควรจะได้ขยายสาขาวิชาให้มากขึ้น เพื่อให้นิสิตได้มีโอกาสเลือกเรียนมากขึ้น และควรปรับปรุงกฎเกณฑ์ของภาควิชาต่าง ๆ ในการรับนิสิตเข้าเรียนวิชาเอกและวิชาโทให้เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาโดยส่วนรวม ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตซึ่งแสดงว่าอาจารย์เห็นว่าการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาตามหลักสูตรถูกต้องตามความเป็นจริงมากกว่าที่บัณฑิตเห็น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าอาจารย์ในฐานะผู้สอนย่อมมีความคาดหวังสูงว่าเนื้อหาวิชาในหลักสูตรนั้นจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันและในการปฏิบัติงานได้ดี นอกจากนั้นหลักสูตรยังมีรายวิชาที่จะให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้พัฒนาตนเองและพัฒนาสังคมได้ สำหรับวิชาเอกและวิชาโทนั้นอาจารย์ก็คาดหวังว่าผู้เรียนจะสามารถนำความรู้ไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ ส่วนวิชาพื้นฐานทั่วไปก็จะช่วยให้ผู้เรียนเป็นคนดี และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ สำหรับการเลือกเรียน

วิชาเอกวิชาโทนั้น อาจารย์คิดว่านิสิตได้มีโอกาสเลือกเรียนได้พอสมควร ส่วนบัณฑิตนั้นเป็นผู้นำวิชาความรู้ไปปฏิบัติและมีประสบการณ์ตรงจึงอาจจะเห็นประโยชน์ของเนื้อหาวิชาในหลักสูตรดังกล่าวข้างต้นน้อยกว่าที่อาจารย์คาดหวังไว้ อย่างไรก็ดี บัณฑิตก็คิดว่าเนื้อหาวิชาในหลักสูตรเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงาน และการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และยังช่วยให้นิสิตสามารถนำไปใช้พัฒนาตนและพัฒนาสังคมได้พอสมควร ส่วนการเลือกเรียนวิชาเอกและวิชาโทนั้นบัณฑิตยังเห็นว่านิสิตยังไม่สามารถเลือกเรียนได้ตามที่สนใจและต้องการ

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาโดยส่วนรวมปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่าอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตมีความเห็นใกล้เคียงกันเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อปรากฏว่าข้อที่แตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาโทในคณะอื่น ๆ ได้ ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ปรากฏว่าความคิดเห็นของอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันแตกต่างจากความคิดเห็นของอาจารย์วิทยาเขตประสานมิตร บางแสน และพิษณุโลก โดยที่คะแนนเฉลี่ยของอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันอยู่ในระดับน้อยและต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์ทั้งสามวิทยาเขตซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้แสดงว่าอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันเห็นว่านิสิตมีโอกาสน้อยในการที่จะเลือกเรียนวิชาโทในคณะอื่น ๆ ซึ่งตามความเป็นจริงแล้วนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ที่วิทยาเขตปทุมวันจะสามารถเลือกเรียนวิชาโทในคณะสังคมศาสตร์ได้เท่านั้น ส่วนคณะศึกษาศาสตร์และวิทยาศาสตร์ (ยกเว้นภาควิชาคหกรรมศาสตร์ ซึ่งเปิดให้นิสิตคณะมนุษยศาสตร์เลือกเรียนวิชาโทโภชนาการได้ในภายหลัง) ยังไม่ได้เปิดโอกาสให้นิสิตไปเลือกเรียนวิชาโทได้ อย่างไรก็ดีสำหรับคณะวิทยาศาสตร์นั้น ลักษณะวิชาไม่เปิดโอกาสให้นิสิตคณะมนุษยศาสตร์ไปเลือกเรียนได้อยู่แล้ว ดังนั้นคณะที่นิสิตจะสามารถไปเลือกเรียนวิชาโทได้ก็คือ คณะศึกษาศาสตร์ซึ่งที่วิทยาเขตปทุมวันนั้นมีวิชาโทที่เปิดสอนโดยอาจารย์คณะศึกษาศาสตร์เพียงวิชาโทเดียว คือ วิชาโทเทคโนโลยีทางการศึกษาซึ่งไม่อนุญาตให้นิสิตคณะอื่นมาเลือกเรียน ข้อจำกัดต่าง ๆ นี้ จึงสมควรที่ผู้บริหารและอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันจะได้พิจารณาหาแนวทางให้นิสิตคณะมนุษยศาสตร์ของวิทยาเขตปทุมวันได้มีโอกาสเลือกเรียนวิชาโททั้งในคณะอื่นและในคณะมนุษยศาสตร์เองได้มากขึ้น

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา โดยส่วนรวมปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งแสดงว่า บัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตมีความคิดเห็นใกล้เคียงกันเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อปรากฏว่า ข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ หลักสูตรมีรายวิชาที่จะช่วยฝึกให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ซึ่งค่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตวิทยาเขตบางแสนต่ำที่สุด รายวิชาในวิชาเอกช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้สึกซึ้งในสาขาวิชานั้น ซึ่งค่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลกต่ำที่สุด และนิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาเอกและวิชาโทได้ตามความสามารถ ความสนใจ และความถนัด ซึ่งค่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตพิษณุโลกและสงขลาอยู่ในระดับน้อย โดยค่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตวิทยาเขตสงขลาต่ำที่สุดซึ่งผู้บริหารในวิทยาเขตดังกล่าวควรได้นำข้อมูลนี้ไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาต่อไป

4. <u>การจัดการเรียนการสอน</u>

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมมีความคิดเห็นว่า การจัดการเรียนการสอนโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางซึ่งหมายถึงว่า การจัดการเรียนการสอนส่วนใหญ่ถูกต้องเหมาะสมแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทั้งอาจารย์และบัณฑิตเห็นว่า การจัดการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมาก ได้แก่ ผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี และความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเป็นไปด้วยดี ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพครูได้ถึงแม้จะไม่ได้ศึกษาทางด้านการศึกษา และผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบก่อนเริ่มการเรียนถึงวัตถุประสงค์ของวิชาที่เรียน กิจกรรมการเรียน และการประเมินผลซึ่งแสดงว่าทั้งอาจารย์และบัณฑิตมีความเชื่อมั่นในความรู้ของอาจารย์ในวิชาที่สอน การเรียนการสอนเป็นที่น่าพอใจเนื่องจากอาจารย์และนิสิตมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และก่อนเริ่มการเรียนอาจารย์ได้ชี้แจงให้นิสิตเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของวิชาที่เรียน กิจกรรมการเรียนที่จะต้องกระทำ และแนวทางและเกณฑ์ในการประเมินผลซึ่งจะทำให้นิสิตสามารถวางแผนการเรียนการสอนของตนเองได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

นอกจากนี้ทั้งอาจารย์และบัณฑิตยังมีความเห็นว่า ความรู้ที่นิสิตได้เรียนในคณะมนุษยศาสตร์นั้น สามารถนำไปประกอบอาชีพครูได้ ถ้านิสิตต้องการจะออกไปเป็นครู ทั้งนี้เพราะในด้านเนื้อหาวิชาแล้วนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ได้ศึกษาอย่างลึกซึ้งและเพียงพอที่จะนำไปใช้สอนได้ ถ้านิสิตได้รับการอบรมฝึกฝนในด้านวิธีสอนก็จะสามารถออกไปทำการสอนได้เช่นเดียวกับนิสิตที่จบจากคณะศึกษาศาสตร์

นอกจากเรื่องดังกล่าวแล้วทั้งอาจารย์และบัณฑิตยังเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมากมีอีกสองเรื่อง คือ เนื้อหาวิชาในรายวิชาเอกและวิชาโทเน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ และเนื้อหาวิชาในรายวิชาพื้นฐานทั่วไปส่วนใหญ่เน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่ได้กล่าวมาแล้ว ดังนั้นในการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรคณะมนุษยศาสตร์ ผู้บริหารและอาจารย์ที่เกี่ยวข้องจึงควรจะได้พิจารณาเนื้อหาวิชาและการจัดการเรียนการสอน ทั้งวิชาพื้นฐานทั่วไปและวิชาเอกวิชาโท ให้มีทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติควบคู่กันไปอย่างสมดุลย์พร้อมทั้งเน้นการนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันและในการปฏิบัติด้วย

สำหรับการจัดการเรียนการสอนที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการพัฒนาชุมชน ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ และในระหว่างการเรียนการสอนผู้เรียนได้มีโอกาสออกไปศึกษาดูงานนอกสถานที่ สำหรับเรื่องการให้ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการพัฒนาชุมชน และแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ นั้นได้มีระบุไว้ในความมุ่งหมายของหลักสูตรของคณะมนุษยศาสตร์ ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นว่าในเรื่องดังกล่าวนี้ ผู้เรียนยังไม่ได้มีโอกาสปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้อย่างเพียงพอ นอกจากนี้ในเรื่องการออกไปศึกษาดูงานนอกสถานที่นั้นควรให้นิสิตได้มีประสบการณ์ตรงบ้างในเรื่องที่เรียน มิใช่เรียนแต่ทฤษฎีแต่เพียงอย่างเดียว ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนแต่ละวิชา อาจารย์จึงควรจะได้คำนึงถึงประสบการณ์ตรงของผู้เรียนด้วยซึ่งจะช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น และสามารถนำเนื้อหาวิชาไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะกับสภาพสังคมปัจจุบัน

นอกจากเรื่องที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยดังกล่าวแล้วบัณฑิตเองยังเห็นว่า ผู้เรียนมีโอกาสน้อยในการร่วมทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ ของชาติซึ่งเรื่องนี้ได้มีระบุไว้ในความมุ่งหมายของหลักสูตรคณะมนุษยศาสตร์ ดังนั้นจึงแสดงว่าการจัดการเรียนการสอนยังไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในเรื่องนี้เพียงพอ ตามความเป็นจริงแล้วลักษณะธรรมชาติของเนื้อหาวิชาและการจัดการเรียนการสอนของคณะมนุษยศาสตร์นั้นน่าที่จะเอื้ออำนวยและสนับสนุนให้นิสิตได้มีส่วนร่วมในการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ ของชาติได้อย่างมาก อีกทั้งการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมนั้น ก็ถือเป็นหน้าที่หลักที่สำคัญประการหนึ่งของมหาวิทยาลัยด้วย นอกเหนือไปจากการสอน การวิจัย และการบริการวิชาการแก่สังคม ดังนั้นจึงสมควรที่ผู้บริหารและอาจารย์ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรคณะมนุษยศาสตร์จะได้นำข้อมูลส่วนนี้ไปพิจารณาหาแนวทางแก้ไขและปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนต่อไป

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยส่วนรวมปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตซึ่งแสดงว่าอาจารย์มีความเห็นว่า การจัดการเรียนการสอนส่วนใหญ่ถูกต้องตามความเป็นจริงหรือเหมาะสมแล้วมากกว่าที่บัณฑิตเห็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อแล้วปรากฏว่าความคิดเห็นของอาจารย์แตกต่างจากความคิดเห็นของบัณฑิตหลายประการ เช่น ผู้สอนได้เชื่อมโยงความรู้ที่สอนให้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ ผู้สอนเน้นความรู้ที่สามารถนำไปใช้ปฏิบัติได้ ผู้สอนวางแผนการสอนและเตรียมการสอนมาอย่างดี ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบก่อนเริ่มการเรียนถึงวัตถุประสงค์ของวิชาที่เรียนผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีการสอนหลาย ๆ แบบ เช่น การบรรยาย อภิปราย การทดลอง แก้ปัญหา ฯลฯ และอาจารย์ผู้สอนได้นำวิชาที่ตนสอนไปสัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ ด้วย ซึ่งทั้งหมดนี้อาจารย์เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงมาก แต่บัณฑิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่า อาจารย์ในฐานะผู้สอนมีความคิดเห็นว่า ได้ปฏิบัติหน้าที่การสอนอย่างเต็มความสามารถ ทั้งในด้านการวางแผนการสอน วิธีสอน และในการสอนเนื้อหาวิชาความรู้ที่จะให้ผู้เรียนนำไปใช้ประโยชน์ได้ ส่วนนิสิตในฐานะผู้เรียนก็เห็นว่า อาจารย์ได้ปฏิบัติหน้าที่ในการ

สอนอย่างเหมาะสมแล้ว แต่ยังไม่ถึงระดับมากเท่ากับที่อาจารย์คิด ในทางตรงกันข้ามการจัดการเรียนการสอนที่บัณฑิตมีความคิดเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงมาก ในขณะที่อาจารย์เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ได้แก่ เนื้อหาวิชาในรายวิชาพื้นฐานทั่วไป ส่วนใหญ่เน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เนื้อหาวิชาในรายวิชาเอกและวิชาโทเน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าการปฏิบัติ และผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพครูได้ ถึงแม้จะไม่ได้ศึกษาทางด้านการศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบัณฑิตเป็นผู้นำความรู้ไปใช้ทั้งในการดำรงชีวิตประจำวันและในการปฏิบัติหน้าที่การงานซึ่งบัณฑิตบางคนก็ได้ออกไปประกอบอาชีพเป็นครูด้วย ดังนั้นย่อมจะมีประสบการณ์ตรงและพบเห็นปัญหาที่หลักสูตรไม่ได้เน้นหนักการปฏิบัติเท่าที่อาจารย์เห็น

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์แต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนปรากฏว่าโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่าความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนใกล้เคียงกันเป็นส่วนใหญ่ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ ปรากฏว่า ข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ผู้สอนได้สอนโดยการเสนอปัญหาให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์และสังเคราะห์ และเมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ปรากฏว่า ความคิดเห็นของอาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรแตกต่างจากความคิดเห็นของอาจารย์วิทยาเขตบางแสน และพิษณุโลก และความคิดเห็นของอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันแตกต่างจากความคิดเห็นของอาจารย์วิทยาเขตบางแสน และพิษณุโลก ซึ่งคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์วิทยาเขตบางแสนและพิษณุโลกอยู่ในระดับมาก ส่วนคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรและปทุมวันอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่าอาจารย์วิทยาเขตบางแสนและพิษณุโลกคิดว่าได้สอนโดยการเสนอปัญหาให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์และสังเคราะห์มากกว่าที่อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรและปทุมวันได้สอน

สำหรับความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตนั้น เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อปรากฏว่ามีหลายข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่น ผู้สอนได้เชื่อมโยงความรู้ที่สอนให้

ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ ผู้สอนเน้นความรู้ที่สามารถนำไปใช้ปฏิบัติได้ ผู้สอนวางแผนการสอนและเตรียมการสอนมาอย่างดี ผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี ผู้สอนสามารถถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เรียนเข้าใจได้เป็นอย่างดี ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ผู้สอนได้แทรกการอบรมด้านคุณธรรมและจริยธรรมไว้ในเนื้อหาวิชาที่สอนด้วย ผู้สอนได้ใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนอย่างเหมาะสม ผู้สอนได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองอย่างกว้างขวาง และความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเป็นไปด้วยดี ทั้งนี้แสดงว่าการจัดการเรียนการสอนในด้านต่าง ๆ นี้บัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันไป แต่ส่วนใหญ่แล้วก็มีความคิดเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงในระดับปานกลางหรือมาก

5. การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมมีความคิดเห็นว่า การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางซึ่งหมายถึงการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนส่วนใหญ่ถูกต้องเหมาะสมพอสมควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่าได้มีการปฏิบัติมาก ได้แก่ การวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบ การเขียนรายงาน การอภิปราย การสังเกต การปฏิบัติ ฯลฯ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า เรื่องที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ในการวัดและประเมินผล ผู้สอนเป็นผู้วัดและประเมินผลแต่ผู้เดียวซึ่งแสดงว่านิสิตไม่ได้มีโอกาสร่วมในการวางแผนหรือแสดงความคิดเห็นในการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน อย่างไรก็ดีการวัดและประเมินผลเป็นองค์ประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่งของหลักสูตรซึ่งแสดงว่าหลักสูตรและการเรียนการสอนได้บรรลุผลสัมฤทธิ์ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ ดังนั้นการวัดและประเมินผลจึงอาจจะกระทำได้หลายระดับและโดยบุคคลหลายฝ่าย เช่น ผู้สอนทำการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมายของรายวิชาที่กำหนดไว้ ส่วนผู้เรียนก็ควรมีส่วนร่วมในการพิจารณาตัดสินในสิ่งที่ได้เรียนและผลสัมฤทธิ์ของการเรียน ผู้ปกครองเองก็สามารถร่วมประเมินผลิตผลของ

หลักสูตรในแง่ที่ว่าลูกหลานของตนได้บรรลุผลสัมฤทธิ์ในการเรียนมากน้อยเพียงใด (Taba, 1962: 310 - 311) ดังนั้นในการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนอาจารย์ควรเปิดโอกาสให้นิสิตได้มีส่วนร่วมในการวางแผน หรือให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลบ้าง ทั้งนี้เพื่อให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยความเหมาะสมกับความสามารถ ความสนใจ และความถนัดของผู้เรียน

สำหรับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่ทั้งอาจารย์และนิสิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ ผู้สอนได้จัดให้มีการสอนซ่อมเสริมแก่ผู้เรียนที่มีปัญหา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษานี้ ส่วนใหญ่ผู้เรียนจะต้องรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเอง และอาจารย์ผู้สอนก็อาจมีภาระหน้าที่หลายด้านจึงไม่มีเวลาพอที่จะจัดสอนซ่อมเสริมให้แก่ผู้เรียนที่มีปัญหา อย่างไรก็ดีถ้านิสิตมีปัญหาในการเรียนก็ควรขอคำแนะนำจากอาจารย์ผู้สอน และอาจารย์ผู้สอนเองถ้าได้เอาใจใส่นิสิตที่มีปัญหาในการเรียนเป็นพิเศษก็จะทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

อาจารย์เห็นว่าการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่ได้ปฏิบัติมาก ได้แก่ การวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ มีการวัดและประเมินผลทั้งในระหว่างเรียนและหลังการเรียน ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบถึงผลการประเมินอย่างรวดเร็ว ผู้สอนนำผลจากการวัดและประเมินผลมาปรับปรุงการเรียนการสอน ในการวัดและประเมินผล ผู้สอนเป็นผู้วัดและประเมินผลแต่ผู้เดียว และมีการวัดและประเมินผลทั้งด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะซึ่งเรื่องดังกล่าวนี้นับว่าเป็นหัวใจสำคัญของการวัดและประเมินผล ยกเว้นเรื่องที่ผู้สอนเป็นผู้วัดและประเมินผลแต่ผู้เดียว ดังนั้นถ้าอาจารย์ได้ปฏิบัติจริงในเรื่องดังกล่าวก็จะช่วยให้การเรียนการสอนและการวัดและประเมินผลดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับเรื่องที่อาจารย์เห็นว่าได้ปฏิบัติน้อยก็คือ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผู้สอนซึ่งสอดคล้องกับเรื่องที่ผู้สอนเป็นผู้วัดและประเมินผลแต่ผู้เดียว จากข้อมูลดังกล่าวจึงแสดงให้เห็นว่า การเรียนการสอนในระดับปริญญาตรีของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒนั้น ส่วนใหญ่อาจารย์จะเป็นศูนย์กลาง คือ เป็นผู้กำหนดจุดมุ่งหมาย วิธีการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล นิสิตมีส่วนร่วมน้อยในการดำเนินการเรียนการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจารย์ยังไม่เปิดโอกาสให้นิสิตได้แสดงความคิดเห็นหรือประเมิน

การสอนของอาจารย์ อย่างไรก็ดีถ้าอาจารย์ได้เปิดโอกาสให้นิสิตได้แสดงความคิดเห็นบ้างเกี่ยวกับการเรียนการสอนก็จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่ออาจารย์ผู้สอนที่จะได้นำข้อคิดเห็นเหล่านั้นไปปรับปรุงการสอนของตน

สำหรับความคิดเห็นของบัณฑิตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนนั้น เรื่องที่บัณฑิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงมาก ได้แก่ ในการวัดและประเมินผลผู้สอนเป็นผู้วัดและประเมินผลแต่ผู้เดียว และการวัดและประเมินผลแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ ส่วนเรื่องที่บัณฑิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ ผู้เรียนได้รับคำชี้แจงจากผู้สอนถึงข้อบกพร่องในการทำข้อสอบหรือจากการประเมินผลแบบอื่น ๆ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน ผู้สอนได้จัดให้มีการสอนซ่อมเสริมให้แก่ผู้เรียนที่มีปัญหา และผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผู้สอนซึ่งเรื่องดังกล่าวนี้สอดคล้องกับข้อมูลที่ได้อภิปรายมาแล้วข้างต้น กล่าวคือ ในการเรียนการสอนส่วนใหญ่อาจารย์จะเป็นผู้วางแผนและดำเนินการเรียนการสอน นิสิตไม่ใคร่มีโอกาสร่วมหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน หรือการวัดและประประเมินผล อีกทั้งเมื่อมีการทดสอบหรือการวัดและประเมินผลแบบอื่น ๆ แล้ว นิสิตไม่ค่อยได้รับคำชี้แจงจากอาจารย์ว่าตนมีข้อบกพร่องหรือมีปัญหาอย่างไรซึ่งในเรื่องนี้อาจเป็นเพราะส่วนใหญ่อาจารย์จะชี้แจงข้อบกพร่องหรือปัญหาของนิสิตในการทำข้อทดสอบเป็นส่วนรวมโดยมิได้อธิบายเป็นรายบุคคลซึ่งถ้าอาจารย์สามารถชี้แจงข้อบกพร่องเป็นรายบุคคลได้ก็จะช่วยให้นิสิตได้เข้าใจถึงปัญหาในการเรียนดียิ่งขึ้น

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนโดยส่วนรวม ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิต และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เกือบทุกข้อ ยกเว้นข้อที่กล่าวว่า ในการวัดและประเมินผลผู้สอนเป็นผู้วัดและประเมินผลแต่ผู้เดียวซึ่งไม่แตกต่างกันซึ่งแสดงว่าอาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนส่วนใหญ่ไม่ตรงกัน โดยเฉพาะเรื่องที่แตกต่างกันมาก ได้แก่ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้อภิปรายแสดงความคิดเห็น-

เกี่ยวกับการเรียนการสอน และผู้เรียนได้รับคำชี้แจงจากผู้สอนถึงข้อบกพร่องในการทำข้อสอบหรือจากการประเมินผลแบบอื่น ๆ ซึ่งอาจารย์เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ส่วนบัณฑิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอาจารย์เห็นว่าได้เปิดโอกาสให้นิสิตได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนพอสมควร และในการทดสอบหรือการวัดและประเมินผลแบบอื่น ๆ ก็ได้ชี้แจงข้อบกพร่องให้นิสิตได้ทราบแล้ว แต่นิสิตอาจคิดว่าการได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนและการได้รับคำชี้แจงเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการทำข้อทดสอบ หรือในการวัดและประเมินผลแบบอื่น ๆ จากอาจารย์ยังไม่เพียงพอ

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์แต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนปรากฏว่า อาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกและสงขลาเห็นว่าการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงมาก ส่วนอาจารย์วิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน และบางแสนเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ปรากฏว่า ความคิดเห็นของอาจารย์วิทยาเขตสงขลาแตกต่างจากความคิดเห็นของอาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรและปทุมวัน โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์วิทยาเขตสงขลาสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรและปทุมวันซึ่งแสดงว่าอาจารย์วิทยาเขตสงขลามีความคิดเห็นว่า ได้ปฏิบัติในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนมากกว่าที่อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรและปทุมวันได้ปฏิบัติ โดยเฉพาะในเรื่องผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินตนเอง ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลรายวิชาส่วนใหญ่มีวิธีการที่เหมาะสม และผู้สอนได้ทำการวิเคราะห์ข้อสอบอยู่เสมอซึ่งอาจารย์วิทยาเขตสงขลาคิดว่าได้ปฏิบัติมากกว่าอาจารย์ในวิทยาเขตอื่น ๆ

สำหรับบัณฑิตในทุกวิทยาเขตเห็นว่าการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตแต่ละวิทยาเขตแล้วปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่

ปรากฏว่า ความคิดเห็นของบัณฑิตวิทยาเขตบางแล่นแตกต่างจากความคิดเห็นของบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวัน พิษณุโลกและสงขลา โดยคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตวิทยาเขตบางแล่นต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตวิทยาเขตอื่น ๆ และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อปรากฏว่า ข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ผู้สอนนำผลจากการวัดและประเมินผลมาปรับปรุงการเรียนการสอน ผู้สอนได้ทำการวิเคราะห์ข้อสอบอยู่เสมอ ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบถึงผลการประเมินอย่างรวดเร็ว และผู้สอนได้จัดให้มีการสอนซ่อมเสริมแก่ผู้เรียนที่มีปัญหาซึ่งคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตวิทยาเขตบางแล่นต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของวิทยาเขตอื่น ๆ ซึ่งอาจสรุปได้ว่าในเรื่องการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนนั้น บัณฑิตวิทยาเขตบางแล่นเห็นว่ายังไม่ถูกต้องเหมาะสมตามที่ควรจะเป็นนัก ซึ่งอาจารย์ผู้สอนอาจนำข้อมูลส่วนนี้ไปพิจารณาเพื่อปรับปรุงการวัดและประเมินผลต่อไป

6. การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวม มีความเห็นว่า การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลางซึ่งหมายถึงว่าการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการจัดดำเนินการได้ถูกต้องเหมาะสมดีแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการจัดปฐมนิเทศและปัจฉิมนิเทศ การจัดตารางสอนและตารางสอบ และการที่คณะมนุษยศาสตร์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้มีบทบาทสำคัญในการอบรมจริยธรรมและคุณธรรมให้กับผู้เรียน ซึ่งในเรื่องต่าง ๆ ดังกล่าวนี้ล้วนแต่เป็นหน้าที่หลักที่มหาวิทยาลัยจะต้องจัดบริการให้กับผู้เรียนอยู่แล้ว โดยเฉพาะในเรื่องการอบรมจริยธรรมและคุณธรรมให้แก่ผู้เรียนนั้นเป็นหน้าที่ของคณะมนุษยศาสตร์ซึ่งได้ระบุไว้ในความมุ่งหมายของหลักสูตร

สำหรับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อย ได้แก่ มหาวิทยาลัยมีบริการด้านเทคโนโลยีที่เหมาะสม คณะมนุษยศาสตร์มีห้องปฏิบัติการทางภาษาที่เหมาะสม และคณะมนุษยศาสตร์ได้จัดให้อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำ ซึ่งหมายความว่ามหาวิทยาลัยและคณะมนุษยศาสตร์ควรจะได้ปรับปรุงเรื่องดังกล่าวให้ดีขึ้น เช่น การบริการด้าน-

เทคโนโลยีทางการสอนเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการเรียนการสอนมากเพราะช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปได้อย่างทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ ช่วยให้การเรียนการสอนไม่น่าเบื่อหน่าย และช่วยให้อาจารย์สามารถใช้วิธีสอนต่าง ๆ หลายรูปแบบ ส่วนห้องปฏิบัติการทางภาษานั้นเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเรียนการสอนภาษาของคณะมนุษยศาสตร์มาก จึงจำเป็นที่จะต้องดูแลปรับปรุงให้ทันสมัยสามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพอยู่ตลอดเวลา สำหรับการจัดให้อาจารย์จากวิทยาเขตต่าง ๆ ได้มีโอกาสมาพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันนั้นเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นประโยชน์มาก โดยเฉพาะอาจารย์ที่สอนในภาควิชาเดียวกัน หรืออาจารย์ที่สอนวิชาเดียวกันควรจะได้ร่วมกันและปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับวิชาที่สอน หรืออาจร่วมกันทำแผนการสอนหรือเอกสารประกอบการสอน เพื่อให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างถูกต้องตามหลักสูตรเป็นการใช้ทรัพยากรบุคคลที่มีอยู่ของคณะมนุษยศาสตร์ให้บังเกิดศักยภาพสูงสุด

อาจารย์มีความคิดเห็นเพิ่มเติมจากความคิดเห็นรวมกับปัญหาที่สำคัญ คือ อาจารย์เห็นว่าเรื่องที่ถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ได้แก่ มหาวิทยาลัยจัดบริการแนะแนวอาชีพให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ก่อนจบการศึกษา และมหาวิทยาลัยจัดบริการให้คำแนะนำในการศึกษาต่อหรือการทำงานซึ่งเรื่องดังกล่าวนี้นับว่าสำคัญมาก เพราะการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยนั้นมิใช่แต่จะมุ่งสอนแต่ความรู้ทางวิชาการอย่างเดียว แต่จะต้องชี้แนะแนวทางในการที่ผู้เรียนจะสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพได้อย่างถูกต้องเหมาะสมอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการวิจัยนี้ที่ต้องการศึกษาว่า ผู้เรียนได้นำวิชาความรู้ที่ได้เรียนมาไปใช้ประโยชน์ในการทำงานมากน้อยเพียงใด

สำหรับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่อาจารย์เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยเพิ่มเติมจากความคิดเห็นรวมกับปัญหา ได้แก่ อาคารและสถานที่เรียน-เหมาะสม และขนาดของห้องเรียนพอเหมาะกับจำนวนนิสิต ซึ่งเรื่องอาคารและสถานที่เรียนและห้องเรียนยังไม่เหมาะสมนี้เป็นเรื่องที่มหาวิทยาลัยควรจะได้รับไว้พิจารณาเพื่อหาทางขยับขยายให้เหมาะสมต่อไป

สำหรับความคิดเห็นของบัณฑิตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ มีที่ตรงกันข้ามกับความคิดเห็นของอาจารย์ คือ บัณฑิตคิดว่าขนาดของห้องเรียนพอเหมาะกับจำนวนนิสิตแล้ว นอกจากนั้นบัณฑิตยังคิดว่า คณะมนุษยศาสตร์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติเหมาะสมแล้ว ซึ่งเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องที่ระบุไว้ในความมุ่งหมายของหลักสูตรคณะมนุษยศาสตร์ แต่ข้อมูลนี้ไม่สอดคล้องกับข้อมูลในด้านการจัดการเรียนการสอน ซึ่งบัณฑิตมีความคิดเห็นว่าผู้เรียนมีโอกาสน้อยในการร่วมทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ ของชาติ อย่างไรก็ตามบัณฑิตอาจเห็นว่าถึงแม้ผู้เรียนจะมีโอกาสน้อยในการร่วมทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ ของชาติ แต่คณะมนุษยศาสตร์เองนั้นโดยเฉพาะคณะมนุษยศาสตร์ที่อยู่ในวิทยาเขตภูมิภาคย่อมเป็นศูนย์กลางและเป็นผู้นำในการที่จะส่งเสริมทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติได้

การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการที่บัณฑิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยเพิ่มเติมจากความคิดเห็นรวมของอาจารย์และบัณฑิต ได้แก่ มหาวิทยาลัยได้จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความรู้และความก้าวหน้าทางวิชาการของอาจารย์และนิสิตอยู่เป็นประจำ และมหาวิทยาลัยมีบริการผลิตเอกสารและตำราเรียนที่เหมาะสม ซึ่งแสดงว่าบัณฑิตเห็นว่ามหาวิทยาลัยควรจะได้จัดกิจกรรมเพิ่มเติมที่จะช่วยส่งเสริมความรู้และความก้าวหน้าทางวิชาการของอาจารย์และนิสิตให้มากขึ้นกว่าที่เคยปฏิบัติอยู่ นอกจากนี้มหาวิทยาลัยควรจะปรับปรุงและขยายงานบริการผลิตเอกสารและตำราเรียนให้ทันสมัย รวดเร็ว ให้นิสิตได้มีตำราและเอกสารประกอบการเรียนครบถ้วนเหมาะสมยิ่งขึ้น

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ ปรากฏว่าโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่าโดยส่วนรวม ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการใกล้เคียงกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อปรากฏว่า ข้อที่ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ มหาวิทยาลัยมีบริการผลิตเอกสารและตำราเรียนที่เหมาะสม มหาวิทยาลัยส่งเสริมให้อาจารย์ผู้สอนได้ผลิตเอกสาร

ตำราเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอน มหาวิทยาลัยได้จัดกิจกรรมส่งเสริมความรู้และความก้าวหน้าของอาจารย์และนิสิตอยู่เป็นประจำ มหาวิทยาลัยจัดบริการแนะแนวอาชีพให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ก่อนจบการศึกษา มหาวิทยาลัยจัดบริการให้คำแนะนำในการศึกษาต่อหรือการทำงาน การจัดตารางสอนและตารางสอบเหมาะสม และคณะมนุษยศาสตร์มีห้องปฏิบัติการทางภาษาที่เหมาะสม โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกข้อ ซึ่งแสดงว่า อาจารย์เห็นว่าการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการในเรื่องดังกล่าวส่วนใหญ่มหาวิทยาลัยหรือคณะมนุษยศาสตร์ได้จัดดำเนินการได้ดีพอสมควรแล้ว แต่บัณฑิตเห็นว่าการจัดดำเนินการในเรื่องดังกล่าวควรมีการปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น จึงสมควรที่ผู้บริหารและอาจารย์ที่เกี่ยวข้องจะได้นำข้อมูลส่วนนี้ไปเป็นแนวทางในการพิจารณาปรับปรุงการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการของมหาวิทยาลัยและของคณะมนุษยศาสตร์ต่อไป

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการปรากฏว่า อาจารย์ทุกวิทยาเขตเห็นว่าการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งแสดงว่าอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการโดยส่วนรวมใกล้เคียงกัน อย่างไรก็ดีเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อปรากฏว่า ข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ห้องสมุดมีหนังสือและเอกสารสำหรับการศึกษาค้นคว้าอย่างเพียงพอและทันสมัย ห้องเรียนมีบรรยากาศและสภาพที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยส่งเสริมให้อาจารย์ผู้สอนได้ผลิตเอกสาร ตำราเรียน และอุปกรณ์การเรียนการสอน คณะมนุษยศาสตร์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ มหาวิทยาลัยจัดบริการแนะแนวอาชีพให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ก่อนจบการศึกษา และการจัดตารางสอนและตารางสอบเหมาะสม

เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตแล้วปรากฏว่าในเรื่องของห้องสมุดนั้น อาจารย์วิทยาเขตปทุมธานีและบางแสนมีความพึงพอใจน้อย โดยมีความคิด

เห็นในระดับต่ำกว่าอาจารย์ในวิทยาเขตอื่น ๆ โดยเฉพาะวิทยาเขตประสานมิตร ในเรื่องของห้องเรียนและบรรยากาศที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนทั้งอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันและบางแล่นก็มีความพึงพอใจน้อยเช่นเดียวกัน โดยมีความคิดเห็นในระดับต่ำกว่าอาจารย์ในวิทยาเขตอื่น ๆ โดยเฉพาะวิทยาเขตพิษณุโลกกับส่งขลาซึ่งในเรื่องห้องสมุดและห้องเรียนนั้น สำหรับวิทยาเขตปทุมวัน พอจะมองเห็นสภาพปัญหา เนื่องจากวิทยาเขตปทุมวันเป็นวิทยาเขตที่เล็กที่สุดในจำนวน 8 วิทยาเขตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ดังนั้นสถานที่เรียนจึงค่อนข้างแคบไม่สามารถขยับขยายออกไปได้ ห้องสมุดเป็นเพียงอาคารชั้นเดียวจึงไม่สามารถบรรจุหนังสือและเอกสารได้มากพอ ส่วนห้องเรียนก็มีจำนวนไม่มากนักแต่ก็เพียงพอกับจำนวนนิสิตที่รับเข้ามา อย่างไรก็ดีสถานที่เรียนที่เล็กและคับแคบและอยู่ในบริเวณเดียวกับสถานศึกษาอื่น คือ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาและโรงเรียนมัธยมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน จึงทำให้อาจารย์เห็นว่าบรรยากาศไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนนัก สำหรับวิทยาเขตบางแล่นนั้นข้อมูลที่ได้จากอาจารย์สมควรที่ผู้บริหารจะได้นำไปพิจารณาปรับปรุงในเรื่องห้องสมุดและห้องเรียนต่อไป

สำหรับเรื่องการผลิตเอกสารตำราเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอนนั้น ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของอาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกและวิทยาเขตส่งขลาอยู่ในระดับมากและสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์ในวิทยาเขตอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีความแตกต่างจากอาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรและปทุมวัน ซึ่งแสดงว่าอาจารย์ในวิทยาเขตพิษณุโลกและส่งขลามีความพึงพอใจมากในเรื่องที่ได้รับการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยให้ผลิตเอกสาร ตำราเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอน ดังจะเห็นได้ว่าทั้งสองวิทยาเขตนี้มีโครงการตำราซึ่งได้ผลิตเอกสารและตำราเรียนของอาจารย์เป็นที่แพร่หลายทั่วไป

สำหรับเรื่องการส่งเสริมทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมนั้น อาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรมีความคิดเห็นในระดับมาก โดยมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าอาจารย์ในวิทยาเขตอื่น ๆ โดยเฉพาะในวิทยาเขตปทุมวันซึ่งมีความคิดเห็นในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำซึ่งแสดงว่าอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าคณะมนุษยศาสตร์ วิทยาเขตปทุมวันยังมีบทบาทในการส่งเสริมทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไม่มากเท่าที่ควรจะเป็น

สำหรับเรื่องบริการแนะแนวอาชีพให้แก่ผู้เรียนนั้น อาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกมีความคิดเห็นในระดับน้อยและต่ำกว่าอาจารย์ในวิทยาเขตอื่น ๆ จึงเห็นควรที่ผู้บริหารวิทยาเขตพิษณุโลกจะได้นำข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องนี้ไปพิจารณาเพื่อหาทางปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับการแนะแนวอาชีพให้แก่ผู้เรียนต่อไป

สำหรับเรื่องการจัดตารางสอนและตารางสอบนั้น อาจารย์วิทยาเขตสงขลาและประสานมิตรมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากและสูงกว่าอาจารย์ในวิทยาเขตอื่น ๆ ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งแสดงว่าอาจารย์ในวิทยาเขตสงขลาและประสานมิตรเห็นว่าการจัดตารางสอนและตารางสอบเหมาะสมดีมากแล้วซึ่งสมควรที่วิทยาเขตอื่น ๆ จะได้ศึกษาวิธีจัดตารางสอนและตารางสอบที่มีประสิทธิภาพเป็นที่พึงพอใจของอาจารย์ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขการจัดตารางสอนและตารางสอบในวิทยาเขตของตนต่อไป

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการปรากฏว่า บัณฑิตทุกวิทยาเขตเห็นว่าการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการโดยส่วนรวมถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง และความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งแสดงว่าบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการโดยส่วนรวมใกล้เคียงกัน อย่างไรก็ดีเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อปรากฏว่า ข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ห้องสมุดมีหนังสือและเอกสารสำหรับการศึกษาค้นคว้าอย่างเพียงพอและทันสมัย มหาวิทยาลัยส่งเสริมให้อาจารย์ผู้สอนได้ผลิตเอกสารตำราเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอน คณะมนุษยศาสตร์ได้จัดให้อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำ การจัดตารางสอนและตารางสอบเหมาะสม คณะมนุษยศาสตร์มีห้องปฏิบัติการทางภาษาที่เหมาะสม และจำนวนอาจารย์ในคณะมนุษยศาสตร์ต่อจำนวนนิสิตที่ต้องสอนทั้งในคณะและนอกคณะเหมาะสม

สำหรับเรื่องห้องสมุดมีหนังสือและเอกสารสำหรับการศึกษาค้นคว้าอย่างเพียงพอและทันสมัยนั้น เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตแต่ละวิทยาเขตแล้วปรากฏว่า บัณฑิต

วิทยาเขตพิษณุโลกและปทุมวันมีความคิดเห็นในระดับน้อยและต่ำกว่าบัณฑิตในวิทยาเขตอื่น ๆ ซึ่งมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง สำหรับปัญหาเรื่องห้องสมุดนี้ บัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันมีความคิดเห็นสอดคล้องกับอาจารย์วิทยาเขตปทุมวัน จึงสมควรที่ผู้บริหารวิทยาเขตปทุมวันจะได้นำข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องนี้ไปพิจารณาหาทางปรับปรุงห้องสมุดให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

สำหรับเรื่องการผลิตเอกสารตำราเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอน คะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลกอยู่ในระดับมาก และสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตวิทยาเขตอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางซึ่งข้อมูลของบัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลกในเรื่องนี้ก็สอดคล้องกับข้อมูลของอาจารย์วิทยาเขตพิษณุโลกเช่นเดียวกัน คือ ทั้งอาจารย์และบัณฑิตวิทยาเขตพิษณุโลกมีความพึงพอใจมากที่มหาวิทยาลัยส่งเสริมให้อาจารย์ผู้สอนได้ผลิตเอกสาร ตำราเรียน และอุปกรณ์การเรียนการสอน จึงสมควรที่จะเป็นตัวอย่างที่ดีที่วิทยาเขตอื่น ๆ ควรจะได้นำวิธีการไปใช้เพื่อสนับสนุนให้อาจารย์ได้มีความสามารถผลิตเอกสาร ตำราเรียน และอุปกรณ์การเรียนการสอนต่อไป

สำหรับเรื่องคณะมนุษยศาสตร์ได้จัดให้อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำนั้น บัณฑิตวิทยาเขตบางแสน พิษณุโลก และสงขลามีความคิดเห็นในระดับต่ำซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าทั้งสามวิทยาเขตนี้อยู่ในส่วนภูมิภาค ดังนั้นบัณฑิตจึงเห็นว่าโอกาสที่อาจารย์จะได้มาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันมีน้อย

สำหรับเรื่องการจัดตารางสอนและตารางสอบนั้น บัณฑิตทุกวิทยาเขตมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง โดยบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันมีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{X}$ = 3.11) และบัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรมีคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{X}$ = 2.55) ซึ่งความคิดเห็นของบัณฑิตวิทยาเขตประสานมิตรตรงกันข้ามกับความคิดเห็นของอาจารย์วิทยาเขตประสานมิตรซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยในระดับมาก ความคิดเห็นที่แตกต่างกันในเรื่องนี้สมควรที่ผู้บริหารวิทยาเขตประสานมิตรจะได้นำไปวิเคราะห์และพิจารณาประกอบการจัดตารางสอนและตารางสอบต่อไป

สำหรับเรื่องห้องปฏิบัติการทางภาษานั้นปรากฏว่า บัณฑิตวิทยาเขตบางแสน ประสานมิตร และพิษณุโลกมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำ โดยวิทยาเขตบางแสนมีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X}$ = 1.91) ส่วนบัณฑิตวิทยาเขตสงขลาและปทุมวันมีคะแนนเฉลี่ยในระดับปานกลาง ดังนั้นจึงสมควรที่ผู้บริหารและอาจารย์คณะมนุษยศาสตร์ในวิทยาเขตบางแสน ประสานมิตร และพิษณุโลกจะได้นำข้อมูลนี้ไปพิจารณาหาทางปรับปรุงห้องปฏิบัติการทางภาษาต่อไป

สำหรับเรื่องจำนวนอาจารย์ในคณะมนุษยศาสตร์ต่อจำนวนนิสิตที่ต้องสอนทั้งในคณะและนอกคณะนั้น บัณฑิตวิทยาเขตสงขลามีความคิดเห็นในระดับน้อย ($\bar{X}$ = 2.15) และต่ำกว่าความคิดเห็นของบัณฑิตในวิทยาเขตอื่น ๆ ซึ่งแสดงว่า บัณฑิตเห็นว่าจำนวนอาจารย์ในคณะมนุษยศาสตร์วิทยาเขตสงขลายังมีไม่เพียงพอต่อจำนวนนิสิตที่จะต้องสอนทั้งในคณะมนุษยศาสตร์เองและในคณะอื่น ๆ ด้วยซึ่งเป็นเรื่องที่ผู้บริหารวิทยาเขตสงขลาสมควรนำไปพิจารณาหาทางปรับปรุงแก้ไขในเรื่องนี้ต่อไป

7. ความสัมพันธ์ของรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิต

7.1 วิชาพื้นฐานทั่วไป

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมมีความเห็นว่า วิชาพื้นฐานทั่วไปมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง สำหรับรายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่า มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก ได้แก่ วิชาโภย 111 โภชนาการเบื้องต้น ธุรกิจ 101 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับธุรกิจ ประวัติ 101 เหตุการณ์โลกปัจจุบัน ภูมิ 104 มนุษย์และสิ่งแวดล้อม รัฐ 101 การเมืองเบื้องต้น สังคม 102 ประชากรศึกษา สังคม 111 สังคมไทย บรรณ 101 ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า ไทย 103 วาทการ จิต 101 จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน ไทย 101 ทักษะและความรู้ทางภาษา ไทย 102 ความรู้พื้นฐานทางวรรณคดีและวรรณกรรมเอกของไทย อัง 101 การอ่านเบื้องต้น 1 และอัง 102 การอ่านเบื้องต้น 2 รายวิชาเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นรายวิชาพื้นฐานทั่วไปในคณะมนุษยศาสตร์ และคณะสังคมศาสตร์ และเป็นรายวิชาที่ช่วยให้นิสิตได้มีความรอบรู้เกี่ยวกับชีวิตในสังคมปัจจุบันและให้มีทักษะทางภาษาที่จะช่วยให้การดำรงชีวิตประจำวันในสังคมและการปฏิบัติหน้าที่การงานได้ดำเนินไปอย่างเฉลียวฉลาดและมีความสุข

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับรายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปรากฏว่า โดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตโดยที่คะแนนเฉลี่ยของอาจารย์อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.58) และคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิต ($\bar{X}$ = 3.13) อยู่ในระดับปานกลางซึ่งหมายความว่า อาจารย์เห็นว่าวิชาพื้นฐานทั่วไปมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากกว่าที่บัณฑิตคิด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอาจารย์ในฐานะผู้สอนย่อมมีความคาดหวังสูงว่าวิชาพื้นฐาน

ทั่วไปควรจะมีประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานของบัณฑิตอย่างมาก ในขณะที่บัณฑิตในฐานะที่เป็นผู้นำความรู้ไปใช้ในการปฏิบัติงานจริงเห็นว่า วิชาพื้นฐานทั่วไปนั้นมีประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานของบัณฑิตในระดับปานกลาง

สำหรับรายวิชาพื้นฐานทั่วไปที่ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแตกต่างกันนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นรายวิชาที่อาจารย์เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก แต่บัณฑิตเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง เช่น วิชาพล 116 การบริหารกายคณิต 101 คณิตศาสตร์เบื้องต้น วิทย 201 วิทยาศาสตร์โลกและอวกาศ โภช 111 โภชนาการเบื้องต้น ประวัติ 100 พื้นฐานอารยธรรมไทย ภูมิ 102 การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ภูมิ 103 ภูมิศาสตร์ประเทศไทย ภูมิ 104 มนุษย์และสิ่งแวดล้อม ภูมิ 105 ภูมิศาสตร์วัฒนธรรมเบื้องต้น เศรษฐ 111 หลักเศรษฐศาสตร์ สังคม 101 สังคมวิทยาเบื้องต้น ศิลป 101 ศิลปะกับมนุษย์ดุริย 102 สังคีตนิยม ปรัช 101 ปรัชญาเบื้องต้น ปรัช 111 พุทธศาสน์ เป็นต้น นอกจากนี้บางรายวิชาอาจารย์เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง แต่บัณฑิตเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อย ได้แก่ วิชาคณิต 104 แคลคูลัสเบื้องต้น เคมี 101 เคมีทั่วไป และฟิสิกส์ 101 ฟิสิกส์ทั่วไป ซึ่งวิชาดังกล่าวเป็นวิชาที่อยู่ในคณะวิทยาศาสตร์ทั้งสิ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากคณะมนุษยศาสตร์นั้นส่วนใหญ่จะมีพื้นความรู้ทางวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ค่อนข้างน้อย และไม่มีความถนัดในการเรียนวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ นอกจากนี้ในการปฏิบัติหน้าที่การงานส่วนใหญ่จะเน้นหนักในสาขาวิชาทางมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มากกว่าวิทยาศาสตร์ จึงทำให้ไม่เห็นความสำคัญและประโยชน์ของวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ในการปฏิบัติงาน

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์แต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปรากฏว่า อาจารย์เกือบทุกวิทยาเขตเห็นว่าวิชาพื้นฐานทั่วไปมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก ยกเว้นอาจารย์วิทยาเขตปทุมวันที่เห็นว่า มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง แต่เมื่อเปรียบเทียบความคิด

เห็นเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปโดยส่วนรวมแล้วปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่าอาจารย์ในทุกวิทยาเขตมีความคิดเห็นใกล้เคียงกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอาจารย์ไม่ว่าจะอยู่ในวิทยาเขตใดก็ตามตระหนักถึงความสำคัญของวิชาพื้นฐานทั่วไปว่ามีประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานและการดำรงชีวิตประจำวันในสังคมของผู้เรียน และการที่มหาวิทยาลัยจัดหลักสูตรรายวิชาพื้นฐานทั่วไปในรูปแบบของการกระจายสัดส่วนรายวิชาไปตามคณะต่าง ๆ ทั้งพลศึกษา วิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และสายวิชาภาษานั้นก็สอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรปริญญาตรีของทบวงมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2525 (ทบวงมหาวิทยาลัย 2526 : 2) ด้วย โดยมีความมุ่งหมายที่จะให้นิสิตมีความรอบรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ในการปฏิบัติงานและในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม โดยเฉพาะหลักสูตรวิชาพื้นฐานทั่วไปของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒนั้นได้เพิ่มรายวิชาในคณะพลศึกษาเอาไว้ด้วย ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้นิสิตได้เรียนรู้เกี่ยวกับการกีฬาและการบริหารร่างกาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นการฝึกให้นิสิตรู้จักการทำงานเป็นหมู่คณะ สิ่งเสริมความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้รู้ชนะ มีความสามัคคีรักใคร่กลมเกลียวกัน มิใช่เรียนรู้แต่ด้านวิชาการอย่างเดียวซึ่งจะช่วยให้นิสิตได้ออกไปเป็นคนดี มีคุณธรรม สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีความสุขสมดังความมุ่งหมายของหลักสูตร

สำหรับความคิดเห็นของบัณฑิตแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไปที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตนั้นปรากฏว่า บัณฑิตทุกวิทยาเขตเห็นว่าวิชาพื้นฐานทั่วไปมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง และเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตแต่ละวิทยาเขตแล้วปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชาปรากฏว่า มีบางรายวิชาที่ความคิดเห็นของบัณฑิตแต่ละวิทยาเขตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสมควรจะนำมาอภิปรายในที่นี้ รายวิชาดังกล่าว ได้แก่ วิชาฝรั่ง 111 ภาษาฝรั่งเศส 1 และวิชาฝรั่ง 112 ภาษาฝรั่งเศส 2 ซึ่งบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันเห็นว่าวิชาภาษาฝรั่งเศสทั้งสองวิชานั้นมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากและปานกลาง ตามลำดับ ส่วนบัณฑิตในวิทยาเขตประสานมิตร พิษณุโลก และสงขลาเห็นว่า รายวิชาภาษาฝรั่งเศสทั้งสองวิชามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อย ทั้งนี้เนื่องจากว่า วิชาภาษาฝรั่งเศสนั้นเปิดสอนเฉพาะที่วิทยาเขตปทุมวันแห่งเดียว ดังนั้นบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันจึงได้นำความรู้วิชาภาษาฝรั่งเศสไปใช้ในการปฏิบัติงานด้วย ส่วนบัณฑิตจากวิทยาเขตอื่น ๆ ไม่ได้มีโอกาสเรียนวิชาภาษาฝรั่งเศสจึงไม่

เห็นความสำคัญและประโยชน์ในการทำงาน สำหรับวิชาภาษาเยอรมันนั้นก็เปิดสอนเฉพาะที่วิทยาเขตปทุมวันเท่านั้น แต่เนื่องด้วยมีจำนวนผู้เรียนน้อย ดังนั้นจึงปรากฏว่า บัณฑิตทุกวิทยาเขตรวมทั้งวิทยาเขตปทุมวันด้วยเห็นว่า วิชาภาษาเยอรมันมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อย ยกเว้นวิชาเยอร 111 ภาษาเยอรมัน 1 ซึ่งบัณฑิตวิทยาเขตปทุมวันเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง

สำหรับวิชาเอกและวิชาโทที่เปิดสอนในหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์นั้น เนื่องจากอาจารย์และบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมานั้นมีจำนวนน้อย คณะผู้วิจัยจึงไม่ได้เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตและบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตไว้ แต่ได้เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวม

7.2 วิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทย

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมมีความคิดเห็นว่า วิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทยมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาไทย 201 การพูดเพื่อประสิทธิผล อันดับสอง ได้แก่ วิชาไทย 312 การใช้ภาษา และอันดับสาม ได้แก่ วิชาไทย 311 การเขียน ซึ่งทั้งสามวิชานี้อยู่ในวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน นอกจากนี้ยังมีรายวิชาในวิชาเอกบังคับอีกหลายวิชาที่ทั้งอาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก เช่น ไทย 316 ปัญหาภาษาไทยและการใช้ภาษาในปัจจุบัน ไทย 413 หลักภาษา ไทย 416 ภาษาเฉพาะกิจ ไทย 351 คติชาวบ้าน เป็นต้น สำหรับรายวิชาที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาไทย 415 ศัพท์สันนิษฐานและศัพท์บัญญัติ

การที่ทั้งอาจารย์และบัณฑิตเห็นว่า วิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทยมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากก็เนื่องจากวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทยเป็นวิชาเอกหลักวิชาหนึ่งในหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ของคณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกนี้เปิดสอนในสี่วิทยาเขต

คือ ประสานมิตร ปทุมวัน บางแสน และสงขลา ส่วนวิทยาเขตพิษณุโลกนั้นในระหว่างที่ทำการวิจัยยังไม่มีเปิดสอนวิชาเอกนี้ สำหรับรายวิชาในวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทยนั้นประกอบด้วยทั้งวิชาทักษะ และวิชาที่เกี่ยวกับวรรณคดี และวรรณกรรมของไทย ตลอดจนวิชาภาษาศาสตร์และภาษาอื่นที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทยซึ่งจะช่วยให้ผู้ที่ศึกษาในสาขาวิชานี้ได้มีความรู้อย่างลึกซึ้งและสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ ข้อมูลที่ได้นั้นสอดคล้องกับข้อมูลในด้านการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาซึ่งทั้งอาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นว่ารายวิชาในวิชาเอกสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ลึกซึ้งในสาขาวิชานั้น และผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้ ส่วนวิชาไทย 352 อักษรขอมนั้น อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อย อาจเป็นเพราะวิชานี้เป็นวิชาที่มีที่ใช้น้อยในปัจจุบัน ยกเว้นผู้ที่สนใจจะศึกษาต่อในเรื่องนี้ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทยที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปรากฏว่า โดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชาปรากฏว่า รายวิชาส่วนใหญ่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกวิชาซึ่งแสดงว่าอาจารย์มีความคาดหวังสูงว่าวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทยจะเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานของบัณฑิตมาก สำหรับบัณฑิตเองก็ตระหนักถึงความสำคัญของรายวิชาเหล่านั้น แต่เนื่องจากบัณฑิตเป็นผู้นำความรู้ไปปฏิบัติและมีประสบการณ์ตรง ดังนั้นจึงอาจจะเห็นว่าวิชาเหล่านั้นมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตจริงแต่ไม่มากเท่าที่อาจารย์คิด

7.3 วิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส

เนื่องจากวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสเปิดสอนเฉพาะที่วิทยาเขตปทุมวัน ดังนั้นความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตจึงเป็นความคิดเห็นเฉพาะของอาจารย์และบัณฑิตจากวิทยาเขตปทุมวันเท่านั้น จากผลการวิจัยปรากฏว่า อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมมีความคิด

เห็นว่าวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชาปรากฏว่า รายวิชาที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาฝรั่ง 331 การพูด 1 อันดับสอง ได้แก่ วิชาฝรั่ง 323 การเขียนและการแปล 5 และอันดับสาม ได้แก่ วิชาฝรั่ง 222 การเขียนและการแปล 2 ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาฝรั่ง 492 สัมมนานักเขียนเอกฝรั่งเศส และวิชาฝรั่ง 493 สัมมนาจิตรกรรมเอกของยุโรป สำหรับรายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่งและอันดับสองนั้นเป็นรายวิชาในวิชาเอกบังคับ ส่วนอันดับสามเป็นรายวิชาในวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน รายวิชาทั้งสามอย่าง คือ วิชาการพูดและวิชาการเขียนและการแปลนี้เป็นวิชาทักษะซึ่งผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ปฏิบัติงานได้โดยตรง ส่วนวิชาฝรั่ง 492 และฝรั่ง 493 ที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้ายนั้นอาจเป็นเพราะวิชาทั้งสองไม่ได้เกี่ยวกับการปฏิบัติงานของบัณฑิตโดยตรง และเป็นวิชาที่ห่างไกลจากตัวบัณฑิต อย่างไรก็ตามการที่ทั้งอาจารย์และบัณฑิตเห็นว่าวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก ก็สอดคล้องกับข้อมูลที่ได้เกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาที่ทั้งอาจารย์และบัณฑิตเห็นว่าวิชาเอกช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ลึกซึ้งและเป็นประโยชน์ในการปฏิบัติงานของบัณฑิต

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปรากฏว่า โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่าความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตใกล้เคียงกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชาปรากฏว่า รายวิชาที่ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ วิชาฝรั่ง 344 วรรณคดีฝรั่งเศสคริสตศตวรรษที่ 20 ฝรั่ง 453 จิตรกรรมอิมเพรสชันนิสม์ และฝรั่ง 482 บทละครร่วมสมัยซึ่งวิชาทั้งสามนี้อาจารย์เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก ส่วนบัณฑิตเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางแสดงว่า อาจารย์มีความคาดหวังสูงว่าวิชาเหล่านี้บัณฑิตสามารถนำไปใช้-

ประโยชน์ในการปฏิบัติงานได้มาก แต่บัณฑิตในฐานะผู้นำความรู้ไปใช้ปฏิบัติจริงมีความคิดเห็นที่แตกต่างจากอาจารย์ โดยเห็นว่าวิชาเหล่านี้มีประโยชน์ในการปฏิบัติงานของบัณฑิตในระดับปานกลางเท่านั้น

7.4 วิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษ

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมมีความคิดเห็นว่าวิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่า รายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก ได้แก่ วิชาอัง 231 การฝึกฟัง - พูด อันดับสอง ได้แก่ วิชาอัง 221 ไวยากรณ์และการเขียน 1 และอันดับสามเท่ากัน ได้แก่ วิชาอัง 222 ไวยากรณ์และการเขียน 2 และอัง 452 การแปล 2 สำหรับสามวิชาแรกนั้นเป็นรายวิชาในวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน ส่วนวิชาอัง 452 การแปล 2 เป็นรายวิชาในวิชาเอกบังคับหมวดทักษะ ส่วนรายวิชาที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาอัง 461 กวีนิพนธ์อังกฤษซึ่งเป็นรายวิชาในวิชาเอกบังคับหมวดวรรณคดี ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่ารายวิชาที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับแรกนั้นส่วนใหญ่เป็นรายวิชาทักษะทั้งการฟัง - พูด เขียน และอ่าน ส่วนรายวิชาในหมวดวรรณคดีนั้นทั้งอาจารย์และบัณฑิตเห็นว่า รายวิชาส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวิชาทักษะนั้นเป็นวิชาที่บัณฑิต-สามารถนำไปใช้ในการติดต่อสื่อสาร และในการปฏิบัติงานได้โดยตรง ส่วนวิชาที่เกี่ยวกับวรรณคดีนั้นเป็นวิชาที่ให้บัณฑิตมีความรู้ลึกซึ้งและความซาบซึ้งในสุนทรียรสของภาษาซึ่งเป็นความรู้ด้านเจตคติที่บัณฑิตอาจจะไม่เห็นประโยชน์ในการปฏิบัติงานโดยตรง แต่ก็เป็นการสร้างให้บัณฑิตเข้าถึง-สุนทรียรส และมีความไฝ่ในจิตคตีอันเป็นปรัชญาของหลักสูตรคณะมนุษยศาสตร์ อย่างไรก็ดีการที่ทั้งอาจารย์และบัณฑิตเห็นว่าวิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก ก็สอดคล้องกับข้อมูลที่ได้ในด้านการจัดเนื้อหาวิชาที่ทั้งอาจารย์และบัณฑิตเห็นว่า รายวิชาในวิชาเอกช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ลึกซึ้งในสาขาวิชานั้นสามารถที่จะนำความรู้ไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ และเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานของบัณฑิต

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษ ที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปรากฏว่า โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งแสดงว่า ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตใกล้เคียงกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชาปรากฏว่า รายวิชาที่ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ วิชาอัง 222 ไวยากรณ์และการเขียน 2 อัง 241 พื้นฐานทางวรรณคดี อัง 341 วรรณคดี 1 (ร้อยกรองและร้อยแก้วเบื้องต้น) อัง 342 วรรณคดี 2 (นวนิยายและเรื่องสั้น) อัง 343 บทละคร อัง 412 การอ่านเชิงวิจารณ์ อัง 422 การเขียนเชิงวิจารณ์ อัง 461 กวีนิพนธ์อังกฤษ อัง 462 กวีนิพนธ์อเมริกัน อัง 481 บทละครเชคสเปียร์ อัง 482 บทละครอังกฤษ และอัง 483 บทละครอเมริกัน ซึ่งอาจารย์เห็นว่ารายวิชาทั้งหมดนี้มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก โดยเฉพาะวิชาอัง 222 ไวยากรณ์และการเขียน 2 อาจารย์เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.50) ส่วนบัณฑิตนั้นเห็นว่ารายวิชาดังกล่าวส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง ยกเว้น วิชาอัง 222 ไวยากรณ์และการเขียน 2 อัง 412 การอ่านเชิงวิจารณ์ และอัง 422 การเขียนเชิงวิจารณ์ ที่บัณฑิตเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก - เช่นเดียวกับอาจารย์ แต่คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่าของอาจารย์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอาจารย์มีความคาดหวังสูงและเห็นความสำคัญของรายวิชาต่าง ๆ ทั้งวิชาทักษะและวิชาวรรณคดีว่ามีประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานของบัณฑิต ส่วนบัณฑิตซึ่งเป็นผู้นำความรู้ไปใช้จริง มีประสบการณ์ตรงก็มองเห็นความสำคัญของวิชาเหล่านี้ในลักษณะการนำไปปฏิบัติจริงซึ่งไม่มากเท่ากับความคาดหวังของอาจารย์

7.5 วิชาโทภาษาและวรรณคดีไทย

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมมีความคิดเห็นว่า วิชาโทภาษาและวรรณคดีไทยมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชาอาจารย์และบัณฑิตเห็นว่า รายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาไทย 312 การใช้ภาษา อันดับสอง ได้แก่ วิชาไทย 201 การพูดเพื่อประสิทธิผล และอันดับสาม ได้แก่ วิชาไทย 311 การเขียน ซึ่งทั้งสามวิชานี้เป็นวิชาทักษะซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในการ

ติดต่อสื่อสารและการปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนรายวิชาที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาไทย 418 ภาษาบาลี และไทย 419 ภาษาสันสกฤต ซึ่งเป็นวิชาที่ผู้เรียนไม่ได้ใช้เป็นประจำในชีวิตประจำวัน แต่ก็เป็นวิชาที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้ลึกซึ้งโดยเฉพาะประวัติของคำต่างๆในภาษาไทยที่มีต้นกำเนิดมาจากภาษาบาลีและสันสกฤตซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ลึกซึ้งในภาษาไทยดียิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม เนื่องจากวิชาทั้งสองผู้เรียนไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติงานหรือในชีวิตประจำวันจึงให้คะแนนเฉลี่ยทั้งสองวิชานี้เป็นอันดับสุดท้าย

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีไทยที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปรากฏว่า โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งแสดงว่า ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตใกล้เคียงกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชาปรากฏว่า รายวิชาที่มีความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ วิชาไทย 422 วรรณกรรมปัจจุบัน ไทย 313 ภาษาคำสตร์ทั่วไป ไทย 322 วรรณคดีเกี่ยวกับประวัติคำสตร์ไทย 417 การผลิตงานเขียนเชิงวิชาการ ไทย 418 ภาษาบาลี และไทย 419 ภาษาสันสกฤต ซึ่งรายวิชาเกือบทั้งหมด ยกเว้นวิชาไทย 418 และไทย 419 อาจารย์เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก ส่วนบัณฑิตเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง ส่วนวิชาไทย 418 ภาษาบาลี และไทย 419 ภาษาสันสกฤตนั้น อาจารย์เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง แต่บัณฑิตเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอาจารย์ในฐานะผู้สอนมีความคาดหวังสูงว่ารายวิชาดังกล่าวควรจะเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานของบัณฑิต ในขณะที่บัณฑิตซึ่งเป็นผู้นำความรู้ไปใช้ปฏิบัติจริงและมีประสบการณ์ตรงก็เห็นว่ารายวิชาดังกล่าว ยกเว้นวิชาภาษาบาลีและภาษาสันสกฤตมีประโยชน์ต่อการทำงานของบัณฑิตปานกลาง สำหรับวิชาภาษาบาลีและภาษาสันสกฤตนั้น บัณฑิตเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อยซึ่งอาจเป็นเพราะทั้งสองวิชานี้ไม่ได้เป็นวิชาที่บัณฑิตสามารถนำไปใช้ในการติดต่อสื่อสารหรือในการปฏิบัติงานโดยตรงดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

7.6 วิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส

อาจารย์และบัณฑิตเฉพาะวิทยาเขตปทุมวัน โดยส่วนรวมมีความคิดเห็นว่า วิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชาอาจารย์และบัณฑิตเห็นว่า รายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่งเท่ากัน ได้แก่ วิชาฝรั่ง 112 ภาษาฝรั่งเศส 2 ฝรั่ง 311 ภาษาฝรั่งเศส 5 และฝรั่ง 312 ภาษาฝรั่งเศส 6 ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ วิชาฝรั่ง 481 บทละครสมัยคลาสสิค และฝรั่ง 482 บทละครร่วมสมัยซึ่งจะเห็นได้ว่ารายวิชาที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับแรก ๆ นั้นเป็นวิชาทักษะซึ่งบัณฑิตสามารถนำไปใช้ในการติดต่อสื่อสารและในการปฏิบัติงานโดยตรงได้ ส่วนรายวิชาที่เกี่ยวกับวรรณคดีหรือบทละครนั้นเป็นรายวิชาที่เสริมสร้างสุนทรียรสในภาษาและเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ ดังนั้นบัณฑิตจึงเห็นประโยชน์น้อยกว่าวิชาทักษะซึ่งสามารถนำไปใช้ในการติดต่อสื่อสารได้โดยตรง

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปรากฏว่า โดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยอาจารย์มีความเห็นว่าวิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส โดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก ส่วนบัณฑิตเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอาจารย์มีความคาดหวังอยู่ว่าบัณฑิตควรจะสามารถนำความรู้ที่ได้เรียนมาไปใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติงานได้มาก ส่วนบัณฑิตในฐานะที่เป็นผู้นำความรู้ไปปฏิบัติจริงเห็นว่าสามารถนำความรู้ไปใช้ในการปฏิบัติงานได้ในระดับปานกลางเท่านั้น

7.7 วิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษ

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมมีความคิดเห็นว่าวิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา อาจารย์

และบัณฑิตเห็นว่ารายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาอัง 231 การฝึกฟัง - พูด อันดับสอง ได้แก่ วิชาอัง 232 การเขียน 2 และอันดับสาม ได้แก่ วิชาอัง 331 การพูด 1 สำหรับวิชาอัง 231 การฝึกฟัง - พูด นั้นสอดคล้องกับข้อมูลของวิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษซึ่งอาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่งเช่นเดียวกัน จะเห็นได้ว่ารายวิชาที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับแรก ๆ เป็นรายวิชาที่เกี่ยวกับทักษะทางภาษาทั้งสิ้นซึ่งในที่นี้ ได้แก่ การฟัง - พูด และเขียน เนื่องจากเป็นวิชาที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในการติดต่อสื่อสารและในการปฏิบัติงานได้โดยตรง ส่วนรายวิชาที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาอัง 343 บทละคร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบัณฑิตไม่ได้นำวิชานี้ไปใช้เป็นประโยชน์โดยตรงในการปฏิบัติงาน

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปรากฏว่า โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดยคะแนนเฉลี่ยรวมของอาจารย์และบัณฑิตเท่ากัน ($\bar{X}$ = 3.93) และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชาก็ปรากฏว่า ไม่มีรายวิชาใดที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งแสดงว่าความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตใกล้เคียงกันมาก นอกจากนี้ยังมีข้อน่าสังเกตว่า มีรายวิชาที่คะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์ถึง 9 วิชา ได้แก่ วิชาอัง 221 ไวยากรณ์ และการเขียน 1 อัง 231 การฝึกฟัง - พูด อัง 231 การเขียน 1 อัง 331 การพูด 1 อัง 332 การพูด 2 อัง 341 วรรณคดี 1 (ร้อยกรองและร้อยแก้วเบื้องต้น) อัง 342 วรรณคดี 2 (นวนิยายและเรื่องสั้น) อัง 351 การแปลเบื้องต้น และอัง 411 การฝึกอ่านเร็วซึ่งแสดงว่าบัณฑิตเห็นว่ารายวิชาเหล่านี้มีประโยชน์และมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากกว่าที่อาจารย์คิดซึ่งตรงกันข้ามกับข้อมูลในวิชาโทอื่น ๆ

7.8 วิชาโทภาษาศาสตร์

อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมมีความคิดเห็นว่าวิชาโทภาษาศาสตร์มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชาอาจารย์และบัณฑิตเห็นว่า

รายวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิชาภาษา 313 ระบบเสียงภาษาอังกฤษ อันดับสอง ได้แก่ วิชาภาษา 311 สัทศาสตร์ และอันดับสาม ได้แก่ วิชาภาษา 432 ภาษาถิ่น ส่วนรายวิชาที่เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ วิชาภาษา 425 ระบบไวยากรณ์ฝรั่งเศส สำหรับวิชาภาษา 313 และวิชาภาษา 311 นั้นเป็นวิชาที่เกี่ยวกับระบบเสียงซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับการออกเสียงในภาษาอังกฤษและภาษาอื่น ๆ อันจะเป็นการเสริมความรู้ในเรื่องภาษาที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถติดต่อสื่อสารและปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับวิชาภาษา 432 ภาษาถิ่นนั้น ก็จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับภาษาในภูมิภาคต่าง ๆ โดยเฉพาะภาษาถิ่นต่าง ๆ ที่พูดในประเทศไทยทำให้มีความเข้าใจในภาษาไทยดีขึ้น และบัณฑิตที่ออกไปทำงานในต่างหวัดต่าง ๆ ก็อาจนำความรู้ไปใช้ได้โดยตรง ส่วนวิชาภาษา 425 ระบบไวยากรณ์ฝรั่งเศสนั้น เนื่องจากเป็นวิชาที่มีอยู่ในหลักสูตรวิชาโทภาษาศาสตร์ แต่ยังไม่ได้เปิดให้นิสิตวิชาโทภาษาศาสตร์เรียน ดังนั้นทั้งอาจารย์และบัณฑิตจึงยังไม่เห็นประโยชน์ในการปฏิบัติงานของบัณฑิตมากนัก

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับวิชาโทภาษาศาสตร์ที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปรากฏว่า โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเป็นที่น่าสังเกตว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของอาจารย์ ($\overline{X}$ = 3.54) และของบัณฑิต ($\overline{X}$ = 3.55) ใกล้เคียงกันมากซึ่งแสดงว่า ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตคล้ายคลึงกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายวิชาปรากฏว่า รายวิชาที่ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ วิชาภาษา 312 การวิเคราะห์ระบบหน่วยเสียง ภาษา 414 ระบบเสียงภาษาไทย และภาษา 451 การศึกษาความหมาย โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตในวิชาภาษา 312 ส่วนวิชาภาษา 414 และภาษา 451 นั้น คะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากอาจารย์เห็นว่าวิชาภาษา 312 การวิเคราะห์ระบบหน่วยเสียงนั้นเป็นวิชาที่บัณฑิตสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติงานได้มาก และเป็นวิชาที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ระบบหน่วยเสียงในภาษา

ต่าง ๆ ได้ ซึ่งจะเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่สนใจในการศึกษาภาษาต่าง ๆ แต่บัณฑิตในฐานะผู้นำความรู้ไปปฏิบัติจริงอาจจะไม่มีความจำเป็นที่จะนำความรู้ในวิชานี้ไปปฏิบัติงานโดยตรงจึงเห็นว่าวิชานี้มีประโยชน์ในการปฏิบัติงานปานกลาง ส่วนวิชาภาษา 414 ระบบเสียงภาษาไทย และวิชาภาษา 451 การศึกษาความหมายนั้นเป็นวิชาที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับภาษาไทยดีขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องระบบเสียง และในเรื่องของการศึกษาความหมายก็จะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในภาษาดีขึ้นซึ่งผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการติดต่อสื่อสารและในการปฏิบัติงานในชีวิตประจำวันได้โดยตรง ดังนั้นบัณฑิตในฐานะที่เป็นผู้นำความรู้ไปปฏิบัติจริงจึงเห็นความสำคัญของสองวิชานี้มากกว่าที่อาจารย์เห็น นอกจากนี้ยังมีข้อน่าสังเกตว่าบัณฑิตเห็นว่า รายวิชาโทภาษาศาสตร์ที่เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานของบัณฑิตมากกว่าที่อาจารย์คิดยังมีอีกหลายวิชา อาทิ วิชาภาษา 424 ระบบไวยากรณ์ไทย ภาษา 432 ภาษาถิ่น ภาษา 441 จิตภาษาศาสตร์ ภาษา 461 ภาษาศาสตร์ประยุกต์

8. การประเมินและพัฒนาหลักสูตร

อาจารย์ส่วนใหญ่มีพื้นความรู้ด้านการประเมินผลและพัฒนาหลักสูตรบ้างโดยเรียนรู้จากประสบการณ์ และเคยได้รับการอบรมหรือดูงานในด้านนี้บ้าง แต่ก็มีอาจารย์จำนวนใกล้เคียงกันที่ไม่เคยได้รับการอบรมหรือดูงานในด้านนี้เลย ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการที่จะพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนให้ทันสมัยและเหมาะสมสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายและความก้าวหน้าทางวิทยาการนั้น อาจารย์ผู้สอนมิใช่ควรจะมีความรู้แต่เฉพาะเนื้อหาวิชาที่สอนเท่านั้น แต่ควรจะมีความรู้ในเรื่องการประเมินหลักสูตรและการพัฒนาหลักสูตรด้วย ซึ่งจะช่วยให้อาจารย์ได้ปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ในด้านการวางนโยบายและแผนในการปรับปรุงหลักสูตรของคณะหรือภาควิชานั้น อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่ามีแต่นโยบายแต่ไม่มีแผนเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งเรื่องนี้คณะหรือภาควิชาควรจะได้ถือเป็นหน้าที่ที่จะกำหนดนโยบายและจัดทำเป็นแผนที่แน่นอนเป็นลายลักษณ์อักษร โดยกำหนดระยะเวลาให้ชัดเจนว่าจะมีขั้นตอนในการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรอย่างไร

ซึ่งจะช่วยให้คณะและภาควิชามีทิศทางที่แน่นอนในการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน และควรที่จะให้อาจารย์ในคณะซึ่งรวมอาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ด้วย ได้รับทราบนโยบายและแผนนี้

ในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรนั้น คณะควรจะได้จัดประเมินหลักสูตรที่มีอยู่เดิมว่ามีข้อดีและข้อบกพร่องประการใดบ้าง โดยพิจารณาจากองค์ประกอบหลาย ๆ ด้าน เช่น สภาพของสังคมปัจจุบัน ความต้องการของผู้เรียน ความก้าวหน้าทางวิทยาการ และความต้องการของผู้ใช้บัณฑิต เป็นต้น นอกจากนี้มีอาจารย์เป็นจำนวนไม่น้อยที่เห็นว่าจะต้องพิจารณาความต้องการของผู้สอนด้วยซึ่งตามหลักการพัฒนาหลักสูตรแล้ว ควรจะถือผู้เรียนเป็นสำคัญกว่า โดยหลักสูตรจะต้องคำนึงว่าเมื่อผู้เรียนจบการศึกษาออกไปแล้ว ควรจะมีสมรรถภาพ คือ ความรู้ ทักษะ และเจตคติในด้านใดบ้าง อย่างไรก็ดีอาจารย์ผู้สอนก็เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับผู้ที่ริเริ่มนโยบายในการปรับปรุงหลักสูตรหรือรายวิชานั้น อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่า ได้แก่ อาจารย์ผู้สอนซึ่งคำตอบนี้ถือว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่ามากเพราะแสดงว่าอาจารย์ผู้สอนได้ตระหนักถึงความสำคัญในการที่จะมีส่วนร่วมในการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรของคณะหรือภาควิชา และถือเป็นหน้าที่ที่จะต้องเป็นผู้คิดริเริ่มในการที่จะปรับปรุงหลักสูตร

สำหรับการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงหลักสูตรหรือรายวิชาที่คณะมนุษยศาสตร์ได้ทำนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นการเสนอรายวิชาใหม่หรือเป็นการเพิ่มเติมหรือตัดทอนบางวิชา ในบางครั้งจะมีการเพิ่มวิชาเอกและวิชาโทใหม่ด้วย สำหรับโครงสร้างของหลักสูตรปริญญาตรีของคณะมนุษยศาสตร์นั้น ตามความเป็นจริงแล้วตั้งแต่เริ่มเปิดหลักสูตรในปีการศึกษา 2519 จนถึงปัจจุบันยังไม่ได้มีการปรับปรุงโครงสร้างเลย ดังนั้นจากผลการวิจัยนี้ผู้บริหารและอาจารย์ที่เกี่ยวข้องกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตรของคณะมนุษยศาสตร์อาจนำมาพิจารณาเป็นแนวทางในการที่จะปรับปรุงโครงสร้างของหลักสูตรก็ได้ โดยเฉพาะข้อมูลที่ได้จากบัณฑิตซึ่งเป็นผู้นำความรู้จากหลักสูตรไปปฏิบัติจริง

สำหรับผู้ที่รับผิดชอบในการประเมินและพัฒนาหลักสูตรนั้น อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่า ภาควิชาเป็นผู้รับผิดชอบ ดังนั้นหัวหน้าภาควิชาต่าง ๆ จึงควรมีบทบาทที่สำคัญในการที่จะเป็นผู้นำและผู้ริเริ่มในการประเมินหลักสูตรที่มีอยู่แล้ว และนำข้อมูลที่ได้มาใช้ในการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรต่อไป ในการประเมินและพัฒนาหลักสูตรก็จะต้องพิจารณาองค์ประกอบในด้านต่าง ๆ เช่น ความพร้อมของบุคลากร การศึกษาสมรรถภาพที่ต้องการของผู้ที่จะสำเร็จการศึกษา การทำการวิจัยสภาพปัญหาและความต้องการของสังคม เป็นต้น

นอกจากการประเมินและพัฒนาหลักสูตรแล้ว คณะและภาควิชายังควรจะได้จัดประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์อย่างเป็นระบบ เพื่อจะนำผลที่ได้จากการประเมินมาใช้ในการปรับปรุงการสอนของอาจารย์ แต่จากข้อมูลที่ได้ปรากฏว่า อาจารย์ในวิทยาเขตส่วนใหญ่-ตอบว่าคณะหรือภาควิชายังไม่มีการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์

สำหรับปัญหาและอุปสรรคในการประเมินและพัฒนาหลักสูตรของคณะหรือภาควิชานั้น อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่า เกิดจากงบประมาณและบุคลากรไม่เพียงพอ นอกจากนี้ยังเกิดจากบุคลากรขาดความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตรด้วย ดังนั้นจากผลการวิจัยนี้ คณะหรือภาควิชาจึงควรที่จะได้ตั้งงบประมาณสำหรับใช้จ่ายในการประเมินและพัฒนาหลักสูตรด้วย โดยกำหนดเป็นแผนระยะยาวที่แน่นอนและมีขั้นตอนในการดำเนินงานอย่างชัดเจนโดยกำหนดเป็นลายลักษณ์อักษร การมีนโยบายและแผนที่แน่นอนพร้อมกับการเตรียมบุคลากรให้เพียงพอ และจัดให้บุคลากรได้รับการอบรมในด้านการประเมินและพัฒนาหลักสูตรก็จะทำให้คณะมนุษยศาสตร์สามารถพัฒนาหลักสูตรได้อย่างมีระบบและมีประสิทธิภาพสอดคล้องกับความต้องการของสังคม และสามารถผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพออกไปรับใช้สังคมและประเทศชาติได้อย่างดี

จากการสอบถามความต้องการของอาจารย์ในการที่จะให้คณะมนุษยศาสตร์ช่วยเหลือหรือให้การสนับสนุนในด้านการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนนั้น อาจารย์ส่วนใหญ่ต้องการให้คณะหรือภาควิชาส่งเข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ จัดบริการเอกสารให้ศึกษาค้นคว้า ส่ง-อาจารย์ไปดูงานที่สถาบันอื่นทั้งในและนอกประเทศ และส่งอาจารย์เข้าร่วมการอบรมเป็นระยะ

เป็นต้น ซึ่งในเรื่องนี้ คณะมนุษยศาสตร์จำเป็นจะต้องมีนโยบายและแผนที่แน่นอนในการพัฒนาอาจารย์ทั้งในด้านเนื้อหาวิชาการและในด้านการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน ทั้งนี้เนื่องจากอาจารย์เป็นทรัพยากรบุคคลที่สำคัญในการที่จะทำให้หลักสูตรสำเร็จลุล่วงตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ ดังนั้นอาจารย์จึงควรจะได้รับการพัฒนาและส่งเสริมให้มีความรู้ความสามารถทั้งในด้านเนื้อหาวิชาและวิธีสอนที่ทันสมัยเหมาะสมกับความก้าวหน้าของวิทยาการและสังคม

9. ความคิดเห็นและความต้องการของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิตในการทำงาน

9.1 คุณสมบัติของบัณฑิตด้านวิชาการ

ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยของคุณสมบัติและค่าคะแนนเฉลี่ยของความต้องการของผู้บังคับบัญชาด้านวิชาการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าคะแนนเฉลี่ยความต้องการสูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ยการประเมินคุณสมบัติของบัณฑิต ซึ่งแสดงว่า ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตต้องการให้บัณฑิตมีความรู้ทางวิชาการมากกว่าที่เป็นอยู่ โดยเฉพาะความสามารถในการทำงาน

9.2 คุณสมบัติของบัณฑิตด้านการปฏิบัติงาน

ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยของคุณสมบัติและค่าคะแนนเฉลี่ยของความต้องการของผู้บังคับบัญชาด้านการปฏิบัติงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าคะแนนเฉลี่ยความต้องการสูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ยการประเมินคุณสมบัติของบัณฑิตซึ่งแสดงว่า ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตต้องการให้บัณฑิตมีความสามารถในการปฏิบัติงานมากกว่าที่เป็นอยู่ โดยเฉพาะในเรื่องความเอาใจใส่และรับผิดชอบในหน้าที่การงาน

9.3 คุณสมบัติของบัณฑิตด้านบุคลิกภาพ

ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยของคุณสมบัติและค่าคะแนนเฉลี่ยของความต้องการของผู้บังคับบัญชาด้านบุคลิกภาพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.01 โดยค่าคะแนนเฉลี่ยความต้องการสูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ยการประเมินคุณสมบัติของบัณฑิต ซึ่งแสดงว่า ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตต้องการให้บัณฑิตมีบุคลิกภาพที่ดีกว่าที่เป็นอยู่ โดยเฉพาะในเรื่องความซื่อสัตย์สุจริต

9.4 คุณสมบัติของบัณฑิตด้านมนุษยสัมพันธ์

ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยของคุณสมบัติและค่าคะแนนเฉลี่ยของความต้องการของผู้บังคับบัญชาด้านมนุษยสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าคะแนนเฉลี่ยความต้องการสูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ยการประเมินคุณสมบัติของบัณฑิตซึ่งแสดงว่า ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตต้องการให้บัณฑิตมีมนุษยสัมพันธ์ดีกว่าที่เป็นอยู่ โดยเฉพาะในเรื่องการสร้างความสามัคคีในหมู่เพื่อนร่วมงาน

สรุปรวมผลการวิจัยและการอภิปรายผล

โครงการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรและการทำงานของบัณฑิตคณะมนุษยศาสตร์ที่จบปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ" ได้ศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ที่สอนคณะมนุษยศาสตร์ในห้าวิทยาเขตที่เปิดสอนหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คือ วิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน บางแสน พิษณุโลก และสงขลา และความคิดเห็นของบัณฑิตที่จบปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ ระหว่างปีการศึกษา 2522 - 2525 เกี่ยวกับหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และได้ศึกษาความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับการทำงานของบัณฑิต ผลการวิจัยสรุปสาระสำคัญได้ ดังนี้ :-

1. ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับองค์ประกอบของหลักสูตรในด้านต่าง ๆ ได้แก่ โครงสร้างของหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตร การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน และการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ อาจารย์และบัณฑิตโดยส่วนรวมมีความคิดเห็นว่า โครงสร้างของหลักสูตร

ที่เป็นอยู่ในปัจจุบันเหมาะสมดีแล้ว ส่วนในด้านอื่น ๆ นั้น อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่าได้มีการปฏิบัติถูกต้องตามความเป็นจริงปานกลาง ซึ่งหมายความว่าในด้านองค์ประกอบต่าง ๆ ของหลักสูตรนั้นมีความเหมาะสมถูกต้องตามที่ควรจะเป็นในระดับปานกลาง

2. ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิต อาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นว่าวิชาพื้นฐานทั่วไปมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง วิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทย ภาษาและวรรณคดี-ฝรั่งเศส ภาษาและวรรณคดีอังกฤษ มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก สำหรับวิชาโทนั้น อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่า วิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษและภาษาศาสตร์มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก ส่วนวิชาโทภาษาและวรรณคดีไทย และภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง

3. เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับองค์ประกอบของหลักสูตรด้านต่าง ๆ

ในด้านโครงสร้างของหลักสูตร ส่วนใหญ่อาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นคล้ายคลึงกัน ยกเว้นในเรื่องการจัดสัดส่วนทางวิชาต่าง ๆ จำนวนหน่วยกิตของวิชาโท สาขาวิชาเอกที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์ จำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือก และการจัดวิชาพื้นฐาน-เฉพาะด้านซึ่งอาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หรือ .05

สำหรับองค์ประกอบในด้านอื่น ๆ ของหลักสูตรนั้น อาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นโดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบองค์ประกอบของหลักสูตรแต่ละด้าน ในเรื่องที่เกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน ส่วนในเรื่องที่เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิต-ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับ

องค์ประกอบของหลักสูตรทั้ง 5 ด้าน โดยส่วนรวมแล้วปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 1

4. เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิต อาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นโดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบในแต่ละสาขาวิชา อาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในวิชาพื้นฐานทั่วไป วิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทย และวิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส ส่วนความคิดเห็นในวิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส ภาษาและวรรณคดีอังกฤษ วิชาโทภาษาและวรรณคดีไทย ภาษาและวรรณคดีอังกฤษ และภาษาต่างประเทศ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นโดยสรุปแล้วจึงเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 2

5. เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์แต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับองค์ประกอบของหลักสูตรและความสัมพันธ์ระหว่างรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิตปรากฏว่า ในด้านองค์ประกอบของหลักสูตร อาจารย์แต่ละวิทยาเขตมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน ส่วนในเรื่องอื่น ๆ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิตนั้นเปรียบเทียบเฉพาะวิชาพื้นฐานทั่วไป ซึ่งปรากฏว่าความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นโดยสรุปแล้วจึงไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 3

6. เปรียบเทียบความคิดเห็นของบัณฑิตแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับองค์ประกอบของหลักสูตรและความสัมพันธ์ระหว่างรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิตปรากฏว่า ในด้านองค์ประกอบของหลักสูตร บัณฑิตแต่ละวิทยาเขตมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน ส่วนในเรื่องอื่น ๆ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิตนั้น

เปรียบเทียบเฉพาะวิชาพื้นฐานทั่วไปซึ่งปรากฏว่าความคิดเห็นของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นโดยสรุปแล้วจึงไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 4

7. ความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตรอาจารย์ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

8. ความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิตและความต้องการของผู้บังคับบัญชาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกด้าน โดยค่าคะแนนเฉลี่ยความต้องการสูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ยการประเมินคุณสมบัติซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 5

จากผลการวิจัย แสดงว่าทั้งอาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นว่า หลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทั้งในด้านองค์ประกอบต่าง ๆ ของหลักสูตรและในด้านรายวิชาต่างๆ ในหลักสูตรส่วนใหญ่มีความถูกต้องเหมาะสมและสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตในระดับปานกลาง

สำหรับความมุ่งหมายของหลักสูตรตามที่ระบุไว้ในหนังสือคู่มือและหลักสูตรการศึกษาขั้นปริญญาตรี พ.ศ. 2522 (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2522 : 65)นั้น ข้อความที่เขียนไว้เป็นการแสดงหน้าที่ของคณะมนุษยศาสตร์ว่ามีโครงการที่จะปฏิบัติงานในด้านใดบ้าง มิใช่ข้อความที่แสดงว่าต้องการให้ผู้สำเร็จการศึกษามีความรู้ความสามารถ ทักษะ และเจตคติในด้านใด หรือต้องการให้ผู้สำเร็จการศึกษาสามารถปฏิบัติงานในด้านใดได้ การเขียนความมุ่งหมายของหลักสูตรดังกล่าวนี้จึงยังไม่ชัดเจนและไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการพัฒนาหลักสูตรซึ่งควรจะระบุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรโดยเน้นสมรรถภาพของผู้เรียนมิใช่ระบุหน้าที่ของคณะหรือของอาจารย์ อย่างไรก็ดีจากผลการวิจัย อาจารย์และบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามเห็นว่าหลักสูตรได้ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามัคคี รู้จักรับผิดชอบร่วมกัน มีมนุษยสัมพันธ์ดี มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาดซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้บางส่วนได้ระบุไว้ในปรัชญาของคณะมนุษยศาสตร์ แต่ไม่ได้ระบุไว้ในความมุ่งหมายของหลักสูตร ส่วนความมุ่งหมายของหลักสูตร

ที่ได้ระบุไว้นั้น ส่วนใหญ่อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงน้อยซึ่งหมายความว่า ผู้เรียนได้มีโอกาสปฏิบัติตามความมุ่งหมายของหลักสูตรน้อย เช่น การส่งเสริมการผลิตเอกสาร ตำรา และอุปกรณ์ในการเรียนการสอน การร่วมงานในโครงการของคณะอื่น ๆ การร่วมงานในโครงการผลิตครูปริญญาระดับต่าง ๆ ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ การทะนุบำรุงวัฒนธรรมในด้านศิลป และการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ สำหรับการค้นคว้าวิจัยและการทะนุบำรุงวัฒนธรรมด้าน ภาษา วรรณคดี และดนตรีนั้น ทั้งอาจารย์และบัณฑิตเห็นว่าผู้เรียนมีโอกาสปฏิบัติจริงในระดับปานกลาง และเมื่อวิเคราะห์ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตร ผลก็ปรากฏว่าได้มีการจัดการเรียนการสอนตามความมุ่งหมายของหลักสูตรที่ระบุไว้น้อย โดยเฉพาะการร่วมมือกับชุมชน การทะนุบำรุงวัฒนธรรมด้านต่าง ๆ และการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ ดังนั้นจึงเห็นสมควรที่ผู้บริหารและอาจารย์ที่เกี่ยวข้องจะได้พิจารณาทบทวนข้อความที่ระบุไว้ในความมุ่งหมายของหลักสูตรคณะมนุษยศาสตร์ โดยปรับปรุงแก้ไขข้อความของความมุ่งหมายให้ระบุโดยเน้นสมรรถภาพของผู้เรียน และปรับปรุงเนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ ให้ดำเนินไปอย่างสอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้

ในด้านการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชานั้น อาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นว่ารายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้ โดยเฉพาะรายวิชาในวิชาเอกช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ลึกซึ้งในสาขาวิชานั้น ดังนั้นข้อมูลในส่วนนี้จึงสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการวิจัยที่ต้องการจะศึกษาว่าผู้เรียนจะสามารถนำความรู้ที่ได้ศึกษาจากหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ ของคณะมนุษยศาสตร์ไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้มากน้อยเพียงใด อย่างไรก็ดีทั้งอาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นว่าหลักสูตรยังขาดการฝึกงานซึ่งหลักสูตรที่ดีนั้นควรจัดให้มีทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติควบคู่กันไป นอกจากนั้นบัณฑิตยังเห็นว่าในขณะที่ศึกษาอยู่ในคณะมนุษยศาสตร์นั้น มีโอกาสน้อยในการเลือกเรียน

วิชาเอกและวิชาโทในคณะอื่น ๆ ซึ่งในเรื่องนี้สมควรที่ผู้บริหารและอาจารย์ที่เกี่ยวข้องจะได้พิจารณาปรับปรุงวิธีการเลือกเรียนวิชาเอกวิชาโทให้ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนและในขณะเดียวกันก็รักษามาตรฐานทางวิชาการไว้ด้วย

ในด้านการจัดการเรียนการสอน อาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นว่าผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี และความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเป็นไปด้วยดี แต่เนื้อหาวิชาในรายวิชาเอกและวิชาโทเน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ และการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้สอดคล้องตามความมุ่งหมายของหลักสูตรยังจัดกระทำน้อยซึ่งได้แก่การจัดให้ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการพัฒนาชุมชนและการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น นอกจากนี้ในระหว่างการเรียนการสอนผู้เรียนมีโอกาสน้อยในการออกไปศึกษาดูงานนอกสถานที่ซึ่งในเรื่องดังกล่าวนี้ก็เป็นเรื่องที่สำคัญที่ผู้บริหารและอาจารย์ที่เกี่ยวข้องควรจะได้พิจารณาปรับปรุงแก้ไขต่อไป

ในด้านการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนนั้น อาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นว่า อาจารย์ที่สอนในแต่ละวิชาได้จัดให้มีการวัดและประเมินผลหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบ การเขียนรายงาน การอภิปราย การรายงาน การสังเกต การปฏิบัติ ฯลฯ และมีการวัดและประเมินผลทั้งในระหว่างเรียนและหลังการเรียน อย่างไรก็ดี ทั้งอาจารย์และบัณฑิตยอมรับว่าในการวัดและประเมินผล อาจารย์เป็นผู้วัดและประเมินผลแต่ผู้เดียว และอาจารย์ไม่ค่อยได้จัดให้มีการสอนซ่อมเสริมแก่นิสิตที่มีปัญหา นอกจากนี้อาจารย์ยังไม่ได้เปิดโอกาสให้นิสิตประเมินการสอนของอาจารย์ด้วย จากข้อมูลดังกล่าวจึงเห็นสมควรที่อาจารย์ผู้สอนจะได้พิจารณาปรับปรุงแก้ไขวิธีการวัดและประเมินผล โดยเปิดโอกาสให้นิสิตได้มีส่วนร่วมในการวางแผนหรือออกความคิดเห็นในการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนบ้าง และถ้านิสิตคนใดมีปัญหาในการเรียน อาจารย์ควรจะได้สละเวลาสอนซ่อมเสริมหรืออธิบายเพิ่มเติมให้แก่นิสิตเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่ม ทั้งนี้เพราะจุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนการสอนก็เพื่อให้ผู้เรียนทุกคนได้บรรลุผลสัมฤทธิ์ตามวัตถุประสงค์ของแต่ละวิชาที่กำหนดไว้ และถ้าหากอาจารย์ได้เปิดโอกาสให้นิสิต

ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ในเชิงสร้างสรรค์ก็จะช่วยให้อาจารย์ได้สามารถพัฒนาและปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และยังสามารถนำข้อคิดเห็นของผู้เรียนไปพัฒนาหลักสูตรต่อไปได้ด้วย

ในด้านการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการนั้น อาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นว่า มหาวิทยาลัยได้จัดให้มีการปฐมนิเทศและปัจฉิมนิเทศที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน การจัดตารางสอนและตารางสอบเหมาะสม และคณะมนุษยศาสตร์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้มีบทบาทสำคัญในการอบรมจริยธรรมและคุณธรรมให้แก่ผู้เรียนซึ่งเรื่องดังกล่าวนับว่าเป็นหัวใจสำคัญของการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ โดยเฉพาะการเน้นในด้านเจตคตินั้นเป็นลักษณะที่สำคัญในการเรียนการสอนของคณะมนุษยศาสตร์ อย่างไรก็ดีอาจารย์และบัณฑิตเห็นว่า การบริการทางด้านเทคโนโลยีทางการสอนของมหาวิทยาลัยและห้องปฏิบัติการทางภาษาของคณะมนุษยศาสตร์ยังไม่ค่อยเหมาะสมซึ่งเรื่องดังกล่าวก็มีความสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนในคณะมนุษยศาสตร์มากสมควรที่ผู้บริหารจะได้หาทางปรับปรุงแก้ไขให้บริการดังกล่าวมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น นอกจากนี้สิ่งที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่า ยังมีการปฏิบัติน้อยก็คือการที่คณะมนุษยศาสตร์ได้จัดให้อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องที่สำคัญ เพราะการที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมีรูปแบบการบริหารงานที่แตกต่างจากมหาวิทยาลัยอื่น คือ มีการแบ่งเป็นหลายวิทยาเขต ทั้งวิทยาเขตในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค แต่มีการใช้หลักสูตรอย่างเดียวกัน ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่หัวหน้าภาควิชาหรืออาจารย์ผู้สอนในภาควิชาเดียวกันจะได้มีโอกาสมาพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันเกี่ยวกับหลักสูตรและการเรียนการสอนของภาควิชาอันจะนำมาซึ่งการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนของคณะมนุษยศาสตร์ให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

สำหรับในเรื่องความสัมพันธ์ระ ว่างรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิตนั้น เนื่องจากการวิจัยนี้มุ่งเน้นในการนำความรู้ที่ได้เรียนรู้จากรายวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรไปใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติงานของบัณฑิตเท่านั้น มิได้รวมถึงด้านอื่น ๆ ของรายวิชาเหล่านั้น

ดังนั้นผลการวิจัยนี้จึงเป็นการแสดงความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิตเท่านั้นซึ่งส่วนใหญ่แล้วอาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นว่า วิชาเอกและวิชาโทที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมาก ยกเว้นวิชาโทภาษาและวรรณคดีไทย และภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง สำหรับวิชาพื้นฐานทั่วไปนั้น อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตปานกลาง ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นว่าหลักสูตรของคณะมนุษยศาสตร์นั้นสามารถช่วยให้บัณฑิตได้นำความรู้ความสามารถที่ได้จากการศึกษาตามหลักสูตรไปใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติงานได้ สำหรับรายวิชาที่อาจารย์และบัณฑิตเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตน้อยก็สมควรที่ผู้บริหารและอาจารย์ที่เกี่ยวข้องจะได้วิเคราะห์ต่อไปว่า รายงานวิชาต่าง ๆ เหล่านั้นมีความจำเป็นต่อผู้ที่ศึกษาหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ของคณะมนุษยศาสตร์มากน้อยเพียงใด บางวิชาอาจไม่มีประโยชน์ในการปฏิบัติงานโดยตรง แต่อาจเป็นวิชาที่ให้ความรู้สึกซึ้งในสาขาวิชานั้นหรือเป็นความรู้ที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข อันเป็นหลักสำคัญประการหนึ่งของมนุษยศาสตร์ วิชาเหล่านี้จึงอาจจะจำเป็นที่จะต้องคงไว้ในหลักสูตรของคณะมนุษยศาสตร์ต่อไป แต่อาจจะมีการปรับปรุงเนื้อหาวิชาบางประการหรือการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความซาบซึ้งและเห็นคุณค่าในการเรียนวิชาเหล่านั้น สำหรับการเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ และบัณฑิตเกี่ยวกับหลักสูตรนั้น อาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันบ้างในเรื่องที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของหลักสูตร โดยเฉพาะในเรื่องการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอาจารย์ในฐานะผู้สอนมีความคิดเห็นว่า ได้จัดดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตรถูกต้องเหมาะสมดีอยู่แล้ว แต่บัณฑิตในฐานะผู้เรียนและนำความรู้ไปปฏิบัติจริงอาจเห็นว่าในเรื่องต่าง ๆ ดังกล่าว ยังมีการจัดดำเนินการน้อยกว่าที่อาจารย์คิด สำหรับเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิตนั้น ส่วนใหญ่อาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นคล้ายคลึงกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่ารายวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรนั้นมีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตจริง

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตและบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับองค์ประกอบต่าง ๆ ของหลักสูตรและความสัมพันธ์ระหว่าง รายวิชาพื้นฐานทั่วไป

กับการทำงานของบัณฑิตก็ปรากฏว่า ความคิดเห็นของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตไม่แตกต่างกัน ยกเว้นในด้านการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนซึ่งสอดคล้องกับการเปรียบเทียบของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตซึ่งได้ผลการวิจัยเช่นเดียวกับอาจารย์จึงแสดงให้เห็นว่าหลักสูตรของคณะมนุษยศาสตร์นั้น ถึงแม้จะได้มีการจัดการเรียนการสอนในวิทยาเขตที่แตกต่างกันก็เป็นเพียงความแตกต่างกันในสภาพภูมิศาสตร์และสถานที่เรียนเท่านั้นหาได้มีความแตกต่างกันในเรื่องคุณภาพของอาจารย์ คุณภาพของบัณฑิต คุณภาพของหลักสูตร และคุณภาพของการเรียนการสอนไม่ ดังนั้นผลการวิจัยนี้จึงถือเป็นข้อมูลส่วนหนึ่งที่จะช่วยชี้ให้เห็นถึงประสิทธิภาพของหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ ของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยนี้ คณะผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้ :-

1. ควรได้มีการปรับปรุงแก้ไขข้อความในความมุ่งหมายของหลักสูตรให้ระบุเป็นสมรรถภาพของผู้เรียนและปรับปรุงองค์ประกอบอื่น ๆ ของหลักสูตร ทั้งในด้านการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน และการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตร นอกจากนี้ความมุ่งหมายของหลักสูตรควรสอดคล้องกับปรัชญาของคณะมนุษยศาสตร์ด้วย

2. ควรเพิ่มสาขาวิชาเอกและวิชาโทในคณะมนุษยศาสตร์ให้กว้างขวางขึ้น และวิทยาเขตต่าง ๆ ควรเปิดสอนวิชาเอกและวิชาโทเพิ่มขึ้น

3. ควรเปิดโอกาสให้นิสิตได้เลือกเรียนวิชาโทในคณะอื่นได้กว้างขวางขึ้น

4. ควรปรับปรุงวิธีการที่จะให้นิสิตเลือกเรียนวิชาเอกและวิชาโทโดยเปิดโอกาสให้นิสิตได้เลือกเรียนวิชาเอกและวิชาโทตามความสามารถ ความสนใจ และความถนัด และในขณะเดียวกันก็ยังคงรักษามาตรฐานทางวิชาการไว้ด้วย

5. ควรจัดให้นิสิตได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติงานในหลักสูตร และเนื้อหาวิชาในหลักสูตรควรจัดให้มีทั้งทฤษฎีและปฏิบัติควบคู่กัน

6. ในการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน อาจารย์ควรเปิดโอกาสให้นิสิตได้มีส่วนร่วมในการวางแผนหรือออกความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนด้วย และเมื่อนิสิตมีปัญหาในการเรียนอาจารย์ควรจัดให้มีการสอนซ่อมเสริม หรืออธิบายให้แก่นิสิตเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่ม และถ้าเป็นไปได้อาจารย์ควรเปิดโอกาสให้นิสิตได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ ทั้งนี้เพื่ออาจารย์จะได้นำความคิดเห็นเหล่านั้นมาปรับปรุงการสอนและเพื่อนำมาใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรต่อไป

7. มหาวิทยาลัยควรปรับปรุงบริการด้านเทคโนโลยีทางการสอนให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้นและสามารถให้บริการอาจารย์และนิสิตได้อย่างทั่วถึง

8. คณะมนุษยศาสตร์ควรปรับปรุงห้องปฏิบัติการทางภาษาให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

9. คณะมนุษยศาสตร์ควรได้จัดให้อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้มีโอกาสมาพบปะแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดเห็นกันอยู่เสมอ ทั้งนี้เพื่อจะได้ร่วมกันพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

10. ควรได้มีการปรับปรุงรายวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรให้มีเนื้อหาและการจัดการเรียนการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้สึกซาบซึ้งและเห็นคุณค่าในการเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการที่จะนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการทำงานและในการดำรงชีวิตประจำวันในสังคมได้อย่างมีความสุข

11. คณะมนุษยศาสตร์ควรได้จัดให้มีการประเมินและพัฒนาหลักสูตรโดยจัดทำเป็นนโยบายและแผนที่แน่นอนเป็นลายลักษณ์อักษร และควรส่งเสริมและสนับสนุนให้อาจารย์ได้มีความรู้ในเรื่องการประเมินและพัฒนาหลักสูตรด้วย โดยการส่งเสริมให้อาจารย์ได้เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ หรือเข้ารับการอบรมเป็นระยะ และควรส่งเสริมให้อาจารย์ได้ไปศึกษาดูงานในสถาบันอื่นทั้งในและนอกประเทศ นอกจากนี้คณะควรจัดบริการเอกสารให้อาจารย์ได้ศึกษาค้นคว้าอย่างพอเพียงด้วย

12. ในด้านคุณสมบัติของบัณฑิตนั้น คณะมนุษยศาสตร์จะต้องพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรให้สามารถผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ให้มีความเอาใจใส่รับผิดชอบในหน้าที่การงาน มีความซื่อสัตย์สุจริต และรู้จักสร้างความสามัคคีในหมู่เพื่อนร่วมงาน

13. ควรได้มีการวิจัยเพื่อประเมินหลักสูตรของคณะมนุษยศาสตร์ทั้งหมดในรูปแบบอื่น เช่น การวิเคราะห์เนื้อหาของหลักสูตรเพื่อดูความสอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตร หรือเพื่อดูความซ้ำซ้อนของเนื้อหาในรายวิชาต่าง ๆ การประเมินความสอดคล้องขององค์ประกอบต่าง ๆ ของหลักสูตร หรือการประเมินติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาในขอบข่ายที่กว้างขวางกว่าการวิจัยนี้ และควรได้ศึกษาให้ครบทุกวิชาที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์

14. อาจารย์ควรได้ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลเพื่อการวิจัยให้มากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพราะข้อมูลที่ได้รับจากอาจารย์จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนของคณะมนุษยศาสตร์ต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กัญจนา สินธวานนท์ วิภาวรรณ ทองโล่มิต และ ระเบียบ ณ กาฬสินธุ์ รายงานผลการวิจัยเรื่อง "ภาษาอังกฤษระดับมหาวิทยาลัยกับความต้องการของสังคมปัจจุบัน" สถาบันไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2523, 265 หน้า (เอกสารวิจัยหมายเลข 4)

กาญจนา บุญรมย์ สภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาพื้นฐานทั่วไปในวิทยาลัยครู ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524, 117 หน้า อัดสำเนา

การศึกษาแห่งชาติ, สำนักงานคณะกรรมการ บทสรุปประมวลผลงานวิจัยทางการศึกษาและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา (เล่ม 2) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2526 ข., 274 หน้า

_____ ผลงานวิจัยทางการศึกษา (เล่ม 2) เอกสารประกอบการประชุมทางวิชาการเรื่อง "การวิจัยทางการศึกษาและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา" ครั้งที่ 3 12-16 กันยายน 2526 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526, 379 หน้า

แก้วตา คณะวรรณ บำเพ็ญ วงศ์ศรีแก้ว และ สมปัติ ตั้งตรัยรัตน์ รายงานการวิจัย-วิเคราะห์หลักสูตรของสถาบันผลิตครูในประเทศไทย ขอนแก่น คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2522, 67 หน้า

เจริญ ศันธวงศ์ "รายงานการวิจัยเรื่องสถานภาพและการสอนวิชาพื้นฐานทั่วไปในวิทยาลัยเอกชน" เอกสารประกอบการประชุมทางวิชาการเรื่องวิชาพื้นฐานทั่วไป ศูนย์สารนิเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2-4 สิงหาคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522, 308 หน้า อัดสำเนา

ชมพันธุ์ กุญชร ณ อยุธยา เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน 2525, 116 หน้า

เด่นพงษ์ พลละคร "การศึกษากับการมีงานทำ" การศึกษาแห่งชาติ 15 : 13-16 มิถุนายน - กรกฎาคม 2523

ทิศนา แขมมณี "การประเมินหลักสูตร" ใน การประชุมสัมมนาเรื่องแนวทางการประเมินและพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษา วันที่ 15-16 กันยายน 2526 ณ ทบวงมหาวิทยาลัย หน้า 1-20 กองวิชาการ สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย 2526

นิยม ปุราคำ "สรุปผลการวิเคราะห์ ข้อสังเกตจากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยหรือปริญญาตนของประเทศไทยที่มีอยู่ในขณะนี้และการทำงานเชิงเศรษฐกิจ การว่างงานของปริญญาตนทั้งรุ่นเก่าและรุ่นใหม่" 2527, 4 หน้า แผ่นปลิว

บุญเหลือ เครือไชย "คนว่างงาน สัญญาณเตือนภัยรัฐบาล" สยามรัฐ 16 สิงหาคม 2527 หน้า 5

ประชน แสงจักร์ สภาพปัจจุบันของหลักสูตรการฝึกหัดครูและความต้องการในการปรับปรุงหลักสูตรฝึกหัดครู ตามทัศนะของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา ในวิทยาลัยครูส่วนกลาง ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2525, 159 หน้า

ประชุม สุวัตถี การวิเคราะห์เชิงสถิติ คณะสถิติประยุกต์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ม.ป.ป. 395 หน้า

ปรีชา สัมฤทธิ์ผล การประเมินผลหลักสูตรการศึกษาบัณฑิต พุทธศักราช 2517 ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน 2526, 72 หน้า อัดสำเนา

"ปัญหาการว่างงานของผู้สำเร็จการศึกษาระดับกลางและระดับสูง" การศึกษาแห่งชาติ 19: 48-49 ตุลาคม - พฤศจิกายน 2527

ไพฑูรย์ สินลารัตน์ หลักและวิธีการสอนระดับอุดมศึกษา ไทยวัฒนาพานิช 2524, 237 หน้า

มหาวิทยาลัย, ทบวง รายงานการประชุมสัมมนาเรื่อง "แนวทางการประเมินและพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษา" ณ ทบวงมหาวิทยาลัย วันที่ 15-16 กันยายน 2526 ทบวงมหาวิทยาลัย 2527, 282 หน้า

รัตนา ศิริพานิช และคณะ การติดตามผลนักศึกษาที่จบครูศาสตรบัณฑิตจากวิทยาลัยครู 17 แห่ง ปีการศึกษา 2515 - 2519 กรมการฝึกหัดครู 2521, 107 หน้า

เรณู ผลสวัสดิ์ พัฒนาการของหลักสูตรวิชาพื้นฐานทั่วไปของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2523, 224 หน้า อัดสำเนา

วิไลวรรณ เจริญพงษ์ การติดตามผลการปฏิบัติงานของบัณฑิตครุศาสตร์ วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2514, 72 หน้า

ศรีนครินทรวิโรฒ, มหาวิทยาลัย คู่มือและหลักสูตรการศึกษาขั้นปริญญาตรี ประสานมิตร การพิมพ์ 2522, 368 หน้า

_____ หลักสูตรศิลปศาสตร์บัณฑิตและวิทยาศาสตร์บัณฑิต พ.ศ. 2519 โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น 2519, 194 หน้า

ศรีนวล แก้วแพรก ปัญหาและความต้องการในการเรียนการสอนวิชาพื้นฐานทั่วไปของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ตามทัศนะของผู้บริหาร อาจารย์ นักศึกษา และบัณฑิต ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2527, 148 หน้า อัดสำเนา

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และคณะ รายงานการประเมินผลหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522, 99 หน้า

สุมิตร คุณานุกร หลักสูตรและการสอน โรงพิมพ์ช่วนพิมพ์ 2523, 259 หน้า

"อนุมัติเงินเดือน 63 ล้าน "แก้ปัญหาคนว่างงาน" มติชน 25 กรกฎาคม 2527 หน้า 1

เอกราช อุตระ การติดตามผลการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี วิชาเอกอุตสาหกรรมศิลป์ ที่ปฏิบัติงานอยู่ในวิทยาลัยครู ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521, 80 หน้า

Appel, Robert Leonard. "An Evaluation of the Secondary Teacher Education Program at North Park College Based Upon a Follow-up Study and the Academic Record of the Secondary Teacher Graduates," Dissertation Abstracts. 28 : 1321-A, October, 1967.

Curriculum Development Centre. Curriculum Evaluation. Canberra, Australia, Union Offset Company, 1977. 112 p.

Dressel, Paul L. College and University Curriculum. Berkeley, California, McCutchan Publishing Corporation, 1968. 231 p.

Eege, Inez A. "A Follow-up Study of the Elementary Education Graduates of Auburn University, From 1962-1967," Dissertation Abstracts. 291: 3763-A, May-June, 1969.

Ferguson, George A. Statistical Analysis in Psychology and Education. 3rd. ed., New York, McGraw-Hill, 1971. 492 p.

Henry, James Oswald. "An Evaluation of a Teacher Evaluation Program by the Graduates of a State College," Dissertation Abstracts. 26: 2067-A, October - December, 1965.

Limkuler, Bill Dean. "A Follow-up Study and Evaluation of Teacher Competencies of a Group of a Teacher Preparation Institution," Dissertation Abstracts International. 28 : 2921 - A, Janaury - February, 1967.

McNeil, John D. Curriculum : A Comprehensive Introduction. Boston, Little, Brown and Company, 1977. 333 p.

Mayhew, Lewis B. and Patrick J.Ford. Changing the Curriculum. San Francisco, Jossey Bass Publishers, 1976. 187 p.

Mehlinger, Howard D. "Four Perspectives on Curriculum Development," in Schaffarzick, Jon and David H. Hampson (eds). Strategies for Curriculum Development. p. 123 - 145. California, McCutchan Publishing Corporation, 1975.

Peppard, Joanne E. "An Evaluation of Elementary Education Curriculum at Illinois State University," Dissertation Abstracts. 28 : 520-A, August, 1967.

Pfaffenberger, Roger C. Statistional Methods for Business and Economics. Illinois, Richard D. Irwin, Inc., 1977. 750 p.

Saylor, J.Galen and William M.Alexander. Planning Curriculum for School. New York, Holt, Rinehart and Winston, 1974. 388 p.

Saylor, J.Galen, William M.Alexander and Arther J. Lewis. Curriculum Planning for Better Teaching and Learning. 4th ed., Japan Holt-Saunders International Editions, 1981. 419 p.

Scriven, Michael. "The Methodology of Evaluation," in Perspectives of Curriculum Evaluation. p.39-83, Chicago, Rand - McNally, 1967. (A.E.R.A. Monograph Series on Curriculum Evaluation, No. 1)

Stake, Robert E. "The Countenance of Educational Evaluation," Teachers College Record. 68 : 523 - 540, April, 1967.

Stufflebeam Daniel. Educational Evaluation and Decision Making. Itasaca, Ill., F.E. Peacock Publishers, 1971.

Taba, Hilda. Curriculum Development : Theory and Practice. New York, Harcourt, Brace & World, 1962. 526 p.

Tyler, Ralph W. Basic Principles of Curriculum and Instruction. Chicago, the University of Chicago Press, 1949. 128 p.

_____ "Specific Approaches to Curriculum Development," in Schaffarzick, Jon and David H. Hampson (eds.). Strategies for Curriculum Development. p. 17 - 33. California, McCutchan Publishing Corporation, 1975.

Walpole, Ronold E. Probability and Statistics for Engineers and Scientists. 2nd. ed., New York, Macmillan, 1978. 580 p.

Winer, B.J. Statistical Principles in Experimental Design. 2nd. ed., New York, McGraw-Hill, 1971. 907 p.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ประวัติคณะผู้วิจัย

ประวัติคณะผู้วิจัย

หัวหน้าโครงการ

ชื่อ นางสาว ลมูล รัตตากร

Miss Lamoon Ruttakorn

คุณวุฒิ ป.ม. 2495 (โรงเรียนฝึกหัดครูมัธยม)

กศ.บ.2500 (วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร)

M.A. (Library Science) 2504 (Indiana University)

D.L.S. (Doctor of Library Science) 2519

University of Southern California

ตำแหน่ง รองศาสตราจารย์

หัวหน้าภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

รองผู้อำนวยการสำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

วิทยาเขตปทุมวัน

ประสบการณ์ในการวิจัย

งานวิจัย

Adequacy of Book Collections in Seven School of Education Labraries of Srinakharinwirot University (2519)

ผู้ร่วมโครงการ

1. ชื่อ นางชมพันธุ์ กุญชร ณ อยุธยา

Mrs. Chomphan Kunjara Na Ayudhya

คุณวุฒิ อ.บ. (เกียรตินิยม) (ภาษาอังกฤษ) 2501 (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

ค.บ. (เกียรตินิยม) (ภาษาอังกฤษ) 2503 (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

M.A. (English Language and Literature) 2506 (University of Michigan)

M.A. (Linguistics) 2508 (University of California at Los Angles)

M.Ed.Ed.D. (Curriculum and Teaching) 2517 (Teachers College, Columbia University)

ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์

หัวหน้าภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

ประสบการณ์ในการวิจัย

งานวิจัย A Competency - Based Approach to Designing the Preservice Progessional Education for Secondary School Teachers at the Bachelor's Degree Level (2517)

2. ชื่อ นางสาวบังอร ฤทธาภรณ์

Miss Bungorn Ritthaporn

คุณวุฒิ อ.บ. 2509 (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

อ.ม. (ภาษาไทย) 2512 (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

ตำแหน่ง หัวหน้าภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

ประสบการณ์ สอนภาษาและวรรณคดีไทยในระดับปริญญาตรี เป็นเวลา 15 ปี (ที่ มศว. ปทุมวัน เป็นเวลา 7 ปี)

3. ชื่อ นางสาว วรลักษณ์ พับบรรจง
Miss Voralak Phubbunchong

คุณวุฒิ อ.บ. 2519 (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)
อ.ม. (บาลีสันสกฤต) 2522 (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

ประสบการณ์ สอนภาษาและวรรณคดีไทยในระดับปริญญาตรี เป็นเวลา 5 ปี

4. ชื่อ นายต่อพงศ์ แจ่มทวี
Mr. Torpong Jamtawee

คุณวุฒิ อ.บ. (อังกฤษ - เยอรมัน) 2519 มหาวิทยาลัยศิลปากร
Deutschlehrer Diplom 2524 (Goethe-Institut,Munich)2524

ตำแหน่ง อาจารย์แผนกภาษาเยอรมัน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน
ผู้ช่วยรองอธิการบดีฝ่ายกิจการนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

ประสบการณ์ สอนโรงเรียนสาธิต มศว. ปทุมวัน 2 ปี
สอนภาษาและวรรณคดีเยอรมันในระดับปริญญาตรี เป็นเวลา 4 ปี

ภาคผนวก ข

แบบสอบถาม

คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2 กันยายน 2526

เรื่อง ขอทราบรายละเอียดเกี่ยวกับที่ทำงาน

เรียน บัณฑิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ด้วยคณะกรรมการโครงการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรและการทำงานของบัณฑิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กำลังดำเนินงานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตร เพื่อนำผลการวิจัยมาปรับปรุงหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพ และให้ได้ผลดีแก่ผู้เรียนมากที่สุด ในการนี้ เพื่อคณะกรรมการ ฯ จะได้รับข้อมูลที่ถูกต้องให้มากที่สุด จึงใคร่ ขอความกรุณาจากท่านช่วยส่งรายละเอียดเกี่ยวกับที่อยู่ และที่ทำงานที่แน่นอนของท่าน เพื่อที่คณะกรรมการ ฯ จะได้จัดส่งแบบสอบถามไปยังท่านและนายจ้างของท่านเพื่อจะได้ข้อมูลมาดำเนินการวิจัยต่อไป ทั้งนี้ คณะกรรมการ ฯ ได้แนบไปรษณียบัตรสำหรับตอบรับมาพร้อมจดหมายฉบับนี้

คณะกรรมการขอขอบคุณในความร่วมมือของท่านมาในโอกาสนี้ด้วย และขอความกรุณาท่านช่วยส่งข่าวกลับโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวสมุล รัตตากร)
หัวหน้าโครงการวิจัยฯ

คณะมนุษยศาสตร์
โทร. 2527055, 2527048

ขอความกรุณาแจ้งให้ทราบด้วยว่าท่านเรียนวิชาโทอะไร เพื่อการส่งแบบสอบถาม

คณะผู้วิจัย

1. รองศาสตราจารย์ ดร.สมุล รัตตากร หัวหน้าโครงการวิจัย
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพันธุ์ กุญชร ณ อยุธยา
3. อาจารย์ปังอร ฤทธาภรณ์
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรลักษณ์ ทับบรรจง
5. อาจารย์ต่อพงศ์ แจ่มทวี

คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

9 พฤศจิกายน 2526

เรื่อง ขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

เรียน อาจารย์คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ด้วยคณะกรรมการโครงการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กำลังดำเนินงานวิจัยหลักสูตรคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในการนี้คณะกรรมการ ฯ ประสงค์จะขอความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถามเพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงหลักสูตร ให้เป็นประโยชน์ต่อบัณฑิตให้มากที่สุด

คณะกรรมการ ฯ จึงขอความร่วมมือจากท่านช่วยกรุณาทำแบบสอบถาม (คณะกรรมการ ฯ จะมาเก็บแบบสอบถามเอง) เพื่อคณะกรรมการ ฯ จะได้รับข้อมูลให้มากที่สุดจะได้เป็นผลดีต่องานวิจัย

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่านมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ลมุล รัตตากร)
หัวหน้าโครงการวิจัย ฯ

คณะผู้วิจัย

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ลมุล รัตตากร หัวหน้าโครงการวิจัย
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพันธุ์ กุญชร ณ อยุธยา
3. อาจารย์บังอร ฤทธาภรณ์
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรลักษณ์ ฟับบรรจง
5. อาจารย์ต่อพงศ์ แสงทวี

แบบสอบถาม

ของ

โครงการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตร

และการทำงานของบัณฑิตคณะมนุษยศาสตร์

ที่จบปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

จัดทำโดย

คณะผู้วิจัย

คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

แบบสอบถาม

โครงการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรและการทำงานของบัณฑิต
คณะมนุษยศาสตร์ที่จบปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบ

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นในเรื่องหลักสูตรและการเรียนการสอนตามหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โปรดตอบตามความคิดเห็นที่เป็นจริงของท่าน เพราะคำตอบดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ในการพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ต่อไปในอนาคตมากที่สุด

แบบสอบถามอาจารย์

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบ

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าข้อความตามความเป็นจริง หรือกรอกข้อความลงในช่องว่างตามสถานภาพที่เป็นจริงของท่าน

1. ท่านเป็นอาจารย์ประจำวิทยาเขต

2. ถ้าท่านมีตำแหน่งทางบริหาร ท่านปฏิบัติหน้าที่อะไร

   (ถ้าไม่มีให้ผ่านไปตอบข้อ 4)

   ☐ 1. คณบดี

   ☐ 2. รองคณบดี วิทยาเขต .....

   ☐ 3. ผู้ช่วยคณบดี วิทยาเขต .....

   ☐ 4. หัวหน้าภาควิชา (วิทยาเขต) .....

   ☐ 5. หัวหน้าแผนกวิชา (วิทยาเขต) .....

3. ท่านเป็นอาจารย์ผู้สอนสังกัดภาควิชา

4. ตำแหน่งทางวิชาการ

   ☐ 1. ศาสตราจารย์

   ☐ 2. รองศาสตราจารย์

   ☐ 3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์

   ☐ 4. อาจารย์

5. ประสบการณ์ในการสอนระดับอุดมศึกษา

   ☐ 1. ต่ำกว่า 3 ปี

   ☐ 2. 3 - 5 ปี

   ☐ 3. 6 - 10 ปี

   ☐ 4. มากกว่า 10 ปี

คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

9 พฤศจิกายน 2526

เรื่อง ขอความร่วมมือตอบแบบสอบถาม

เรียน บัณฑิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ด้วยคณะกรรมการโครงการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กำลังดำเนินงานวิจัยหลักสูตรของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเพื่อนำข้อมูลที่ได้รับมาปรับปรุงหลักสูตรให้ใช้ได้ผลดี เป็นประโยชน์ต่อบัณฑิตในการปฏิบัติงานต่อไป การดำเนินงานวิจัยครั้งนี้จะประสบความสำเร็จไปไม่ได้ ถ้าไม่ได้รับความร่วมมือจากบัณฑิตของคณะมนุษยศาสตร์ ซึ่งได้ศึกษาหลักสูตรนี้มา

คณะกรรมการโครงการวิจัย ฯ หวังในความร่วมมือของท่านที่จะช่วยตอบแบบสอบถามและส่งคืนมายัง รศ.ดร.ลมุล รัตตากร คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

ขอขอบคุณในความร่วมมือมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ลมุล รัตตากร

(รองศาสตราจารย์ ดร.ลมุล รัตตากร)
หัวหน้าโครงการวิจัย ฯ

คณะผู้วิจัย

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ลมุล รัตตากร หัวหน้าโครงการวิจัย
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพันธุ์ กุญชร ณ อยุธยา
3. อาจารย์บังอร ฤทธาภรณ์
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรลักษณ์ ฟับบรรจง
5. อาจารย์ต่อพงศ์ แจ่มทวี

แบบสอบถาม

ของ

โครงการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตร

และการทำงานของบัณฑิตคณะมนุษยศาสตร์

ที่คบปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

จัดทำโดย

คณะผู้วิจัย

คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

แบบสอบถาม

โครงการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรและการทำงานของบัณฑิต
คณะมนุษยศาสตร์ ที่จบปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบ

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นในเรื่องหลักสูตรและการเรียนการสอนตามหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ว่ามีความสอดคล้องเหมาะสมกับการทำงานของบัณฑิตมากน้อยเพียงใด โปรดตอบตามความคิดเห็นที่เป็นจริงของท่าน เพราะคำตอบดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ในการพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ต่อไปในอนาคตมากที่สุด

แบบสอบถามบัณฑิต

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบ

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าข้อความที่เป็นจริง หรือ กรอกข้อความลงในช่องว่าง ตามสถานภาพที่เป็นจริงของท่าน

1. ประเภทผู้ตอบ

☐ 1. บัณฑิตที่จบแล้วกำลังหางานทำ

☐ 2. บัณฑิตมีงานทำแล้ว

☐ 3. บัณฑิตกำลังศึกษาต่อ

2. ท่านสำเร็จการศึกษาจากคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

☐ วิทยาเขต .....

☐ วิชาเอก .....

☐ วิชาโท .....

☐ ปีการศึกษาที่สำเร็จ .....

3. เมื่อสำเร็จปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิตแล้วท่านตั้งใจจะ

☐ 1. ศึกษาต่อ

☐ 2. ทำงาน

☐ 3. ศึกษาต่อและทำงานด้วย

☐ 4. ยังไม่ทราบ

☐ 5. อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

4. ท่านมีประสบการณ์ในการทำงาน หลังสำเร็จปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิตมาแล้ว

☐ 1. ต่ำกว่า 1 ปี - 1 ปี

☐ 2. มากกว่า 1 ปี แต่ไม่เกิน 3 ปี

☐ 3. มากกว่า 3 ปี

5. ปัจจุบันท่านทำงานหลักในตำแหน่ง .....

สังกัด .....

.....

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตร

ในข้อ 2 ถึง 8 โปรดใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องคะแนนตามความเป็นจริงที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โดยคะแนนดังกล่าวมีความหมาย ดังนี้ :- (สำหรับบัณฑิตไม่ต้องตอบข้อ 8)

1. หมายถึง น้อยมาก
2. หมายถึง น้อย
3. หมายถึง ปานกลาง
4. หมายถึง มาก
5. หมายถึง มากที่สุด

ตัวอย่าง

ข้อความ	คะแนน				
	5	4	3	2	1
0 หลักสูตรกำหนดรายวิชาที่เหมาะสมกับการทำงานของบัณฑิต					/
00 หลักสูตรส่งเสริมให้บัณฑิตมีคุณธรรมและจริยธรรม			/		

ในข้อ 0 ท่านให้คะแนน 1 หมายความว่าท่านเห็นว่าหลักสูตรกำหนดรายวิชาที่เหมาะสมกับการทำงานของบัณฑิตไว้มาก

ในข้อ 00 ท่านให้คะแนน 3 หมายความว่าท่านเห็นว่าหลักสูตรส่งเสริมให้บัณฑิตมีคุณธรรมและจริยธรรมปานกลาง

ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรและการเรียนการสอนตามหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จะแบ่งเป็น 8 ด้านดังนี้ :-

1. โครงสร้างของหลักสูตร
2. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร
3. การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา
4. การจัดการเรียนการสอน
5. การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน
6. การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ
7. ความสัมพันธ์ของรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิต
8. การประเมินและพัฒนาหลักสูตร (ตอบเฉพาะอาจารย์)

1. โครงสร้างของหลักสูตร

ท่านเห็นด้วยกับโครงสร้างของหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มากน้อยเพียงใด

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าข้อความที่เป็นจริงหรือกรอกข้อความลงในช่องว่าง

1. จำนวนหน่วยกิตรวมทั้งหลักสูตร 140 หน่วยกิต

   ☐ 1. มากไป

   ☐ 2. น้อยไป

   ☐ 3. พอดี

2. หลักสูตรได้จัดสัดส่วนหน่วยกิต ระหว่างวิชาพื้นฐานทั่วไป (27 %) วิชาเอกและวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน (43 - 51 %) วิชาโท (13 %) และวิชาเลือก (12 - 17 %) ท่านเห็นว่า

   ☐ 1. เหมาะสม

   ☐ 2. ไม่เหมาะสม

   ถ้าไม่เหมาะสมท่านคิดว่าควรเป็นเช่นไร .....

3. วิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตรครอบคลุมสาขาวิชาต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน

   ☐ 1. เหมาะสม

   ☐ 2. ไม่เหมาะสม

   ถ้าไม่เหมาะสมท่านคิดว่าควรเป็นเช่นไร .....

4. จำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตร

☐ 1. เหมาะสม

☐ 2. ไม่เหมาะสม

ถ้าไม่เหมาะสม ท่านคิดว่าควรจะเป็นเช่นไร

5. จำนวนหน่วยกิตของวิชาเอก

☐ 1. มากไป

☐ 2. น้อยไป

☐ 3. พอดี

6. จำนวนหน่วยกิตของวิชาโท

☐ 1. มากไป

☐ 2. น้อยไป

☐ 3. พอดี

7. จำนวนหน่วยกิตของวิชาเลือก

☐ 1. มากไป

☐ 2. น้อยไป

☐ 3. พอดี

8. จำนวนหน่วยกิตของวิชาพื้นฐานทั่วไปส่วนใหญ่เป็นวิชาละ 2 หน่วยกิต ท่านเห็นว่า

☐ 1. เหมาะสม

☐ 2. ไม่เหมาะสม

ถ้าไม่เหมาะสมท่านคิดว่าควรเป็นเช่นไร .....

9. จำนวนหน่วยกิตของวิชาเอกส่วนใหญ่เป็นวิชาละ 2 หน่วยกิต ท่านเห็นว่า

☐ 1. เหมาะสม

☐ 2. ไม่เหมาะสม

ถ้าไม่เหมาะสมท่านคิดว่าควรเป็นเช่นไร .....

10. จำนวนหน่วยกิตของวิชาโทส่วนใหญ่เป็นวิชาละ 2 หน่วยกิต ท่านเห็นว่า

☐ 1. เหมาะสม

☐ 2. ไม่เหมาะสม

ถ้าไม่เหมาะสมท่าคิดว่าควรเป็นเช่นไร .....

11. เวลาที่ใช้ในการสอนแต่ละวิชา

☐ 1. เหมาะสม

☐ 2. ไม่เหมาะสม

ถ้าไม่เหมาะสมท่านคิดว่าควรเป็นเช่นไร .....

12. การจัดวิชาพื้นฐานเฉพาะด้านควรจัด

☐ 1. รวมกับวิชาเอก

☐ 2. รวมกับวิชาเอกและวิชาโท

☐ 3. แยกต่างหาก

☐ 4. อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

.....

13. สาขาวิชาเอกที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์

☐ 1. มากไป ควรตัดสาขาวิชา .....

☐ 2. น้อยไป ควรเพิ่มสาขาวิชา .....

☐ 3. พอดี

14. สาขาวิชาโทที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์

☐ 1. มากไป ควรตัดสาขาวิชา .....

☐ 2. น้อยไป ควรเพิ่มสาขาวิชา .....

☐ 3. พอดี

ข้อเสนอแนะ .....

.....

.....

.....

.....

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

หลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้ระบุความมุ่งหมายไว้ ท่านได้มีโอกาสปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือเห็นว่าจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่อไปนี้ถูกต้องตามความเป็นจริงมากน้อยเพียงใด

	คะแนน				
	5	4	3	2	1
1. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำการค้นคว้า วิจัย					
2. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ผลิตเอกสาร ตำรา และอุปกรณ์ในการเรียนการสอน					
3. สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ					
4. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านภาษา					
5. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านวรรณคดี					
6. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านศิลปะ					
7. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับชุมชนในการทะนุบำรุงด้านดนตรี					
8. สนับสนุนการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ					
9. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความชาบซึ้งในศิลปวัฒนธรรมของชาติ					
10. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามัคคี รู้จักรับผิดชอบร่วมกัน และมีมนุษยสัมพันธ์ดี					
11. ส่งเสริมให้นิสิตได้ร่วมมือกับนิสิตในคณะอื่น ๆ ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามโครงการร่วมของมหาวิทยาลัย					
12. ส่งเสริมให้นิสิตร่วมงานในโครงการผลิตครูปริญญาระดับต่าง ๆ					
13. ส่งเสริมให้นิสิตมีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด					

	คะแนน				
	5	4	3	2	1
14. ท่านได้เคยรับทราบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อนเริ่มการเรียนการสอน					
15. ท่านได้ดำเนินการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร					

ข้อเสนอแนะ _____

_____

_____

_____

_____

3. การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา

ท่านเห็นว่า การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาของหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถูกต้องตามความเป็นจริงมากน้อยเพียงใด

	คะแนน				
	5	4	3	2	1
1. เนื้อหาวิชาในหลักสูตรสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้					
2. เนื้อหาวิชาในหลักสูตรสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้					
3. หลักสูตรจัดให้มีการฝึกงานด้วย					
4. หลักสูตรมีรายวิชาที่จะช่วยฝึกให้ผู้เรียนมีมนุษยสัมพันธ์ดี					
5. หลักสูตรมีรายวิชาที่จะช่วยฝึกให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด					
6. หลักสูตรมีรายวิชาที่จะให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้พัฒนาตนและพัฒนาสังคมได้					
7. หลักสูตรมีรายวิชาที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีคุณธรรมและจริยธรรม					
8. วิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตรช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้พื้นฐานในการที่จะเรียนต่อในระดับวิชาเอกและวิชาโท					
9. วิชาพื้นฐานทั่วไปที่จัดไว้ในหลักสูตรช่วยให้ผู้เรียนเป็นคนดีและสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้					
10. รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานได้					
11. รายวิชาในวิชาเอกช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้ลึกซึ้งในสาขาวิชานั้น					

	คะแนน				
	5	4	3	2	1
12. รายวิชาในวิชาเอกและวิชาโทสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปได้					
13. เนื้อหาวิชาที่เรียนมีความซ้ำซ้อนกันมาก					
14. นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาเอกและวิชาโทได้ตามความสามารถ ความสนใจ และความถนัด					
15. นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาโทในคณะอื่น ๆ ได้					
16. นิสิตมีโอกาสเลือกเรียนวิชาเลือกตามความสามารถ ความสนใจ และความถนัด					

ข้อเสนอแนะ .....

.....

.....

.....

4. การจัดการเรียนการสอน

ท่านเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถูกต้องตามความเป็นจริงมากน้อยเพียงใด

	คะแนน				
	5	4	3	2	1
1. ผู้สอนได้เชื่อมโยงความรู้ที่สอนให้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้					
2. ผู้สอนเน้นความรู้ที่สามารถนำไปใช้ปฏิบัติได้					
3. ในระหว่างการเรียนการสอน ผู้เรียนได้มีโอกาสออกไปศึกษาดูงานนอกสถานที่					
4. ผู้สอนวางแผนการสอนและเตรียมการสอนมาอย่างดี					
5. ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบก่อนเริ่มการเรียนถึงวัตถุประสงค์ของวิชาที่เรียน กิจกรรมการเรียนและการประเมินผล					
6. ผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี					
7. ผู้สอนสามารถถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เรียนเข้าใจได้เป็นอย่างดี					
8. ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน					
9. ผู้สอนได้แทรกการอบรมด้านคุณธรรมและจริยธรรมไว้ในเนื้อหาวิชาที่สอนด้วย					
10. ผู้สอนได้ใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนอย่างเหมาะสม					
11. ผู้สอนได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองอย่างกว้างขวาง					
12. ผู้สอนได้ให้รายชื่อหนังสือและเอกสารที่ผู้เรียนสามารถไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองได้					

	คะแนน				
	5	4	3	2	1
13. ผู้สอนได้สอนโดยการเสนอปัญหาให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์และสังเคราะห์					
14. ผู้สอนเน้นความรู้ที่สามารถนำไปพัฒนาสังคมได้					
15. เนื้อหาวิชาในรายวิชาพื้นฐานทั่วไป ส่วนใหญ่เน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่าการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน					
16. เนื้อหาวิชาในรายวิชาเอกและวิชาโทเน้นหนักด้านทฤษฎีมากกว่า					
17. ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ					
18. ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการพัฒนาชุมชน					
19. ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมในการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ ของชาติ					
20. ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพครูได้ ถึงแม้จะไม่ได้ศึกษาทางด้านการศึกษา					
21. ผู้เรียนมีโอกาสร่วมในกิจกรรมการเรียนกับผู้เรียนในคณะอื่น ๆ					
22. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเป็นไปด้วยดี					
23. อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีการสอนหลาย ๆ แบบ เช่น การบรรยาย อภิปราย การทดลองแก้ปัญหา ฯลฯ					
24. อาจารย์ผู้สอนได้นำวิชาที่ตนสอนไปสัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ ด้วย					

ข้อเสนอแนะ .....

.....

.....

5. การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

ท่านเห็นว่าการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนตามหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถูกต้องตามความเป็นจริงมากน้อยเพียงใด

	คะแนน				
	5	4	3	2	1
1. มีการวัดและประเมินผลทั้งในระหว่างเรียนและหลังการเรียน					
2. การวัดและประเมินผลในแต่ละวิชามีหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบ การเขียนรายงาน การอภิปราย การสังเกต การปฏิบัติ ฯลฯ					
3. การวัดและประเมอนผล มีการวัดและประเมินผลทั้งด้านความรู้ ทักษะและคุณลักษณะ					
4. ในการวัดและประเมินผล ผู้สอนเป็นผู้วัดและประเมินผลแต่ผู้เดียว					
5. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผลตนเอง					
6. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผู้สอน					
7. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน					
8. การวัดและประเมินผลรายวิชาส่วนใหญ่มีวิธีการที่เหมาะสม					
9. ผู้สอนนำผลจากการวัดและประเมินผลมาปรับปรุงการเรียนการสอน					
10. ผู้สอนได้ทำการวิเคราะห์ข้อสอบอยู่เสมอ					
11. ผู้เรียนได้รับคำชี้แจงจากผู้สอนถึงข้อบกพร่องในการทำข้อสอบหรือจากการประเมินผลแบบอื่น ๆ					

	คะแนน				
	5	4	3	2	1
12. ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบถึงผลงานการประเมินอย่างรวดเร็ว					
13. ผู้สอนได้จัดให้มีการสอนซ่อมเสริมแก่ผู้เรียนที่มีปัญหา					

ข้อเสนอแนะ .....

.....

.....

.....

6. การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ

ท่านเห็นว่าการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการของมหาวิทยาลัยในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้ ถูกต้องตามความเป็นจริงมากน้อยเพียงใด

	คะแนน				
	5	4	3	2	1
1. มหาวิทยาลัยมีบริการผลิตเอกสารและตำราเรียนที่เหมาะสม					
2. ห้องสมุดมีหนังสือและเอกสารสำหรับการศึกษาค้นคว้าอย่างเพียงพอและทันสมัย					
3. ห้องเรียนมีบรรยากาศและสภาพที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน					
4. มหาวิทยาลัยส่งเสริมให้อาจารย์ผู้สอนได้ผลิตเอกสารตำราเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอน					
5. มหาวิทยาลัยได้จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความรู้และความก้าวหน้าทางวิชาการของอาจารย์และนิสิตอยู่เป็นประจำ					
6. คณะมนุษยศาสตร์ได้จัดให้อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำ					
7. คณะมนุษยศาสตร์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้มีบทบาทที่สำคัญในการส่งเสริมทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ					
8. คณะมนุษยศาสตร์ในวิทยาเขตต่าง ๆ ได้มีบทบาทสำคัญในการอบรมจริยธรรมและคุณธรรมให้แก่ผู้เรียน					
9. มหาวิทยาลัยได้จัดให้มีการปฐมนิเทศและปัจฉิมนิเทศที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน					
10. มหาวิทยาลัยจัดบริการแนะแนวอาชีพให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ก่อนจบการศึกษา					

	คะแนน				
	5	4	3	2	1
11. มหาวิทยาลัยจัดบริการให้คำแนะนำในการศึกษาต่อหรือการทำงาน					
12. การจัดตารางสอนและตารางสอบเหมาะสม					
13. คณะมนุษยศาสตร์มีห้องปฏิบัติการทางภาษาที่เหมาะสม					
14. มหาวิทยาลัยมีบริการด้านเทคโนโลยีทางการสอนที่เหมาะสม					
15. ขนาดของห้องเรียนพอเหมาะกับจำนวนนิสิต					
16. จำนวนอาจารย์ในคณะมนุษยศาสตร์ต่อจำนวนนิสิตที่ต้องสอนทั้งคณะและนอกคณะเหมาะสม					
17. อาคารและสถานที่เรียนเหมาะสม					
18. มหาวิทยาลัยมีบริการด้านสุขภาพอนามัยที่เหมาะสม					

ข้อเสนอแนะ .....

.....

.....

.....

7. ความสัมพันธ์ของรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิต

ท่านคิดว่ารายวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนในหลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความสัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิตมากน้อยเพียงใด

โครงสร้างของหลักสูตร

หลักสูตรปริญญาตรีทางมนุษยศาสตร์ เป็นหลักสูตร 4 ปี นิสิตจะต้องเรียนรายวิชาต่าง ๆ เป็นจำนวนไม่น้อยกว่า 140 หน่วยกิต โดยมีส่วนประกอบของหลักสูตร ดังนี้ :-

1. วิชาพื้นฐานทั่วไปไม่น้อยกว่า 38 หน่วยกิต
2. วิชาเอกและวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน 60-75 หน่วยกิต
3. วิชาโทไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต
4. วิชาเลือก

1. วิชาพื้นฐานทั่วไป กำหนดให้เรียนไม่น้อยกว่า 38 หน่วยกิต
2. วิชาเอก นิสิตเลือกวิชาเอก 1 วิชาเอก และวิชาพื้นฐานเฉพาะด้านตามความต้องการของวิชาเอกนั้น ๆ

2.1 วิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทย กำหนดให้เรียนวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน 11 หน่วยกิต วิชาเอกบังคับ 28 หน่วยกิต และวิชาเลือก 22 หน่วยกิต รวมเป็น 61 หน่วยกิต

2.2 วิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษ กำหนดให้เรียนวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน 14 หน่วยกิต วิชาเอกบังคับ 23 หน่วยกิต และวิชาเอกเลือก 25 หน่วยกิต รวมเป็น 62 หน่วยกิต

2.3 วิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส กำหนดให้เรียนวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน 14 หน่วยกิต วิชาเอกบังคับ 30 หน่วยกิต และวิชาเอกเลือก 18 หน่วยกิต รวมเป็น 62 หน่วยกิต

2.4 วิชาเอกภาษาและวรรณคดีเยอรมัน กำหนดให้เรียนวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน 14 หน่วยกิต วิชาเอกบังคับ 30 หน่วยกิต และวิชาเอกเลือก 18 หน่วยกิต รวมเป็น 62 หน่วยกิต

2.5 วิชาเอกจิตวิทยา กำหนดให้เรียนวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน 21 หน่วยกิต วิชาเอก 48 หน่วยกิต รวมเป็น 69 หน่วยกิต

2.6 วิชาเอกดุริยางคศาสตร์ กำหนดให้เรียนวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน 8 หน่วยกิต วิชาเอก 52 หน่วยกิต รวมเป็น 60 หน่วยกิต

2.7 วิชาเอกศิลปะ กำหนดให้เรียนวิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน 24 หน่วยกิต และวิชาเอก 48 หน่วยกิต รวมเป็น 72 หน่วยกิต

3. วิชาโท นิสิตเลือกเรียนวิชาโทที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัย 1 วิชาโท จำนวนหน่วยกิตไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต

4. วิชาเลือก ให้เลือกเรียนรายวิชาใด ๆ ที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัย เพื่อให้ได้จำนวนหน่วยกิตไม่น้อยกว่า 140 หน่วยกิต

วิชาพื้นฐานทั่วไป

กำหนดให้เรียนไม่น้อยกว่า 38 หน่วยกิต โดยเลือกเรียนวิชาพื้นฐานทั่วไปในสังกัดคณะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ :-

				คะแนน				
				5	4	3	2	1
1. คณะพลศึกษา กำหนดให้เรียนไม่น้อยกว่า 2 หน่วยกิต								
พล	111	กรีฑา	1(2)					
พล	113	บาสเกตบอล 1	1(2)					
พล	115	เกมส์เบ็ดเตล็ด	1(2)					
พล	116	การบริหารกาย	1(2)					
พล	211	ว่ายน้ำ	1(2)					
พล	212	ฟุตบอล	1(2)					
พล	216	วอลเล่ย์บอล 1	1(2)					
พล	312	กิจกรรมเข้าจังหวะ	1(2)					
2. คณะวิทยาศาสตร์ กำหนดให้เรียนวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ในสังกัดคณะวิทยาศาสตร์ไม่น้อยกว่า 6 เดือน โดยเลือกเรียนจากรายวิชาทั้ง 3 กลุ่ม								
กลุ่มที่ 1 ต้องเรียนวิชาคณิตศาสตร์อย่างน้อย 1 วิชา								
คณิต	101	คณิตศาสตร์เบื้องต้น	2(2)					
คณิต	102	เรขาคณิตวิเคราะห์	2(2)					
คณิต	103	พีชคณิต	2(2)					
คณิต	104	แคลคูลัสเบื้องต้น	2(2)					

				คะแนน				
				5	4	3	2	1
กลุ่มที่ 2	ต้องเรียนวิชาวิทยาศาสตร์อย่างน้อย 1 วิชา							
เคมี	101	เคมีทั่วไป	2(2)					
ฟิสิกส์	101	ฟิสิกส์ทั่วไป	2(2)					
วิทย	101	วิทยาศาสตร์ชีวภาพ	2(2)					
วิทย	102	วิทยาศาสตร์กายภาพ	2(2)					
วิทย	201	วิทยาศาสตร์โลกและอวกาศ	2(2)					
กลุ่มที่ 3	เลือกเรียนวิชาอื่น ๆ จากวิชาพื้นฐานทั่วไป							
	ในกลุ่มที่ 1 หรือกลุ่มที่ 2 ที่ยังไม่ได้เรียนหรือ							
โภช	111	โภชนาการเบื้องต้น	2(2)					
3. <u>คณะสังคมศาสตร์</u>	ให้เรียนวิชาพื้นฐานทั่วไปในคณะสังคมศาสตร์							
	ไม่น้อยกว่า 8 หน่วยกิต							
ธุรกิจ	101	ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับธุรกิจ	2(2)					
ธุรกิจ	102	สถิติธุรกิจ	2(2)					
ประวัติ	100	พื้นฐานอารยธรรมไทย	2(2)					
ประวัติ	101	เหตุการณ์โลกปัจจุบัน	2(2)					
ประวัติ	102	อารยธรรมเปรียบเทียบ	3(3)					
ภูมิ	102	การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ	2(2)					
ภูมิ	103	ภูมิศาสตร์ประเทศไทย	2(2)					
ภูมิ	104	มนุษย์และสิ่งแวดล้อม	2(2)					
ภูมิ	105	ภูมิศาสตร์วัฒนธรรมเบื้องต้น	2(2)					
รัฐ	101	การเมืองเบื้องต้น	2(2)					

				คะแนน				
				5	4	3	2	1
เศรษฐ	101	ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจแห่งประเทศไทย	2(2)					
เศรษฐ	111	หลักเศรษฐศาสตร์	2(2)					
สังคม	101	สังคมวิทยาเบื้องต้น	2(2)					
สังคม	102	ประชากรศึกษา	2(2)					
สังคม	111	สังคมไทย	2(2)					

4. <u>คณะมนุษยศาสตร์</u> ให้เรียนวิชาพื้นฐานทั่วไปในสังกัดคณะมนุษยศาสตร์ ไม่น้อยกว่า 8 หน่วยกิต

บรรณ	101	ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า	2(2)					
ไทย	103	วาทการ	2(2)					
ศิลป	101	ศิลปะกับมนุษย์	2(2)					
ศึกษา	102	สังคีตนิยม	2(2)					
จิต	101	จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน	2(2)					
ปรัช	101	ปรัชญาเบื้องต้น	2(2)					
ปรัช	111	พุทธศาสน์	2(2)					

5. <u>ภาษาไทย</u> ให้เรียนวิชาภาษาไทย 4 หน่วยกิต

ไทย	101	ทักษะและความรู้ทางภาษา	2(2)					
ไทย	102	ความรู้พื้นฐานทางวรรณคดีและวรรณกรรมเอกของไทย	2(2)					

คะแนน				
5	4	3	2	1

6. ภาษาต่างประเทศ ให้เรียนวิชาภาษาต่างประเทศภาษาใดภาษาหนึ่ง ไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต

อัง	101	การอ่านเบื้องต้น 1	2(3)
อัง	102	การอ่านเบื้องต้น 2	2(3)
ฝรั่ง	111	ภาษาฝรั่งเศส	2(4)
ฝรั่ง	112	ภาษาฝรั่งเศส	2(4)
เยอร	111	ภาษาเยอรมัน 1	2(4)
เยอร	112	ภาษาเยอรมัน 2	2(4)

วิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทย

				คะแนน				
				5	4	3	2	1
วิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน กำหนดให้เรียน 11 หน่วยกิต จากรายวิชาต่อไปนี้								
ไทย	201	การพูดเพื่อประสิทธิผล	2(2)					
ไทย	211	การอ่าน	2(2)					
ไทย	311	การเขียน	2(2)					
ไทย	312	การใช้ภาษา	2(2)					
ไทย	313	ภาษาศาสตร์ทั่วไป	3(3)					
วิชาเอกบังคับ กำหนดให้เรียน 28 หน่วยกิต จากรายวิชาต่อไปนี้								
ไทย	314	ภาษาศาสตร์ 1	2(2)					
ไทย	315	ภาษาศาสตร์ 2	2(2)					
ไทย	316	ปัญหาภาษาไทยและการใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน	2(2)					
ไทย	317	วิวัฒนาการของภาษาไทย	3(3)					
ไทย	321	วรรณคดีวิจารณ์	2(2)					
ไทย	411	ภาษาบาลีสันสกฤตที่เกี่ยวกับภาษาไทย	2(2)					
ไทย	412	ภาษาเขมรที่เกี่ยวกับภาษาไทย	2(2)					
ไทย	413	หลักภาษา	3(3)					
ไทย	421	ร้อยแก้วร้อยกรอง	2(2)					
ไทย	422	วรรณกรรมปัจจุบัน	2(2)					
ไทย	424	วรรณคดีวิเคราะห์	3(3)					
ไทย	425	วรรณคดีเปรียบเทียบ	3(3)					

วิชาเอกเลือก ให้เลือกเรียน 22 หน่วยกิต จากรายวิชาต่อไปนี้

				คะแนน				
				5	4	3	2	1
ไทย	318	นิรุกติศาสตร์ไทยเบื้องต้น	2(2)					
ไทย	319	ตรรกวิทยาทางภาษา	2(2)					
ไทย	322	วรรณคดีเกี่ยวกับประวัติศาสตร์	2(2)					
ไทย	323	วรรณคดีเกี่ยวกับพุทธศาสนา	2(2)					
ไทย	324	วรรณคดีนิราศ	2(2)					
ไทย	325	วรรณคดีการละคร	2(2)					
ไทย	326	วรรณคดีเกี่ยวกับฉันทประเภท	2(2)					
ไทย	327	วรรณคดีชาดก	3(3)					
ไทย	328	นิทานคำกลอน	2(2)					
ไทย	351	คติชาวบ้าน	2(2)					
ไทย	352	อักษรย่อ	2(2)					
ไทย	414	ภาษาถิ่น	2(2)					
ไทย	415	ศัพท์สันนิษฐานและศัพท์บัญญัติ	2(2)					
ไทย	416	ภาษาเฉพาะกิจ	3(3)					
ไทย	417	การผลิตงานเชิงวิชาการ	3(3)					
ไทย	418	ภาษาบาลี	2(2)					
ไทย	419	ภาษาสันสกฤต	2(2)					
ไทย	423	วรรณกรรมการเมือง	2(2)					
ไทย	426	วรรณกรรมท้องถิ่น	2(2)					
ไทย	427	วรรณกรรมสำหรับเด็ก	2(2)					

วิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส

	คะแนน				
	5	4	3	2	1

1. วิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน 14 หน่วยกิต

ฝรั่ง	211	ภาษาฝรั่งเศส 3	2(4)
ฝรั่ง	212	ภาษาฝรั่งเศส 4	2 (4)
ฝรั่ง	221	การเขียนและการแปล 1	2(2)
ฝรั่ง	222	การเขียนและการแปล 2	2(2)
ฝรั่ง	231	สัทศาสตร์ฝรั่งเศส	2(2)
ฝรั่ง	241	วรรณคดีฝรั่งเศสเบื้องต้น	2(2)
ฝรั่ง	251	ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมฝรั่งเศส	2(2)

2. วิชาเอกบังคับ 30 หน่วยกิต

ฝรั่ง	311	ภาษาฝรั่งเศส 5	2(4)
ฝรั่ง	312	ภาษาฝรั่งเศส 6	2(4)
ฝรั่ง	313	ภาษาฝรั่งเศส 7	2(4)
ฝรั่ง	314	ภาษาฝรั่งเศส 8	2(4)
ฝรั่ง	321	การเขียนและการแปล 3	2(2)
ฝรั่ง	322	การเขียนและการแปล 4	2(2)
ฝรั่ง	323	การเขียนและการแปล 5	2(2)
ฝรั่ง	324	การเขียนและการแปล 6	2(2)
ฝรั่ง	331	การพูด 1	2 (2)
ฝรั่ง	332	การพูด 2	2(2)
ฝรั่ง	341	วรรณคดีฝรั่งเศสคริสต์ศตวรรษที่ 17	2(2)
ฝรั่ง	342	วรรณคดีฝรั่งเศสคริสต์ศตวรรษที่ 18	2(2)

วิชาเอกภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส (ต่อ)

				คะแนน				
				5	4	3	2	1
ฝรั่ง	343	วรรณคดีฝรั่งเศสคริสตศตวรรษที่ 19	2(2)					
ฝรั่ง	344	วรรณคดีฝรั่งเศสคริสตศตวรรษที่ 20	2(2)					
ฝรั่ง	351	ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมฝรั่งเศส 2	2(2)					
3. วิชาเอกเลือก 18 หน่วยกิต								
ฝรั่ง	421	การโต้ตอบจดหมายและย่อความ	2(2)					
ฝรั่ง	422	ไวยากรณ์และนิรุกติศาสตร์ฝรั่งเศส 1	2(2)					
ฝรั่ง	423	ไวยากรณ์และนิรุกติศาสตร์ฝรั่งเศส 2	2(2)					
ฝรั่ง	441	วรรณคดีฝรั่งเศสยุคกลางและยุคฟื้นฟู	2(2)					
ฝรั่ง	451	ศิลปกรรมและสถาปัตยกรรมฝรั่งเศส 1	2(2)					
ฝรั่ง	452	ศิลปกรรมและสถาปัตกรรมฝรั่งเศส 2	2(2)					
ฝรั่ง	453	จิตรกรรมอิมเพรสชันนิสม์	2(2)					
ฝรั่ง	454	เทวตำนานและคัมภีร์ไบเบิล	2(2)					
ฝรั่ง	455	ฝรั่งเศสสมัยปัจจุบัน	2(2)					
ฝรั่ง	461	กวีนิพนธ์เอกในวรรณคดีฝรั่งเศส	2(2)					
ฝรั่ง	471	นวนิยายฝรั่งเศส 1	2(2)					
ฝรั่ง	472	นวนิยายฝรั่งเศส 2	2(2)					
ฝรั่ง	481	บทละครสมัยคลาสสิค	2(2)					
ฝรั่ง	482	บทละครร่วมสมัย	2(2)					
ฝรั่ง	491	วรรณคดีวิจารณ์	2(2)					
ฝรั่ง	492	สัมมนานักเขียนเอกฝรั่งเศส	2(2)					
ฝรั่ง	493	สัมมนาจิตรกรเอกของยุโรป	2(2)					
ฝรั่ง	494	สัมมนาเหตุการณ์สำคัญทางการเมือง และสังคมในฝรั่งเศส	2(2)					

	คะแนน				
	5	4	3	2	1

ฝรั่ง 495 ประวัติแนวความคิดทางปรัชญาและวรรณคดี
ฝรั่งเศส 2(2) .....

ฝรั่ง 496 ภาพยนตร์ฝรั่งเศส 2(2)

วิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษ

1. วิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน กำหนดให้เรียน 14 หน่วยกิต จากรายวิชาต่อไปนี้

				คะแนน				
				5	4	3	2	1
อัง	211	การอ่านเอาความ	2(2)					
อัง	212	การอ่านเก็บใจความ	2(2)					
อัง	221	ไวยากรณ์และการเขียน 1	2(2)					
อัง	222	ไวยากรณ์และการเขียน 2	2(2)					
อัง	231	การฝึกฟัง-พูด	2(3)					
อัง	241	พื้นฐานทางวรรณคดี	2(2)					
ภาษา	313	ระบบเสียงภาษาอังกฤษ	2(2)					

2. วิชาเอกบังคับ กำหนดให้เรียน 23 หน่วยกิต จากรายวิชาต่อไปนี้

อัง	312	การอ่านเชิงวิเคราะห์	2(2)					
อัง	321	การเขียน 1	2(2)					
อัง	322	การเขียน 2	2(2)					
อัง	323	การเขียน 3	2(2)					
อัง	331	การพูด 1	2 (3)					
อัง	332	การพูด 2	2(3)					
อัง	341	วรรณคดี 1 (ร้อยกรองและร้อยแก้วเบื้องต้น)	2(2)					
อัง	342	วรรณคดี 2 (นวนิยายและเรื่องสั้น)	2(2)					
อัง	343	บทละคร	3(3)					
อัง	351	การแปลเบื้องต้น	2(2)					
อัง	412	การอ่านเชิงวิจารณ์	2(2)					

3. วิชาเลือก ให้เลือกเรียน 25 หน่วยกิต

จากรายวิชาทั้ง 2 หมวด

				คะแนน				
				5	4	3	2	1
3.1 หมวดทักษะ								
อัง	411	การฝึกอ่านเร็ว	2(2)					
อัง	421	การเขียนเรียงความ	2(2)					
อัง	422	การเขียนเชิงวิจารณ์	2(2)					
อัง	423	การย่อและจดหมาย	2(2)					
อัง	424	การค้นคว้าเขียนรายงาน	2(2)					
อัง	431	การพูด 3	2(3)					
อัง	432	การรายงานและการอภิปราย	2(3)					
อัง	451	การแปล 1	2(2)					
อัง	452	การแปล 2	2(2)					
อัง	453	การแปลแบบล่าม 1	2(2)					
อัง	454	การแปลแบบล่าม 2	2 (2)					
3.2 หมวดวรรณคดี								
อัง	461	กวีนิพนธ์อังกฤษ	3(3)					
อัง	462	กวีนิพนธ์อเมริกัน	2(2)					
อัง	471	นวนิยายอังกฤษ	2(2)					
อัง	472	นวนิยายอเมริกัน	2(2)					
อัง	473	วิวัฒนาการความเรียงและวารสารอังกฤษ	2(2)					
อัง	481	บทละครเชคสเปียร์	2(2)					
อัง	482	บทละครอังกฤษ	2(2)					
อัง	483	บทละครอเมริกัน	2(2)					
อัง	484	บทละครยุโรป	2(2)					
อัง	491	ปรัชญาและวรรณคดี	2(2)					
อัง	492	ทฤษฎีวรรณคดีวิจารณ์	2(2)					

วิชาโทภาษาและวรรณคดีไทย

กำหนดให้เรียนไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต จากรายวิชาต่อไปนี้

วิชาบังคับ				คะแนน				
				5	4	3	2	1
ไทย	211	การอ่าน	2(2)					
ไทย	311	การเขียน	2 (2)					
ไทย	312	การใช้ภาษา	2(2)					
ไทย	413	หลักภาษา	3(3)					
ไทย	422	วรรณกรรมปัจจุบัน	2(2)					
และเลือกเรียนอีกไม่น้อยกว่า 7 หน่วยกิต จากรายวิชา								
ไทย	201	การพูดเพื่อประสิทธิผล	2(2)					
ไทย	313	ภาษาศาสตร์ทั่วไป	3(3)					
ไทย	314	ภาษาศาสตร์ 1	2(2)					
ไทย	315	ภาษาศาสตร์ 2	2(2)					
ไทย	316	ปัญหาภาษาไทยและการใช้ภาษาในปัจจุบัน	2(2)					
ไทย	317	วิวัฒนาการของภาษาไทย	3(3)					
ไทย	318	นิรุกติศาสตร์เบื้องต้น	2(2)					
ไทย	319	ตรรกวิทยาทางภาษา	2(2)					
ไทย	321	วรรณคดีวิจารณ์	2(2)					
ไทย	322	วรรณคดีเกี่ยวกับประวัติศาสตร์	2(2)					
ไทย	323	วรรณคดีเกี่ยวกับพุทธศาสนา	2(2)					
ไทย	324	วรรณคดีนิราศ	2(2)					
ไทย	325	วรรณคดีการละคร	2(2)					
ไทย	326	วรรณคดีเกี่ยวกับฉันทลักษณ์	2(2)					
ไทย	327	วรรณคดีชาดก	3(3)					

วิชาโทภาษาและวรรณคดีไทย (ต่อ)

				คะแนน				
				5	4	3	2	1
ไทย	328	นิทานคำกลอน	2(2)					
ไทย	411	ภาษาบาลีสันสกฤตที่เกี่ยวกับภาษาไทย	2(2)					
ไทย	412	ภาษาเขมรที่เกี่ยวกับภาษาไทย	2(2)					
ไทย	414	ภาษาถิ่น	2(2)					
ไทย	415	ศัพท์สันนิษฐานและศัพท์บัญญัติ	2(2)					
ไทย	416	ภาษาเฉพาะกิจ	3(3)					
ไทย	417	การผลิตงานเขียนเชิงวิชาการ	3(3)					
ไทย	418	ภาษาบาลี	2(2)					
ไทย	419	ภาษาสันสกฤต	2(2)					
ไทย	421	ร้อยแก้วและร้อยกรอง	2(2)					
ไทย	424	วรรณคดีวิเคราะห์	3(3)					
ไทย	425	วรรณคดีเปรียบเทียบ	3(3)					
ไทย	426	วรรณกรรมท้องถิ่น	2(2)					
ไทย	427	วรรณกรรมสำหรับเด็ก	2(2)					

วิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศส

	คะแนน				
	5	4	3	2	1

วิชาพื้นฐานทั่วไปบังคับ

ฝรั่ง	111	ภาษาฝรั่งเศส 1	2(4)
ฝรั่ง	112	ภาษาฝรั่งเศส 2	2(4)

และจะต้องเรียนวิชาพื้นฐานเฉพาะด้านและวิชาโทจากรายวิชาต่อไปนี้

1. วิชาพื้นฐานเฉพาะด้าน 10 หน่วยกิต

ฝรั่ง	211	ภาษาฝรั่งเศส 3	2(4)
ฝรั่ง	212	ภาษาฝรั่งเศส 4	2(4)
ฝรั่ง	221	การเขียนและการแปล 1	2(2)
ฝรั่ง	222	การเขียนและการแปล 2	2(2)
ฝรั่ง	241	วรรณคดีฝรั่งเศสเบื้องต้น	2(2)

2. วิชาโท กำหนดให้เรียน 20 หน่วยกิต จากรายวิชาต่อไปนี้

ฝรั่ง	311	ภาษาฝรั่งเศส 5	2(4)
ฝรั่ง	312	ภาษาฝรั่งเศส 6	2(4)
ฝรั่ง	313	ภาษาฝรั่งเศส 7	2(4)
ฝรั่ง	314	ภาษาฝรั่งเศส 8	2(4)
ฝรั่ง	321	การเขียนและการแปล 3	2(2)
ฝรั่ง	322	การเขียนและการแปล 4	2(2)
ฝรั่ง	323	การเขียนและการแปล 5	2(2)
ฝรั่ง	324	การเขียนและการแปล 6	2(2)
ฝรั่ง	455	ฝรั่งเศสสมัยปัจจุบัน	2(2)
ฝรั่ง	472	นวนิยายฝรั่งเศส 2	2(2)

คะแนน				
5	4	3	2	1

3. วิชาเลือก

ฝรั่ง	421	การโต้ตอบจดหมายและย่อความ	2(2)
ฝรั่ง	453	วิตรกรรมอิมเพรสชันนิสม์	2(2)
ฝรั่ง	481	บทละครสมัยคลาสสิค	2(2)
ฝรั่ง	482	บทละครร่วมสมัย	2(2)
ฝรั่ง	494	สัมมนาเหตุการณ์สำคัญทางการเมือง	2(2)
		และสังคมในฝรั่งเศส	2(2)
ฝรั่ง	469	ภาพยนตร์ฝรั่งเศส	2(2)

3. วิชาเลือก

				คะแนน				
				5	4	3	2	1
ฝรั่ง	421	การโต้ตอบจดหมายและย่อความ	2(2)					
ฝรั่ง	453	จิตรกรรมอิมเพรสชันนิสม์	2(2)					
ฝรั่ง	481	บทละครสมัยคลาสสิค	2(2)					
ฝรั่ง	482	บทละครร่วมสมัย	2(2)					
ฝรั่ง	494	สัมมนาเหตุการณ์สำคัญทางการเมือง และสังคมในฝรั่งเศส	2(2)					
ฝรั่ง	469	ภาพยนตร์ฝรั่งเศส	2(2)					

วิชาโทภาษาและวรรณคดีอังกฤษ

				คะแนน				
วิชาบังคับ				5	4	3	2	1
อัง	221	ไวยากรณ์และการเขียน 1	2(2)					
อัง	231	การฝึกฟัง-พูด	2(3)					
อัง	241	พื้นฐานทางวรรณคดี	2(2)					
วิชาเลือก		ให้เลือกเรียนอีกไม่น้อยกว่า 20 หน่วยกิต จากรายวิชาต่อไปนี้						
อัง	312	การอ่านเชิงวิเคราะห์	2(2)					
อัง	321	การเขียน 1	2(2)					
อัง	322	การเขียน 2	2(2)					
อัง	323	การเขียน 3	2(2)					
อัง	331	การพูด 1	2(3)					
อัง	332	การพูด 2	2(3)					
อัง	341	วรรณคดี 1 (ร้อยกรองและร้อยแก้วเบื้องต้น)	2(2)					
อัง	342	วรรณคดี 2 (นวนิยายและเรื่องสั้น)	2(2)					
อัง	343	บทละคร	3(3)					
อัง	351	การแปลเบื้องต้น	2(2)					
อัง	411	การฝึกอ่านเร็ว	2(2)					
อัง	412	การอ่านเชิงวิจารณ์	2(2)					

วิชาโทภาษาศาสตร์

กำหนดให้เรียนไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต จากรายวิชาต่อไปนี้

				คะแนน				
				5	4	3	2	1
วิชาโทบังคับ	12 หน่วยกิต							
ภาษา 301	การศึกษาพิจารณาเรื่องของภาษา	2(2)						
ภาษา 311	สัทศาสตร์	2(2)						
ภาษา 312	การวิเคราะห์ระบบหน่วยเสียง	2(2)						
ภาษา 321	ระบบหน่วยคำ	2(2)						
ภาษา 421	ทฤษฎีทางไวยากรณ์	2(2)						
ภาษา 431	การเปรียบเทียบและวิเคราะห์ภาษา	2(2)						
วิชาโทเลือก	ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต							
ภาษา 313	ระบบเสียงภาษาอังกฤษ	2(2)						
ภาษา 323	ระบบไวยากรณ์อังกฤษ	2(2)						
ภาษา 414	ระบบเสียงภาษาไทย	2(2)						
ภาษา 415	ระบบเสียงภาษาฝรั่งเศส	2(2)						
ภาษา 424	ระบบไวยากรณ์ไทย	2(2)						
ภาษา 425	ระบบไวยากรณ์ฝรั่งเศส	2(2)						
ภาษา 432	ภาษาถิ่น	2(2)						
ภาษา 441	จิตภาษาศาสตร์	2(2)						
ภาษา 451	การศึกษาความหมาย	2(2)						
ภาษา 461	ภาษาศาสตร์ประยุกต์	2(2)						

8. การประเมินและพัฒนาหลักสูตร

(เฉพาะอาจารย์)

คำชี้แจง

1. ให้ท่านเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หรือเติมข้อความลงในช่องว่างที่กำหนดให้

2. การประเมินหลักสูตร หมายถึง การเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับหลักสูตรเพื่อจะนำมาใช้ประโยชน์ในการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตร

3. การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรเดิมทั้งกระบวนการและ / หรือ บางส่วน เช่น เพิ่มเติมแก้ไขรายวิชา รวมทั้งการเสนอหลักสูตรใหม่

4. โปรดตอบตามสภาพความเป็นจริง และบางข้อตอบได้มากกว่า 1 ข้อเลือก

1. ท่านมีพื้นความรู้ด้านการประเมินและพัฒนาหลักสูตรหรือไม่

☐ 1. ไม่มีเลย

☐ 2. มีบ้าง (โดยเรียนรู้จากประสบการณ์)

☐ 3. มีพอควร (โดยศึกษาด้านนี้บ้างและมีประสบการณ์ตรง)

☐ 4. มีมาก (ศึกษาโดยตรงทางด้านนี้ และมีประสบการณ์ตรงด้วย)

2. ท่านเคยได้รับการอบรมหรือดูงานด้านหลักสูตรและการสอนหรือการประเมินทางการศึกษาหรือไม่

☐ 1. ไม่เคย

☐ 2. เคย ประมาณ ..... ครั้ง

3. ในคณะหรือภาควิชาของท่าน มีอาจารย์ประจำที่มีความรู้ ความสามารถทางด้านหลักสูตรและการสอน หรือการประเมินทางการศึกษา กี่คน

☐ 1. ไม่มีเลย

☐ 2. 1 - 3 คน

☐ 3. 4 - 6 คน

☐ 4. 7 - 10 คน

☐ 5. มากกว่า 10 คน

4. คณะหรือภาควิชาได้มีการ**วางนโยบายและแผน**เกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตรหรือไม่

☐ 1. ไม่มี

☐ 2. มี

5. ถ้ามีเป็นการวางนโยบายและแผนเกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตร

☐ 1. **ในระยะสั้น** (1ปี)

☐ 2. ในระยะยาว (5ปี)

6. ข้อความใดตรงกับสภาพของ**นโยบายและแผน**ในการปรับปรุงหลักสูตรหรือรายวิชา**ในคณะหรือภาควิชา**ของท่าน

☐ 1. มีนโยบายและมีแผนเป็นลายลักษณ์อักษรในการปรับปรุงหลักสูตรรายวิชา

☐ 2. มีนโยบายแต่ไม่มีแผนเป็นลายลักษณ์อักษรในการปรับปรุงหลักสูตรหรือรายวิชา

☐ 3. มีแต่แผนการปรับปรุงหลักสูตร แต่ไม่มีนโยบายชัดเจน

☐ 4. ไม่มีนโยบายและแผนปฏิบัติที่เป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับการปรับปรุงหลักสูตร

☐ 5. มีนโยบายและแผนแต่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษร

☐ 6. อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

.....

7. องค์ประกอบใดบ้างที่ทำให้คณะหรือภาควิชาได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตร (ตอบได้หลายคำตอบ)

- ☐ 1. ความต้องการของผู้ใช้บัณฑิต
- ☐ 2. ความต้องการของผู้สอน
- ☐ 3. ความต้องการของผู้เรียน
- ☐ 4. นโยบายจากระดับสูง
- ☐ 5. ความก้าวหน้าของวิทยาการ
- ☐ 6. สภาพของสังคมปัจจุบัน
- ☐ 7. มีคณาจารย์ที่เชี่ยวชาญในสาขาต่าง ๆ เพิ่มขึ้น
- ☐ 8. หลักสูตรเดิมล้าสมัย
- ☐ 9. เพื่อให้สอดคล้องกับผลการวิจัย
- ☐ 10. อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

.....

8. ถ้าคณะหรือภาควิชามีนโยบายในการปรับปรุงหลักสูตรหรือรายวิชา นโยบายนั้นริเริ่มมาจาก

- ☐ 1. คณบดี
- ☐ 2. รองคณบดี
- ☐ 3. หัวหน้าภาควิชา
- ☐ 4. หัวหน้าภาควิชาหรือหัวหน้าแผนกวิชา ประจำวิทยาเขต
- ☐ 5. อาจารย์ผู้สอน
- ☐ 6. นิสิต
- ☐ 7. กรรมการวิชาการ
- ☐ 8. กรรมการประเมินและพัฒนาหลักสูตร
- ☐ 9. ผู้ใช้บัณฑิต นายจ้างหรือผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต
- ☐ 10. ทบวงมหาวิทยาลัย
- ☐ 11. อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

.....

9. ผู้รับผิดชอบในการประเมินและพัฒนาหลักสูตรของคณะ คือ

- ☐ 1. กรรมการประจำคณะ
- ☐ 2. กรรมการวิชาการระดับคณะ
- ☐ 3. กรรมการประเมินและพัฒนาหลักสูตรระดับคณะ
- ☐ 4. ภาควิชา
- ☐ 5. กรรมการวิชาการจากวิทยาเขตต่าง ๆ
- ☐ 6. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

10. กระบวนการในการพัฒนาหลักสูตรในคณะหรือภาควิชาของท่านเริ่มต้นจาก

- ☐ 1. การทำการวิจัยสภาพปัญหาและความต้องการของสังคม
- ☐ 2. การทำการประเมินหลักสูตรที่มีอยู่แล้ว
- ☐ 3. การพิจารณาความพร้อมของบุคลากร
- ☐ 4. การศึกษาสมรรถภาพที่ต้องการของผู้ที่จะสำเร็จการศึกษา
- ☐ 5. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

11. ตั้งแต่เริ่มใช้หลักสูตรปริญญาตรีศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ พ.ศ. 2519 จนถึงปัจจุบัน คณะหรือภาควิชาได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรหรือรายวิชาในเรื่องใดบ้าง (ตอบได้หลายคำตอบ)

- ☐ 1. ปรับปรุงโครงสร้างหลักสูตร
- ☐ 2. เพิ่มวิชาเอกและ/หรือวิชาโทใหม่
- ☐ 3. เพิ่มเติมหรือตัดทอนบางวิชา
- ☐ 4. เสนอรายวิชาใหม่ ๆ
- ☐ 5. ปรับปรุงคำอธิบายรายวิชา
- ☐ 6. ปรับปรุงการบริหารหลักสูตร
- ☐ 7. ปรับปรุงการเรียนการสอนในหลักสูตร

☐ 8. ปรับปรุงสัดส่วนของการเรียนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ

☐ 9. ปรับปรุงการวัดและประเมินผลการเรียนในหลักสูตร

☐ 10. อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

.....

12. การจัดรายวิชาในหลักสูตรส่วนใหญ่ (ตอบได้หลายคำตอบ)

☐ 1. จัดรายวิชาให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตร

☐ 2. จัดรายวิชาให้สอดคล้องกับความรู้และประสบการณ์ของผู้สอน

☐ 3. จัดรายวิชาให้สอดคล้องกับสมรรถภาพ (Competency) ของบัณฑิตที่พึงประสงค์

☐ 4. ศึกษาจากหลักสูตรของสถาบันอื่น ๆ

☐ 5. อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

.....

13. ก่อนที่จะมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรใหม่ คณะหรือภาควิชาของท่านได้ทำการประเมินหลักสูตรก่อนหรือไม่

☐ 1. ไม่ประเมิน

☐ 2. ประเมิน

ถ้ามีการประเมิน คณะหรือภาควิชาของท่านได้ทำการประเมินในเรื่องใดบ้าง (ตอบได้หลายคำตอบ)

☐ 1. ความต้องการของบัณฑิตในสาขาวิชานั้น

☐ 2. ความต้องการของอาจารย์ผู้สอน

☐ 3. ความต้องการของนิสิต

☐ 4. ความมุ่งหมายของหลักสูตร

☐ 5. ปริมาณและคุณภาพของอาจารย์

☐ 6. ปริมาณและคุณภาพของวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็น

☐ 7. ความเหมาะสมของเนื้อหาและโครงสร้างของหลักสูตร

☐ 8. การบริหารหลักสูตร

☐ 9. การเรียนการสอนในหลักสูตร

☐ 10. คุณภาพของบัณฑิต

☐ 11. ภาวะการได้งานทำของบัณฑิต

☐ 12. ความสามารถในการปฏิบัติงานของบัณฑิต

☐ 13. อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

.....

14. คณะหรือภาควิชาของท่านได้มีการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์หรือไม่

☐ 1. ไม่มี

☐ 2. มี

ถ้ามี ข้อมูลในการประเมินได้มาจากแหล่งใดบ้าง

☐ 1. คณบดี

☐ 2. รองคณบดี

☐ 3. หัวหน้าภาควิชา

☐ 4. หัวหน้าภาควิชาหรือหัวหน้าแผนกวิชาประจำวิทยาเขต

☐ 5. กรรมการประจำคณะ

☐ 6. กรรมการระดับภาควิชา

☐ 7. ผู้สอนประเมินตนเอง

☐ 8. เพื่อนร่วมงาน

☐ 9. ผู้เรียน

☐ 10. อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

15. ผลของการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์ได้นำไปใช้

☐ 1. ในการปรับปรุงหลักสูตร

☐ 2. ในการปรับปรุงการเรียนการสอน

☐ 3. ในการพิจารณาผลงานทางวิชาการของอาจารย์

☐ 4. ในการพิจารณาความดีความชอบของอาจารย์

☐ 5. ไม่ได้ใช้เลย

☐ 6. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

16. คณะหรือภาควิชาได้มีการพัฒนาอาจารย์ผู้สอน ในด้านเนื้อหาวิชาที่สอน และวิธีสอน โดยวิธีใดบ้าง (ตอบได้หลายคำตอบ)

☐ 1. ให้เข้าร่วมการอบรมเป็นระยะ

☐ 2. ให้เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ

☐ 3. ส่งอาจารย์ไปดูงานที่สถาบันอื่นทั้งในและนอกประเทศ

☐ 4. ส่งอาจารย์ไปศึกษาต่อทั้งในและนอกประเทศ

☐ 5. จัดบริการเอกสารให้ศึกษาค้นคว้า

☐ 6. อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

.....

17. ในการประเมินและพัฒนาหลักสูตรของคณะหรือภาควิชา มีปัญหาและอุปสรรคในด้านใดบ้าง (ตอบได้หลายคำตอบ)

☐ 1. งบประมาณไม่เพียงพอ

☐ 2. บุคลากรไม่เพียงพอ

☐ 3. บุคลากรขาดความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตร

☐ 4. อาจารย์ในคณะไม่ให้ความร่วมมือ

☐ 5. ขาดการประสานงานระหว่างคณะและวิทยาเขตต่าง ๆ

☐ 6. ขาดความร่วมมือจากผู้ปกครับบัญชา

☐ 7. อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

.....

18. วิธีการรวบรวมข้อมูลเพื่อประเมินหลักสูตรของคณะหรือภาควิชา (ตอบได้หลายคำตอบ)

- ☐ 1. จัดประชุมอาจารย์ทั้งหมดในคณะหรือภาควิชา (รวมทั้งอาจารย์จากวิทยาเขตต่าง ๆ ด้วย)
- ☐ 2. จัดประชุมเฉพาะหัวหน้าภาควิชาจากวิทยาเขตต่าง ๆ
- ☐ 3. สอบถามจากนิสิตและบัณฑิต
- ☐ 4. สอบถามจากผู้ปังคับบัญชาของบัณฑิต
- ☐ 5. วิเคราะห์จากเอกสารและหลักฐานต่าง ๆ
- ☐ 6. ดำเนินการตามนโยบายของผู้ปังคับบัญชา
- ☐ 7. อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

.....

19. ท่านต้องการให้คณะมนุษยศาสตร์ช่วยเหลือหรือให้การสนับสนุนในด้านการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนในด้านใดบ้าง (ตอบได้หลายคำตอบ)

- ☐ 1. เข้าร่วมการอบรมเป็นระยะ
- ☐ 2. เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ
- ☐ 3. ส่งอาจารย์ไปดูงานที่สถาบันอื่นทั้งในและนอกประเทศ
- ☐ 4. ส่งอาจารย์ไปศึกษาต่อทั้งในและนอกประเทศ
- ☐ 5. จัดบริการเอกสารให้ศึกษาค้นคว้า
- ☐ 6. จัดงบประมาณสำหรับการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน
- ☐ 7. จัดให้มีคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนประจำคณะ
- ☐ 8. อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

.....

คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

9 พฤศจิกายน 2526

เรื่อง ขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

เรียน ผู้ปังคับบัญชาของบัณฑิต

ด้วยคณะกรรมการโครงการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิตคณะมนุษยศาสตร์ ที่จบปริญญาศิลป ศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กำลังดำเนินงานวิจัยหลักสูตรของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงหลักสูตรให้เป็นผลดีแก่ผู้เรียนและแก่การปฏิบัติงานต่อไป ในการนี้คณะกรรมการ ฯ ประสงค์จะขอความร่วมมือจากท่านตอบแบบสอบถาม และส่งแบบสอบถามกลับคืน รศ.ดร.สมุล รัตตากร คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ความร่วมมือของท่านในครั้งนี้มีความสำคัญต่อโครงการวิจัย ฯ เป็นอย่างยิ่ง เพราะข้อมูลที่ได้รับจะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงหลักสูตรดังกล่าว

คณะกรรมการ ฯ ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่านในโอกาสนี้ และเชื่อว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมุล รัตตากร)
หัวหน้าโครงการวิจัย ฯ

คณะผู้วิจัย

1. รองศาสตราจารย์ ดร.สมุล รัตตากร หัวหน้าโครงการวิจัย
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ยิ่งพันธุ์ กาญจน์ ณ อยุธยา
3. อาจารย์บังอร ฤทธาภรณ์
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรลักษณ์ ฟับบรรจง
5. อาจารย์ต่อพงศ์ แจ่มทวี

แบบสอบถามผู้ปังคับบัญชาของบัณฑิต

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้ ต้องการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรและการทำงานของบัณฑิตคณะมนุษยศาสตร์ที่จบปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ดังนั้น ความคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับการทำงานของบัณฑิตที่เป็นผู้ใต้ปังคับบัญชาของท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อมหาวิทยาลัยในการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตร

แบบสอบถามนี้ แบ่งออกเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบ

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิตและความต้องการของผู้ปังคับบัญชาของบัณฑิต

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบ

ให้ท่านเขียนเครื่องหมาย / ลงใน ☐ หรือเติมข้อความในช่องว่าง

1. เพศ ..... ☐ 1. ชาย ☐ 2. หญิง
2. ตำแหน่งหน้าที่การงาน .....

   สังกัด .....
3. สำเร็จการศึกษาระดับ

   ☐ 1. ต่ำกว่าปริญญาตรี

   ☐ 2. ปริญญาตรี

   ☐ 3. ปริญญาโท

   ☐ 4. ปริญญาเอก

   ☐ 5. อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

.....

4. ประสบการณ์ในการทำงานในที่ทำงานปัจจุบัน

☐ 1. น้อยกว่า 3 ปี

☐ 2. 3 - 5 ปี

☐ 3. 6 - 10 ปี

☐ 4. มากกว่า 10 ปี

5. ท่านมีผู้ใต้บังคับบัญชาที่สำเร็จการศึกษาจากคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน .....คน

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต

ขอให้ท่านให้คะแนนคุณสมบัติของบัณฑิตที่เป็นผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาของท่านโดยคะแนนดังกล่าวมีความหมายดังนี้ :-

ด้านคุณสมบัติของบัณฑิต

- ☐ 1 หมายถึง ยังไม่เป็นที่พอใจ ควรปรับปรุง
- ☐ 2 หมายถึง พอใจเล็กน้อย
- ☐ 3 หมายถึง พอใช้
- ☐ 4 หมายถึง ดี
- ☐ 5 หมายถึง ดีมาก

ด้านความต้องการของผู้บังคับบัญชา

- ☐ 1 หมายถึง ไม่ต้องการเลย
- ☐ 2 หมายถึง ต้องการบ้าง
- ☐ 3 หมายถึง ต้องการปานกลาง
- ☐ 4 หมายถึง ต้องการมาก
- ☐ 5 หมายถึง ต้องการมากที่สุด

ด้านวิชาการ

	คุณสมบัติของบัณฑิต					ความต้องการของผู้บังคับบัญชา				
	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
1. ความรู้ด้านวิชาการทั่วไป										
2. ความรู้เฉพาะสาขาในวิชาที่เรียน										
3. ความเชื่อมั่นตนเองในทางวิชาการ										
4. ความสามารถในการจัดกิจกรรมทางวิชาการ เช่น อภิปราย ปาฐกถา นิทรรศการ ฯลฯ										

ด้านวิชาการ	คุณสมบัติของบัณฑิต					ความต้องการของผู้บังคับบัญชา				
	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
5. ความสามารถในการทำงาน										
6. ความสามารถทำการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม										
7. ความสามารถในการทำวิจัย										
8. ความสามารถในการผลิตเอกสารและตำรา										
9. ความสามารถในการให้บริการทางวิชาการแก่สังคม										
10. ความสามารถในการร่วมงานกับหน่วยงานอื่นๆ										
11. ความสามารถในการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ										
12. ความสามารถในการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดทางวัฒนธรรมกับชาติอื่น ๆ										

ข้อเสนอแนะ .....

การปฏิบัติงาน	คุณสมบัติของบัณฑิต					ความต้องการของผู้บังคับบัญชา				
	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
1. ความเอาใจใส่และรับผิดชอบในหน้าที่การงาน										
2. ความรู้ความเข้าใจในงานที่ปฏิบัติอยู่										
3. การปฏิบัติตามระเบียบและข้อบังคับของหน่วยงาน										
4. การปฏิบัติงานในหน้าที่จนสำเร็จ										
5. ความสม่ำเสมอในการปฏิบัติงาน										
6. การอุทิศเวลาให้กับงาน										
7. การติดตามงานที่มอบหมายให้ผู้อื่นทำ										
8. ความเอาใจใส่ในหน้าที่พิเศษอื่น ๆ										
9. ความมีระเบียบแบบแผนในการทำงาน										

ข้อเสนอแนะ .....

.....

บุคลิกภาพ	คุณสมบัติของบัณฑิต					ความต้องการของผู้บังคับบัญชา				
	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
1. การแต่งกายเหมาะสมกับอาชีพ										
2. สุขภาพอนามัย										
3. กิริยามารยาท										
4. การใช้วาจา										
5. ความประพฤติ										

บุคลิกภาพ	คุณสมบัติของบัณฑิต					ความต้องการของผู้บังคับบัญชา				
	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
6. ความเชื่อมั่นในตนเอง										
7. ความมีลักษณะเป็นผู้นำ										
8. ความมั่นคงทางอารมณ์										
9. ความซื่อสัตย์สุจริต										
10. ความฉลาด หลักแหลม ไหวพริบและปฏิภาณ										
11. เป็นคนมีเหตุผล										
12. ความประหยัดและอดออม										

ข้อเสนอแนะ .....

ด้านมนุษยสัมพันธ์	คุณสมบัติของบัณฑิต					ความต้องการของผู้บังคับบัญชา				
	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
1. ความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชา										
2. ความสัมพันธ์กับผู้ร่วมงาน										
3. ความสัมพันธ์กับผู้ใต้บังคับบัญชา										
4. การเข้าร่วมกิจกรรมของหน่วยงาน										
5. การสร้างความสามัคคีในหมู่เพื่อนร่วมงาน										
6. การยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น										
7. การวางตัวในสังคม										
8. ความสามารถในการเป็นผู้นำที่ดีให้งานสำเร็จ										
9. ความสามารถในการทำงานเป็นกลุ่ม										
10. ความมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น										

ข้อเสนอแนะ .....

ภาคผนวก ค

การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ในแต่ละข้อที่ผล F - test แตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยแสดงค่า LSD

ตารางที่ 127 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา (ข้อ 15) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	17	23	16	15	9
ค่าเฉลี่ย	3.41	2.48	3.25	3.20	2.78
ประสานมิตร		0.59*	0.64	0.66	0.76
ปทุมวัน			0.60*	0.61*	0.73
บางแสน				0.66	0.77
พิษณุโลก					0.78

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 128 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของปัญหาในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา (ข้อ 5) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	29	63	43	10	33
ค่าเฉลี่ย	3.17	2.95	2.74	3.60	2.94
ประสานมิตร		0.36	0.39*	0.60	0.41
ปทุมวัน			0.32	0.55*	0.35
บางแสน				0.57*	0.38
พิษณุโลก					0.59*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 129 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา (ข้อ 11) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนับสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน	29	63	43	10	33
ค่าเฉลี่ย	3.24.	3.65	3.21	2.80	3.27
ประสานมิตร		0.42	0.45	0.69	0.48
ปทุมวัน			0.37*	0.64*	0.40
บางแสน				0.66	0.43
พิษณุโลก					0.68

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 130 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา (ข้อ 14) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	ศิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	27	63	42	10	33
ค่าเฉลี่ย	2.68	2.51	2.67	2.10	1.97
ประสานมิตร		0.51	0.54	0.82	0.57*
ปทุมวัน			0.44	0.75	0.47*
บางแสน				0.77	0.51*
ศิษณุโลก					0.80

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 131 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (ข้อ 13) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	17	25	17	15	9
ค่าเฉลี่ย	2.76	3.08	3.70	3.73	3.44
ประสานมิตร		0.59	0.64*	0.66*	0.77
ปทุมวัน			0.59*	0.61*	0.73
บางแสน				0.66	0.77
พิษณุโลก					0.79

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 132 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (ข้อ 1) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	29	64	44	10	33
ค่าเฉลี่ย	2.69	3.16	2.59	2.80	2.63
ประสานมิตร		0.37*	0.40	0.61	0.42
ปทุมวัน			0.33*	0.57	0.36*
บางแสน				0.58	0.38
พิษณุโลก					0.60

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 133 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (ข้อ 2) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	29	64	44	10	33
ค่าเฉลี่ย	3.74	3.01	2.68	3.00	2.45
ประสานมิตร		0.38	0.40	0.62	0.43 *
ปทุมวัน			0.33	0.58	0.36 *
บางแสน				0.59	0.39
พิษณุโลก					0.61

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 134 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (ข้อ 4) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	29	64	44	10	33
ค่าเฉลี่ย	3.21	3.75	2.15	3.20	3.00
ประสานมิตร		0.35*	0.37*	0.57	0.39
ปทุมวัน			0.30	0.53*	0.33*
บางแสน				0.55*	0.36*
พิษณุโลก					0.56

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 135 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (ข้อ 6) โดยการแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	29	64	44	10	33
ค่าเฉลี่ย	3.59	4.17	3.48	3.80	3.36
ประสานมิตร		0.31*	0.33	0.50	0.35
ปทุมวัน			0.27*	0.47*	0.30*
บางแสน				0.48	0.32
พิษณุโลก					0.50

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 136 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (ข้อ 7) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	29	64	44	10	33
ค่าเฉลี่ย	3.38	3.64	3.00	3.40	3.09
ประสานมิตร		0.32	0.34*	0.52	0.36
ปทุมวัน			0.28*	0.48	0.30*
บางแสน				0.49	0.32
พิษณุโลก					0.51

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 137 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของปัญหาในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (ข้อ 8) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	29	64	44	10	33
ค่าเฉลี่ย	3.27	3.12	2.79	3.70	3.18
ประสานมิตร		0.38	0.41*	0.63	0.44
ปทุมวัน			0.34	0.58	0.37
บางแสน				0.60*	0.40
พิษณุโลก					0.62

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 138 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (ข้อ 9) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	29	64	44	10	33
ค่าเฉลี่ย	2.76	3.48	2.59	2.30	2.94
ประสานมิตร		0.38*	0.41	0.62	0.43
ปทุมวัน			0.33*	0.58	0.36*
บางแสน				0.59	0.39
พิษณุโลก					0.61

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 139 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (ข้อ 10) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	29	64	44	10	33
ค่าเฉลี่ย	2.62	2.98	2.29	2.70	2.54
ประสานมิตร		0.37	0.39	0.60	0.42
ปทุมวัน			0.32*	0.56	0.35*
บางแสน				0.58	0.38
พิษณุโลก					0.59

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 140 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (ข้อ 11) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	29	64	44	10	33
ค่าเฉลี่ย	3.34.	3.00	3.18	4.00	3.39
ประสานมิตร		0.45	0.48	0.73	0.51
ปทุมวัน			0.39	0.68*	0.43
บางแสน				0.70*	0.46
พิษณุโลก					0.72

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 141 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของปัญหาในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (ข้อ 22) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	29	64	44	10	33
ค่าเฉลี่ย	3.17	3.91	3.41	3.80	3.73
ประสานมิตร		0.42*	0.45	0.69	0.48*
ปทุมวัน			0.37*	0.64	0.40
บางแสน				0.66	0.43
พิษณุโลก					0.68

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 142 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน (ข้อ 5) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	ศิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	17	25	17	15	9
ค่าเฉลี่ย	2.23	2.24	2.88	2.98	3.67
ประสานมิตร		0.70	0.77	0.79	0.92*
ปทุมวัน			0.70	0.73*	0.87*
บางแสน				0.79	0.92
ศิษณุโลก					0.93

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 143 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน (ข้อ 7) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	17	25	17	15	9
ค่าเฉลี่ย	2.65	3.00	2.94	3.53	4.00
ประสานมิตร		0.70	0.77	0.79*	0.92*
ปทุมวัน			0.70	0.73	0.87*
บางแสน				0.79	0.92*
พิษณุโลก					0.94

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 144 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน (ข้อ 8) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	17	25	17	15	9
ค่าเฉลี่ย	3.65	3.16	3.29	3.73	4.00
ประสานมิตร		0.52	0.57	0.58	0.68
ปทุมวัน			0.52	0.54*	0.64*
บางแสน				0.58	0.68*
พิษณุโลก					0.70

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 145 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน (ข้อ 10) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	17	25	17	15	9
ค่าเฉลี่ย	2.53	3.12	3.28	3.53	3.89
ประสานมิตร		0.73	0.80	0.82*	0.96*
ปทุมวัน			0.73	0.76	0.90
บางแสน				0.82	0.96
พิษณุโลก					0.98

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 146 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน (ข้อ 9) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	29	64	44	10	33
ค่าเฉลี่ย	2.86	2.97	2.41	2.90	2.57
ประสานมิตร		0.38	0.41*	0.62	0.43
ปทุมวัน			0.33*	0.58	0.36*
บางแสน				0.59	0.39
พิษณุโลก					0.61

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 147 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน (ข้อ 10) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	29	64	44	10	33
ค่าเฉลี่ย	2.55	2.92	2.33	2.70	2.46
ประสานมิตร		0.39	0.42 *	0.65	0.45 *
ปทุมวัน			0.35	0.60	0.38
บางแสน				0.62	0.41
พิษณุโลก					0.64

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 148 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน (ข้อ 12) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	29	64	44	10	33
ค่าเฉลี่ย	2.83	3.12	2.54	3.30	2.97
ประสานมิตร		0.41	0.44	0.68	0.47
ปทุมวัน			0.36*	0.63	0.40
บางแสน				0.65*	0.43
พิษณุโลก					0.67

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 149 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน (ข้อ 13) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	29	64	44	10	33
ค่าเฉลี่ย	1.96	2.62	1.91	2.70	2.06
ประสานมิตร		0.45*	0.48	0.73*	0.51
ปทุมวัน			0.39*	0.68	0.43*
บางแสน				0.70*	0.46
พิษณุโลก					0.72

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 150 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตร และการบริการวิชาการ (ข้อ 2) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	17	25	17	15	9
ค่าเฉลี่ย	3.29	2.44	2.41	2.67	3.22
ประสานมิตร		0.65*	0.71*	0.73	0.85
ปทุมวัน			0.65	0.68	0.81
บางแสน				0.73	0.85
พิษณุโลก					0.87

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 151 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตร และการบริการวิชาการ (ข้อ 3) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	17	25	17	15	9
ค่าเฉลี่ย	2.82	2.20	2.29	2.93	3.55
ประสานมิตร		0.64	0.69	0.72	0.84
ปทุมวัน			0.64	0.66*	0.79*
บางแสน				0.72	0.84*
พิษณุโลก					0.86

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 152 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ (ข้อ 4) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	17	15	17	15	9
ค่าเฉลี่ย	2.88	2.68	3.29	3.67	3.55
ประสานมิตร		0.67	0.73	0.76*	0.88
ปทุมวัน			0.67	0.70*	0.83*
บางแสน				0.76	0.88
พิษณุโลก					0.90

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 153 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ (ข้อ 7) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	17	25	17	15	9
ค่าเฉลี่ย	3.59	2.52	3.35	2.73	3.22
ประสานมิตร		0.65*	0.71	0.73*	0.86
ปทุมวัน			0.65*	0.68	0.81
บางแสน				0.73	0.86
พิษณุโลก					0.87

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 154 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ (ข้อ 10) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	17	25	17	15	9
ค่าเฉลี่ย	3.65	3.12	3.47	2.47	3.67
ประสานมิตร		0.60	0.66	0.68*	0.79
ปทุมวัน			0.60	0.63*	0.75
บางแสน				0.68*	0.79
พิษณุโลก					0.81*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 155 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ (ข้อ 12) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	17	25	17	15	9
ค่าเฉลี่ย	3.53	2.68	3.00	2.93	3.89
ประสานมิตร		0.51*	0.55	0.57*	0.67
ปทุมวัน			0.51	0.53	0.63*
บางแสน				0.57	0.67*
พิษณุโลก					0.68*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 156 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ (ข้อ 2) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	29	64	44	10	33
ค่าเฉลี่ย	2.72	2.28	2.79	2.00	2.57
ประสานมิตร		0.45	0.49	0.74	0.52
ปทุมวัน			0.40*	0.69	0.44
บางแสน				0.71*	0.47
พิษณุโลก					0.73

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 157 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ (ข้อ 4) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	29	64	44	10	33
ค่าเฉลี่ย	2.55	2.62	2.73	3.70	3.06
ประสานมิตร		0.46	0.49	0.76*	0.53
ปทุมวัน			0.41	0.70*	0.44
บางแสน				0.72*	0.48
พิษณุโลก					0.75

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 158 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ (ข้อ 6) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	29	64	44	10	33
ค่าเฉลี่ย	2.55	2.56	2.02	1.80	2.27
ประสานมิตร		0.49	0.52*	0.80	0.55
ปทุมวัน			0.43*	0.74*	0.47
บางแสน				0.76	0.50
พิษณุโลก					0.79

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 159 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ (ข้อ 12) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	29	64	44	10	33
ค่าเฉลี่ย	2.55	3.11	2.70	3.10	2.82
ประสานมิตร		0.38*	0.41	0.63	0.43
ปทุมวัน			0.33*	0.58	0.36
บางแสน				0.60	0.39
พิษณุโลก					0.62

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 160 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ (ข้อ 13) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประจวบคีรีขันธ์	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	29	64	44	10	33
ค่าเฉลี่ย	2.31	2.51	1.91	2.40	2.61
ประจวบคีรีขันธ์		0.43	0.46	0.70	0.49
ปทุมวัน			0.38*	0.65	0.41
บางแสน				0.67	0.44*
พิษณุโลก					0.69

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 161 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ (ข้อ 16) โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	29	64	44	10	33
ค่าเฉลี่ย	2.90	3.11	2.64	2.60	2.15
ประสานมิตร		0.40	0.43	0.66	0.45*
ปทุมวัน			0.35	0.61	0.38*
บางแสน				0.63	0.41*
พิษณุโลก					0.65

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 162 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป (พลิกลั้ 101 พลิกลั้ทั่วไป) ที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	10	11	12	18	6
ค่าเฉลี่ย	3.50	3.36	2.50	3.25	3.50
ประสานมิตร		0.91	0.90*	0.99	1.08
ปทุมวัน			0.87	0.97	1.06
บางแสน				0.95	1.05
พิษณุโลก					1.13

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 163 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของอาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป (ไทย 103 วาทการ) ที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	11	13	12	10	6
ค่าเฉลี่ย	4.36	3.69	4.58	3.80	4.17
ประสานมิตร		0.60*	0.61	0.64	0.74
ปทุมวัน			0.58*	0.61	0.72
บางแสน				0.62*	0.73
พิษณุโลก					0.75

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 164 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป (วิทย 101 วิทยาศาสตร์ชีวภาพ) ที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	23	39	28	7	15
ค่าเฉลี่ย	3.09	2.56	3.14	2.71	2.07
ประสานมิตร		0.60	0.62	0.95	0.73*
ปทุมวัน			0.55*	0.90	0.67
บางแสน				0.93	0.70*
พิษณุโลก					1.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 165 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป (บรรณ 101 ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า) ที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	27	53	34	8	25
ค่าเฉลี่ย	4.07	3.61	4.15	3.12	4.12
ประสานมิตร		0.44*	0.48	0.76*	0.51
ปทุมวัน			0.41*	0.71	0.46*
บางแสน				0.74*	0.49
พิษณุโลก					0.76*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 166 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป (ไทย 103 วาทการ) ที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	27	48	34	7	26
ค่าเฉลี่ย	4.33	3.44	4.18	3.43	4.31
ประสานมิตร		0.40*	0.43	0.71*	0.46
ปทุมวัน			0.38*	0.68	0.41*
บางแสน				0.70*	0.44
พิษณุโลก					0.71*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 167 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป (ศิลป 101 ศิลปะกับมนุษย์) ที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	27	48	34	8	24
ค่าเฉลี่ย	3.37	2.81	3.50	3.62	3.96
ประสานมิตร		0.51*	0.55	0.85	0.59
ปทุมวัน			0.47	0.80*	0.53*
บางแสน				0.83	0.56
พิษณุโลก					0.87

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 168 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป (ไทย 101 ทักษะและความรู้ทางภาษา) ที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	27	56	33	8	24
ค่าเฉลี่ย	3.96	3.45	4.03	3.25	3.83
ประสานมิตร		0.48*	0.53	0.83	0.58
ปทุมวัน			0.45*	0.78	0.50
บางแสน				0.81	0.55
พิษณุโลก					0.84

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 169 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป (ฝรั่ง 111 ภาษาฝรั่งเศส 1) ที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	17	44	17	5	10
ค่าเฉลี่ย	2.35	3.64	2.65	2.40	2.20
ประสานมิตร		0.67*	0.80	1.19	0.93
ปทุมวัน			0.67*	1.10*	0.82*
บางแสน				1.19	0.93
พิษณุโลก					1.28

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 170 ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของบัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป (ฝรั่ง 112 ภาษาฝรั่งเศส 2) ที่สัมพันธ์กับการทำงานของบัณฑิต โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิทยาเขต	ประสานมิตร	ปทุมวัน	บางแสน	พิษณุโลก	สงขลา
จำนวน (คน)	17	41	17	5	10
ค่าเฉลี่ย	2.35	3.41	2.53	2.40	1.90
ประสานมิตร		0.67*	0.79	1.17	0.92
ปทุมวัน			0.67*	1.09	0.81*
บางแสน				1.17	0.92
พิษณุโลก					1.26

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับองค์ประกอบของหลักสูตรในด้านต่าง ๆ 5 ด้าน ได้แก่ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน และการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ อาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นโดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิต และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบแต่ละด้าน อาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องการเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน โดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตทุกเรื่อง ส่วนเรื่องจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และการบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างรายวิชาในหลักสูตรกับการทำงานของบัณฑิต อาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นโดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบแต่ละสาขาวิชา อาจารย์และบัณฑิตมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในวิชาพื้นฐานทั่วไป วิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทย และวิชาโทภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสโดยคะแนนเฉลี่ยของอาจารย์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิต สำหรับความคิดเห็นเกี่ยวกับวิชาเอกและวิชาโทอื่น ๆ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4. อาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตมีความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของหลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5. บัณฑิตในแต่ละวิทยาเขตมีความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของหลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

6. ความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับการประเมินและพัฒนาหลักสูตร อาจารย์ในแต่ละวิทยาเขตมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

7. ความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิตในการทำงานและความต้องการของผู้บังคับบัญชา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งโดยส่วนรวมและทุกด้าน โดยค่าคะแนนเฉลี่ยความต้องการสูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ยการประเมินคุณสมบัติ

